

THE
BOOK
OF
THE
MOUNTAINS

THE
BOOK
OF
THE
MOUNTAINS

THE
BOOK
OF
THE
MOUNTAINS

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Giấc Mơ Màu Đỏ Kinh Hoàng

Tháng 5 này, Tân Mi sẽ tròn mười sáu tuổi, cha nàng ngày càng lo lắng, rầu rĩ. Lúc dùng cơm tối, đột nhiên cha nàng hỏi: "Tiểu Mi à, con thấy đại sư huynh thế nào? Thân thể cường tráng, tính tình già dặn chừng chạc, gả cho nó con tuyệt đối sẽ không bị ức hiếp đâu."

Tân Mi đang gắp một viên thịt viên, nghe vậy tuột tay để mặc nó lăn xuống. Nàng nghĩ nghĩ rồi nói: "... Cũng được."

Bên ngoài cửa lập tức có tiếng té ngã xen lẫn tiếng nước đổ ào ào, đẩy cửa sổ ra, chỉ nhìn thấy đại sư huynh đang che mặt chạy như điên, hoảng hốt lo sợ.

Tân Hùng ngạc nhiên hỏi: "Con làm sao thế?"

Đại sư huynh nước mắt đầm đìa, phóng tới cất giọng thật thê lương: "Sư phụ! Đệ tử đã có người thương! Cầu xin sư phụ đừng gả sư muội cho con!"

Tân Mi đang gắp một viên thịt viên nữa, lại trượt ra và lần này rơi thẳng xuống mặt đất.

Tân Hùng xưa nay là một vị sư phụ tốt bụng, cảm thấy rất ngại ngùng nếu ép buộc đệ tử của mình cưới con gái nên đành phải thôi.

Nhìn tháng 5 ngày càng tới gần, lòng Tân Hùng nóng như lửa đốt. Hôm nay ăn cơm chiều, y lại hỏi: "Tiểu Mi à, con thấy nhị sư huynh thế nào?"

Trắng trẻo, ăn nói khéo léo, đi theo nó chắc chắn ngày nào con cũng cảm thấy vui vẻ."

Tân Mi nghĩ nghĩ: "... Cũng được."

Bên ngoài cửa lại một lần nữa truyền vào tiếng té ngã và nước đổ ào ào, lần này là nhị sư huynh che mặt chạy như điên.

Tân Hùng đành phải từ bỏ ý định cho “thỏ tới ăn cỏ gần hang”.

Từ lúc Tân Mi mười lăm tuổi, Tân Hùng đã bắt đầu quan tâm tới việc hôn sự của nàng. Tân Tà Trang luận giàu có thì cũng phải là giàu có bậc nhất, luận danh tiếng quả thật cũng có chút tiếng tăm. Xưa nay chuyên nuôi dưỡng linh thú, bán cho các đại môn phái tu tiên. Gia thế như vậy, Tân Hùng cũng không phải hạng người keo kiệt gì, vốn nghĩ rằng tìm con rể sẽ vô cùng dễ dàng.

Khi Tân Mi vừa mới đầy tháng, ma xui quỷ khiến thế nào, Tân Hùng mời Sa La Sơn Ngọc Thanh tiên nhân đến đoán mệnh cho nàng, Ngọc Thanh tiên nhân tập trung, trầm ngâm cả buổi, cuối cùng lắc đầu: "Lệnh ái có mệnh cách hết sức kỳ lạ, nhân duyên sau này... Hơi quái dị, có nửa mệnh Hồng Loan (*), người chồng tương lai phải là nửa người nửa quỷ, nếu không sẽ khắc chết chồng."

*

Tìm hiểu về Mệnh Hồng Loan: Người ta cho rằng phụ nữ mang mệnh Hồng Loan sẽ có hai đời chồng, mà khắc chết chồng trước. [Link](#)

Chẳng biết sao mà lời đoán mệnh này lại bị truyền ra ngoài, thế là người người trong thành đều biết rõ tiểu thư của Tân Tà Trang có số khắc chồng, từ đó ai nấy đều cảnh giác, không ai dám để lọt vào mắt xanh của Tân lão gia, kéo lại bị bắt làm con rể.

Nhìn Tân Mi lớn lên ngày nào, Tân lão gia lo lắng ngày đó, y chỉ có duy nhất một cô con gái, mẹ con bé lại mất sớm, y cũng quyết định không tục huyền (*), chẳng lẽ lại đành để cho đứa con gái độc nhất thành gái già cả đời không ai lấy sao?

*

Tục huyền: Không lấy vợ sau, ở vậy nuôi con.

Mấy ngày nay Tân Hùng vất óc suy nghĩ, ăn không ngon ngủ không yên, đột nhiên trong đầu lóe sáng, buổi tối y kêu Tân Mi tới, cười nói: "Tiểu Mi, lần này Sùng Linh cốc muốn mua một đám linh thú, gần đây cha không khỏe, con cũng lớn rồi, con gái của gia đình buôn bán như chúng ta không cần phải học những thứ thêu thùa may vá của đám tiểu thư khuê các làm gì, lần này con mang linh thú đến Sùng Linh cốc, coi như đi học hỏi thêm kinh nghiệm."

Tân Mi bắt gặp ánh mắt sáng lung linh của cha mình thì khoe miệng khẽ mỉm cười, trong lòng nàng cũng hiểu, nhưng vẫn nghĩ ngợi rồi nói: "Thật ra, con cảm thấy mình vẫn còn nhỏ..."

Tân lão gia vội la lên: "Tuyệt đối không còn nhỏ nữa! Mẹ con mười sáu tuổi đã sinh con rồi! Gái mười sáu tuổi mà chưa lấy chồng thì đã là gái ế rồi đó!"

Tân Mi đành phải nói: "VẬY... Con ra ngoài vui chơi vài ngày, kết bạn với vài... Aizz, vài vị thiếu hiệp vùng khác, như vậy có được không ạ?"

Tân Hùng gật đầu liên tục: "Tốt lắm, tốt lắm! Một khi vừa mắt ai, chỉ cần gửi thư về cho cha là được, không cần quay về đâu! Chúng ta làm đám cưới bên ngoài luôn!"

Tân Mi suy nghĩ, lần này nên mang nhiều tiền một chút, đi qua vùng khác sắm một tấm chồng thật hoàn hảo, để cha nàng có thể an tâm. Trong

thành có rất nhiều người ra vùng ngoài mua vợ, vậy thì chồng cũng có thể mua được. Thường thôi, thường thôi, những thứ khác nàng không có nhiều, chỉ có tiền là không thiếu.

Hôm sau, Tân Mi thay thường phục, dẫn Thu Nguyệt và một bầy linh thú ra, bay về phía Sùng Linh cốc.

Thu Nguyệt là một con bồ nông khổng lồ, béo ú, nàng được cha tặng khi vừa tròn mười tuổi, hình dáng vô cùng xấu xí, lần đầu nhìn thấy nó nàng bị dọa cho choáng váng. Tân Tà Trang nuôi rất nhiều linh thú, có tiên hạc dáng điệu uyển chuyển, có chim loan xinh đẹp tròn trịa, nhưng cha nàng lại tặng cho nàng một con bồ nông xấu điên xấu đảo thế đấy!

Nhưng sau mấy năm dùng nó, nàng lại cảm thấy nó rất tuyệt. Bất luận là gặp phải trường hợp nào, Thu Nguyệt cũng vô cùng bình tĩnh, phong cách rất quý phái, không có việc gì sẽ không bao giờ kêu gào ồn ào, chỉ im lặng ngủ vật ngủ vạ. Hơn nữa so với mấy loại linh điểu bay yếu ớt, loạng choạng khác, thì nó bay vừa êm vừa nhanh, nếu vô tình gặp phải đám phi tặc không có mắt, một cánh của nó quạt qua cũng làm cả đám mười tên choáng váng.

Từ đó Tân Mi cũng ngộ ra, đàn ông cũng là một dạng tốt gỗ hơn tốt nước sơn, cái mã đẹp chẳng để làm gì, phải dùng được mới là tuyệt nhất! Nhưng đương nhiên, nàng cũng hy vọng lần này có thể mua được một tấm chồng vừa có mặt tiền đẹp lại vừa dùng ngon.

Sùng Linh cốc cách Tân Tà Trang khoảng hơn ngàn dặm đường, trên đường phải đi ngang qua núi Vân Lan kéo dài cả vạn dặm. Cho dù Thu Nguyệt bay rất nhanh, nhưng đám linh thú kia lại quá yếu điệu, không quen chịu khổ, trời vừa tối đã kêu gào ầm ĩ, đòi ăn tối, đòi ngủ nghỉ.

Tân Mi đành phải tìm một vùng đất bằng phẳng trong núi Vân Lan hạ trại đốt lửa nấu nước. Đám linh thú này được nuôi chiều quen thói, không phải nước nấu sôi thì không uống, không phải linh cốc thì không ăn, may

mẫn là linh thú có linh tính, tuyệt đối không đơn thương độc mã đào ngũ, nếu không một mình nàng coi chừng bọn chúng cũng e là không nổi.

Đêm trong núi rừng hết sức yên tĩnh, lòng của Thu Nguyệt lại rất ấm áp, Tân Mi chỉ thấy buồn ngủ không mở mắt ra nổi, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, tựa vào trên người Thu Nguyệt ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, chợt cảm thấy trống trải, không biết gối ôm Thu Nguyệt đi đâu mất tiêu rồi, gió lạnh thấu xương thổi thẳng vào mặt, lạnh đến mức khiến nàng khẽ run rẩy, chậm rãi mở mắt ra.

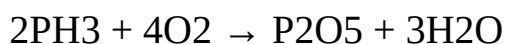
Trước mắt là khu đất bằng phẳng, vắng vẻ, trống không, đám linh thú và Thu Nguyệt giống như biến mất không dấu vết, chỉ còn mình nàng cuộn người nằm trên mặt đất. Tân Mi vô cùng hoảng sợ, vội vàng đưa ngón tay lên miệng huýt sáo, huýt liên tục mấy tiếng liền. Nếu như bình thường, Thu Nguyệt đã bay về ngay rồi, nhưng lần này đến một cọng lông tơ cũng không hề thấy.

Bình tĩnh, bình tĩnh... Nàng thầm nhủ, tình huống này không phải chưa từng gặp qua, trong rừng sâu núi thẳm có rất nhiều ma quỷ, chắc hẳn là âm hồn ma quỷ muốn đùa giỡn với nàng đây mà. Nàng lấy trong túi hành lý ra một xấp giấy tiền và nhang vòng, vừa dùng đồ mỗi lửa đốt lên vừa tụng kinh.

Tụng hơn một nửa, nàng tụng không nổi nữa, ngọn lửa trước mắt nháy múa — biến thành màu xanh như lửa ma trời. (*)

*

Còn có tên khác là lân tinh. Trong xương của động vật luôn có chứa một hàm lượng photpho. Khi cơ thể động vật chết đi, nó sẽ phân hủy một phần thành photphin PH₃ và lẫn một ít điphotphin P₂H₄. Điphotphin P₂H₄ tự bốc cháy trong không khí và tỏa nhiệt. Chính lượng nhiệt tỏa ra trong quá trình này làm cho photphin bốc cháy:

Quá trình trên xảy ra cả ngày lẫn đêm nhưng do ban ngày có các tia sáng của mặt trời nên ta không quan sát rõ như vào ban đêm.

Hiện tượng ma trời chỉ là một quá trình hóa học xảy ra trong tự nhiên.

Một trận gió âm u, lạnh lẽo thổi qua, đưa tay ra không nhìn thấy rõ 5 ngón. Trong bóng đêm tối tăm sâu thẳm chợt vang lên tiếng phụ nữ thở dài ai oán, giống như cười lại như khóc. Tân Mi một đập đập tắt ngọn lửa màu xanh kia, quay đầu sang nhìn, chỉ thấy trong rừng rậm giữa những đốm ma trời lập lờ, một bóng áo đỏ nhuộm đầy máu thoắt ẩn thoắt hiện, vô số sợi tóc bắt đầu mọc dài ra lan tràn trên mặt đất, uốn lượn như có sự sống.

Còn phải nói sao, số nàng đúng là xui xẻo, lần này gặp phải ác quỷ trong truyền thuyết rồi.

Mái tóc trải dài trên mặt đất bắt đầu quấn lại với nhau, cuối cùng biến thành đầu của một người con gái, nó bay tới nhanh như chớp, nhìn Tân Mi nhếch miệng cười, ngũ quan đều là những hố đen tối tăm, mà trong các hố đó máu tươi không ngừng trào ra.

Tân Mi nghĩ ngợi rồi hỏi: "... Được rồi, các người muốn gì? Ta không chỉ có giấy tiền và nhang khói thôi đâu, còn có bài vị và lư hương nữa đấy."

Khi đi ra ngoài mà phải ngủ ngoài trời thì những thứ này là thiết yếu, đây là kinh nghiệm cha Tân Mi truyền lại cho nàng. Với những ma quỷ tầm thường chỉ cần mấy tờ giấy tiền và ba nhánh nhang vòng thì sẽ bình an vô sự. Nếu là ác quỷ, có thể cung dâng thêm lư hương và bài vị, ít ra cũng có thể áp chế được nó trong một đêm. Nhưng lần này nàng gặp không biết là thứ gì nữa, ngay cả đồ mời lửa cũng không thể dùng, đến gần thì chỉ thấy ma trời.

"Ha ha ha..." Cái đầu kia bắt đầu cười, lơ lửng bay lên, bên dưới cái cổ vốn dĩ trống không, dần dần lại hóa thành bộ y phục dính đầy máu, đung đưa phiêu linh trong không trung, rồi bay thẳng về phía nàng.

"Chờ một chút!"

Tân Mi quát to một tiếng, ác quỷ kia quả nhiên cũng khẽ khượng lại.

"Ta còn cái này." Nàng khe khẽ mỉm cười, lấy từ chiếc túi nhỏ ra một lá bùa màu vàng. Tốt xấu gì nàng cũng mang trên người nửa dòng máu của môn phái tu tiên, trong người không mang theo lá bùa trừ tà nào thật quá không phù hợp với thân phận dòng dõi cha truyền con nối này. Căn đầu ngón tay nhỏ máu lên lá bùa, nàng nhẹ nhàng ném ra, đây là lá bùa chuyên dùng để trừ quỷ, liếc mắt nhìn qua, nghe vèo một tiếng, lá bùa đã dán lên trán của ác quỷ.

Nó sững sốt, nàng cũng sững sốt.

Không có... hiệu quả.

Tân Mi vô cùng sững sốt, cảm giác sau lưng mình mồ hôi lạnh đổ xuống ròng ròng. Con quỷ kia cũng cực kỳ sững sốt, dường như có một giọt mồ hôi lăn từ trên trán xuống.

Lá bùa trừ quỷ kia không có hiệu quả, vậy, vậy chỉ có thể chứng minh một điều ...

"Bên mặt trái của người bị tróc ra một mảng da kìa." Tân Mi có ý tốt chỉ vào khuôn mặt bẩn thỉu của con quỷ nhắc nhở.

"A, cảm ơn." Ác quỷ kia phản ứng theo bản năng, đưa tay chùi lớp da đi, mở miệng nói cảm ơn.

Cảm giác xấu hổ, trầm mặc len giữa một người một ... chẳng biết là thứ gì ... Có thể nói không sợ bù trừ quý, chỉ có thể chứng minh nó không phải là quý.

Thật lâu sau, ác quỷ nói: "Ta đi đây, chúc người có giấc mơ đẹp, tạm biệt!"

Nó lập tức xoay người bỏ chạy, bất chợt sau lưng bị siết chặt lại, Tân Mi tóm cổ nó từ phía sau, lộn một cái cuốn về phía mình, gương mặt nó cực kỳ hoảng sợ, đối mặt với nàng. Vị tiểu cô nương trước mắt nó mặt ửng hồng như hoa đào, thân người như cành dương liễu xinh đẹp, nghiêm túc nhìn nó chăm chăm lâu thật lâu, mới nói: "Thì ra người không phải là quý."

Nó luống cuống, tay chân không ngừng giãy dụa. Bề ngoài vị cô nương này nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng thực ra vô cùng mạnh mẽ, khiến nó không thể nào thoát được khỏi tay nàng..

Một tiếng "Chát" vang lên, một cái tát dính trên mặt nó, nó bị đánh đến mê muội cả người.

Tân Mi vừa đánh vừa quát to: "Không phải quý thì là yêu quái! Yêu quái chết tiệt! Mau trả linh thú cho ta! Nếu không ta nấu người ăn luôn!"

Con tiểu yêu kia bị đánh khóc rống lên, cả người đột nhiên cuộn tròn lại, một làn sương khói thổi qua, ác quỷ y phục đẫm máu mất tăm mất tích, trong tay nàng chỉ còn một cậu thiếu niên mười một, mười hai tuổi, sau lưng có một đôi cánh màu vàng nhạt, có lẽ là một điều yêu(*). Tên nhóc này mặt mày tròn trịa, đôi mắt to tròn, nhưng lúc này đã khóc đến độ nước mắt nước mũi dính đầy mặt.

*

Điều yêu: Yêu quái thuộc tộc chim

"Nói không!" Tân Mi tiếp tục đánh, đột nhiên nhìn thấy đôi cánh của nó, liền nói: "Nghe nói cánh gà nướng ăn ngon lắm."

Thiếu niên kia lại càng khóc tợn hơn nữa, đôi cánh nhỏ vỡ thành phách nhưng không thoát ra được, chỉ biết run lẩy bẩy.

Tân Mi quyết định bứt mấy cọng lông trên cánh dọa nó, ngón tay vừa mới chạm vào mấy cọng lông mềm mại, chợt nghe thấy phía sau một giọng nói lạnh băng nhưng cực kỳ dễ nghe: "Nhắm mắt lại."

Nàng sửng sốt, không rõ là ai kêu ai nhắm mắt, vừa quay đầu sang thì trong tay nhẹ hẫng, con điều yêu bé nhỏ đã bị người khác cướp mất.

"Này!" Tân Mi nóng nảy, vung tay muốn cướp lại, đối phương đã nhẹ nhàng lùi lại vài chục bước.

Trong bóng đêm thăm thẳm, không thấy rõ hình dáng của hắn như thế nào, chỉ thấy đó là một gã đàn ông mặc áo bào màu nhạt, mái tóc đen xõa sau vai. Con tiêu điều yêu bị hắn xách trong tay hình như đã ngắt rồi. Hắn cúi đầu nhìn, bước chân dừng trong chốc lát, rồi tiếp tục bước đi, Tân Mi vội la lên: "Chờ một chút! Linh thú của ta đâu?"

Hắn quay đầu lại, bóng dáng lờ mờ không thấy rõ, nhưng dường như rất tuấn tú, ánh mắt không chút thân thiện.

"Ra ngoài."

Hắn vung tay lên, ánh sáng lạnh lẽo mạnh mẽ bắn ra, rơi xuống bờ vai Tân Mi. Nàng chấn động cả người, đột nhiên giật mình tỉnh lại, bên dưới người nàng Thu Nguyệt vẫn đang ngủ gật, ánh lửa phía trước mặt vẫn cháy ấm áp như trước, đám linh thú cũng còn ngủ tại chỗ, không thiếu một con.

Nàng, nàng vừa gặp ác mộng sao?

Tân Mi vừa bị đánh trúng vai, không hề có cảm giác đau đớn, nhưng cảm giác bị nện xuống vẫn còn nguyên vẹn. Lục lợi trong túi hành trang, thấy thiếu mấy tờ giấy tiền, ba nhánh nhang vòng, trong chiếc túi nhỏ bên người cũng không thấy lá bùa trừ quỷ đâu nữa.

Không phải mơ.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Hiếu Lâm Rồi

Mấy ngày sau đó, ban đêm ăn ngủ tại núi rừng cũng không gặp tình huống bất thường nào nữa.

Nghe người ta nói, trong núi Văn Lan có một vùng đất xây hoang lãng, bởi vì quá nhiều người bị tuấn táng cùng với mấy vị đại hoàng đế nên nơi đó quanh năm âm khí dày đặc, mấy năm gần đây nghe đồn những chuyện ma quái ở đó ngày càng nhiều hơn. Đường kim thánh thượng lại không chịu mỗi năm mỗi đến hoang lãng cúng tế, chỉ sợ bây giờ hoang lãng đã trở thành nơi tụ tập của đám yêu ma quỷ quái rồi. Đêm đó gặp phải con tiểu điều yêu và người đàn ông xa lạ kia chẳng phải ở gần hoang lãng của yêu quái sao?

Có thể ngu ngu ngơ ngơ bước lầm vào hoang lãng trong núi Văn Lan, còn gặp phải chuyện bất thường như vậy, chừng này cũng đủ để chứng minh vận may của nàng chẳng tốt chút nào rồi. Nhưng lần này bước chân ra khỏi nhà nhất định phải có thu hoạch, phải sắm được một tấm chồng vừa đẹp trai vừa dùng tốt mang về cho cha vui lòng.

Đến được Sùng Linh cốc đã là bốn ngày sau. Chúng đệ tử canh giữ ngoài Sùng Linh thấy một con bồ nông khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đều há hốc miệng kinh ngạc.

Con linh thú này... Thật có phong cách quá đi mất, chưa từng có người nào có đủ dũng cảm cưỡi một con linh thú xấu như vậy.

Đến lúc Tân Mi nhảy từ trên người Thu Nguyệt xuống, người đệ tử canh giữ bên ngoài càng há miệng to hơn nữa.

Thực... Thực là một cô nương xinh đẹp... Mặc dù vì đi đường nên chỉ mặc y phục vô cùng đơn giản, nhưng không thể che giấu được vẻ đẹp mỹ lệ của Tân Mi. Tân Mi cười tí mắt bước tới, hai gò má trắng nõn như sứ, má lúm đồng tiền ngây thơ đáng yêu vô ngần, vô ưu vô lo, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của nàng thôi lập tức mọi sự phiền muộn trong lòng cũng như trên đời trôi tuột đi đâu hết.

Tân Mi vốn định bước qua chào hỏi, sau đó sẽ giao linh thú rồi nhận tiền, nhưng hai người đệ tử kia nhìn nàng đến độ mặt mày đỏ ửng. Ớ, nhìn kỹ lại thì ngoại hình hai người bọn họ cũng không tệ chút nào, ôi chao!

Tân Mi nhìn trái nhìn phải một hồi, cảm thấy người bên phải có mùi vị đàn ông hơn, nàng thích đàn ông thực thụ như vậy, đối với dạng tướng mạo xinh đẹp như hoa nhưng bất tài lại kém năng lực kia xin miễn cho. Sờ sờ túi tiền, bên trong có ngân phiếu ba ngàn lượng, đây là phí nàng mang theo để mua chồng đây mà, cứ nhận tiền rồi hãy theo nàng về nhà đi!

Tân Mi ho khẽ một cái: "Vị tiểu ca này, huynh có bằng lòng ..."

"Là ông chủ Tân của Tân Tà Trang sao?" Từ trong cửa lớn có người chặn lời nàng lại.

"Vâng."

Buôn bán quan trọng hơn, chuyện chồng con có thể thương lượng sau cũng không muộn. Tân Mi vội trả lời, rồi quay sang vị tiểu soái ca kia nhe răng cười duyên, nhìn thấy tấm bằng tên y đeo bên hông —— "A, huynh tên là Trương Đại Hồ sao. Được rồi, ta nhớ rồi. Đợi lát nữa ta sẽ tìm huynh, hai ta tỷ thí với nhau nhé."

Bộ dạng sáng sủa, đẹp đẽ cũng vô dụng, còn phải dùng ngon nữa kia, nàng cần phải thử thân thử của tiểu soái ca này một chút mới được.

Tiểu soái ca kia nghe nói vậy mặt đỏ bừng rồi trắng bệch, chắc là y vừa vui mừng vừa lo sợ đến độ mặt đổi màu như tắc kè hoa thế thôi?

Tâm trạng của Tân Mi lại càng hưng phấn hơn nữa, dẫn bày linh thú đi theo bà quản gia già vào trong.

Sùng Linh cốc được coi là mỗi làm ăn lớn của Tân Tà Trang, hầu như năm nào cũng mua một số lượng linh thú lớn, những năm qua toàn do cha nàng không quản đường xa đến đây, đây là lần đầu nàng tới chỗ này. Cảnh đẹp nơi tiên nhân ở thật khác biệt, vừa sạch sẽ lại vừa rộng rãi, đẹp mắt, những căn phòng được lát gạch màu xanh giống hệt nhau, những bụi hoa hồng xanh biếc khoe sắc, được người ta sắp thành hàng vô cùng đặc biệt. Ven đường lại còn được thường xuyên nhìn thấy từng nhóm đệ tử của cốc, ai nấy đều thanh tú, sạch sẽ, nhìn nàng nho nhã lễ độ gật đầu chào hỏi.

Cuối cùng đến trước một tòa lầu hoa lệ, bà quản gia già bước vào thông báo sau đó bước ra, nói: "Cô chủ Tân, cốc chủ nói hôm nay tâm trạng rất thoải mái, muốn gặp cố nhân, mời cô ở lại đây vài ngày nữa."

Tân Mi từng nghe cha nói, cốc chủ Sùng Linh cốc là một hồ tiên đặc đạo ngàn năm trước, là người vô cùng hiền hòa, ngay cả tiểu bối cũng có thể yên tâm nói cười với cốc chủ, bởi lão ấy không bao giờ lớn tiếng trách cứ ai. Cốc chủ chịu giữ nàng ở lại đây thật tốt quá, xong chuyện nàng quay lại tìm Trương Đại Hổ, nói chuyện mua bán chồng với y ngay mới được.

Vừa nhắc chân tính bước vào, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng bò kêu, một chiếc xe bò cũ nát phóng từ trên trời xuống, vừa vạn đáp bên cạnh nàng. Cửa xe vừa mở ra, một bóng trắng lộn từ bên trong ra, giống như bị đuổi giết rất gấp gáp, vừa chạy kêu to: "Tránh ra tránh ra! Chân Hồng Sinh! Tên hồ ly chết tiệt kia, mau lăn ra đây cho ông!"

Y phóng vào cực nhanh, Tân Mi đứng bên cạnh mà còn nhìn không rõ hình dáng của y, quay đầu lại ngó ngó bà quản gia già, thấy vẻ mặt bà ta bình tĩnh, giống như đã quá quen với tình huống này.

"Cô chủ Tân, mời." Bà đưa tay làm tư thế mời.

Người ở đây có thể giữ bình tĩnh như vậy, nàng cũng ngại hỏi thăm, bởi vậy đi thẳng lên lầu.

Căn lầu này nhìn từ bên ngoài rất bình thường, nhưng bên trong sáng sủa như ban ngày, phân rõ bốn mùa, mỗi tầng là một mùa. Đã bước qua và thưởng thức cảnh đẹp ba mùa xuân, hạ, thu; Tân Mi đứng lại trên bậc thang của tầng cuối cùng, trước mặt là cảnh tuyết trắng tinh, gió lạnh rét căm căm, thực sự là một mùa đông lạnh giá thấu xương.

Bước lên bậc thang, tầng lầu trên cùng này chính là một cái đình viện, giữa đình viện có một cái ao nhỏ đã bị đóng băng, có những loại cây treo lủng lẳng những trái cây hồng hồng nhỏ xíu, hơn nữa còn có một cái đình nhỏ mái cong đọng đầy tuyết trắng, và quan trọng hơn nữa là bên trong cái đình đó có hai gã đàn ông đang ôm nhau lăn lộn dưới đất.

"Đưa cho ta!" Người nằm phía trên hùng hổ.

"Người năn nỉ ta đi, van xin ta đi, ta sẽ đưa cho người." Người bị đè ở dưới phía dưới cất giọng mềm mợt như tơ.

"Người muốn chết phải không!" Người nằm ở trên giận đến đen cả mặt.

"Ta chẳng những muốn chết, mà còn ôm ước vọng được chết với tiên nữa." Người nằm bên dưới nói lời thật cam chịu và biết lắng nghe hết sức.

"Người..." Người nằm bên trên sững sốt, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Tân Mi đứng chờ người ra ở ngưỡng cửa, y cứng người lại.

"A, con chính là Tân Mi sao?" Người đàn ông nằm phía dưới quay đầu lại, nhìn thấy nàng chợt cười hăm hở, "Năm đó ta gặp con vẫn chỉ là một đứa trẻ nằm trong tã lót, bây giờ đã lớn thế rồi, mau tới đây để ta nhìn kỹ con một cái nào."

Tân Mi đứng đó một lúc lâu, nghĩ ngợi không ít, nhưng vẫn xoay người đi xuống lầu: "Xin lỗi, đã quấy rầy, một lát nữa con sẽ lên."

"Đứng lại!"

Có người gào to lên, Tân Mi quay đầu lại thì thấy người đàn ông nằm ở phía trên, bây giờ đã đứng dậy trong đồng tuyết, y khoác một cái áo choàng hơi cũ, rộng thùng thình, giày dính tuyết lờm chờm, lúc này mặt đầy xấu hổ và giận dữ, sắc mặt vừa như tức giận lại như tuyệt vọng, nhìn chăm chăm nàng, cẩn thận dè dặt nói: "Người hiểu lầm rồi!"

Bốn chữ kinh điển biết bao nhiêu, trong hí kịch thường diễn đây mà. Ví dụ như đàn ông không cẩn thận đang lôi lôi kéo kéo bàn tay nhỏ bé của người con gái khác không phải vợ mình, rồi còn ôm ôm nắn nắn vòng eo nhỏ nhắn của cô ta, ăn vụng lại xúi quẩy không may bị vợ bắt gặp, câu đầu tiên nói đương nhiên là câu này. Hay như phụ nữ gặp phải tình địch gian trá lập kế hãm hại, chồng của nàng khi nhìn thấy như vậy lại chỉ tỏ thái độ lạnh nhạt, thậm chí còn rất bình thản, nàng đương nhiên là tức ói máu, nhưng cũng chỉ nghiêng răng phun ra được mấy chữ này.

Nàng rất thấu hiểu tâm trạng của bọn họ, nên tuyệt đối sẽ không để cho phản ứng của mình khiến cho bọn họ càng thêm ngọt ngào, lúc này mới gật đầu nói: "À, ta hiểu mà."

Người kia lại càng nổi điên, gào lên giận dữ: "Người hiểu cái gì chứ? Không được nhìn ta bằng ánh mắt như vậy! Người vốn không biết gì cả, aaaa!"

Tân Mi buồn rầu lắc lắc đầu, người đàn ông còn lại trong tiểu đình lại cười ha hả, giơ tay áo lên, cầm một cuốn sách hơi cũ ném vào tay người kia.

"Mi Sơn, mấy năm nay tính tình của người càng lúc càng nóng nảy, khổ cho cái thân phận tiên nhân của người, nên trở về uống Thanh Tâm hoàn đi. Thứ này cho người, chẳng qua chỉ là một cuốn sách ghi chép bí kíp ủ rượu, mà đã khiến người đã nổi điên như vậy rồi."

Mi Sơn cầm cuốn sách hơi cũ đó, lại trân trọng như bảo bối, dường như đã thỏa lòng, ôm vào trong ngực, lúc này mới quay lại nhìn Tân Mi, vẫn còn hơi lúng túng, dứt khoát phẩy tay áo bỏ đi, chỉ nghe thấy giọng y từ dưới lầu vang lên: "Nơi này của người có nhiều dược thảo, ta sẽ ở lại vài ngày hái nguyên liệu ủ rượu và làm đồ nhắm."

"Tiểu Mi, tới đây." Người đàn ông trong tiểu đình giơ tay lên vẫy vẫy.

Quấn quanh trên cổ y là một con cáo trắng, không hề động đậy, nếu không phải nhìn tận mắt, Tân Mi thực sự nghĩ đó một chiếc khăn quàng cổ. Lớp lông của con cáo trắng đến mức như trong suốt, khuôn mặt nó mỉm cười thật dịu dàng, hình dáng ... Hình dáng xinh đẹp như hoa vậy đó, chao ôi!

"Ha ha, đã lâu không gặp, con đã lớn thế này rồi." Gã đàn ông nâng tay vuốt vuốt gò má trắng như sứ của Tân Mi, lòng bàn tay phẳng phất mùi thơm ngào ngạt lại ấm áp, "Lại còn xinh đẹp thế này."

Tân Mi bị lão sờ mặt chợt giật mình sợ hãi, nhưng nghĩ lại lời cha dặn, vị hồ tiên đại nhân này không giống trưởng bối chút nào, bất kể là nam hay nữ lão cũng thích động chân động tay rất thân mật, đến lúc đó cứ để mặc cho lão sờ sờ vài cái là được. Có điều lão ... lão làm gì mà sờ đến giờ còn chưa bỏ ra thế này!

Hồ tiên đại nhân lại cầm tay nàng, lật lại cẩn thận xem chỉ tay, một lúc lâu sau, lại im lặng lật lại, coi tay nàng giống như đồ chơi, ôm trong lòng

bàn tay nhẹ nhàng nắn nắn, bóp bóp, rồi nói: "Nghe nói cha con gần đây rất phiền lòng về chuyện chồng con của con, con cứ ở lại đây vài ngày, trong cốc có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đẹp trai, con vừa ý ai thì nói với ta."

Đôi mắt Tân Mi chợt sáng ngời, có bị hồ tiên đại nhân sờ mó thêm vài cái nữa cũng chả sao.

"Thật sao? Thực ra vừa rồi con rất vừa ý vị tiểu huynh đệ canh giữ ngoài cốc, Trương Đại Hồ ấy!"

Chân Hồng Sinh dừng lại một chút, gương đôi mắt như cười như không nhìn nàng, khẽ hừ một tiếng: "Sao con lại vừa ý nó? Mới tới đây chưa được mấy tháng, lại không có bản lĩnh, ngoại hình cũng bình thường."

"Không có đâu, con cảm thấy vô ngoài huynh ấy thật sự rất được mà."

Hồ tiên đại nhân cười khẽ, tính đùa dai thường ngày lại nổi lên, trên khuôn mặt phong lưu chợt hiện lên vẻ gian tà, ma mị, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, buộc nàng nhìn mình.

"Vậy ta có đẹp trai không? Con nhìn thấy ta như thế này mà còn nghĩ tới chuyện muốn có nó thì con đúng là tiểu cô nương có mắt như mù."

Tân Mi ngược đôi mắt trong veo nhìn lão, đảo mắt hai vòng, dường như hơi khó xử: "Người ... Ôi, hồ tiên đại nhân ơi ... Biết nói như thế nào đây..."

"Cứ nói thật lòng." Chân Hồng Sinh thấy nàng muốn nói rồi lại thôi, vội vàng ra hiệu nàng phải ăn ngay nói thật. Xưa nay lão vô cùng coi trọng dung mạo của mình, đương nhiên là phải nghe nàng đánh giá thế nào rồi.

Tân Mi rất nghiêm túc: "Ngoại hình của đại nhân giống phụ nữ quá, con không thích loại hàng xinh đẹp như hoa."

"..."

Có thứ gì đó vỡ tan, trái tim hồ tiên đại nhân bị tổn thương nghiêm trọng rồi, cảnh mùa đông tuyết lạnh trên tầng lầu cao nhất chợt hóa thành bụi mờ, hóa thành ánh sáng tiêu tán trong không trung, trên tầng lầu khôi phục lại hiện trạng vốn có của nó với mấy cây cột điêu khắc hoa lan.

Hơi thở chợt trở nên mong manh, hồ tiên Chân Hồng Sinh bỗng nhiên đứng dậy, bị thương bước đi càng lúc càng xa.

Giống phụ nữ, giống phụ nữ, giống phụ nữ ... Trong đầu lão chỉ còn sót lại ba chữ này, bay vòng vòng không ngừng. Lão sống hơn một ngàn năm, chỉ một câu nói này mà khiến lão chịu đã kích quá lớn, quả thực là đâm trúng điểm yếu nhất của lão khiến lão không gượng dậy nổi.

"Ồ, hồ tiên đại nhân?" Tân Mi ngạc nhiên gọi lão, chuyện của Trương Đại Hổ chưa nói xong mà?

Hồ tiên đột nhiên xoay người: "Đây gọi là đẹp trai rạng ngời, đẹp trai rạng ngời! Con có hiểu hay không?! Con không biết thưởng thức cái đẹp gì cả, nha đầu chết tiệt kia! Ta tuyệt đối sẽ không đem đệ tử môn hạ ta tặng cho con đâu! Một người cũng không! Nửa người cũng không! Tuyệt đối không!"

Nói dứt lời, hồ tiên đại nhân lại ôm mặt chạy như điên.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Gặp Lại

"Dì quản gia ơi, hồ tiên đại nhân còn giận con sao?"

Giờ ngọ vài ngày sau, Tân Mi ngồi ăn cháo trong ngôi đình vây quanh toàn hoa thơm, trúc tím, vừa ăn vừa hỏi bà quản gia già bên cạnh.

Bà quản gia vô cùng bình thản nói: "Cô chủ Tân yên tâm, cốc chủ không phải vị tiên nhân bụng dạ hẹp hòi vậy đâu."

"Vậy, tại sao hôm nay đại nhân ăn mặc như thế? Còn thỉnh thoảng bất ngờ quay đầu lại trừng con nữa?"

Tân Mi ngẩng đầu nhìn hồ tiên đại nhân ngồi câu cá bên bờ sông đối diện, lão mặc một bộ áo giáp vô cùng nam tính, hông đeo một thanh trường đao, cứ khoảng một nén nhang lại đứng dậy ung dung thong thả đi một vòng trước mặt nàng, thỉnh thoảng còn rút đao chém đứt mấy cành cây khô hoặc đám cỏ èo uột bên đường, động tác như hoa trôi nước chảy, vô cùng mạnh mẽ. Chỉ cần nàng nhìn qua thôi là sẽ ngay lập tức nhận được một ánh mắt liếc xéo rất hung tợn và lạnh lẽo của hồ tiên đại nhân, sau đó lại coi như không có việc gì trở về chỗ cũ ngồi câu cá.

Nghĩ lại, ngày hôm qua lúc nàng giúp đỡ một nhóm đệ tử mới dạy dỗ linh thú, hồ tiên đại nhân đã có chút khác thường rồi. Nhưng lúc đó đại nhân mặc y phục của hiệp khách giang hồ, còn dùng một miếng vải đen che một con mắt, giống như độc nhãn long. Đúng rồi, hôm trước nữa đại nhân mặc y phục như một vị đại sư phụ...

"Mỗi tháng cốc chủ sẽ có vài ngày đặc biệt như vậy, quen mắt rồi."

Chắc, hầu hạ tiên nhân mỗi ngày nên cũng khác thường, gia nhân ai nấy nhìn thấy chuyện lạ cũng bình thản đến thế. Tân Mi gật đầu vô cùng bội phục, cúi xuống tiếp tục ăn cháo.

"Ồ, tiểu nha đầu này vẫn còn ở đây sao?" Ngoài đình có tiếng ai đó cao giọng hỏi, đặc biệt là giọng điệu chẳng hề khách khí.

Tân Mi xoay người lại, thì nhìn thấy cái người gọi là Mi Sơn tiên nhân đang ôm một bó hoa lớn màu sắc rực rỡ đi tới, sắc mặt không chút thiện cảm lờm nàng một cái, trong ánh nhìn kia thật là phức tạp, vừa có sự lúng túng, mất mặt lại có cả tức giận, phiền chán, đã thế lại còn ra vẻ cao cao tại thượng nữa, ôi đủ loại sắc thái tình cảm của con người rất khó để có thể biểu hiện cùng lúc như thế, ấy vậy mà vị tiên nhân này có thể làm được, giỏi quá đi mất.

"Linh thú cũng không phải lá bùa, hôm nay đưa tới ngày mai có thể dùng liền, dù sao cũng phải có người thuần phục nó. Máy đệ tử mới kia vụng về quá, ta kêu con bé ở lại giúp đỡ." Chân Hồng Sinh gỡ con cá dính trong lưới câu ra ném lại xuống sông, vừa làm vừa giải thích.

Tân Mi thấy Mi Sơn bước vào trong ngôi đình trúc tím, liền đứng dậy hành lễ: "Bái kiến Mi Sơn đại nhân."

Mi Sơn lạnh lùng "Ừ" một tiếng, y nhìn thấy con bé kia lập tức cảm thấy buồn bực trong người, bởi vì lại nghĩ đến chuyện mất mặt của mình mấy ngày hôm trước. Đối với tiên nhân mà nói, thể diện vô cùng quan trọng, y thật sự hy vọng con bé này nhanh chóng biến mất đến chân trời góc biển nào đó đi, tốt nhất là đừng bao giờ xuất hiện trước mặt y nữa.

Một cơn gió thổi qua, mùi rượu trên người Mi Sơn đập thẳng vào mũi Tân Mi, Tân Mi vừa ăn cháo vừa nói: "Mi Sơn đại nhân, uống rượu quá nhiều sẽ tổn hại đến cơ thể, ngài sinh ra đã gầy gò, yếu ớt như vậy, nhìn

mảnh mai y như cây sào trúc phơi quần áo đằng sau nhà ta vậy đó, ngài nên ăn nhiều cơm một chút sẽ tốt hơn."

Mi Sơn đưa tay bóp bóp trán, cố gắng hết sức ấn sợi gân xanh đang nổi trên trán xuống, y rất dị ứng khi nghe thấy bất kỳ từ nào trong mấy từ này "Gầy, Yếu, Mảnh mai, Cây sào", nhưng con bé kia chỉ một câu đã nói đầy đủ tất cả các từ mà y kiêng kỵ. Mi Sơn cúi đầu nhìn tay mình, do dự tự hỏi mình có nên bóp chết con bé kia luôn hay không.

"Bái... Bái kiến cốc chủ đại nhân, Mi Sơn đại nhân, cô chủ Tân..."

Một giọng nói rụt rè từ ngoài đình vang lên, Tân Mi ngẩng đầu nhìn, chợt cảm thấy vui sướng, nhanh chóng ăn xong phần cháo còn lại, nháy ra ngoài cười tít mắt nói: "Đại Hồ ca ca, huynh có việc gì thế?"

Trương Đại Hồ đỏ bừng mặt, ngại ngùng, đáp lại nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Ta muốn mời cô chủ Tân chỉ dạy bí kiếp huấn luyện linh thú... Con linh thú kia đồ dành thế nào cũng không chịu ăn, đến gần còn cào ta..."

"À, không vấn đề gì, ta đi xem nó giúp huynh." Tân Mi nói đi là đi liền.

Chân Hồng Sinh đứng ở phía sau ra sức ho vài tiếng, giọng nói lạnh như băng, trừng nàng: "Đệ tử môn hạ không tiễn."

Tân Mi thở dài một hơi, được rồi, không tiễn thì không tiễn, chỉ tiếc cho tấm chông đẹp trai ngay trước mắt này, ôi.

Nhìn thấy hai người đi xa, Mi Sơn không hiểu gì, hỏi: "Tiễn cái gì??"

Chân Hồng Sinh câu được một con cá chép, nâng lên khỏi mặt hồ, nhưng cơn giận còn sót lại chưa kịp tiêu tán: "Tiểu nha đầu kia vừa mắt tên đệ tử canh giữ cửa, thằng nhóc Trương Đại Hồ ấy, nói thằng nhóc đó là tuyệt thế mỹ nam."

Chân Hồng Sinh vô cùng ai oán vì con mắt nhìn người lệch lạc của Tân Mi, đẹp xấu cũng không biết phân biệt, Trương Đại Hồ mặt như tấm ván cửa thế kia lại là tuyệt thế mỹ nam, lão đẹp trai rạng ngời, khôi ngô tuấn tú thế này lại bị nói giống phụ nữ.

Mi Sơn nghĩ đến tên đệ tử mới đến, một khuôn mặt vuông vức, vuông hệt như tấm ván cửa cao ngất kia, hừm, tuyệt thế mỹ nam...

Mi Sơn ôm bụng cười bò lăn dưới mặt đất.

Tân Mi ở Sùng Linh cốc đã nửa tháng, quả nhiên đúng như dự đoán, sáng sớm hôm nào cũng có một con chim sơn ca bay tới đáp xuống trước mặt nàng.

Đó là loại linh thú nhỏ của Tân Tà Trang, chuyên dùng để truyền tin tức.

Trên chân con chim sơn ca buộc một tờ giấy nhỏ, cha nàng vô cùng lo lắng, lần nào cũng viết duy nhất một hàng chữ như này: Chuyện con rể làm tới đâu rồi con gái? Còn một tháng nữa con đã tròn mười sáu tuổi, trước lúc ấy, con phải được gả đi!

Năm chữ cuối thư dùng chu sa để viết, màu đỏ tươi đến loá mắt, nhìn ghê cả người.

Tân Mi cảm thấy gần đây mình không tập trung chuyên môn, do bị của ngon vật lạ dụ dỗ, hơn nữa lại mãi ngắm cảnh đẹp thần tiên ở Sùng Linh cốc, nên đã đem chuyện vô cùng quan trọng của đời mình quẳng ra ngoài chín tầng mây từ đời nào mất rồi. Cõi lòng nàng đầy hổ thẹn trở về phòng thu dọn đồ đạc, đi cáo từ Chân Hồng Sinh.

Vị hồ tiên này dường như vẫn hẹp hòi so đo chuyện của nửa tháng trước, chỉ nói: "Phái người báo với Trương Đại Hồ, hôm nay không cần nó

canh gác, kêu nó ở lại trong phòng, tránh cho người khác khỏi phải nhớ mong."

Tân Mi ngẩng đầu nhìn hồ tiên đại nhân, thấy hôm nay đại nhân ngồi ngời khí chất đàn ông, quả thật rất nổi bật, bên hông đeo một thanh kiếm, trước ngực cũng không quên mang tấm giáp hộ tâm, khoác một chiếc áo choàng bằng nhung đen, giống hệt như tướng lĩnh sắp xuất trận ra xa trường.

Nàng nghĩ nghĩ rồi nói: "Hôm nay, hồ tiên đại nhân hóa trang quả nhiên vô cùng anh hùng khí khái."

Chân Hồng Sinh thoáng chốc trở nên vui sướng, mặt mày hớn hờ: "Rốt cục cũng có ngày mắt nhìn người của con cũng bình thường được một chút, tốt lắm, tốt lắm!"

Nàng lại nói: "Nhìn giống như khắc họa lại tư thế oai hùng hiên ngang của Bồng Dung tướng quân."

Bồng Dung tướng quân là nhân vật anh dũng vô địch trong truyền thuyết thượng cổ của Quỳnh quốc, chỉ có điều mẫu chốt nhất chính là —— nàng là một nữ tướng quân.

Chân Hồng Sinh nước mắt đầm đìa đau lòng ôm mặt bỏ chạy.

Tâm trạng của Tân Mi trở nên tốt hơn rất nhiều, mang theo túi hành trang và Thu Nguyệt, bay trở về nhà. Không sao cả, trên đường trở về có rất nhiều thành trấn lớn nhỏ, chuyện chồng con này đi bất cứ chỗ nào của người trần mà chả mua được, tiên nhân bụng dạ quá hẹp hòi, chẳng mong chờ gì được.

Bên trong Sùng Linh cốc cảnh xuân tươi đẹp, nhưng bên ngoài cốc lại là mưa dầm kéo dài, Tân Mi không mang bùa tránh mưa, thời tiết này mà cười Thu Nguyệt bay giữa trời đúng là tự hành hạ mình. Nhìn thấy phía trước có

một khu rừng rậm lá to, nàng vội vàng ra hiệu cho Thu Nguyệt đáp xuống một ngọn cây, thu nó vào lá bùa cất vào trong ngực.

Nhìn thấy trời đã gần sụp tối, hôm nay sợ là không đến được thành trấn, đành phải ngủ ngoài trời thôi.

Nàng nhảy từ ngọn cây xuống, nhẹ nhàng đáp trên mặt đất, ai ngờ lại vừa vịn rơi xuống vũng bùn, chỉ nghe "Bõm" một tiếng, nước đã bắn tung toé lên nửa người nàng.

Tân Mi không bận tâm, chỉ cúi xuống phui phui y phục, mấy chuyện như thế này nàng không để ý lắm, cũng không có yêu cầu hà khắc về sạch sẽ đối với y phục giống như đám con gái bình thường. Nếu đại sư tỷ trong Tân Tà Trang mà bị bùn bắn tung toé đầy người thế này, chỉ sợ sẽ ngất luôn, chỉ một góc áo của tỷ ấy bị dính bụi đã không thể chấp nhận được, vừa nhìn thấy đã kêu gào ầm ĩ cả lên.

Tân Mi cởi áo ngoài ra, tìm một nơi khô ráo dưới tàng cây rồi máng lên một nhánh cây, nàng còn đang nghĩ có nên cởi luôn quần áo trong ra phơi cho khô không thì đột nhiên cảm thấy phía sau có gì đó là lạ.

Quay đầu lại nhìn, thì thấy dưới tàng cây đối diện có một người đàn ông đang đứng, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ, tay kia cầm một thanh đao ngắn, quanh người hẳn toàn là vụn gỗ, rải rác khắp mặt đất.

Tân Mi cứng người lại.

Người đàn ông này cũng không chút kiêng dè, cứ nhìn thẳng vào nàng, giống như nhìn một bức tượng gỗ.

Sau đó...

Trên mặt, trên người hẳn toàn là nước bùn mới vừa bị nàng làm bắn lên, chao ôi... Còn có mấy giọt nước nhỏ xuống từ mũi của hẳn.

Tân Mi đỡ dần xoay người lại, lấy y phục máng trên cành cây, mặc vào, rồi lấy khăn tay ra, đi qua đưa cho hấn.

"... Xin lỗi, ta không cố ý."

Lời xin lỗi rất thành khẩn.

Người đàn ông kia nhìn nàng, rồi lại nhìn chiếc khăn tay, không nói gì, cũng không lấy khăn tay, chỉ dùng tay áo lau lau mặt, tiếp tục cúi đầu đeo thanh kiếm gỗ.

Thực đáng thương, chẳng lẽ là một anh chàng đẹp trai vừa câm vừa điếc sao?

Tân Mi nhìn hấn vài lần, nhưng mà, sao lại ... Càng nhìn càng thấy quen, có phải nàng đã từng gặp người này ở đâu rồi không nhỉ? Tuy rằng hấn cúi đầu, nhưng bộ dạng vô cùng trầm tĩnh, thâm thúy và hiền hòa, không giống lắm với vóc dáng của những người đàn ông bình thường khác ở Quỳnh quốc, vóc dáng của hấn phải cao hơn người thường một cái đầu.

Bất chợt, hấn vung thanh kiếm gỗ ra trước mặt, dùng ngón tay khẽ vuốt ve, giống như là thử xem dùng có hợp hay không. Lúc này nàng đã có thể nhìn rõ gương mặt tuấn tú của hấn, sắc mặt vừa nghiêm nghị, vừa thanh cao lại ngạo mạn, tuy rằng thứ cầm trong tay chỉ là một thanh kiếm gỗ chưa hoàn thiện, nhưng đối với người như hấn lại giống như một thanh bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ, vừa sáng bóng đến buốt lạnh lại vừa đẹp một cách hoàn mỹ.

Ôi, sao càng nhìn càng quen thế này.

Thanh kiếm gỗ được đeo rất nhanh, người đàn ông đó lướt nhẹ tay, lau những giọt nước trên mặt kiếm, đột nhiên nói: "Đêm nay không thể ngủ ở nơi này, có nguy hiểm."

Giọng nói lạnh lùng nhưng vô cùng dễ nghe.

Tân Mi há hốc miệng, người này... Người này — không phải là người đàn ông đánh nàng một chưởng kéo nàng ra khỏi giấc mộng, vào cái đêm ở gần hoàng lãng đó sao?!

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cướp Đoạt Con Gái Nhà Lành

Nàng chột khép miệng lại, nhìn quanh quất hai bên, tìm một cây cổ thụ lớn, chậm chậm bò ra phía sau núp, lúc này mới mở miệng thì thào: "Nhưng bên ngoài vẫn còn mưa, cho dù bay nhanh hết mức cũng phải hơn một canh giờ nữa mới có thành trấn."

Người này tính tình không tốt, nói không chừng chỉ cần một lời không vừa ý, hẳn sẽ cho nàng một chưởng ngay, tốt nhất là trốn sau gốc cây cho an toàn.

Hắn đeo thanh kiếm gỗ trên thắt lưng, vừa quay đầu lại, thấy nàng trốn sau gốc cây, chỉ thò cái đầu ra giống hệt một chú thỏ con.

"Không sợ chết thì tùy cô."

Hắn xoay người bước đi, tay hắn vừa phát lên, sương mù dày đặc bắt đầu tụ tập lại bao kín bốn phía xung quanh, trong phút chốc đã bao phủ cả đất trời, trong vòng ba bước chân không nhìn thấy gì cả.

Quả nhiên là yêu quái! Tân Mi chấn động, nhất định là yêu quái kéo sương mù đến đây! Trách không được, lần trước lúc ngủ ngoài trời tại hoàng lăng cũng thấy sương mù dày đặc, thì ra là hắn giở trò quỷ!

Nàng nhìn xung quanh, quyết định chạy theo hướng ngược lại, nhưng chưa được mấy bước, chột cảm thấy dưới chân đá phải thứ gì đó, vừa nặng vừa cứng khiến mũi chân nàng đau nhói. Nhặt lên xem thử, thì thấy một cái túi đựng tiền màu xanh đen, bên trong chứa đầy bạc vụn và ngân phiếu,

nặng trình trịch. Bên trong, giữa đồng ngân phiếu còn có một tấm ngọc bài nhiều màu sắc. Điều kỳ lạ là trên ngọc bài không chạm trổ hoa văn gì cả, mà một mặt khắc một chữ "Lục", mặt còn lại là hai chữ "Thiên Kiêu".

Nhìn túi tiền còn dính vết bùn rất mới, có lẽ là đồ của tên yêu quái kia. Trên ngọc bài là tên của hắc sao? Lục? Thiên Kiêu?, một tên yêu quái mà cũng có tên kêu vậy sao.

Nàng cầm túi tiền trong tay, nghĩ đi nghĩ lại, do dự quay đầu lại nhìn, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, không hề do dự quay lại đi dọc theo hướng mà tên kia vừa mới đi, đám sương mù dày đặc cuộn tròn nuốt trọn bóng dáng nàng trong chớp mắt.

Những cơn mưa trong rừng sâu núi thẳm thật khiến người ta vô cùng chán ngán, những vũng nước bùn trải rộng khắp mặt đất.

Tân Mi ôm chặt lấy cây cổ thụ, cố gắng rút chân ra khỏi vũng bùn lầy lội, đôi giày mới nhỏ nhắn làm bằng da dê, lúc sáng còn sạch sẽ, bóng loáng, xinh đẹp thế mà bây giờ đã bị bùn đất dính đầy, chẳng nhìn ra nổi hình dáng ban đầu nữa. Không biết từ lúc nào, từng đợt sét bắt đầu đánh xuống từ trên đỉnh đầu, nhiều lần nàng cảm thấy mấy tia chớp đó như gần sát trong gang tấc.

Thời tiết này quá bất thường.

Tân Mi ráng sức rút một bàn chân ra, nhảy tới một bước, trước mắt đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, khoan khoái, bởi vì đám sương mù dày đặc mới vừa rồi bất ngờ biến mất, nàng nhìn thấy phía trước, ở dưới tàng cây có thứ gì đó giống như một mảnh vải trắng bụi, nàng hết sức vui mừng, vội vàng chạy qua đó cẩn thận lau chùi vết bùn dính dày đặc trên giày.

Đột nhiên bên cạnh có người khẽ hừ một tiếng, nàng ngạc nhiên vòng qua gốc cây kia, chỉ thấy mười mấy người nằm ngang dọc, nhìn giống như đang trong trạng thái mê man, miếng vải trắng bị nàng lấy lau giày là vạt áo của một người nằm trong đó.

Tân Mi hơi ngại ngùng, nhanh chóng nhét nó vào một góc che khuất đi, người bị nàng lấy y phục lau giày dường như hơi hơi tỉnh táo lại một chút, nằm trên mặt đất khẽ rên rỉ.

Nàng bước qua hỏi: "Sao các người lại nằm ở đây? Rủ nhau chơi trò ngủ giữa bùn sao?"

Người kia nhìn nàng đầy khó khăn lại run rẩy, giống như sắp hộc máu tới nơi: "Người... Người không nhìn thấy... đối diện..."

Nàng xoay người lại, chỉ thấy trên tảng đá xanh khổng lồ trước mặt, có một con hổ yêu mặt mũi cực kỳ nanh ác ngồi xếp bằng trên đó, trên đỉnh đầu nó mây đen sấm sét dày đặc, thỉnh thoảng có sét đánh ầm ầm xuống. Đây chính là yêu tinh đang chịu sét độ kiếp, nếu như thuận lợi vượt qua, nó sẽ thành tiên.

"Các người tới xem hổ yêu độ kiếp thành tiên sao?" Nàng tốt bụng hỏi.

Người nọ tức giận đến mức lại gục xuống hôn mê bất tỉnh.

Lúc đó, từ trên đám mây dày đặc mưa trút xuống càng lúc càng lớn, Tân Mi thấy bọn họ nằm trong vũng bùn lầy lội, cả người ướt đẫm nước bùn, không chút do dự, xoay người kéo cánh tay của một người lên, quyết định kéo bọn họ tới chỗ khô ráo hơn.

Phía sau đột nhiên có tiếng bước chân, nàng quay đầu, lập tức nhìn thấy người đàn ông vác kiếm gỗ nọ đang đi tới. Vừa nhìn thấy nàng, trên mặt hắn rất cục cựa cũng có một chút biểu hiện gọi là "Kinh ngạc".

"Sao cô lại ở đây?" Hãn hỏi nàng, ánh mắt vẫn không chút thân thiện.

Tân Mi lại nhìn xung quanh, tìm một gốc cây cổ thụ thật lớn, trốn phía sau nó, sau đó mới móc túi tiền ra để xuống đất.

"... Túi tiền của người."

Hãn im lặng một hồi lâu mới nhặt túi tiền lên, đang muốn nói gì đó, chợt nghe thấy con hổ yêu kia điên cuồng hét lên kinh thiên động địa, khiến cho cả ngọn núi chấn động. Dường như nó không thể chịu nổi sét đánh nữa, mở to đôi mắt màu đỏ như máu ra, đồng thời nhắc một người trong đám người đang nằm giữa vùng bùn đất kia lên, há to miệng muốn nuốt sống.

Tân Mi chợt giật mình hiểu ra, đó là nguyên nhân họ bị nó bắt tới đây, là để gia tăng công lực hồng chổng đỡ sấm sét!

Lục Thiên Kiêu nhắc chân đá một cục đá lớn đang nằm chổng chơ dưới đất, cục đá bay lên trúng ngay chân trước của con hổ yêu, người đang bị móng vuốt của nó giữ chặt văng ra, lại ngã vào vũng bùn lầy lội. Con hổ yêu giật tím mặt mày, ngoác to cái miệng đỏ lòm như máu ra, hàng loạt những mũi nhọn đen ngòm, chi chít như mũi tên bắn ra.

Tên đeo kiếm gỗ chỉ vung thanh kiếm gỗ lên, những mũi nhọn đen thui đó giống như đụng phải một bức tường vô hình rơi ào ào xuống trước người hãn. Những người không biết rõ thể nào cũng cho rằng hãn đang cầm trong tay vũ khí vô cùng lợi hại của thần tiên, chỉ có trời mới biết đó vốn chỉ là thanh kiếm gỗ Tân Mi mới vừa tận mắt nhìn thấy hãn đẽo thành.

Thanh kiếm gỗ trong tay hãn dừng lại giữa không trung, từ ngón tay hãn nhẹ nhàng bắn ra hóa thành luồng sáng trong chớp mắt, kèm theo đó là âm thanh vù vù cực kỳ chói tai, thanh kiếm lúc này giống như có sự sống bay vòng múa lượn quanh người con hổ yêu, một lát sau, đột nhiên dừng lại giữa không trung, chỉ nghe "âm" một tiếng rồi vỡ tan thành tro bụi.

Đây vốn chỉ là một thanh kiếm gỗ bình thường nên không thể chịu nổi một sức mạnh khủng khiếp đến vậy.

Thật lợi hại ... Tân Mi há hốc miệng, trơ mắt nhìn con hổ yêu sắp thành tiên kia lẳng lẳng bị cắt nát thành từng mảnh nhỏ, chết không kịp trăn trối lấy một lời.

Lục Thiên Kiều bước qua mặt đất đầy máu thịt đỏ, nhặt lên một viên tròn nhỏ bằng đầu ngón tay có màu đỏ trong vũng máu từ thi thể nát vụn của con hổ yêu, đó là nội đan của nó.

Hắn cũng là yêu quái, vậy mà còn giết đồng loại cướp nội đan! Hắn lợi hại như vậy, sợ rằng Thu Nguyệt mà xuất hiện trước mặt hắn chắc cũng tan tành xác pháo, lỡ như hắn muốn giết người diệt khẩu, vậy thì chẳng phải hỏng bét rồi sao.

Tân Mi quay ngang ngó dọc nhìn xung quanh, quyết tâm kiếm một chỗ trống trải bỏ chạy lấy người là quan trọng nhất.

Thân hình hắn bất chợt nhoáng lên, Tân Mi chỉ thấy tầm mắt tối sầm lại, hắn đã đứng lại trước mặt nàng, đồng thời nắm chặt cổ tay nàng.

"Cô đã hai lần phá được Vân Vụ (*) trận, không thể thả cô ra bên ngoài được, mau đi theo ta."

*

Vân Vụ: Mây mù

Cái gì mà Vân Vụ trận? Đó không phải chỉ là lớp sương mù dày đặc hắn kéo đến sao?

Tân Mi dùng một tay còn lại ôm chặt lấy thân cô, hận không thể đu cả người giống như khi lên đó: "Chỉ là sương mù thôi mà! Chỉ cần nhận biết

phương hướng tốt là ra ngoài được thôi, có gì khó đâu!"

Rất may mắn là khả năng nhận biết phương hướng của nàng cực kỳ tốt, trước giờ chưa bao giờ lạc đường.

"Nói dối."

Bàn tay hấn lại tăng thêm sức. Vân Vụ trận đầu thế bị phá dễ dàng như vậy, nếu không sao xứng danh là một trong ba trận pháp lớn nhất.

Cánh tay nàng bị kéo đến độ muốn đứt ra.

Tân Mi đột nhiên quay đầu lại nhìn hấn: "Ta chỉ quay lại trả túi tiền cho người thôi mà!"

Sớm biết thế này nàng lấy luôn cho rồi! Lẽ đời này sao làm người tốt lại khó đến vậy?

Lục Thiên Kiêu thấy trong mắt nàng dường như long lạnh nước mắt, lại mang theo sự tức giận và kiên cường. Mới vừa rồi quả thật nàng có trả cho hấn túi tiền, vì lợi qua vũng bùn lầy lội, nên bùn đất còn dính đầy trên giày.

Hấn từ từ rời dần tay ra, nhưng quyết không buông, nói: "Mặc kệ là như thế nào, cô cũng phải đi theo ta."

"Vì sao ta phải đi theo người?" Nàng ra sức vùng vẫy, nhưng ngón tay hấn giống như mấy gọng sắt, không hề nhúc nhích một tí nào.

"Vân Vụ trận do ta bố trí xung quanh hoàng lăng, ngoại trừ ta thì không người nào có thể ra cũng không ai có thể vào. Cô đã có thể phá vỡ trận pháp này, vậy thì không thể thả cô ra được. Để tránh gặp phiền phức, ta phải đem cô về hoàng lăng."

Tân Mi rưng rưng : "Người... Người cướp đoạt con gái nhà lành..."

Lục Thiên Kiều không thềm nói dài dòng, ôm ngang eo nàng nhấc lên, xoay người sai bước đi.

Tân Mi vẫn đang rưng rưng, ngẩng đầu nhìn thấy mặt hăn, cũng không biết suy nghĩ gì, đột nhiên rất hoảng sợ hỏi: "Người muốn cướp ta làm áp trại phu nhân phải không?"

Trong hí kịch thường diễn ra như vậy, cướp đoạt con gái nhà lành, sau đó thả trong trại bắt làm áp trại phu nhân, vui vẻ thì làm vợ chồng, không vui lại lập tức mắng mỏ đánh đập. Nàng sẽ không bi thảm như vậy chứ?

Lông mày Lục Thiên Kiều nhăn tít, run rẩy mấy cái, nhưng không nói gì.

Tân Mi vắt hết óc suy nghĩ, nói một cách khó khăn: "Ta, ta sẽ không gả cho người ... Ta không thích yêu quái, cũng không thích mặt than (*) ..."

*

Từ này có nghĩa là cứng đờ, ý là nghiêm túc, nghiêm chỉnh, khó tính quá mức.

Hăn dừng lại, cúi đầu nhìn xuống tay mình, bắt đầu lo lắng là cú đánh lúc trước khiến nàng choáng váng đến tận giờ sao? Hay là lúc này nên dùng một tát đánh nàng ngắt xiu luôn?

Đột nhiên trên đỉnh đầu lại có tiếng bò kêu, tiếp đó một chiếc xe bò rách nát ngừng lại bên gốc cây, Mi Sơn quân miệng nói liên hồi, bước từ trong xe bò ra: "Không phải nói hôm nay, chỗ này có hổ yêu sắp độ kiếp thành tiên sao, sao tự nhiên chưa gì đã chết ..."

Tân Mi mừng như bắt được vàng, kêu to: "Mi Sơn đại nhân!"

Mi Sơn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng, lại nhìn thấy Lục Thiên Kiêu, sắc mặt chợt tái lại, thì thào: "Chiến quý..."

Y lập tức chui vào trong xe bò, chạy thẳng một mạch.

Lục Thiên Kiêu ngẩng đầu nhìn chiếc xe bò biến thành chấm đen nhỏ rồi biến mất hẳn, đột nhiên hỏi: "Cô quen vị tiên nhân này sao?"

Tân Mi đang còn sửng sốt vì Mi Sơn quân bỏ chạy quá nhanh, nên chỉ gật gật đầu một cách máy móc.

"Mới vừa rồi cô gọi y là Mi Sơn, chẳng lẽ đó chính là Mi Sơn quân ở Mi Sơn cư suốt ngày đi tìm kiếm, soi mói bí mật riêng tư của người khác sao?"

Tân Mi quay đầu lạng lẽ rơi lệ, thì ra Mi Sơn đại nhân là loại hình tiên nhân bà tám yếu bóng vía như vậy đó sao, trách không được mới vừa rồi y bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ nữa.

"Là y sao?"

"... Ta không nói cho người biết đâu."

Lục Thiên Kiêu lại im lặng không nói gì.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐÌNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bị Cầm Tù

Rừng rậm tối đen, bầu trời âm đạm. Tân Mi chạy băng băng không ngừng nghỉ trên con đường lầy lội, tim đập âm âm như sắp nhảy lên cổ họng.

Đột nhiên một bàn tay to lớn tóm lấy nàng, một tên mặt than nhe răng cười nham nhở, nắm chặt cầm nàng.

"Khắc, khắc, khắc! Tiểu cô nương xinh đẹp, mau theo ta về trại làm áp trại phu nhân nào!"

Tân Mi mặt mày biến sắc, giãy dụa ngang dọc trong làn gió lạnh.

"Không muốn! Ta không muốn gả cho người! Ta..."

Nàng té từ trên giường xuống, đầu đụng một phát tạo ra tiếng động thật lớn.

.....

Ôi, thì ra là mơ.

Tân Mi nằm trên mặt đất một hồi lâu, ủ rũ nhìn những thanh xà nhà màu nhạt trên nóc nhà, một tia nắng mặt trời bám ở mặt trên, những hạt bụi nhỏ nhảy múa trong ánh nắng. Bên ngoài cửa sổ có tiếng nước chảy, còn có tiếng người nói chuyện, nàng ôm chần mền mền mại ngồi trên mặt đất, nghĩ ngợi một lúc lại bò lên giường nằm.

Dù sao nàng cũng không thể ra khỏi căn phòng này, không bằng ngủ một giấc cho rồi.

Chiều tối ngày hôm qua, Lục Thiên Kiều bắt nàng đến hoàng lăng, nói thực, nàng vẫn cho là trong hoàng lăng tất nhiên sẽ là quang cảnh mây mù dày đặc, không khí quái dị, cỏ dại mọc thành bụi, chắc chắn là cảnh tượng đài bại thối nát của đám yêu quái. Không ngờ vừa xuyên qua màn sương mù dày đặc, lại nhìn thấy một biển hoa anh đào rộng lớn, chung quanh lăng mộ là những bức tượng người ngựa bằng đá khổng lồ, nhưng tất cả đều bị bao phủ trong màu hồng của hoa đào.

Non xanh nước biếc, tường trắng ngói xanh, nơi này vô cùng tĩnh lặng và bình yên.

Nhưng mà chuyện này đối với nàng cũng chẳng có ý nghĩa gì, bởi vừa vào hoàng lăng, Lục Thiên Kiều đã giam nàng vào căn phòng này.

"Tư Lan, coi chừng cô ta, không được để cho cô ta ra khỏi căn phòng này."

Hắn giao người xong lập tức bỏ đi, một mình nàng nằm trên giường đến hơn nửa đêm, ngơ ngẩn cả người. Vốn nghĩ rằng sẽ tìm được cách trò chuyện với người canh giữ bên ngoài có tên là Tư Lan kia, nhưng y chính là một tên mặt than thứ hai, bất kể nàng nói gì, y cũng giống như người câm điếc, chỉ cần nàng khẽ mở cửa sổ, y liền ngăn lại tức khắc, giống như bức tường sắt vậy.

Quá ấm ức, Tân Mi đành phải nằm ngủ.

"Tư Lan đại ca, ta nghe nói tối hôm qua Lục đại ca dẫn một vị cô nương về. Người đến là khách, nên ta làm chút thức ăn, phiền huynh đưa cho nàng ấy giúp ta, hy vọng sẽ hợp khẩu vị."

Ôi giọng nữ thật nhẹ nhàng, hiền hòa và êm tai làm sao ... Tân Mi đứng dậy ghé mắt nhìn ra cửa sổ, liền nhìn thấy Tư Lan đưa tay nhận hộp thức ăn từ tay một vị cô nương mặc váy màu hồng phấn, vị cô nương kia ngẩng đầu lên nhìn nàng, thật là ... Tân Mi cố gắng moi ruột gan ra suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra từ nào khác, đành phải khen ngợi trong lòng: thực là xinh đẹp như hoa!

"Đa tạ ý tốt của Ánh Liên cô nương."

Thì ra cái người tên là Tư Lan kia cũng biết nói chuyện, hơn nữa vẻ mặt lại vô cùng hiền hòa. Ánh Liên khẽ mỉm cười với Tân Mi rồi xoay người bước đi.

"... Ăn đi." Tư Lan vừa quay đầu lại, đã khôi phục nguyên vẹn bộ mặt than lúc nãy, đem hộp đựng thức ăn để trên cửa sổ.

Tân Mi vô cùng vui mừng, nhanh chóng mở nắp hộp ra, chỉ thấy bên trong có hai hộp gỗ lớn đặt song song nhau, trong đó chứa đầy điểm tâm được làm vô cùng khéo léo, dùng nắp thủy tinh che lại. Nàng đã nhịn đói suốt cả đêm, chỉ thấy trước mắt toàn sao vàng năm cánh, vội vàng bốc một miếng bánh trắng như tuyết, thơm lừng nhét vào miệng.

Lại thấy Tư Lan đứng trước cửa sổ nhìn chăm chăm nàng với thái độ thật khác thường, trong ánh mắt hình như hơi ngờng mộ, nàng nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Huynh muốn ăn không?"

Tư Lan lại xoay mặt đi không thèm để ý tới nàng.

Nàng thở dài một tiếng khẽ nói: "Mặt than cũng là bệnh, phải chữa trị."

Dường như cả người y khẽ run lên, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, đã thấy cửa sổ đóng chặt lại.

Tân Mi lại lấy một cái bánh hoa hòe, nhưng mới ăn được một nửa, cánh cửa lại mở ra, cái người tên Lục Thiên Kiêu sau một đêm không gặp, đang đứng giữa cửa nhìn nàng. Tân Mi vội ném chiếc bánh hoa hòe, nhìn quanh quất rồi trốn sau tủ quần áo.

Trên má nàng còn dính mấy mảnh bánh vụn, đầu tóc sau một đêm ngủ dậy chưa buồn chải, mấy sợi tóc rũ xuống hai vai —— nhìn sao cũng giống một chú thỏ con, trắng trẻo, mềm mại vô cùng.

Lục Thiên Kiêu đóng cửa lại, đi tới. Nàng nuốt nước miếng, trong đầu hiện ra cảnh trong hí kịch thường diễn, căn phòng nhỏ đóng kín, ánh sáng mờ mờ, kẻ xấu xa nở nụ cười gian tà, vươn tay về phía nữ chính ...

Bây giờ nàng rất muốn chui vào tủ quần áo.

"Tới đây, ngồi xuống" Hả ra hiệu bảo nàng ngồi trên ghế.

"... Ta không qua."

"... Tới đây."

"... Không."

Hả bước về phía nàng hai bước, nàng lập tức lao tới ngồi trên chiếc ghế nhanh như tia chớp.

Lục Thiên Kiêu bóp bóp trán: "Vì sao cô biết rõ phương pháp phá giải Vân Vụ trận? Ai dạy cho cô?"

"Đã nói ta không biết Vân Vụ trận là gì mà..."

"Nói thật đi."

"Nói thẳng ra là ta nhận biết phương hướng cực kỳ tốt ..."

Hắn không nói gì, chỉ im lặng nhìn nàng. Vóc người cao lớn, đôi mắt sáng như ngọc, dung nhan sắc nét, đẹp đẽ như một miếng ngọc được mài giũa khéo léo, nhưng không hề có sự ấm áp của ngọc, hắn không hề che dấu sự lạnh lùng sắc bén của mình, lúc nào cũng giống như một thanh đao nhân danh người mang đao.

Giờ phút này, ánh sáng lạnh lẽo từ thanh đao đó đang chỉ thẳng vào nàng.

Tân Mi không hề sợ hãi nhìn thẳng vào hắn, hắn cảm thấy sự can đảm của nàng thì dường như mềm lòng hơn. Cho đến khi nhìn thấy mảnh bánh ngọt dính trên má nàng, hàng lông mi dài của hắn không nhịn được nữa khẽ lay động.

"Việc đó..." Tân Mi thấy hàng mi của hắn run nhè nhẹ, tốt bụng nhắc nhở, "Mặt than thực ra là bệnh, cần phải chữa trị. Trong thành Lục Thủy có một đại phu châm cứu rất cao tay..."

Khuôn mặt của hắn không chút thay đổi, duỗi tay về phía nàng, nàng nhất thời hoảng loạn, nhìn xung quanh tính tìm chỗ trốn.

Nhưng cánh tay nàng vẫn bị tóm chặt lấy, Tân Mi hoảng hốt suy nghĩ thử xem, tiếp theo mình nên thét chói tai rồi giả vờ té xỉu, hay là thà chết cũng không chịu khuất phục để bảo vệ sự trong trắng giữ gìn mười mấy năm của mình, bất chợt hắn kéo nàng đến trước cửa sổ, mở cánh cửa gỗ ra.

Cảnh xuân tươi đẹp tràn đầy trước mắt, bên ngoài cửa sổ đang lúc hoa lê nở, những đóa hoa lê trắng muốt như bông vải, trong ánh nắng lung linh là mấy đám hoa yêu đang vui cười, trò chuyện rôm rả trên những cành cây. Dãy núi ở phía xa xanh tươi như ngọc bích, ẩn giấu cảnh gia đình điền viên.

"Ba trăm sáu mươi hai yêu tinh," Lục Thiên Kiêu mở miệng, giọng nói rất lạnh nhạt, "Hoàng lăng chính là nhà của bọn họ. Ta sẽ không thả bọn họ

ra ngoài làm hại người, càng không để cho người bên ngoài vào làm tổn thương bọn họ."

Dù sao Hoàng lăng cũng là đất của hoàng gia, cho dù có ma quỷ làm nhốn nháo cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng nếu để cho hoàng đế biết có một bầy yêu quái chiếm núi xưng vương biến thành nơi ăn chơi, hưởng lạc, thì chỉ sợ chưa đến một hai ngày sẽ có tiên môn phái người tới tiêu diệt tất cả.

Tân Mi gãi gãi đầu, "A" một tiếng.

"Ta không quan tâm cô dùng cách gì để phá giải Vân Vụ trận, nhưng đã có sự uy hiếp đối với ta, ngày nào còn chưa làm rõ được chuyện này thì ngày đó vẫn chưa thể thả cô đi."

Hắn buông cánh tay nàng ra.

Tân Mi cực kỳ hoảng sợ nói: "Người... Người không phân biệt phải trái..."

Hắn dường như khẽ cười: "Ta là người trước giờ không bao giờ phân biệt phải trái."

Tân Mi cảm thấy cần phải tỏ vẻ nghiêm túc một chút để tỏ rõ lập trường của mình: "Cho dù người giam ta đến già đến chết, ta cũng không đồng ý gả cho người làm áp trại phu nhân đâu!"

Hắn cúi đầu nhìn bàn tay mình, thực muốn đem cái đầu nghe không hiểu tiếng người của nàng bẻ xuống làm cầu(*) đá cho rồi...

*

(cầu mây)

Hắn xoay người phẩy tay áo bỏ đi, ra tới cửa dặn dò Tư Lan: "Coi chừng cô ta, ngoại trừ nước ra thì không cho ăn gì khác, không được cho người khác tới gần."

Tư Lan cung kính chấp tay: "Tuân mệnh, tướng quân."

Tướng quân? Hắn chỉ là một tên yêu quái chứ tướng quân chó má gì?! Tân Mi tức sôi gan, moi móc mãi chẳng mảng được câu thứ hai, nghĩ lâu thật lâu cũng không nghĩ ra câu gì thật sắc bén để chửi người, đành ôm cục tức dấm đá cái gối.

"Thiên Kiều ca ca..." Bên ngoài cửa sổ có giọng trẻ con non nớt gọi hẳn, nàng quay đầu lại thấy một cục thịt tròn mũm mĩm bay vòng vòng quanh hẳn, dường như là một con điểu yêu bé xíu đang bay giữa không trung, so với con tiểu điểu yêu gặp lần trước ở hoàng lăng thì nhỏ hơn rất nhiều, chỉ khoảng ba bốn tuổi, cả người lắc la lắc lư nhìn chẳng giống chim chút nào, càng nhìn lại càng thấy giống một con vịt béo ú.

Lục Thiên Kiều đưa tay ôm con tiểu điểu yêu kia lên, trong chớp mắt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, bộ mặt than của hắn bỗng dựng trở nên hiền hòa, ấm áp một cách thần kỳ.

"Đại ca của đệ nói huynh ấy đã chuẩn bị sẵn sàng, hỏi ca ca khi nào mang nội đan qua cho huynh ấy?"

Con tiểu yêu hỏi với giọng ngọt ngào, ngây thơ.

"Đi ngay đây." Lục Thiên Kiều gượng gạo vỗ vỗ đầu con tiểu yêu.

Hộp đựng thức ăn bị Tư Lan lấy đi, Tân Mi ôm bụng đói ngây người ngồi cạnh cửa sổ, ngồi thế nào lại ngủ mất từ lúc nào không biết, trong giấc

mơ nàng thấy mình đang ăn một nồi thịt kho tàu và gặm cái chân giò lợn lớn, lập tức nước miếng chảy ra ướt cả tay áo.

Lúc trời tối, Tư Lan thấy bộ dạng cố gắng chịu đựng đói khát của nàng, rốt cục cũng không nhịn được nữa, mở miệng: "Người chịu nói thật thì sẽ không bị bỏ đói nữa."

Tân Mi kiên quyết xoay đầu đi hừ một tiếng.

"Người đối đầu với tướng quân chưa ai có kết cục tốt cả."

"Hắn là yêu quái chứ tướng quân gì?" Tân Mi phản đối lại giọng hết sức khinh thường.

Tư Lan nổi giận: "Ai nói với người ngài ấy là yêu quái?! Ngài ấy đường đường là Phiêu kỵ tướng quân của Quỳnh quốc! Mười lăm tuổi đã lập hàng loạt chiến công!"

"... Phiêu kỹ(*) tướng quân?" Nàng ngạc nhiên hỏi.

*

Kỵ: 骑 (nằm trong Phiêu kỵ 驃骑 là danh hiệu của tướng quân thời xưa)

Kỹ: 妓 (kỹ nữ)

"Phiêu - Kỵ - Tướng - Quân!" Tư Lan muốn điên lên.

"Là tướng quân sao không đi đánh giặc mà lại trông coi hoàng lăng?"

Tư Lan hơi chán nản nói: "Hoàng đế có mắt không trông, nghe lời sàm tấu, đày tướng quân đến trông giữ hoàng lăng..."

Tân Mi giật mình bừng tỉnh: "Chắc là tướng quân bại trận, cho nên hoàng đế mới giận dữ đày hắn tới hoàng lăng chứ gì!"

Tư Lan tức giận đóng sầm cửa sổ lại.

Mãi đến khuya, trong căn phòng rốt cuộc cũng không còn một tiếng động nào nữa, y hơi lo lắng, dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương người trần mắt thịt, cả ngày chỉ được ăn hai miếng bánh ngọt, ngoài ra không được ăn gì nữa, chỉ sợ đói quá lại gây ra chuyện gì đó bất ổn. Y nhìn hộp đựng thức ăn trong tay, do dự suy nghĩ có nên lén lút đưa cho nàng một miếng cho đỡ đói hay không.

Bên trong phòng đột nhiên có tiếng động hỗn độn, Tư Lan vội vàng kéo cửa sổ ra, ai ngờ một luồng gió lớn từ trong cửa sổ đánh ập vào mặt, y không hề phòng bị nên lãnh trọn, bay thẳng ra ngoài hôn mê bất tỉnh.

Tân Mi ngồi trên lưng Thu Nguyệt, sờ sờ đầu nó, khen ngợi: "Giỏi lắm!"

May mắn Thu Nguyệt có đòn sát thủ này, trước đó nàng không dùng nó, chính là chờ thời khắc lơ là cảnh giác này của y.

"Thu Nguyệt, nhanh chóng và nhẹ nhàng bay đi."

Nàng ôm chặt cổ Thu Nguyệt ra lệnh.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lại Bị Tóm

“Vị công tử này, huynh đẹp trai như vậy, có hứng thú làm chồng ta không?”

Người thiếu nữ xinh đẹp, nở nụ cười vô cùng trong sáng.

“Chuyện này... thôi...”

Tiểu soái ca ngượng ngùng đỏ mặt, ngập ngừng nói.

“Làm chồng của ta thì số tiền này sẽ trở thành của huynh ngay tức thì.”
Nàng vỗ vỗ túi tiền căng tròn.

“Để, để tại hạ suy xét...”

Đôi mắt của tiểu soái ca kia bị túi tiền làm cho lóe sáng rực rỡ.

“Tuy rằng có tiên nhân nói ta mạng khắc chồng, nhưng thật ra ta rất giỏi giang, lại biết kiếm tiền, rất mạnh khỏe, cứ an tâm, cưới ta thì cả một đời huynh không cần phiền não điều gì cả.”

Nàng là một đứa trẻ rất thành thật, trước giờ không bao giờ giấu diếm lời đoán mệnh kia, tránh trường hợp mua được chồng rồi lại quay ra nói nàng bịp bợm.

Khắc chồng ... Tiểu soái ca kia nghe vậy mặt mày suy sụp : “Cô nương, tại hạ trong nhà đã có thể thiếp ... Giờ tại hạ có việc gấp, xin cáo từ.”

A, lại một người nữa bỏ chạy...

Tân Mi buồn bã nhìn theo bóng lưng của tiểu soái ca đang chạy trốn chết kia, chỉ trong vòng một buổi sáng, đây đã là người thứ mười khi nghe thấy hai chữ khắc chông lập tức biến sắc chạy mất dép. Nàng tin rằng cha nàng nhất định đang hối hận đến mức muốn xẻ tim rạch phổi ra, vì ngày xưa đã mời vị Ngọc Thanh tiên nhân đến đoán mệnh cho nàng, hai chữ khắc chông này có sức sát thương thật sự quá lớn.

Thôi quên đi, đi ăn chén cháo bù đắp một chút cho tâm hồn đang thương tổn vậy.

Đêm qua khi bay từ hoàng lăng ra, mặc dù đêm tối nhưng Tân Mi không dám nghỉ tại thành trấn gần đó, nàng bay liên tục ba canh giờ, mãi đến lúc hừng đông mới tìm đến thị trấn nhỏ này, may mắn là khách điếm ở đây mở cửa rất sớm, nên nàng thuê một căn phòng, ăn liền ba chén cơm mới bình thường trở lại.

Phiêu kỹ tướng quân quá nhỏ mọn, chỉ dựa vào việc không cho nàng ăn cơm, đã không thể gả cho hẳn rồi!

Quẹo sang một góc đường, Tân Mi chợt nhìn thấy một chiếc xe bò rách nát te tua, rệu rạo ngay trước mặt, bánh xe lăn trên con đường rải đá kêu kẽo kẹt như răng cưa 90 sắp rụng sạch, người đánh xe cũng mình đầy thương tích, ngồi ủ rũ.

Chiếc xe bò này nhìn quen quá, nhưng hình như lúc này nó còn rách nát hơn so với hai ngày trước?

Tân Mi bước qua vén chiếc rèm che lên, bên trong chiếc xe là đôi mắt trắng đen rõ ràng đang nhìn thẳng vào nàng, sở dĩ gọi là trắng đen rõ ràng, là bởi vì người này... Có phải y bị sét đánh hay không? Cả người y từ trên xuống dưới đen thui một màu. Nàng nhìn một hồi lâu, đột nhiên giật mình há hốc miệng kêu lên: “Mi Sơn đại nhân! Ngài bị sét đánh sao?”

Mi Sơn quân xấu hổ vô cùng, ra sức túm chiếc rèm che lại, giả vờ không quen biết nàng.

Bất thành linh nàng lại chui đầu vào cửa sổ, sắc mặt vô cùng nghiêm túc nhìn Mi Sơn đại nhân từ trên xuống dưới một lần nữa rồi nói: “Đây gọi là thấy chết không cứu nên bị báo ứng đấy.”

Mi Sơn quân mặt đầy nước mắt, đẩy đầu nàng ra ngoài, ước nguyện duy nhất bây giờ của y chính là thời gian quay ngược trở lại, để không phải dính dáng chút nào đến nha đầu chết tiệt này nữa.

Chiếc xe bò xiêu xiêu vẹo vẹo chạy vào trong thành, đến trước một tửu lâu lớn nhất, xa hoa nhất thì dừng lại, Mi Sơn quân cúi đầu nhìn bộ dạng chật vật, thê thảm của mình, do dự không biết có nên vác bộ dạng này xuống xe hay không. Nếu như dùng phép thuật che mắt đi ... Nhưng bây giờ cả người y đau đớn, cơ bản là không còn sức để sử dụng tiên pháp.

Đang lúc khó xử, cánh cửa xe đột nhiên mở ra, Tân Mi cô nương nghiêng đầu đứng bên ngoài xe nhìn y.

“Ngài muốn vào tửu lâu này sao?” Nàng hỏi, sau đó đưa tay ra, “Tới đây, ta đỡ ngài đi.”

Mi Sơn quân ngại ngần quay mặt đi: “Không muốn, không cần, không cầu!”

“Ngài yên tâm, ta rất khỏe mạnh, sẽ không làm ngài té đâu.” Nàng giữ tấm chắn mỏng trên đùi y ra, khẽ quấn quanh người y, rồi nhẹ nhàng kéo gọn cả người y đặt trên lưng mình.

Mi Sơn quân đã đặt trước một căn phòng trên lầu ba của Tửu lâu, Tân Mi công y lên bậc thang, bước chân nhẹ nhàng như không, thấy Mi Sơn im lặng không nói một lời, khác hẳn tính bà tám thường ngày, nàng lại nói: “Mi Sơn đại nhân, ngài yên tâm, ngài cũng giống như cây sào trúc phơi đồ

ở nhà ta thôi, chẳng hề nặng tý nào. Từ nhỏ ta đã rất khỏe mạnh, mười tuổi đã có thể công đại sư huynh chạy khắp phố, mà huynh ấy còn nặng hơn cả gấu chó nữa.”

Mi Sơn vốn đang âm ừ, nghe vậy đột nhiên có cảm giác như bị ai bóp cổ, không thốt ra nổi một lời.

Cũng may là căn phòng trên lầu ba này được che chắn bởi một cái màn trúc, người bên ngoài không nhìn thấy bên trong. Tân Mi gọi người chuẩn bị một chậu nước ấm, thấm ướt chiếc khăn, lau trên khuôn mặt toàn vết tích cháy khét, đen thui của Mi Sơn.

“Mi Sơn đại nhân, ngài không phải là tiên sao? Sao lại bị sét đánh thành như vậy?”

Mi Sơn quân đỏ mặt, nước mắt đầm đìa: “Tiên... Cũng chia ra rất nhiều loại... Ta không phải là loại có thể lực cường tráng!”

“Ngài bị sét đánh ở đâu?”

Tân Mi dùng chiếc khăn tay nhẹ nhàng đề lên một vết bỏng trên mặt Mi Sơn, đau đến mức khiến y phải hít mạnh vào.

“... Mấy ngày nay linh khí trong núi Văn Lan thay đổi lạ thường, trong núi có rất nhiều yêu quái muốn được độ lôi kiếp thành tiên, tối hôm qua ta đứng quan sát một con chó yêu độ kiếp, không cẩn thận đứng quá gần, bị sét ... đánh.”

Tân Mi hiểu ra mọi chuyện, gật đầu: “Quả nhiên là làm tiên thật không dễ dàng chút nào.”

Trong lỗ tai của Mi Sơn quân giống như là có cả vạn con bướm bướm bay lượn, khiến trái tim y loạn nhịp. Tân Mi bôi thuốc trị thương lên vết thương của y, nghe nói là thuốc do sơn trang bọn họ đặc chế, hiệu quả tuyệt

hảo, bao gồm hoàng liên và mật đắng sắc bằng lửa nhỏ ba ngày ba đêm, mới tạo ra được loại thuốc có mùi hương này.

Nhưng y lại cảm thấy mùi hương kia lúc đưa đến gần, lại giống như là mùi thơm trong áo nàng.

Chết thật, ngay cả khứu giác cũng bị sét đánh hư luôn rồi. Mi Sơn quân khóc không ra nước mắt.

“Được rồi, ta để lại một lọ thuốc trị thương cho ngài, nhớ phải bôi mỗi ngày đấy. Mi Sơn đại nhân là tiên, không tới mấy ngày sẽ khỏe ngay thôi mà.” Tân Mi cầm bọc quần áo đứng dậy, tính đi xuống lầu.

Mi Sơn quân kìm lòng khôngặng hỏi: “Cô... Ặc, bây giờ cô tính đi đâu?”

“À, ta còn phải đi mua chõng, không thể ở lại giúp ngài được. Bảo trọng.”

“... Mua chõng?” Mi Sơn quân ngạc nhiên, “Chõng mà cũng có thể mua được sao?”

Tân Mi nhe răng cười: “Có tiền có thể sai quỷ đuổi ma, có tiền mua tiên còn được.”

Không biết vì sao Mi Sơn quân lại muốn khóc. Giận ghê! Hình như ngay cả mắt y cũng bị sét đánh hỏng mất rồi!

Tân Mi kéo tấm màn trúc ra, vừa vặn lúc đó có một người bước thẳng vào bên trong, suýt nữa thì đâm vào người nàng. Người đó đỡ nàng, cất giọng thật dịu dàng: “Cô nương, cẩn thận.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt ... xinh đẹp như hoa, dưới khóe mắt có một nốt ruồi nhỏ, nhìn có vẻ hơi u buồn. Thấy nàng

ngước mắt nhìn mình, chàng trai kia khe khẽ mỉm cười, như một luồng gió mát đập thẳng vào mặt t... Nhìn thôi đã thấy chẳng phải hạng tốt lành gì rồi.

Nàng xoay người xuống lầu, nghe loáng thoáng trong căn phòng giọng Mi Sơn quân chửi ầm lên: “Phó Cửu Vân! Lần nào người cũng đến trễ...”

Câu nói kế tiếp nàng không nghe được, vừa ra khỏi lầu, nhìn đám người đông đúc trên đường cái, trong lòng nàng chan chứa vui sướng. Chồng của nàng, nhất định ả mình chờ nàng trong đám người này! Nàng phải tìm cho ra chàng.

Trước mặt có một tiểu soái ca mặc một bộ áo màu vàng nhạt không tề chút nào, mặt như trăng tròn, thân hình cao lớn, vừa nhìn thấy là biết có thể chịu khổ được đây mà.

Chàng trai khoác áo choàng xanh ở con ngõ nhỏ đối diện cũng nổi bật, tóc đen, bờ vai rộng, bước chân mạnh mẽ, uy phong, tuyệt đối là hàng ngon.

Còn có... Còn có... Đôi mắt nàng đột nhiên sáng ngời.

Một chàng trai đứng nghiêng mặt dưới tàng cây bên góc đường, chỉ nhìn bóng lưng thôi đã thấy thật là đẹp quá. Trên người khoác một bộ y phục màu xanh nhạt bình thường, chỉ thế thôi mà đã làm người đó nổi bật giống như hạc trong bầy gà rồi, mái tóc đen bóng, chỉ cần nhìn thôi cũng biết rõ là người sinh lực dồi dào. Này thì hẹp eo, này thì vai rộng, chuẩn mực của một thân hình mạnh mẽ, tuyệt đối không phải là loại sâu gạo hết ăn lại nằm.

Mặc dù trên đường cái nhiều người như vậy, nhưng nàng vừa nhìn thấy chàng trai đó, lập tức cảm thấy tất cả những người chung quanh đều biến thành mây bay gió thoảng.

Tân Mi vuốt vuốt mái tóc, kéo kéo y phục, sờ sờ túi tiền. Rất tốt, diện mạo không có vấn đề gì, túi tiền lại càng không có vấn đề gì.

Nàng bước qua, dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất hỏi: “Công tử ơi, tiểu nữ là Tân Mi của Tân Tà Trang, thân phận, lai lịch vô cùng trong sạch, tính cách lẫn dung mạo đều ngon lành, chẳng hay công tử có rảnh cùng tiểu nữ tâm sự về lý tưởng sống, về hôn nhân đại sự chẳng?”

Vị mỹ nam công tử kia không hề quay đầu lại, một lát sau, công tử mới nói: “Ta rất muốn tâm sự với cô chuyện đánh ngất xiu Tư Lan rồi một mình chạy trốn.”

Ặc?

Tân Mi ghen họng nhìn trân trối, thấy hắc xoay người lại, giống như thanh đao tuyệt thế thiên hạ rút ra nhắm ngay vào nàng. Nàng luống cuống, lui lại ba bước, nhìn quanh bốn phía cố gắng tìm con đường trốn chạy.

Hắc vung lên tay, một lá bùa bay tới, dính trên trán nàng, bỗng chốc thành một sợi dây tỏa sáng lung linh, hướng xuống dưới vòng quanh eo nàng, một đầu dây lưng nằm trong tay hắc, trong nháy mắt lại biến thành vô hình. Tân Mi chỉ thấy cả người không thể điều khiển được, bắt buộc phải dừng lại, bất luận làm gì cũng không lui được lấy nửa bước

Lục Thiên Kiêu đi tới trước mặt nàng, trên gương mặt than chợt thoáng hiện nụ cười, chỉ có điều... Có điều nụ cười này làm nàng cảm thấy kinh hồn bạt vía mà thôi!

“Bắt được cô rồi.” Hắc nói.

“Ngươi, ngươi, ngươi muốn gì?” Tân Mi kinh hãi, bắt đầu nói lắp.

Hắc nhẹ nhàng bước một bước, lập tức người nàng bị một sức mạnh vô hình kéo về phía trước hai bước mà không thể ghìm lại được.

“Đây gọi là dây trói yêu, bình thường chuyên dùng để bắt những tên yêu quái vô cùng hung ác.” Không biết sao lại thế này, nhưng, hôm nay trong

giọng nói của hãn dường như có chút ý cười, nhưng tuyệt đối không phải là nụ cười ấm áp, dịu dàng, mà giống như cười lạnh, mang theo sự trào phúng trần trụi, “Bây giờ trời cô bằng thứ này, cô đừng hòng trốn thoát nữa.”

Tân Mi dùng hết sức giãy dụa, nhưng phía sau lưng giống như đụng phải tường đồng vách sắt, càng giãy càng làm nàng thêm mệt mỏi, kiệt sức chứ chả được tích sự gì.

“Người, người, người tìm được ta bằng cách nào?” Ở đây người dày đặc như sao, muốn tìm một người trong thành trấn chẳng khác nào tìm một hạt cát trong bãi cát khổng lồ.

Lục Thiên Kiều xoay người bước đi, nàng cũng không thể đứng lại mà bị kéo theo phía sau lưng hãn khoảng ba bước.

“Từ lúc cô đánh ngất Tư Lan, ta đã biết rồi.” Hãn nói lạnh nhạt, “Ta luôn đi theo phía sau cô, muốn xem thử cô gặp gỡ ai. Bây giờ đã biết rõ thân phận của cô rồi, đại tiểu thư Tân Tà Trang à.”

Tân Mi chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên trầm xuống: “Người không được tìm cha ta quá nhiều!”

Hãn không nói gì, chỉ đi thẳng lên phía trước, theo hướng này, dường như là quay về tửu lâu mà nàng vừa đi ra.

Tân Mi hơi hoảng sợ hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Tên tiên nhân yếu bóng vía tên Mi Sơn, đang ở trong tửu lâu kia à?”

Nàng cực kỳ hoảng sợ, vội vàng ôm lấy cánh tay hãn ra sức ngăn lại: “Người, người muốn đến đó giết đại nhân sao?! Ta không hề nói với ngài ấy về Vân Vụ trận mà!”

Lục Thiên Kiều cúi đầu nhìn tay nàng, rồi lại nhìn mặt nàng, nàng lập tức buông tay hẳn ra trong chớp mắt, nghiêm chỉnh chấp hai tay sau lưng.

“Ta tìm y có chuyện.”

Tướng quân mặt than dặt chú thỏ trắng đang hoảng hốt bước vào tửu lâu.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tâm Sự Của Thiên Kiều

Trên căn phòng ở lầu ba của Tử lâu, vẫn là tấm màn trúc màu xanh ngọc bích, mùi rượu vàng vất bốn phía, Lục Thiên Kiều vén tấm màn trúc lên, không khỏi sửng sốt —— không thấy Mi Sơn quân, chỉ có một chàng trai xa lạ, dựa vào trước chiếc bàn thấp tà tà rót rượu, đột nhiên có hai người lạ xông vào, y không ngạc nhiên cũng không nổi giận, chỉ khẽ cười nhợt nhạt.

"A..." Tân Mi cũng không biết nên tỏ ra vui mừng hay có thái độ gì khác, Mi Sơn đại nhân không có ở đây, gã kia, hình như tên là ... Phó Cửu Vân thì phải?

"Mi Sơn đã đi rồi." Nhìn y giống như đang xem một vở kịch hay, chậm rãi phun ra mấy con chữ, "Các người đến chậm một bước."

Lục Thiên Kiều này giờ không nói gì, lập tức xoay người bước đi, bất ngờ Phó Cửu Vân ở phía sau nói: "Chờ một chút, tìm y có chuyện gì?"

"Không liên quan đến người."

Tấm màn trúc nhoáng lên một cái, người đã ở ngoài.

"Ta biết rõ y đang ở đâu."

Chỉ một câu nhẹ nhàng như nước, nhưng đã khiến anh chàng toàn thân lạnh lẽo như băng giá bên ngoài dừng bước. Phó Cửu Vân thò đầu ra từ tấm

màn trúc, thờ ơ như không, cười nói: "Người thực hiện cho ta một chuyện, ta sẽ nói cho người biết y đang ở đâu."

.....

Gió xuân quẩn quanh cuốn những cánh hoa lá tả bay vào cửa sổ, Tân Mi chịu không nổi nữa ngáp một cái, phía đối diện lập tức vang lên giọng nói dịu dàng của Phó Cửu Vân: "Đừng động đây, vẫn chưa vẽ xong."

Nàng đành phải chỉnh lại tư thế khiến cả người mình cứng đờ cứng ngắt một lần nữa—— đứng ở trước cửa sổ, nhặt một cành hoa đào, cười đến độ gò má đau muốn cứng đờ luôn.

Vừa rồi, lúc bọn họ bàn điều kiện, nàng chỉ mong hai người bọn họ đánh nhau một trận để mình có cơ hội chuồn đi, ai biết được Phó Cửu Vân chỉ vào nàng nói: "Để tiểu cô nương này làm người mẫu cho ta vẽ một bức tranh, sau đó ta sẽ nói cho người biết Mi Sơn đang nghỉ ngơi ở xá xinh nào."

Tân Mi thực không biết phải nói gì.

Lục Thiên Kiều ngồi đối diện với Phó Cửu Vân, bưng chén rượu, lẳng lặng ngắm nhìn cảnh xuân ngoài cửa sổ, cũng không biết hấn đang nghĩ gì mà mấy cánh hoa đào rơi vào chén rượu liền mà hấn không hề có cảm giác, cầm chén rượu uống cạn.

"Ta nghe nói..." Trong không khí trầm mặc ấy, Phó Cửu Vân đột nhiên nói, "Vùng Cực Tây có huyết thống của bộ tộc chiến quỷ thượng cổ, tất cả bọn họ đều có đôi đồng tử màu đỏ, vóc dáng cao lớn hơn so với người thường, tính tình cực kỳ cao ngạo, không dễ dàng kết thân với người khác. Người trong tộc bất luận là nam hay nữ, đến năm hai mươi lăm tuổi, đều phải trải qua biến kiếp cực kỳ nguy hiểm, hơn một nửa người trong tộc đều chết ở tuổi hai mươi lăm. Không biết có thật không?"

Lục Thiên Kiêu im lặng không nói gì.

"Bộ tộc Chiến quý thời thượng cổ, trong cuộc đại chiến giữa Thần - Ma đã cống hiến hết mình, nên được thần tộc ban ân, giao cho bọn họ năng lực kinh thiên động địa. Đáng tiếc bây giờ đã là thời đại Thần ân, không có Thần tộc che chở, bộ tộc Chiến quý cũng dần dần lụi tàn, biến kiếp năm hai mươi lăm tuổi trở thành vết thương trí mạng của họ. Có lẽ bộ tộc Chiến quý cũng đang lo lắng vì cục diện này?"

Rốt cục Lục Thiên Kiêu cũng có phản ứng, hắn đặt chén rượu xuống, cất giọng rất bình tĩnh: "Người nói với ta những chuyện này là có ý gì?"

Phó Cửu Vân cười cười: "Không có ý gì khác, chỉ vì ta không phải Mi Sơn, không hiểu rõ những chuyện bí ẩn. Đối với chuyện người mang dòng máu của bộ tộc chiến quý làm cách nào để vượt qua biến kiếp lại càng không hiểu rõ. Chuyện này người chỉ có thể tìm y để hỏi."

Nói đến đây, y bỗng nhiên vỗ vỗ tay: "Cầm nương đâu rồi? Mang rượu, mang đàn vào."

Phía sau màn trúc quả nhiên có một người phụ nữ dung nhan xinh đẹp bước vào, rót đầy rượu cho ba người rồi lui về, một lát sau, tiếng đàn trong như suối nước chảy xuôi réo rắt vang lên, khẽ hòa tan vào bầu không khí sấp đông cứng của gian phòng.

Cha nàng đã từng nói, những người đàn ông chuyên ôm tiền, tìm phụ nữ ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài đều không phải là người tốt, nhưng dạng người này lại chiếm đa số. Tân Mi tỏ rõ thái độ xem thường Phó Cửu Vân.

Phó Cửu Vân gõ gõ chiếc bàn thấp: "Tiểu cô nương bên kia, không được liếc mắt như thế, rất khó coi."

A a a! Thật muốn nhảy từ cửa sổ xuống cho rồi!

Mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời lặn sau dãy núi phía tây, rốt cục Phó Cửu Vân cũng vẽ xong bức tranh, dường như y cũng cảm thấy rất vừa lòng, vừa ngắm vừa cười lâu ơ là lâu, mới vẫy tay gọi Tân Mi: "Cô bé qua đây xem thử đi."

Tân Mi lết lết hai bàn chân tê cứng bước qua nhìn thử, không khỏi rung động.

Đại mỹ nhân đang ưỡn ngực ngẩng cao đầu, tràn đầy tự tin trong bức tranh này là ai?!

Phó Cửu Vân cười đắc ý: "Bây giờ bé con còn rất non nớt, chẳng hề có chút phong tình quyến rũ nào cả. Bức tranh này, ta tốt bụng tặng thêm hai tuổi cho bé con rồi đấy, bé con phải lấy nó làm mục tiêu, cố gắng lớn lên trở thành như thế này, biết chưa?"

Tân Mi cảm động đến mức hai mắt rưng rưng: "Tuy rằng ngài ôm một bụng suy nghĩ xấu xa, nhưng không ngờ lại vẽ tranh đẹp như vậy! Thật lợi hại quá!"

Phó Cửu Vân chợt dừng động tác chuẩn bị đưa bức tranh cho Tân Mi, cười hiền hòa hỏi: "... Bé con mới vừa nói gì?"

"Thật lợi hại quá!"

"Trước đó một câu."

"Nhưng không ngờ lại vẽ tranh đẹp như vậy!"

"Tua nữa."

"Tuy rằng ngài ôm một bụng suy nghĩ xấu xa."

Phó Cửu Vân lập tức cuộn bức tranh lại thật nhanh gọn, thu vào trong tay áo mình, mất hết hứng thú tiễn khách: "Hôm nay đến đây được rồi. Mi Sơn

hiện ở tại Mi Sơn cư, ở phía nam núi Bạch Đầu, các người tự đi tìm đi."

Y làm sao thế nhỉ? Đột nhiên khó ở hay không thoải mái chỗ nào hay sao? Tân Mi buồn rầu lắc lắc đầu, ngay sau đó đã bị Lục Thiên Kiêu kéo xuống lầu.

Phó Cửu Vân quay đầu lại hỏi Cầm nương: "Có gương không?"

Cầm nương đỏ mặt đưa cho y một cái gương đồng nhỏ, y soi vào, soi nghiêng soi thẳng, soi tới soi lui, rồi lại điên cuồng soi lại.

Rốt cuộc là y ôm một bụng suy nghĩ xấu xa chỗ nào?

Thực là một vấn đề khiến người ta buồn bực mà...

Lục Thiên Kiêu di chuyển cực nhanh, vừa ra khỏi tửu lâu liền đi thẳng một đường về phía nam, Tân Mi không thể đi theo hẳn mà chậm chạp được, vừa chạy vừa ôm bụng, nàng đói... Nhưng nàng biết cái tên Phiêu kỹ tướng quân vô lương tâm này nhất định sẽ không có lòng tốt cho nàng ăn gì đâu.

Lúc này, quả thực là phải dựa vào sự tự lực cánh sinh của mình mà thôi.

Nàng liếc mắt, nhìn thấy sạp bánh nướng ven đường, ông chủ vừa mới đem bánh nướng ra khỏi lò xếp thành từng chồng thật gọn gàng, những chiếc bánh còn nóng bốc khói nghi ngút. Tân Mi thò một tay bốc lấy bốn cái, tay còn lại chưa kịp lấy lại tiền thối, đã bị kéo về phía trước, nàng còn cố gắng quay đầu lại kêu: "Ta đã trả tiền rồi nha!"

Nàng cúi đầu cắn một miếng bánh nướng, là vị vệt quay nguyên chất đây mà, ông chủ này thật phúc hậu. Nàng ăn liền một lúc ba cái, hai tay dính đầy dầu mỡ, đang định tìm cái khăn tay để lau thì bất chợt nhìn thấy ống tay

áo Lục Thiên Kiều tung bay ở phía trước, giống như... giống như mảnh vải dệt rất mềm mại, ôi chao...

Nàng lén lút cầm một góc ống tay áo của Thiên Kiều, ra sức lau sạch tay mình, cúi đầu xuống đang định lau miệng, bất thành lình hấn dừng chân lại, Tân Mi không tránh kịp, đập mạnh vào lưng hấn một cái, vừa va vào lại bị lùi về phía sau mấy bước, nhưng lại bị cái thứ dây trói yêu trong tay hấn kéo trở về, cuối cùng vẫn bị hấn giữ chặt lại.

Ngước đầu lên nhìn, thấy trước mặt là một khách điếm. Tân Mi che mặt kinh hoàng, hấn, hấn, hấn ... Chẳng lẽ sẽ lập tức trình diễn một màn cô nam quả nữ ở chung một phòng vào ban đêm, ân ái, triền miên, tim đập âm âm cả ngàn nhịp sao?!

Không được, tên này mạnh quá, không được, bắt đầu có tình ý rồi sao! Phải cảnh giác, cảnh giác...

Lục Thiên Kiều lờm nàng một cái, thấy sắc mặt thay đổi xoành xoạch của nàng liền nói: "Ta biết rõ cô đang nghĩ cái gì."

Cái gì? Nàng chợt cảm thấy trái tim đáng thương của mình bắt đầu nhảy múa loạn xạ...

Hấn cười cười hơi mỉa mai: "Đáng tiếc lại khiến cho cô thất vọng rồi."

Hấn tiếp tục dắt nàng đi, đi và đi... Sau đó cả hai ra khỏi thành.

...

Vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc như vậy, khó trách lại bị hoàng đế dày đi trông coi hoàng lăng ... Tân Mi ấm ức, nước mắt nóng hổi tuôn ra, ngồi bên cạnh đồng lửa trong rừng sâu núi thẳm ở vùng ngoại ô, dây trói yêu bị hấn cột quanh một cây đại thụ hơn mười người ôm không hết, trừ phi nàng có

thần công cái thế phá tan ngọn núi này, nếu không thì nên ngoan ngoãn ngồi bên đống lửa đi.

Lúc Lục Thiên Kiêu trở về, cầm theo một túi da đựng nước, đống lửa đang cháy hừng hực, hăn gỡ chiếc túi da nhỏ tầm thường đeo bên hông xuống, lấy từ bên trong ra một cái khung sắt, một cái nồi gang nhỏ, một túi bột mì, mấy miếng thịt, cùng với chén đũa và đồ gia vị linh tinh, Tân Mi nhìn không chớp mắt.

Nghe nói thế gian có một thứ bảo bối gọi là túi càn khôn, là bảo vật do một người thợ thủ công tên là Chu Việt Quốc đúc thành tiên may thành từ mấy trăm năm trước, bề ngoài tầm thường, không chút thu hút, giống như một chiếc túi đựng tiền cũ kỹ, bên trong lại có khả năng chứa đựng cả đất trời. Vị tiên nhân này làm tổng cộng không đến mười chiếc túi càn khôn, ngoại trừ hoàng cung Quỳnh quốc đang bảo tồn một chiếc thì những chiếc còn lại không biết tung tích, không ngờ tên tướng quân mặt than kia lại sở hữu một cái.

Hăn rót nước vào trong nồi, đặt trên ngọn lửa, nhào bột thành từng viên nhỏ thả vào trong nước, sau đó thêm một ít rau dại và thịt khô. Lúc hăn làm chuyện này rất tự nhiên, rất thành thạo, giống như đã làm chuyện này cả trăm ngàn lần rồi vậy. Hình ảnh Phiêu Kỵ tướng quân lợi hại như lời đồn đại của mọi người, hay là người mang dòng máu của chiến quỷ, chuyên vươn vai múa vuốt, tàn ác như lang sói thổ phỉ làm hại thiếu nữ trong trắng, dường như trở nên xa xôi, mịt mờ.

Nêm gia vị vào trong nồi, nấu thêm một lát nữa đã ngửi thấy hương thơm tỏa ra bốn phía. Tân Mi chột cảm thấy thèm ăn đến độ hai mắt không rời khỏi cái nồi kia, nhưng suy nghĩ tử tế lại thì nhất định gã này sẽ không cho nàng ăn, nàng đành phải lấy cái bánh nướng vệt quay duy nhất còn sót lại ra, do dự suy nghĩ có nên ăn luôn hay không.

"Ăn cơm." Hãn múc thêm một chén bánh canh vừa nấu xong, đặt bên chân nàng.

Tân Mi sững sốt một lúc lâu mới phản ứng lại được: "Ôi, tạ... Cám ơn..."

Cẩn thận húp một miếng canh nóng bốc hơi nghi ngút trong chén, dường như hơi cay, tuy rằng ăn chưa quen khẩu vị, nhưng cũng dễ ăn đến bất ngờ. Tân Mi vừa ăn bát canh nóng đến rát mặt vừa lén lút nhìn ánh lửa nhảy múa trên mặt hãn.

Hình như hãn có rất nhiều tâm sự, chao ôi...

Nàng hăng giọng nói: "Trên đời không có khó khăn gì là không vượt qua được..."

Cho nên, người mau thả ta ra đi aaaaaaa! Nàng điên cuồng gào thét trong lòng.

Lục Thiên Kiều bất chợt nhìn nàng, thấy hai mắt nàng sáng long lanh, tràn đầy chờ mong. Hãn quay đầu lại, nói tỉnh bơ: "Ăn xong thì ngủ."

Được rồi! Ta không tin người không có sơ hở!

Tân Mi nhích xa khỏi đồng lửa, trải tấm thảm trên mặt đất, cuộn tròn người giả vờ ngủ, sau đó he hé mắt, lén nhìn bóng lưng hãn. Hãn vẫn ngồi yên dưới tàng cây không nhúc nhích, quay lưng về phía nàng, đêm khuya trong núi rừng yên tĩnh vô cùng, chỉ nghe thấy tiếng lửa nổ lách tách. Không bao lâu sau, Tân Mi nghĩ rằng có lẽ là hãn đã đi ngủ, liền lạng lẽ đưa tay vào trong ngực, quyết định thả Thu Nguyệt ra đánh hãn choáng váng bất tỉnh nhân sự.

Mới vừa động đậy, hãn giống như có mắt sau lưng vậy, quay đầu nhìn nàng. mĩa mai

"Cô muốn làm gì?" Tâm trạng hẫng dường như tốt hơn hay sao á, câu hỏi này vẫn cứng nhắc như mọi khi nhưng có phần ung dung, thông thả hơn.

Tâm Mi ngượng ngùng cười: "Không, không làm gì... Hình như bị con kiến cắn một phát..."

"Ta biết rõ cô có một con linh thú lợi hại." Lục Thiên Kiều khe khẽ mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại đặng đặng sát khí, "Không muốn ngày mai ăn bồ nông nướng thì mau yên lặng ngủ đi."

Bồ nông nướng, ý hẳn là muốn nướng Thu Nguyệt ăn sao?! Thu Nguyệt hóa thành lá bùa nằm trong ngực nàng cũng run cầm cập, cố gắng hết sức lui lui vào trong.

Tâm Mi nước mắt tràn trề xoay người lại nhắm mắt ngủ, ai bảo hẫng lợi hại quá làm chi.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Vương Mác Của Thiên Kiều

"Ta có một chuyện vạ lần nghiêm túc muốn thương lượng với người."

Trời vừa sáng, Tân Mi ngồi xõm bên cạnh Lục Thiên Kiều, đẩy đẩy kéo kéo cho hẩn tỉnh lại. Lúc đó hẩn vẫn buồn ngủ riu cả mắt, tóc dính một mớ trên môi, đôi mắt đen nhá lên nhấp xuống, mơ mơ màng màng, thật ngây thơ vô tội.

"Người là nam còn ta là nữ, đúng không?"

Nhìn thấy thái độ của Tân Mi hiếm khi nghiêm túc như thế, Lục Thiên Kiều cảm thấy bản thân mình cũng phải giữ cho nàng ít thể diện làm vốn, thế là hẩn dùng tay che ánh sáng đang chiếu vào mặt, đỡ đỡ gật gật đầu.

"Trong sử sách các bậc thánh hiền xưa nay đều nói, nam nữ thụ thụ bất thân, lại còn cái gì mà phi lễ chớ nhìn gì đó nữa. Đàn ông không cần thận nhìn thấy da thịt của phụ nữ thì phải cưới nàng ấy làm vợ, đúng không?"

Lục Thiên Kiều nghe giọng nói mềm mại, bay bổng của nàng, đầu óc vẫn còn mơ màng, chẳng kịp nghĩ nhiều gật gật đầu.

"Nhưng ... Ta tuyệt đối sẽ không gả cho người! Người cũng biết rõ rồi chứ?"

Hẩn đang buồn ngủ, lại theo bản năng gật đầu lia lịa.

Tân Mi vỗ tay một cái thật mạnh: "Cho nên ta chỉ muốn nói với người, ta phải đi ngoài!"

Sợi dây trói yêu buộc ngang hông nàng, một đầu lại bị hăn nắm chặt ở trong tay, thật sự không thể đi xa được, đi ngoài lại là việc phải để lộ ra da thịt ... Thôi được rồi, thứ bị lộ ra nào chỉ có 'Da thịt' ...

Lục Thiên Kiều thả tay xuống, gương mặt đờ đẫn nhìn nàng, không hề có chút phản ứng nào.

Tân Mi lập lại: "Ta muốn đi ngoài."

Hăn vẫn đờ như khúc gỗ, chỉ trợn trắng mắt, đờ đờ mờ mịt.

Tân Mi lệ rơi đầy mặt dậm chân dậm cẳng đứng dậy, tìm một cây đại thụ nhìn có vẻ to lớn chắc chắn, khom lưng núp phía sau, nghẹn ngào: "Người ... Cấm người nhìn lên!"

Giả vờ giả vịt trốn tránh một lúc lâu, phía đối diện vẫn im phăng phắc, lặng như tờ, Tân Mi nóng nảy, bước ra xem thử, gào to lên: "Sao người có thể không có chút phản ứng gì như thế hả? Nhìn lên người khác đi ngoài cảm giác thú vị ác liệt đến thế sao!"

Lục Thiên Kiều sững sờ chớp chớp mắt được mấy cái, sau đó ... Sau đó hăn ngáp dài một cái, xoay người lại rồi lập tức lăn ra ngủ tiếp.

Quả nhiên là một chuyên gia ngủ nướng quen mắt!

Tân Mi nhào lên ra sức tát tát vào mặt hăn: "Dậy, dậy, dậy!"

Cổ tay nàng chột bị ai đó nắm chặt lấy, rốt cục Lục Thiên Kiều bị nàng tát tới tấp vào mặt cũng tỉnh ngủ, gương mặt dính sương lạnh, tóc tai rối bù, nằm ngửa mặt trên mặt đất trừng nàng: "Lá gan của cô không nhỏ chút nào!"

Nàng giận dữ: "Ta muốn đi ngoài!"

Đi ngoài, cái từ này có vẻ xa lạ, nhưng sao lại cũng thấy có chút gì đó quen thuộc nhỉ? Lục Thiên Kiều vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn còn u mê chưa lĩnh ngộ ra mọi tầng ý nghĩa của nó, nằm suy nghĩ nửa buổi, đột nhiên ngộ ra, chỉ trong một thoáng gương mặt của hã biến hóa khôn lường, từ ngạc nhiên biến thành hồ thẹn, sau đó là tức giận, cuối cùng chốt lại ở nét mặt thẹn thùng đỏ ửng.

Hã buông tay nàng ra nhanh như chớp, giống như vừa nắm phải thứ gì đó nóng phỏng tay, trơ mắt nhìn Tân Mi chạy về phía nơi rừng rậm sâu thẳm.

Lục Thiên Kiều lúc này đã hoàn toàn tỉnh ngủ, đứng dậy vuốt vuốt tóc, chợt thấy trên người mình có một lá bùa, nhìn rất lạ mắt, hình như không phải của hã. Lá bùa dùng vỏ cây ngô đồng ngàn năm luyện thành, thích hợp cho linh thú thuộc họ chim cư trú, có lẽ là mới vừa rồi động tác của Tân Mi ‘kịch liệt’ quá nên không cẩn thận làm rơi.

Là con bồ nông mà cô ta hay cười phải không?

Hã nhìn thật kỹ rồi cuộn lá bùa lại, bỏ vào trong ngực mình.

Chuyện này... Hã không có kinh nghiệm về phương diện này, chuyện ... phụ nữ ... cần thời gian bao lâu? Một nén nhang? Hai nén nhang? Thôi được rồi, cho hã cô ta thời gian một bữa cơm đó, nếu như còn chưa quay về, hã sẽ ... sẽ chờ thêm một bữa cơm nữa ...

Ngước nhìn sắc trời, đã qua bao lâu rồi mà cô ta còn chưa trở về, có nên đi theo xem thử hay không? Không, vẫn nên chờ một chút... Lỡ như có chuyện gì ... Nên chờ một lát nữa thì hơn...

Lần đầu tiên trong đời, Lục Thiên Kiều cảm thấy khó khăn và bối rối.

Thời gian ba bữa cơm như sên bò chậm chạp trôi qua, bỗng nhiên hã đứng dậy, đang tính đi tìm thì nghe phía sau có tiếng bước chân đạp trên

cành lá khô, hẳn quay đầu lại, thấy ngay vẻ mặt khó chịu của Tân Mi, trên tay đang ôm một mớ nấm hương tươi mơn mớn, cả người dính đầy sương sớm.

"Cô ..." Hãn vẫn còn chút lúng túng, không biết nên nói gì cho hợp.

Tân Mi nghiêm mặt vứt mớ nấm trên mặt đất, vừa rồi là cơ hội tuyệt vời để trốn thoát! Nhưng tìm khắp nơi, từ trên xuống dưới cũng không thấy lá bùa Thu Nguyệt đâu, nàng cũng đoán là vừa rồi lúc tát hẳn không cẩn thận làm rơi mất rồi. Khốn kiếp! Mất vật để cười, trong cái nơi rừng sâu núi thẳm mênh mông vô bờ này thì đi được nửa bước còn khó khăn, chứ đừng nói đến bỏ trốn.

"... Thu Nguyệt đang ở chỗ của người?" Nàng hỏi.

Lục Thiên Kiều nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

"Người không được làm tổn thương nó!" Nghĩ đến chuyện tối hôm qua Lục Thiên Kiều nói ăn bồ nông nướng, nàng cảm thấy hoảng sợ, "Thu Nguyệt rất già, thịt dai nhách, cứng ngắt, cắn mẻ răng còn chưa đứt, không ăn nổi đâu!" (Thu Nguyệt đang nằm trong lòng Lục Thiên Kiều khóc rờn rờn: người ta còn chưa đến sáu tuổi, già chỗ nào chứ?)

Lục Thiên Kiều im lặng một chút rồi nói: "Vậy phải xem cô có biết nghe lời hay không đã."

Tân Mi ôm ngực lui về phía sau một bước, bộ dạng thấy chết không sờn: "Hừ! Người chiếm được thân thể ta cũng không lấy được trái tim ta đâu!"

... Hãn cảm thấy nói chuyện nghiêm túc với nàng, tuyệt đối là lựa chọn sai lầm.

Nhặt cây nấm to đùng, tươi rói Tân Mi vừa mới nhổ về, rửa sạch, bỏ vào nồi nước nóng còn thừa lại tối hôm qua, nấu lên thì có thể ăn liền. Cũng

như tối qua, hần múc thêm một chén đặt bên chân nàng, Tân Mi quay đầu làm bộ dạng kiên quyết: "Ta không ăn! Trừ phi người trả Thu Nguyệt lại cho ta!"

À, không ăn thì cứ việc tự nhiên. Lục Thiên Kiều rất bình tĩnh ngồi ăn một mình, những miếng thịt khô được ngâm trong nước nóng một đêm, mùi thơm lại càng thêm ngào ngạt, nhìn có vẻ rất mềm.

Nhất định là hần cố ý, bởi vì trong chén của hần có rất nhiều thịt, mỗi khi cắn một miếng, hương thơm lại tỏa ra bốn phía.

Tân Mi lén lút lườm hần mấy lần, thấy hần chỉ vui đùa chăm chú ăn, không thèm để ý đến mình, bèn lặng lẽ với tay ra lấy cái chén. Đầu ngón tay vừa mới chạm vào miệng chén, đã thấy hần khẽ hắng giọng, nàng rút tay về nhanh như tia chớp, tiếp tục làm bộ dạng kiên cường, chết cũng không khuất phục.

Dường như hần khẽ cười một tiếng, một lát sau hần nói: "Đừng làm loạn nữa, ăn đi."

Giọng nói thật bình thản, không hề có ác ý hay mỉa mai.

Tân Mi nước mắt rơi đầy mặt, bưng chén lên: Thu Nguyệt à! Ta không phải là một cô chủ tốt! Người ráng chờ ta cơm nước xong rồi sẽ tiếp tục tìm cách cứu người ra khỏi tay tên đại ma vương này nha!

Tân Mi vốn tưởng rằng hần sẽ dẫn mình đến núi Bạch Đầu tìm Mi Sơn quân, ai biết đâu sau một đoạn hành trình vượt rừng băng núi dai dẳng, vài ngày sau, hai người đã trở về hoàng lãng.

Lần thứ hai nhìn thấy rừng hoa anh đào nở rộ như chốn bồng lai tiên cảnh, nàng cảm thấy mình bình tĩnh vô cùng. May mắn là lần này Lục

Thiên Kiều không ném nàng vào căn phòng kia nữa, suốt cuộc hành trình cho đến khi về đây, lúc nào hẳn cũng cột nàng bên người, mãi cho đến khi vào căn phòng khách trong Quy Hoa sảnh.

"Tướng quân, ngài đã về."

Tư Lan bưng trà lên, liếc Tân Mi một cái thật hung tợn, y nhớ mãi chuyện bị nàng đánh ngất xỉu đêm hôm đó, chuyện này tuyệt đối là sự sỉ nhục nhất đời Tư Lan y!

Tân Mi giả vờ không nghe không nhìn thấy gì, vừa ngẩng đầu lên nhìn cách bài trí xung quanh phòng khách, vừa lảng tai nghe Tư Lan bẩm báo chuyện lớn nhỏ của đám yêu quái ở hoàng lăng mấy ngày nay.

"Từ sau khi tướng quân lấy nội đan của hổ yêu đưa cho Đào Quả Quả, cậu nhóc vẫn luôn bế quan tu luyện, ngày hôm qua vừa mới khỏi bệnh, dung mạo đã khôi phục lại bình thường... Triệu quan nhân (*) nói, ông ấy đang dốc hết tâm huyết viết kịch bản mới nhất, lần này tuyệt đối xứng đôi với mười hai con rối tướng quân đã khắc... Con gấu yêu ở biên giới Tây Bắc cầu hôn Ánh Liên cô nương lần thứ năm mươi ba, rải hoa sen trắng toát cả một con đường, bị Ánh Liên cô nương đem đốt sạch..."

* Quan nhân: thời Tống ở Trung Quốc gọi người đàn ông là quan nhân.

Nàng nghe báo cáo quá ư nhàm chán, chịu không nổi nữa ngáp ngắn ngáp dài. Khó khăn lắm mới chờ được Tư Lan nói xong, Lục Thiên Kiều lại ra khỏi Quy Hoa sảnh, đi dọc theo sườn núi thoai thoải, trên sườn núi hoa lê nở trắng xóa cả một vùng, màu tuyết trắng trong suốt. Trong rừng có hai người đang nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng bước chân, cả hai đồng loạt xoay người lại, thấy Lục Thiên Kiều đi tới, đều vô cùng mừng rỡ.

"Thiên Kiều đại ca!"

Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi dáng người cao ráo, vẻ mặt hơi ngại ngùng gọi hẳn, khuôn mặt của thiếu niên đó rất tuấn tú, chỉ có đôi mắt mở to và khuôn mặt tròn trịa khiến y nhìn hơi trẻ con. Sau lưng có một đôi cánh lớn màu vàng nhạt, dường như quá xúc động nên vỗ phành phạch.

Lục Thiên Kiêu gật đầu: "Khỏe hẳn chưa?"

Khuôn mặt thiếu niên kia hơi ửng hồng: "Dạ, khỏe hẳn rồi. Thiên Kiêu đại ca, lần này lại làm phiền đại ca nữa rồi ... Nếu không nhờ huynh ngăn cản thì đệ đã phạm phải sai lầm lớn, cướp hồn phách của người phạm ... Từ nay đệ sẽ không ham chơi chạy nhảy lung tung nữa."

Phía sau chợt vang lên tiếng cười thật êm tai của con gái, một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy màu hồng phấn bước đến bên cạnh chàng thiếu niên, tươi cười nói: "Quả Quả, tốt nhất sau này nên nhắc lại chuyện này nhiều nhiều một chút. Ta cảm thấy lúc đệ không có nội đan, mang hình dáng khi đệ mười một mười hai tuổi dễ thương hơn nhiều."

Khuôn mặt Đào Quả Quả càng đỏ hơn nữa: "Ánh Liên tỷ tỷ, tỷ lại chọc đệ nữa rồi..."

Nói đến đây, bỗng nhiên y nhìn thấy cô nương mặt hồng hào như cánh hoa đào, thân hình tựa như cành dương liễu đứng bên cạnh Lục Thiên Kiêu, đôi mắt to tròn mở lớn ngơ ngác nhìn ngấm bầu trời, không biết đang suy nghĩ hay có tâm sự mật mờ gì, y run cả người, nhảy dựng lên chỉ vào nàng kêu lớn: "Là người?! Sao người lại ở đây?!"

Tân Mi ngạc nhiên quay sang nhìn y, nhìn thật kỹ từ trên xuống dưới mấy lần, đột nhiên nàng vỗ tay một cái, giật mình nhớ ra: "A? Người không phải con tiểu điều yêu hóa trang thành ác quỷ sao?"

Đào Quả Quả đối với Tân Mi vừa sợ lại vừa hận, ngón tay run run: "Người, người, người... Á đàn bà xấu xa..."

Tân Mi nghiêm túc nhìn y: "Ôi, sau khi người trưởng thành, sau lưng không phải là cánh gà nữa... Đã biến thành chim thực sự rồi."

Sắc mặt Đào Quả Quả xanh mét, run rẩy rút cánh tay về, sau đó miệng mếu máo, khóc òa lên, quay đầu bỏ chạy.

Ánh Liên cười rộ lên, nhìn nàng, rồi lại nhìn Lục Thiên Kiều, cất giọng dịu dàng: "Thường ngày, Lục ca ca không gần gũi với phụ nữ, thật không ngờ lại hòa hợp với Tân cô nương đến vậy. Có lẽ tiểu muội sắp được uống chén rượu cưới của Lục ca ca rồi."

Tư Lan đứng phía sau, không nhịn nổi nói chen vào: "Ánh Liên cô nương, cô nương nhầm rồi. Cô ả này là tù nhân của tướng quân! Tướng quân làm sao có thể ... Hừ!"

Ánh Liên có vẻ hết sức ngạc nhiên: "Sao lại như thế?"

Lục Thiên Kiều không nói gì, chỉ kéo sợi dây trói yêu lôi đi, Tân Mi bắt buộc phải đi theo hắn, nàng vừa bước đi vừa nói: "Ta muốn tắm gội."

Tay hắn khẽ run lên, quay đầu lại, sắc mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Nàng phụng phịu: "Nam nữ thụ thụ bất thân, người mau buông ra ta, bằng không chắc chắn là muốn nhìn lén."

"Sáng nay, cô đã tắm một lần rồi."

Hắn chỉ nói sự thật.

"Ta muốn tắm nữa."

Nàng nói vô cùng ngang ngược.

Lục Thiên Kiều không đáp lại, tiếp tục kéo nàng đi về phía trước.

Tân Mi nóng nảy hỏi lại: "Người, người muốn nhìn lên?!"

Dường như hần khe cười, một nụ cười vừa mỉa mai vừa có chút trêu đùa: "Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy giống tấm ván cửa ghê, bằng phẳng thật."

"Người ..." Nàng giận dữ.

Ánh Liên nhìn thấy hai người bọn họ không coi ai ra gì, vừa đi vừa ồm tỏi, càng lúc càng xa, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Tư Lan hơi bất mãn, thấp giọng nói: "Ánh Liên cô nương, thực sự chỉ là tù nhân mà thôi. Cô ả này biết cách phá giải Vân Vụ trận, tướng quân sợ cô ta tiết lộ ra ngoài, nên mới dùng dây trói yêu cột chặt bên người như vậy."

Ánh Liên khe mỉm cười, xoay người bước đi: "Tư Lan đại ca, huynh đừng nghĩ nhiều. Ta chỉ tò mò mà thôi."

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Gương Đồng Tâm Hiên Linh

Ngày hôm đó Tân Mi cũng không thể nào tắm rửa được, Lục Thiên Kiều nhất nàng tại Quy Hoa sảnh, hai người mắt to mắt nhỏ trừng trừng nhìn nhau cả một buổi chiều.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Tân Mi chống cằm, hơi bất lực hỏi: “Giám giữ ta cho đến chết sao?”

Lục Thiên Kiều đang nhẹ nhàng vuốt ve một miếng ngọc đa sắc, trầm mặc thật lâu sau đó mới nói: “Còn ba tháng nữa, trong ba tháng này ta phải bảo đảm chắc chắn hoàng lăng không xảy ra việc gì. Đến lúc đó nếu như ... Ta vẫn còn sống, đương nhiên sẽ thả cô đi.”

Tân Mi hoảng sợ: “Vậy nếu ngươi chết?” Nàng sẽ bị giam ở hoàng lăng này đến lúc đói chết luôn sao?

Hắn không trả lời, chỉ cảm thấy tâm trạng hắn rất nặng nề, nhìn miếng ngọc đa sắc trong tay, ánh mắt thâm trầm.

Nàng đột nhiên nghĩ đến lần đó ở tửu lâu, Phó Cửu Vân nói hơn một nửa người của bộ tộc Chiến quý bị chết khi biến kiếp năm hai mươi lăm tuổi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nàng vốn chẳng biết. Mi Sơn đại nhân nói hắn là Chiến quý, cho nên ... Hơn ba tháng nữa hắn đã tròn hai mươi lăm tuổi, chẳng lẽ phải chết sao?

Tân Mi lắc lắc đầu, vắt hết óc suy nghĩ: “Này, này, trời sẽ không tuyệt đường người ... Ngươi đừng quá lo lắng, ngươi phải biết rằng chết cũng có

rất nhiều kiểu chết, có người chết nhẹ như khói bụi, có người chết lại nặng như núi, người phải cố gắng hết sức biến cái chết của mình nặng một chút ...”

Ngón tay Lục Thiên Kiều chột cứng đờ, ngẩng đầu nhìn nàng, thăm dò: “... Cô đang an ủi ta?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Có thể nhìn ra nỗi khổ tâm của nàng, thực không đơn giản chút nào, “Nói không chừng ngày người hai mươi lăm tuổi, chỉ ngủ một giấc rồi dậy, chẳng có chuyện gì cả! Đừng suy nghĩ quá nhiều!”

Hai câu này còn có vẻ giống một chút.

Hắn đứng dậy bước đến bên cửa sổ, đẩy ra, bên ngoài tiếng chiêng trống, đàn sáo náo nhiệt ập vào, trên sân khấu giữa ao đang diễn kịch, xem ra đêm nay Triệu quan nhân diễn kịch bản mới, bày yêu ngồi thành từng nhóm cạnh bờ ao bô lô ba la không ngừng, vừa ngồi cắn hạt dưa vừa chỉ chỉ trỏ trỏ, thật vui vẻ, chẳng buồn cũng chẳng lo gì cả.

“Kịch rồi?” Tân Mi bước qua nhìn, hai mắt chột sáng lên, “Vờ này ta chưa từng xem!”

Kịch bản của Triệu quan nhân xưa nay rất cảm động, diễn chưa được nửa, bên dưới khán đài đã nghe tiếng khóc rấm rứt vang lên tứ phía.

Đào Quả Quả trốn bên dưới bệ cửa sổ của Quy Hoa sảnh đánh cược với Tư Lan: ” Tình huống cầu huyết (*) của Triệu quan nhân lần này đã dùng hết, vai chính chết cha chết mẹ, bạn bè tốt cũng chết nốt. Đệ thắng rồi, Tư Lan đại ca, huynh chung tiền cho đệ đi.”

* Tình huống quen thuộc lặp đi lặp lại.

Mặt mày Tư Lan đen như đất nồi, hậm hực rút ra một râu tiền, trước đó Triệu quan nhân dám vỗ ngực bảo đảm rằng kịch bản mới lần này tuyệt đối khác biệt so với những kịch bản trước đó, ai biết đâu lão vẫn bốn cũ soạn lại, lần sau tốt nhất là không nên nghe lời ma quỷ của lão.

Đúng rồi, lần này lão dùng mười hai con rối do tướng quân làm trong lúc rảnh rỗi buồn chân buồn tay, kịch bản lần này lôi vào thứ tình yêu mãnh liệt như vậy, sẽ không làm cho tướng quân giận tím mặt chứ?

Tư Lan len lén xoay người lại nhìn, chỉ thấy tướng quân đứng trước cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh lại có chút bất đắc dĩ và trong bất đắc dĩ mang theo một chút vô thức, nhìn bên cạnh thấy Tân Mi cúi đầu khóc lóc nước nỡ.

“Hic ... Quá cảm động... Quá kinh điển...”

Tân Mi dùng chiếc khăn tay che mặt lại, chiếc khăn đã ướt đẫm, còn có mấy giọt nước nhỏ tong tong xuống. Lục Thiên Kiêu nhìn trái nhìn phải, do dự một lúc lâu, mới lấy khăn trong tay áo mình ra đưa cho nàng.

“... Thực sự hay đến vậy sao?” Hẳn hỏi đầy nghi ngờ.

Nàng nhận lấy cái khăn tay xìt nước mũi một phát, đẩy cả khăn, giọng ghen ngào: “Quá hay! Trước giờ ta chưa từng xem vở kịch nào cảm động lòng người đến vậy! Đặc biệt là mấy con rối kia, làm quá đẹp, sống động như thật.”

Nghe nói, mười hai con rối đó là do tướng quân làm, chao ôi... Con bé này thật tinh mắt.

“Thật không?” Sắc mặt Lục Thiên Kiêu chợt dịu đi, hẳn khẽ nói, “Đêm mai vẫn có kịch, cũng do những con rối này diễn.”

Tư Lan cứng ngắc cả người, rụt chân lui về, cố gắng tát mình một cái thật mạnh, vừa rồi nhất định là ảo giác? Đúng, không sai, là ảo giác, ảo giác...

Tân Mi khóc đến độ hai mắt đỏ như mắt thỏ, tha thiết nhìn Lục Thiên Kiêu: “Ta có thể tìm Triệu quan nhân xin chữ ký được không? Và sư phụ làm con rồi kia nữa.”

Lục Thiên Kiêu chưa từng nhìn thấy đôi mắt thỏ vừa đáng yêu vừa thân thiết của nàng thế này bao giờ, khẽ ho một tiếng, kìm lòng không dặng nói sợi dây trói yêu ra mấy tấc, kéo nàng ra ngoài tìm Triệu quan nhân xin chữ ký.

Đào Quả Quả đứng bên dưới bệ cửa sổ giận tím mặt mày: “À đàn bà hư hỏng kia dám quyến rũ Thiên Kiêu đại ca! Tư Lan đại ca, sao huynh không đuổi ả đi?”

Tư Lan chỉ biết nghẹn họng không nói nên lời.

Lúc đó Triệu quan nhân đang chỉ huy một đám tiểu yêu sửa sang lại đạo cụ, mồ hôi ròng ròng ướt đẫm cả người, một cái đuôi chuột thò ra khỏi vạt áo của lão. Trong hoàng lăng có rất nhiều bảo vật quý giá được tuần táng theo, những đạo cụ lão dùng để diễn kịch đều là hàng thật, lỡ không cẩn thận mà làm hư, chắc chắn tướng quân sẽ cắt đuôi lão cắm vào lỗ mũi cho mà xem.

“Cẩn thận một chút! Cái gương đồng tâm này mỏng manh lắm đấy!”

Thấy một tiểu yêu vấp cục đá lão đảo, Triệu quan nhân hoảng hốt gào lên. Tiểu yêu kia nghe lão gào lại càng luống cuống, run rẩy làm rớt luôn. Chiếc gương đồng tâm lăn tròn trên mặt đất, quay quay mấy vòng đến bên chân Tân Mi, đập vào mắt cá chân nàng đau điếng.

“... Gương đồng?”

Tân Mi xoay người nhấc cái gương đồng rộng cả thước lên, mặt gương xù xì, xám xịt, không soi rõ mặt người.

“Có phải là bị rớt bể rồi hay không?” Nàng cầm nó đưa cho Lục Thiên Kiêu.

Hắn chưa kịp đỡ tấm gương, đột nhiên trên mặt gương xám xịt phát ra ánh sáng trắng bạc rực rỡ, trong nháy mắt lại hóa thành từng đàn, từng đàn đom đóm bay ra tứ phía, mặt gương xù xì giờ đây đã biến thành bóng đêm thăm thẳm, bên trong phản chiếu hình ảnh một đôi tình nhân đang ôm hôn thăm thiết.

Đom đóm bay xung quanh hai người hệt như dòng suối trong vắt dưới đêm trăng, tỏa ánh sáng rực rỡ... Cảnh tượng như vậy nhìn sao cũng rung động lòng người.

Có điều... Có điều, hai người đang ôm chặt lấy nhau kia, nhìn giống hệt nàng và Lục Thiên Kiêu, chao ôi!

Tân Mi nhìn đến độ ngây người ra.

Triệu quan nhân lại điên cuồng hét lên: “Gương đồng tâm, gương đồng tâm! Biết bao nhiêu năm rồi mới hiển linh! Ông trời thật có mắt! Chân mệnh thiên nữ của Tướng quân đang ở đây!”

Bầy yêu chỉ kịp “Ồi” lên một tiếng rồi bùng nổ, Tư Lan không chịu nổi đả kích lăn đùng ra hôn mê bất tỉnh.

Đôi tình nhân ôm hôn thăm thiết trên mặt gương nhanh chóng biến mất, Tân Mi cầm chiếc gương đồng tâm, do dự không biết có nên xem lại lần nữa hay không. Triệu quan nhân rưng rưng nước mắt, nhào tới túm tay áo nàng, giọng run run: “Cô nương, cô phải đối xử với tướng quân của bọn ta thật tốt nha...”

Gương đồng tâm bị Triệu quan nhân ném trên mặt đất, Lục Thiên Kiêu tóm lấy Tân Mi vẫn không hiểu đầu đuôi ra sao, ngơ ngác ngác, xoay người bước đi.

“Xảy ra chuyện gì?” Nàng hỏi thật cẩn thận.

Gương mặt hần không hề thay đổi, chỉ nói: “Quay về, đi ngủ!”

Tâm trạng của hần hình như lại không tốt rồi... Tân Mi ngậm miệng, lần này nàng rất biết điều, không nói gì nữa.

Bắt đầu từ đêm đó, hình như tâm trạng của Lục Thiên Kiêu không khá lên được chút nào, trước đây còn nói với nàng vài câu, bây giờ hần coi nàng giống như không khí. Chẳng biết có chuyện gì mà hần kêu mấy người đến Quy Hoa sảnh, không rõ là bàn tính mưu đồ bí mật gì, mà đem nàng cột vào cây cổ thụ bên ngoài.

Hôm nay trời nắng rất đẹp, Tân Mi ngồi phơi nắng trong sân, nhặt một hòn đá nhỏ ném vào cửa sổ Quy Hoa sảnh.

Cánh cửa sổ đột nhiên mở ra, Lục Thiên Kiêu đứng cách đó rất xa, nhìn từ trên cao xuống, dáng vẻ nhẵn nhụi —— liếc nàng một cái.

Tân Mi vội vàng vẫy vẫy tay: “Người bàn chuyện xong chưa?”

Nàng muốn ăn cơm, uống nước, đi ngoài, tắm gội ...

“... Giữ im lặng.” Hần đóng cửa sổ lại.

Nàng lại ném một cục đá nữa, chỉ nghe “Ầm” một tiếng trên cửa sổ, nhưng bên trong im lặng như tờ.

“A a, mấy ngày gần đây hình như Lục ca ca giận Tân cô nương?”

Phía sau có tiếng cười khẽ, Tân Mi quay đầu lại, nhìn thấy một cô nương xinh đẹp mặc váy màu hồng phấn đứng dưới tàng cây, che miệng cười nhìn nàng.

“Cột bên gốc cây như thế này, giống cột chó ghê.” Cô nương kia cười đầy châm biếm.

Tân Mi cố gắng suy nghĩ lâu thật lâu, rốt cục cũng nhớ ra tên của cô ta: “Hồng Liên tỷ tỷ, mặc dù chỉ gặp tỷ tỷ một lần dưới gốc cây lần đó, nhưng ta cảm thấy tỷ tỷ thật ân cần và nhiệt tình, giống hệt cô cô của ta vậy đó.”

“Là Ánh Liên!”

Ánh Liên hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nở nụ cười tươi, vẫn không quên sờ sờ mặt, nàng ... còn trẻ trung ngời ngời thế này? Sao lại giống cô cô của con bé kia được chứ?

Cũng có thể do tiểu nha đầu trước mặt nàng quá trẻ trung, mơn mớn, hai gò má căng tròn trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú thánh thiện, mang theo vẻ ngây thơ, hồn nhiên của thiếu nữ phàm trần vừa tròn mười mấy tuổi. Nữ yêu quái dù thế nào cũng không thể không có tà khí được. Ánh Liên không khỏi chán nản.

Huống chi, gương đồng tâm lại có thể phản chiếu bóng dáng con bé và Lục Thiên Kiêu...

Ánh Liên khẽ thở dài, vừa hâm mộ, vừa phẫn nộ, lại có một chút thương hại.

“Thấy muội bị trói như vậy thật đáng thương, có muốn rời khỏi đây không?” Ánh Liên cười hỏi.

Muốn ! Tân Mi gật đầu lia lịa.

“Vậy, tỷ tỷ lên thả muội đi ... Được không?”

Được! Tân Mi cảm động đến mức nước mắt nóng hổi tràn đầy hai mắt.

Ánh Liên hạ ống tay áo xuống, đặt lên thân cây, giương mắt nhìn Tân Mi khẽ mỉm cười, nụ cười đó vừa có sự đặc ý vừa có sự vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Muội hãy cầm đóa sen hồng phép thuật này của tỷ rời đi, phía Tây Bắc hoàng lăng có một con gấu yêu vốn là bạn tốt của tỷ, tạm thời muội hãy ở bên chỗ của y. Chờ mọi việc ổn ổn một chút, tỷ tỷ lại lên dẫn muội rời khỏi đây.”

Tân Mi cầm cành sen hồng trong tay, đi xa thật xa cũng không quên quay đầu lại nhìn, thấy Ánh Liên tỷ tỷ tốt bụng vẫn còn đứng tại chỗ vẫy tay chào tạm biệt nàng.

Sự thật là, nghe nói ở phía Tây Bắc hoàng lăng có một con gấu yêu rất nổi danh, những nữ yêu quái ở vùng xung quanh từ một đến một trăm tuổi nghe nhắc tới y đều sợ khiếp vía.

—— Đương nhiên, chuyện này Tân Mi hoàn toàn không biết, lúc này nàng đang ngồi bên đường, bứt cánh hoa của một đóa hoa dại.

“Về... Không về... Về... Không về...”

Đến cánh hoa cuối cùng, ông trời bảo nàng là: không về.

Tân Mi dụi mắt, đứng dậy tiếp tục đi.

Thu Nguyệt, thực xin lỗi, ta thực sự không phải là một cô chủ tốt ... Người phải cứng rắn chịu đựng, trước khi ta tìm được người cứu người, ngàn vạn lần không được để trở thành bồ nông nướng nha!

Bây giờ, Tân Mi rất đau lòng, vừa lau nước mắt vừa theo hướng đóa sen hồng chỉ đi về phía trước.

Trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một gã mặc đồ đen to cao mập ú, hình như đang dang vãn bay qua, lúc lướt qua sát vai nàng, gã cúi đầu xem nàng, đột nhiên dừng lại.

“Tiểu cô nương, bị lạc đường sao?” Gã cao béo đó nở nụ cười hiền lành tươi rói.

Tân Mi không thèm ngẩng đầu lên: “Tránh ra! Tâm trạng của bà đang không tốt!”

“Sao lại dữ dằn như vậy!” Gã kia ngạc nhiên, tiếp tục cười hiền lành, “Chú đây rất thích tiểu cô nương đánh đá. Muốn đến thăm nhà chú hay không? Chú sẽ mua mút hoa quả cho cô bé ăn.”

Tân Mi rưng rưng nước mắt, ngẩng đầu hỏi: “Thật sao?”

Ông chú quái lạ đó ra sức gật đầu: “Vô cùng chân thật luôn!”

“... Con muốn ăn thịt nướng, còn cháo nữa.”

“Có hết, có hết!” Ông chú quái lạ vui mừng khắp khởi kéo tiểu cô nương đi, đem nàng về nhà ...

— nghe nói con gấu yêu kia thích nhất là con gái xinh đẹp, chuyên dùng loại thủ đoạn hèn hạ là lời kẹo mút ra dụ dỗ những cô bé ngây thơ trong sáng.

Chỉ đơn giản thế mà đã dụ dỗ được tiểu nha đầu này rồi sao?

Ánh Liên chỉ cần dùng một chiêu đã xử lý xong tình địch và cái kẻ theo đuổi đáng ghét kia, cả người như nhẹ đi mười mấy cân, lúc ngủ trưa nằm

hát khe khẽ bên bờ ao. Bất chợt, đột nhiên Đào Quả Quả nhảy từ trên ngọn cây xuống, cau mày nhìn nàng ta.

“Ánh Liên tỷ, sao tỷ có thể để cho một người trần mắt thịt như cô ta qua bên con gấu yêu đó chịu chết được chứ?”

Y đã nghe lén hết chuyện này, hành vi này hoàn toàn không thể chấp nhận được. Con gấu yêu khốn kiếp kia vừa háo sắc vừa thô lỗ, sức lực mạnh mẽ đến mức dọa chết người được, còn cố tình giả vờ bộ dạng phong lưu trang nhã, đám nữ yêu ở gần hoàng lăng thấy lão là tránh không kịp, thế mà Ánh Liên tỷ lại có thể đạp Tân Mi sang bên đó.

Ánh Liên chẳng hề ngạc nhiên, chỉ cười cười: “Đệ đã quên chuyện con bé đó đánh ngất đệ sao?”

Đào Quả Quả đỏ mặt: “Đây là chuyện khác, cô ả đánh đệ, cũng đúng ... Trước đây là do lỗi của đệ, muốn cướp hồn phách của cô ta để tăng thêm công lực. Nhưng không giống với chuyện đẩy cô ta qua chỗ con gấu yêu kia, đó là hãm hại cô ta!”

Ánh Liên không cười nữa, lạnh lùng nói: “Bị người khác lừa chỉ chứng minh một điều đó là người bị lừa quá ngu xuẩn, con oắt đó lại làm gương đồng tâm hiển linh ... Nực cười, ta mà thua con oắt con đó sao?”

“Ánh Liên tỷ!” Đào Quả Quả nóng nảy.

Ánh Liên vỗ vỗ gò má còn vẻ non nớt của y, nhảy vào trong hồ hóa thành một đóa sen hồng cực lớn.

“Quả Quả còn non nớt quá, phụ nữ khi gặp tình địch, biện pháp ác độc gì cũng có thể nghĩ ra được. Sau khi đệ trưởng thành, ngàn vạn lần không nên dính đến phụ nữ, cứ cùng em trai đệ cả đời bình an thanh thản mà sống thế thôi.”

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thảm Kịch Nhân Gian

Nhà Gấu thúc thúc nằm trên một ngọn núi xa xôi khác, ở đó hoa tươi nở rộ, xanh vàng rực rỡ, huy hoàng như cảnh chốn tiên cung. Có hồ nước trong veo nhìn thấy tận đáy, từng đàn từng đàn cá chép hồng lớn nhỏ đang bơi lội tung tăng. Có người đẹp, có... Mứt hoa quả.

Nhưng không có thịt nướng và cháo.

Tân Mi cắn một miếng sơn tra, chua đến mức nhúu lông mày.

Gấu thúc thúc ngồi đối diện, cầm một cây quạt có vẻ rất phong lưu nhã nhặn, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn nàng với ánh mắt ngập tràn tình thương mến thương, cất giọng vô cùng nhỏ nhẹ, dịu dàng: "Tiểu Mi, đôi mắt của con như một bầu trời đầy sao tỏa ra ánh sáng lộng lẫy như ánh ngọc sáng ngời."

Nàng nuốt miếng sơn tra xuống, nhìn vẻ mặt của lão, mọi người đều khen nàng như vậy, nàng cũng phải vắt óc để nghĩ ra mấy câu dễ nghe đáp lễ mới phải đạo.

"Thúc thúc ... à, thúc có ngoại hình cũng dễ thương lắm, chỉ hơi mập một chút thôi, nhưng nhờ vậy mà nhìn rất thân thiết, gần gũi. Nhìn thúc lại khiến con nhớ da diết Đại Hoa ở sau vườn nhà con."

Nàng cảm thấy hơi nhớ nhà.

Gấu thúc thúc kinh ngạc hỏi: "Đại Hoa là ai?"

"Một anh heo phong lưu tuấn tú, ngọc thụ lâm phong."

Một tiếng "Phạch" vang lên, cây quạt trong tay Gấu thúc thúc rơi thẳng xuống đất. Gấu thúc thúc đau khổ ôm đầu, muốn kiếm chỗ nào đập đầu chết quách cho xong.

Lão hận nhất người khác nói lão mập!

Cúi đầu nhìn mấy cái móng gấu của mình, lão thực muốn vung móng cào mấy cái để lưu lại dấu vết lên gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp như hoa như ngọc kia. Có điều... Có điều thấy con bé nhìn mình với vẻ vô tội như vậy, khuôn mặt trắng mịn như tuyết, đôi mắt đen lúng liếng... Thương hương tiếc ngọc đúng là loại tội lỗi lớn nhất a a a!

"Gấu đại thúc, mút hoa quả ăn rất ngon. Nhưng con thích ăn thịt nướng và cháo hơn."

Tân Mi ăn xong hai miếng mút hoa quả, cảm thấy càng đói hơn.

Con gấu yêu suy nghĩ trong thoáng chốc, bỗng nhiên nở nụ cười nịnh nọt, đầy gian tà, thu cây quạt lại một cách đầy tao nhã: "Tiểu Mi có nhã hứng uống với thúc một chén rượu không?"

Uống rượu à? Vẻ mặt Tân Mi có vẻ hơi do dự, nhưng cuối cùng nàng vẫn gật đầu.

Gấu thúc thúc vui mừng đến phát điên lên, tục ngữ đã nói rồi, rượu chính là bà mối tuyệt vời nhất, một khi phụ nữ đã say rượu rồi thì người muốn làm gì thì làm, bất kể có làm gì cũng vẫn khiến nàng thần điên hồn đảo hết.

Lão quay đầu lại dặn dò đám nữ yêu: "Đi chuẩn bị thịt nướng và cháo, mang lên một vò rượu ngon mười năm."

Lục Thiên Kiêu phóng người nhảy lên cao, cả người như một chú chim khổng lồ bay qua vùng biển rộng lớn mờ mịt.

Sau giờ Ngọ, Đào Quả Quả tới Quy Hoa sảnh tìm hăn, vẻ mặt muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng chỉ chỉ vào trong sân —— Tân Mi vốn phải đang được cột bên gốc cây đã biến mất.

"Là ai làm?" Hăn hỏi.

Đào Quả Quả sống chết cũng không chịu khai, chỉ nói: "Thiên Kiêu đại ca, cô nương ấy bị con Gấu yêu ở vùng núi phía Tây Bắc bắt đi, huynh nên nhanh chóng đi cứu cô ấy."

Tiếng xấu của con gấu yêu ở phía Tây bắc kia đã vang dội khắp nơi, nữ yêu bị nó bắt được chỉ có thể kéo dài hơi tàn, nếu là người phạm... Chỉ sợ không còn mạng trở về.

Lông mày Lục Thiên Kiêu nhíu lại.

Hăn cảm thấy sốt ruột, không thể kèm chế được.

Nhún người bay lên một lần nữa, hăn đã ở phía trước hang ổ của con gấu yêu kia.

Một cung điện xanh vàng rực rỡ, con yêu quái này thực biết hưởng thụ. Hăn tung một cước đá vào hai cánh cửa cung, trong nháy mắt hai cánh cửa tan thành tro bụi, bên trong vô cùng yên tĩnh, đơi bụi bặm, cát đá ngừng rơi, Lục Thiên Kiêu lấy thanh kiếm gỗ mới đẽ ra, đang định đại khai sát giới, chợt thấy trong cung điện đẹp đẽ kia, một đám nữ yêu bị bắt tới làm người hầu, ai nấy đều mặt mũi bầm dập, đôi mắt rưng rưng.

Thấy Lục Thiên Kiêu, đám nữ yêu kia như bắt được cứu tinh, vừa lăn vừa bò tới ôm chân hắn, khóc lóc âm ỉ: "Là đại tướng quân ở hoàng lăng! Cuối cùng chúng ta cũng được cứu rồi! Van xin ngài... Van xin ngài mau đuổi hung thần kia đi đi!"

Lục Thiên Kiêu phải lui lại hai bước: "Con gấu yêu kia ở đâu?"

Đám nữ yêu kia càng khóc lóc thương tâm hơn nữa: "Đại vương đang ở hậu điện! Tướng quân, nếu ngài không nhanh chóng cứu đại vương thì đại vương sẽ bị hung thần kia đánh chết mất!"

Hắn cảm thấy hơi khó hiểu, cầm thanh kiếm gỗ xông vào hậu điện, đập vào mắt hắn là khung cảnh khắp nơi hỗn độn, khắp nơi la liệt những bình hoa vỡ vụn thành từng mảnh, cá chép đầu hồng nằm phơi bụng trắng hếu trong ao, màn cửa bị kéo rối tung, rách te tua, khiếp hơn nữa là mấy nữ yêu mặt đầy máu đang gào khóc thảm thiết.

Hắn đứng lại trước cửa hậu điện, đột nhiên lại cảm thấy hơi do dự, không biết phía sau cửa sẽ xuất hiện quái vật gì.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa cung nặng trĩu ra, một tiếng "Kêo kẹt" vang lên, ánh sáng chiếu vào căn phòng tối tăm, hắn vừa nhìn đã thấy Tân Mi, nàng đang ngồi ngay ngắn trên ghế, cúi thấp đầu, trong tay cầm một cái chén uống rượu to dùng bằng đồng thau.

Con gấu yêu tiếng tăm nổi như cồn với biệt danh "hái hoa tặc" trong truyền thuyết đang nằm như một đồng thối chết bên chân nàng, một bàn tay đầy móng vuốt đặt trên mép bàn, sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự.

Một bàn chân của Tân Mi dẫm trên cái bụng mềm nhũn của nó, đột nhiên nàng cười tít mắt tự bưng rượu rót cho mình một chén, nhỏ giọng lè nhè: "Gấu đại thúc, chúng ta chơi oản tù tì tiếp nào."

Nàng dùng sức kéo một bàn tay đầu móng vuốt của con gấu yêu, sau đó cười lớn: "Thúc lại xòe 5 ngón, lại ra bao nữa! Con lại thắng rồi!"

Nói xong nàng tát một cái trên mặt nó, cả thân hình, mập ú, nặng nề kia tà tà bay ra ngoài, va vào một cái bàn xiêu vẹo, rồi rớt ngay dưới chân Lục Thiên Kiêu.

Hắn trầm mặc.

Tân Mi bưng chén rượu bước đi với dáng vẻ yêu kiều, tha thướt, lúc nàng say rượu lại có vẻ thực nữ hơn hẳn ngày thường, khuôn mặt trắng mịn như tuyết pha lẫn sắc hồng, ánh mắt sáng đầy mê hoặc, khóe môi tươi cười đúng chuẩn mực của một tiểu thư khuê các.

Nhìn thấy Lục Thiên Kiêu, nàng sửng sốt một lúc lâu, đột nhiên ném luôn chén rượu trong tay, hướng về phía hắn cung cung kính kính hành lễ vạn phúc (*), giọng vô cùng dịu dàng và ngọt ngào: "Công tử ơi, mặt than thực ra là bệnh, cần phải điều trị sớm. Tiểu nữ có quen một đại phu ở thành Lục Thủy, tay nghề châm cứu rất cao siêu, để tiểu nữ giới thiệu cho công tử nhé? Không cần phải cảm tạ tiểu nữ đâu."

*

Vạn phúc: lời chào của phụ nữ thời xưa.

Lục Thiên Kiêu dù bị chọc tức nhưng thiếu chút nữa đã bật cười, bước lên định nắm hai tay nàng kéo đi. Ai biết được khi nàng say rượu sức mạnh lại khủng khiếp đến vậy, chỉ bằng một tay đã cầm cái giá cắm nển to dùng bằng đồng thau ném về phía hắn, còn đặc biệt có ý tốt nhắc nhở: "Cẩn thận á, tiểu nữ đang dọn đồ hồng, đồ đạc gì hồng hết trơn."

Hắn đành phải lui lại mấy bước.

Mấy nữ yêu bị đánh cho mặt mũi bầm dập, kéo tay áo hăn, nước mắt đầm đìa: "Lúc mới tới mọi chuyện đều tốt đẹp, sau đó đại vương dẫn dò chúng nô tì chuẩn bị rượu ngon, chỉ nói mượn rượu cũng là một cách khơi dậy hứng thú nghệ thuật. Ai ngờ... Ai ngờ, cô ta vừa uống say thì bắt đầu phát điên, lôi kéo đại vương chơi trò phạt rượu, chỉ tát một cái mà răng của đại vương đã bay sạch sẽ... Đại vương đáng thương! Có khi nào đại vương sẽ chết luôn hay không?"

Lục Thiên Kiêu nhìn cảnh tượng hỗn loạn, đổ nát trong hậu điện, chịu không nổi nữa đành phải thở dài, đưa tay gõ gõ cánh cửa điện nói: "Muốn ăn thịt nướng và cháo, thì mau ra đây với ta."

Tân Mi từ dưới gầm bàn thò đầu ra, nhìn giống như một chú thỏ nhỏ nơi hoang dã đầy cảnh giác, đang nghiên ngẫm xem lời hăn nói có được mấy phần chân thật.

Hăn làm bộ ra vẻ sắp đi: "Không muốn ăn thì ta đi."

Tiểu cô nương kia lập tức nhảy ra từ trong bóng tối, Lục Thiên Kiêu nhân cơ hội đó nắm chặt hai cổ tay nàng, sau đó nhẹ nhàng vỗ trên gáy nàng, cả người nàng liền mềm oặt ngã vào trong ngực hăn.

Đám nữ yêu còn tỉnh táo phóng vào trong hậu điện, khóc váng trời đỡ con gấu yêu dậy, kêu gào tên nó ầm ĩ, nhưng con gấu yêu kia chẳng có một chút phản ứng nào.

Thực đúng là thảm kịch nhân gian mà ...

Lục Thiên Kiêu ôm Tân Mi, lặng lẽ rời khỏi cung điện của con gấu yêu.

Vừa ra bên ngoài, những cơn gió núi ập đến, mùi rượu bốc lên tận trời. Hăn nhíu mày, chán nản dùng một tay đẩy nàng ra, tìm một dòng nước ở xung quanh, định ném nàng vào trong nước cho tỉnh táo một chút.

Nàng lại giống như một con thỏ nhỏ tắm trong rượu, càng ngày càng chui vào trong lòng hắn, ôm chặt cần cổ không chịu buông, sau đó lại nói mớ: "Cha... Chồng... Con mua..."

Hắn kiểm lòng không được, cúi đầu xuống nhìn gương mặt của nàng, cả mặt ửng đỏ, khoe miệng mang theo nụ cười ngọt ngào, đúng là một tiểu cô nương vô lo vô sầu.

Phía trước có một dòng suối trong vắt, nói chung chỉ cần ném con sâu rượu này vào trong đó là có thể gột rửa sạch mùi rượu trên người nàng, nhân tiện cho nàng tỉnh táo một chút. Nhưng hắn không biết vì sao lại không muốn làm như vậy. Cánh tay mềm mại của nàng vòng qua cổ hắn, năm ngón tay trắng mềm như cụm mây trắng, gò má nóng hổi áp sát cổ hắn, hơi thở ấm áp, nhẹ nhàng phả ra trên cổ gây cảm giác ngứa ngứa.

Hắn luyến tiếc khi phải đánh thức nàng dậy từ trong giấc ngủ mang đầy hương vị ngọt ngào này.

Rốt cục hắn vẫn đỡ đầu của nàng, vòng hai tay ôm cả người nàng một lần nữa, chậm rãi bước về hoàng lăng.

"Biết sai chưa?"

Tư Lan ngồi trên ghế, mặt lạnh như tảng băng, giọng nói cũng lạnh lùng, tra hỏi Tân Mi nửa năm nửa ngồi trên giường.

Cả người nàng trùm chăn kín mít chỉ để lộ ra cái đầu, sắc mặt hơi xanh xao, và đang hắt xì hơi không ngừng — mỗi lần uống rượu xong nàng đều bị như vậy.

Tân Mi xoa xoa cái đầu đau như muốn nứt ra, thì thào: "Sai cái gì?"

Tư Lan hận không thể lật tung cái giường lên: "Người đánh cho con gấu yêu kia tàn phế! Làm cho chúng ta phải đèn tiền thuốc men! Chuyện này không nói cũng được, người còn dám làm phiền tướng quân ôm người trở về! Lá gan của người thật không nhỏ chút nào!"

Tân Mi chẳng nhớ nổi chuyện nào trong từng đó chuyện, chỉ ngồi nhìn Tư Lan đầy mịt mờ.

"Nói! Là ai thả người đi?"

Ô, chuyện này... Nàng nghĩ nghĩ: "Ta không nói."

Ánh Liên tỷ tỷ lén thả nàng đi, nàng tuyệt đối sẽ không khai tỷ ấy ra! Đây mới gọi là nghĩa khí!

Tư Lan tức nổ đom đóm mắt.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Lục Thiên Kiều bước vào, ra hiệu với y: "Tư Lan, người ra ngoài đi."

Tư lan ôm nỗi hận khó nuốt phẩy tay áo bỏ đi, ông trời ơi, sao ông chẳng có mắt gì thế hở? Tự nhiên làm cho gương đồng tâm hiển linh lại hiện ra hình ảnh của con nha đầu chết tiệt này và tướng quân là sao, là sao!

Lục Thiên Kiều đến bên giường, vươn tay ra, Tân Mi đang muốn trốn tránh, thì ngay sau đó lòng bàn tay ấm áp của hắn lại nhẹ nhàng đặt trên trán nàng, áp thật sát một lúc, rồi mới từ từ rút tay về.

"Thế chất của cô không thích hợp để uống rượu, uống xong chắc chắn sẽ bị sốt." Hắn kéo một cái ghế tới ngồi bên giường, "Đợi lát nữa nhớ uống thuốc cho mau hạ sốt."

Tân Mi ngạc nhiên nhìn hắn một lát, đột nhiên nhớ lại mới vừa rồi Tư Lan nói khi nàng uống say, là hắn đã ôm nàng trở về, liền nhỏ giọng lí nhí:

"À... cảm ... cảm ơn người."

Hắn không trả lời, một lúc sau mới nói: "Về phần là ai thả cô đi..."

Không chờ hắn nói dứt câu, nàng cắt ngang ngay tắp lự: "Còn khuya ta mới nói."

Hắn dừng lại một chút: "Nói hay không cũng vậy, lần sau không được mượn lý do này nữa. Chờ cô khỏe hẳn thì theo ta rời khỏi hoàng lăng."

Dù sao cũng đang giam cầm nàng, chẳng phải đi đâu cũng là giam cầm sao? Tân Mi bĩu môi không thèm nói chuyện.

Lục Thiên Kiêu chậm rãi rút lá bùa cư trú của Thu Nguyệt trong lòng ra, đưa qua đưa lại trước mặt nàng, làm trái tim nàng cũng run run theo.

"Ta sẽ không dùng dây trói yêu trói cô lại nữa." Hắn nói mà mặt không chút thay đổi, "Linh thú của cô tạm thời để ở đây. Cô bỏ trốn một lần, ta nướng một chân của nó, trốn bốn lần thì cả chân lẫn cánh của nó đều không còn. Tự cô cân nhắc đi."

Quá ... Quá độc ác! Tân Mi trợn mắt há hốc miệng. Vừa rồi nàng còn cảm ơn cái tên lòng dạ độc ác như rắn rết này sao?!

Hắn khẽ mỉm cười, bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Nghe nói người bị sốt nên phơi nắng nhiều, ngày hôm sau cơn sốt vẫn chưa lui, Tân Mi liền trùm chăn bông nằm phơi nắng trong sân.

Lục Thiên Kiêu đứng ở Quy Hoa sảnh, lần này không đóng cửa sổ, thấy hắn cúi đầu không biết đang viết gì, vừa viết vừa nói, những người chung quanh chỉ biết gật đầu liên tục, nét mặt rất nghiêm túc.

Thật đúng tư thế hiên ngang dũng mãnh của tướng quân nha.

Nàng xoa xoa đôi mắt nóng bừng đến phát đau, định chớp mắt một chút, bỗng nhiên cảm thấy phía sau gốc cây có một bóng người đang lén lút nhìn trộm. Nàng tò mò rướn cổ lên nhìn thử thì thấy Ánh Liên đứng ở phía sau gốc cây, hai mắt sáng long lanh nhìn vào trong Quy Hoa sảnh, nhìn một lúc rồi rời lệ, một lúc sau lại thở dài.

"Ánh Liên tỷ tỷ..." Tỷ đang làm gì vậy?

Ánh Liên chấn động, quay đầu lại nhìn nàng, mặt mày nhất thời đen thui lại, xoay người tính bước đi.

Tân Mi lén lút vẫy tay với Ánh Liên: "Tỷ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không khai chuyện tỷ thả ta ra đâu."

Lời nói đầy nghĩa khí nhẹ hơn cả mây xanh.

Ánh Liên nghe mà té ngã lăn ra.

Tân Mi bước qua, đứng vào chỗ Ánh Liên mới vừa đứng, phát hiện ra từ góc độ này rất vừa tầm để nhìn rõ cảnh tượng bên trong Quy Hoa sảnh mà không bị người khác phát hiện ra. Lúc này nhìn về phía cửa sổ, người đang đứng trước mắt là Tư Lan.

Nàng giật mình hiểu ra: "Tỷ thầm thương trộm nhớ Tư Lan sao?"

Sắc mặt Ánh Liên hết đỏ bừng rồi xanh mét, lại sợ nàng làm ồn ào lớn chuyện ra sẽ bẽ mặt, buộc lòng phải lắng nghe trong đau khổ.

Tân Mi gật đầu: "Ta hiểu, ta hiểu mà, trong hí kịch đã từng nói, thương thầm nhớ trộm mới là đẹp nhất. Mỗi ngày trốn phía sau gốc cây nhìn lén người ấy, cũng là một cách yêu."

Cái này gọi là kẻ điên ghiền rình mò thì có... Ánh Liên rưng rưng nước mắt thầm nghĩ, thực ra bản thân nàng thương thầm nhớ trộm Lục Thiên Kiêu nhiều năm nay, nhưng hẳn giống như khúc gỗ chẳng hề phát hiện ra, bởi vậy khi nàng rảnh rỗi liền trốn sau chỗ bí mật này lén nhìn trộm hẳn, quả thật cũng chẳng khác gì kẻ điên ghiền rình mò cả.

"Chuyện này cần có người nối dây tơ hồng." Tân Mi cầm tay Ánh Liên, thái độ vô cùng chân thành, "Ta giúp tử nhé? Tử đã có lòng tốt lén thả ta đi, dù sao ta cũng phải báo đáp tử."

Ánh Liên bị khuôn mặt sáng long lanh nhưng tràn đầy khí chất bá đạo của bậc vương giả hòa cùng với ánh sáng thánh thiện như thánh nữ của nàng làm cho hoảng sợ khiếp vía.

Trên đời này rốt cuộc có gì tồi tệ hơn so với chuyện người hãm hại tình địch, nhưng tình địch lại quay đầu cảm ơn ngược lại người, và độc ác hơn nữa là sau đó còn giúp người nối dây tơ hồng với người khác. Ánh Liên bị cảm giác tồi tệ này làm cho nước mắt đầm đìa, mặt mũi nhòe nhoẹt hết cả lên.

"Ánh Liên tử tử?" Tân Mi cảm thấy khó hiểu.

Ánh Liên quay đầu lại, dường như muốn nói gì đó, nhưng lời nói vừa ra đến bờ môi lại biến thành tiếng khóc "Hu, hu", nàng ra sức dậm chân bình bịch rồi xoay người bỏ chạy mất dạng.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đi Mi Sơn Cư

Phát sốt do uống quá nhiều rượu, nên chưa tới hai ngày đã khỏe hẳn, Tân Mi lại bắt đầu nhảy nhót vui vẻ, Lục Thiên Kiều hình như cũng bàn giao xong công việc, ngày hôm nay sẽ dẫn nàng khởi hành rời khỏi hoàng lăng.

Một đám yêu quái rùng rợn tới xếp hàng đưa tiễn, tranh thủ lúc Tư Lan đang trưng ra cái mặt trung thành chết chảng từ nan, rồi thề thốt sẽ thay Lục Thiên Kiều bảo vệ hoàng lăng thật tốt, Tân Mi đảo vòng ra phía sau nháy mắt mấy cái với Đào Quả Quả, rồi lại len lén giơ ngón tay cái lên, đá lông nheo với Ánh Liên tỷ tỷ đang đứng rình lén phía sau gốc cây, sau đó mới len lút chuồn đến phía sau, tìm Triệu quan nhân xin chữ ký.

Triệu quan nhân cảm động đến độ nước mắt nước mũi tèm lem trên khuôn mặt già nua, ký luôn mười mấy chữ ký trên chiếc khăn Tân Mi đưa, xúc động rưng rưng nói: "Không xấu hổ là chân mệnh Thiên nữ của tướng quân đại nhân, quả nhiên là tinh mắt! Thật là biết thưởng thức mà!"

Tân Mi ngạc nhiên: "Cái gì là chân mệnh Thiên nữ?"

Triệu quan nhân còn ngạc nhiên hơn nàng: "Cô còn không biết sao? Bảo vật gương đồng tâm của Thần tiên đã phản chiếu hình ảnh hai người kia mà! Đó là một cái gương hết sức kỳ lạ, chỉ có thể phản chiếu nhân duyên trai gái, còn những người khác không bao giờ chiếu ra được. Ngày đó không phải hai người được chiếu lên gương sao? Không tin thì lần sau trở về chiếu lại!"

Tân Mi há hốc miệng cả buổi mới khép lại được, vô cùng nghi ngờ nói: "Cái gương kia nhất định là đồ giả phải không?"

"Bảo bối trong hoàng lăng sao có thể là giả, giả ..." Triệu quan nhân gấp gáp đến độ nói lắp bắp.

"Chuẩn bị đi thôi."

Rốt cục Lục Thiên Kiêu cũng thoát khỏi bầy yêu quái đang chia tay chia chân thâm tình lưu luyến không rời kia, quay đầu nhìn sang phía bên này.

Tân Mi lặng lẽ kéo tay áo Triệu quan nhân: "Đúng rồi, sư phụ làm con rồi là ai? Đại thúc giúp ta tìm ngài ấy xin chữ ký nha, chờ ta trở về sẽ tìm đại thúc lấy sau."

Triệu quan nhân cười nhả nhổ: "À, chuyện này... Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Cô nương chỉ cần để tâm một chút, thì sẽ phát hiện ra ngay thôi."

... Nói như vậy có khác gì không nói đâu.

Tân Mi bước đến bên cạnh Lục Thiên Kiêu, nhìn hắn đang đeo hàm sắt cho Liệt Vân Hoa.

Liệt Vân Hoa chính là linh thú của hắn, hoặc nói cách khác là vật để cười. Tân Tà Trang cũng nuôi rất nhiều giống ngựa, loại cao quý nhất toàn thân trắng như tuyết như Ngân Long Mã, một ngày chạy cả vạn dặm, cười mây đuổi gió cũng không thành vấn đề. Nhưng so với Liệt Vân Hoa trước mặt thực sự thua kém rất nhiều cả về linh khí lẫn khí chất cao quý, dũng mãnh.

Một con linh thú tốt nhất lúc nào cũng phải dũng mãnh nhất và cũng phóng khoáng nhất.

Tân Mi nhìn thấy phong cách lãnh đạm và cao ngạo của Liệt Vân Hoa, cảm thấy nó và chủ nhân của nó thực sự là một khuôn đúc ra. Nghe nói hẳn bị đày đến làm quan trông giữ hoàng lăng, nói cho oai vậy thôi chứ thực ra là biến tướng của một kiểu giam cầm khác, nếu hoàng đế không hạ chỉ thì cả đời không thể ra ngoài. Có điều dường như hẳn vô cùng tự do, đi về tự nhiên, không ai có thể gây khó khăn cho hẳn. Theo một phương diện nào đó, Lục Thiên Kiêu cũng là một người dũng mãnh và phóng khoáng.

Nàng bước qua, rướn đầu đến trước mặt hẳn, hỏi: "Triệu quan nhân nói gương đồng tâm đã phản chiếu ra bóng hình của đôi ta, cho nên hai ta là nhân duyên trời định, chuyện này là thật sao?"

Tay Lục Thiên Kiêu khẽ run lên, không giữ được chiếc hàm sắt và dây cương, để chúng rơi thẳng xuống mặt đất.

"Thật sao?" Sắc mặt nàng rất nghiêm túc.

Hắn cố gắng hết sức quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, cúi người rất nhanh, nhặt chiếc hàm sắt và dây cương lên tiếp tục chụp lên đầu Liệt Vân Hoa, hai vành tai hẳn từ từ đỏ ửng lên.

"... Giả." Hẳn lạnh lùng trả lời.

Tân Mi bước qua nhìn gương mặt hẳn thật kỹ, nghiền ngẫm xem lời của hẳn rốt cuộc có phải là thực hay không. Hẳn quay lưng lại, đặt yên ngựa lên lưng Liệt Vân Hoa.

Nàng thả lỏng người, thở phào: "Đã nói là giả ... Ta sẽ càng không gả cho người."

Lục Thiên Kiêu xoay người nhảy lên lưng ngựa, không nói một lời, đột nhiên vươn tay ôm lấy phía sau nàng đặt lên trước người mình, đầu gối nàng đập mạnh vào chiếc hàm sắt, đau đến độ nước mắt lưng tròng: "Người... Nhất định là người cố ý..."

"Im lặng." Hãn kéo dây cương, Liệt Vân Hoa hí một tiếng dài, bốn vó tóe lửa, phóng thẳng vào đám mây, lướt gió bay đi.

Tân Mi xoa đầu gối, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không chút biểu hiện của hãn, hôm nay hình như bản mặt than của hãn lại càng than hơn thì phải, hai mắt không thèm ngó ngang ngó dọc chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, có phải lại tức giận gì rồi không?

Nàng nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Lục Thiên Kiêu, tâm trạng người không tốt sao?"

Không có câu trả lời.

"Là tức giận vì ta mới nói tuyệt đối sẽ không gả cho người?"

Vẫn lặng im không trả lời như trước.

"Hay là lo lắng không tìm được Mi Sơn đại nhân, không hỏi được chuyện của bộ tộc Chiến quý?"

Hãn vẫn lặng im không nói lời nào, nghiêm mặt coi như câm điếc.

"Thực ra chuyện này cũng không nên suy nghĩ quá nhiều, tục ngữ đã nói kẻ xấu sống lâu ngàn năm có lẽ, người giam giữ ta, cướp Thu Nguyệt của ta, còn nữa, động một tí lại bắt nạt ta, làm nhiều chuyện xấu như vậy, nhất định là người có thể sống hơn cả ngàn năm."

Lông mày của hãn rất cục cũng khẽ run lên.

"Cha ta từng nói, trong thiên hạ này không có chuyện gì là tuyệt đối, không có gì là không thể nghịch chuyển được, cho nên ngay cả khi ta bị đoán mệnh là khắc phu, cha ta trước sau vẫn luôn tin tưởng ta nhất định có thể kiếm được một tấm chồng ngon lành. Hơn nữa, tuy rằng người làm nhiều chuyện xấu như vậy, ta cũng không hy vọng người chết, mọi người

trong hoàng lãng nhất định cũng hy vọng người có thể tiếp tục sống, người nói thử có đúng hay không? Sống thì phải lạc quan lên."

Lục Thiên Kiều dờ khóc dờ cười, nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của nàng, vẻ mặt này là đã vắt hết óc suy nghĩ tìm lời an ủi hẳn. Nhưng một khắc trước thốt ra lời nào là khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, ngay sau đó lại dịu dàng, vỗ về trấn an, bảo người ta phải làm sao mới hợp với tâm trạng thay đổi xoành xoạch như thế này đây.

"Đúng rồi, Triệu quan nhân nói, sư phụ làm con rồi gỗ kia ở xa tận chân trời nhưng gần ngay trước mắt, người biết là ai không?"

Suy nghĩ của nàng thay đổi thật mau lẹ, mới đó đã nhảy vèo sang chuyện con rồi gỗ rồi.

Lục Thiên Kiều khẽ ho một tiếng, ra vẻ thản nhiên xoay đầu đi ngắm nhìn mây mù mờ ảo ở phía xa xa, giọng vô cùng bình thản: "À, là ta làm khi rảnh rỗi ở không thôi."

Tân Mi thiếu chút nữa là lăn từ trên lưng ngựa xuống, Lục Thiên Kiều nhanh chóng kéo eo nàng lại, không ngờ nàng ôm chặt lấy cánh tay hẳn, ánh mắt mang từ kinh hãi biến thành kinh ngạc, sau đó lại trở thành mừng rỡ như điên, cuối cùng là sự sùng bái nóng bỏng.

"Thật sao?" Nàng hỏi với giọng nhỏ xíu như muỗi.

Hắn tiếp tục bình thản nhìn mây mù xa xa, khẽ ừ một tiếng.

Tân Mi run rẩy mở túi hành lý ra, bôi lên bôi xuống đồng đều, lâu thật lâu sau rốt cục cũng lôi ra một xấp khăn tay mới tinh, sạch sẽ, hai mắt sáng long lanh đưa đến trước mặt hẳn: "Ôi... Giúp, giúp ta ký tên..."

Hai tai hẳn nóng bừng lên, kéo nàng ngồi thẳng lại: "Ngồi cho vững, không lại ngã xuống bây giờ."

"Ký tên..."

"Im lặng."

"Vậy chúng ta cùng tâm sự về tâm trạng và kinh nghiệm lúc người làm con rồi đó đi."

"..."

Cơn gió lớn thổi tan giọng nói hồn nhiên mang đầy sự sùng bái của nàng, mái tóc của Lục Thiên Kiều cũng bị gió thổi bay rối tung, hắt tránh ánh mắt sùng bái của nàng, không biết vì sao, một cảm giác nhẹ nhàng thoải mái đã lâu không thấy len lỏi vào, tâm trạng của hẳn thực sự tốt hơn rất nhiều.

Mười tám tháng tư, trên núi Bạch Đầu mưa một trận, Mi Sơn quân ở Mi Sơn cư cảm thấy rất ngọt ngào, nhàm chán. Tuy mấy ngày trước đây, không biết Phó Cửu Vân lấy ở đâu một thùng rượu ngọc lưu ly lớn, hào phóng tặng cho y, nhưng Phó Cửu Vân không tới, còn Chân Hồng Sinh con hồ ly kia lại không mấy khi ra khỏi cửa, một thùng rượu ngon lớn như thế mà chỉ có thể tự rót tự uống một mình, mùi vị này thật sự không vui vẻ, sung sướng chút nào cả.

Nghe đám linh quý nói, trong ao có nuôi một con cá trích mấy ngày nay có thể sẽ thành tinh, Mi Sơn đang rảnh rỗi đến độ cực kỳ nhàm chán, y liền ôm theo thùng rượu ngọc bảo bối và chén rượu đến nằm dầm dề ở bờ ao quan sát.

Nhưng mới uống được mấy ngụm rượu, linh quý canh cửa bên ngoài kinh hoảng chạy về phía y gào ầm lên: "Không ổn rồi! Ngoài kia có hai người đến tìm ngài! Bọn họ không chịu tắm gội, thay quần áo, đang đứng chặn giữa cửa!"

Mi Sơn quân giận tím mặt, đặt chén rượu xuống phóng ra ngoài.

Mi Sơn Cư của y là nơi linh khí thanh khiết nhất trên núi Bạch Đầu, người ngoài muốn vào gặp mặt y, ngay cả thiên đế cũng phải tắm gội thay quần áo trong suối nước nóng phía trước cửa mới có thể vào cửa chính. Hôm nay là loại người nào đến, mượn gan chó hay sao mà dám không tuân thủ quy củ này chứ?

Tên linh quý ở sau lưng y nói đứt quãng từng chữ một: "Là một nam một nữ, nữ còn rất trẻ, hình như tên Tân Mi..."

Mi Sơn quân đột nhiên dừng lại.

Hai chữ Tân Mi này giống như chạm vào chốn mềm mại nhất trong tim y, làm dậy nên những cơn sóng, không biết từ khi nào mà y bắt đầu trở nên rối loạn như chú nai con ngơ ngác, khóe miệng cười toét ra.

"Khốn kiếp! Còn không nhanh chóng đón cô nương ấy vào? Gọi đầu làm chi, tắm rửa làm gì, cần gì phải thay y phục cơ chứ?!" Y gấp gáp đến độ chửi ầm lên.

Tên linh quý kia tiếp tục nói: "Người đàn ông đi cùng hơn hai mươi tuổi, nhìn như hung thần ác sát, tự xưng là Lục Thiên Kiêu."

Y nhất thời khẽ run rẩy.

Mi Sơn quân hơi thấp thỏm, bất an bước đến bên cửa lớn, trên cây cầu gỗ bên ngoài cửa, những đóa hoa hồng hồng trắng trắng hoa rộ rực rỡ, xinh đẹp, Tân Mi mặc một chiếc váy màu lam nhạt rất vừa người, đang đứng bên ở cạnh cây cầu nhìn bầy cá thối bong bóng dưới mặt hồ.

Khung cảnh đẹp như một bức tranh, trái tim Mi Sơn quân mềm nhũn trong nháy mắt.

Vừa quay đầu lại nhìn thấy Lục Thiên Kiêu dẫn theo một con ngựa toàn thân đỏ rực như lửa, sắc mặt lạnh lùng, khuôn mặt không chút biểu hiện đang nhìn chăm chăm y, khiến trái tim bé bỏng, yếu ớt của y muốn rụng xuống luôn.

"Người nào tới Mi Sơn cư cũng phải tắm gội thay quần áo, đây là quy củ trước giờ..." Y nói thều thào, không chút sức lực, giọng nói ngày càng yếu ớt.

Lục Thiên Kiêu khẽ cau mày, đang định tạm nhượng bộ một chút, tuân theo quy củ nhà y, thì y lập tức lui lại một bước, giọng nói càng nhỏ hơn nữa: "Đương nhiên ... Không tuân thủ quy củ cũng không... không sao ..."

Thật là yếu bóng vía quá đi. Linh quỷ canh cửa không đành lòng che mắt quay đầu sang chỗ khác.

Mi Sơn quân ủ rũ dẫn bọn họ vào cửa, bỗng nhiên tay áo của y bị ai đó kéo lại, Tân Mi cười tí mắt, bước đến gần nhìn y thật kỹ: "Mi Sơn đại nhân, mấy ngày không gặp, ngài gầy đi nhiều quá, thường ngày ngài có ăn được cơm không thể?"

Y khẽ ho một tiếng, không biết có nên nói thật với nàng là tiên nhân ăn cơm cũng rất khó mập lên hay không nữa, chợt nghe nàng nói tiếp: "Ngày nào ngài cũng uống rượu thật không tốt cho cơ thể, hay là để tối nay ta xuống bếp, làm một bữa thật ngon cho ngài nhé?"

Hai mắt y chợt sáng rực lên : "Cô, cô biết nấu cơm sao?"

Nàng gật đầu: "Lần đầu tiên tới thăm nhà của đại nhân, không mang theo lễ vật, vậy bữa cơm này phải làm thật ngon rồi."

Ôi một cô nương hiền lành, dịu dàng biết bao nhiêu, Mi Sơn quân nhìn nàng đến ngây người ra, cả người lâng lâng, quay về chính sảnh mà cảm giác như chân không chạm đất.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mi Sơn Bi Thương

Mi Sơn Cư thật đẹp đẽ, lung linh, cảnh sắc tuyệt vời, Tân Mi ngồi trong chính sảnh uống được một chén trà đã thấy bồn chồn, không ngồi yên được nữa, len lén chuồn ra ngoài đi lang thang ngắm cảnh, để lại hai anh chàng ngồi trong phòng, một chàng im lặng như mùa đông giá lạnh, một chàng thì như kê đồng lửa, ngồi đồng than.

"Tướng quân, mời, mời ngài uống trà ..." Mi Sơn run rẩy châm trà, kết quả là hơn phân nửa phần nước trà đổ hết trên bàn.

"Tướng quân, mời dùng ... ăn cái bánh, uống ly nước ..." Y bưng một đĩa hạt thông ngào đường, tay run rẩy đến mức hơn phân nửa đĩa rơi rụng xuống mặt đất.

Lục Thiên Kiều hớp một hớp trà, lạnh lùng nói: "Hình như người rất sợ ta?"

"Không, đâu có..." Mi Sơn quân xấu hổ gục đầu xuống, chỉ là lúc này y đơn thân độc mã đối mặt với người trong một bộ tộc giỏi nhất đánh nhau nên cảm thấy hết cách mà thôi. Lỡ như y đắc tội với hãn, hãn tặng cho một tát thì cái thân gầy yếu như sào trúc phơi đồ nhà tiểu Mi của y tan thành tro bụi ngay tức thì mất thôi.

"Nghe nói chuyện trên trời dưới đất không gì là người không biết, lần này ta tới..."

"Tại hạ biết, tại hạ biết!" Mi Sơn quân gật đầu như bồ củi, "Tướng quân muốn hỏi chuyện gì, tại hạ có thể đoán được. Về chuyện hậu duệ mang dòng máu Chiến quý phải làm thế nào để vượt qua biến kiếp năm hai mươi lăm tuổi, tại hạ có thể kêu tiểu quạ đen đi điều tra, xin tướng quân yên tâm."

Tiểu quạ đen là một con quạ có ba mắt rất nổi tiếng, chuyện này cũng không khó khăn gì mấy, nên giao cho nó cũng không thành vấn đề.

"Chuyện này ... Chuyện này nói khó cũng không khó, nhưng... Có chuyện... Quy định của tại hạ là không nhận vàng bạc châu báu, chỉ cần tướng quân có thể uống rượu hạ gục được tại hạ, chuyện này, đương nhiên..."

Về vấn đề báo đáp, Mi Sơn nói mãi vẫn cứ lặp bập, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên lén nhìn sắc mặt Lục Thiên Kiêu. Thấy hần cau mày, hai tay nắm lại trước ngực, y hoảng sợ giật mình, liên tục xoa tay: "Chuyện nhỏ nhặt này cần gì phải báo đáp! Không cần, không cần!"

Lục Thiên Kiêu nhìn y, thả hai tay xuống: "Ta cũng không uống được, nghe nói người mê rượu đến phát cuồng, cho nên lần này ta đem rượu được điều chế từ nhiều loại nguyên liệu, vốn là bảo vật của bộ tộc ta được tôn thờ từ thời thượng cổ đến coi như tạ ơn người. Nhưng..."

Hắn nhìn bộ dạng co đầu rụt cổ của Mi Sơn quân, cười cười: "Người đã không cần, vậy thì đa tạ."

... Báo ứng a! Đây chính là báo ứng cho tính nhát gan như chuột nhắt của y đây mà!

Mi Sơn quân đau lòng đến độ nước mắt chảy ròng ròng thất thểu rời khỏi chính sảnh, y muốn tìm một chỗ an tĩnh để hàn gắn lại trái tim vỡ vụn của mình, vừa đi qua nhà bếp, thấy một bầy linh quý áo trắng váy đỏ đứng vây trước cửa bếp, liên tục vỗ tay khen hay, y tò mò bước qua xem thử, thấy Tân Mi đứng thái rau bằng một cái thớt thật lớn, con dao phay khổng lồ,

dày cui được nàng sử dụng thành thạo như một con dao nhỏ bình thường, ánh dao vung lên liên hồi, sáng loáng, chỉ trong chớp mắt, từng sợi từng sợi, từng miếng từng miếng được sắp xếp chỉnh tề, đẹp đẽ lên mấy cái khay.

Tay nghề tuyệt diệu!

Mi Sơn quân bị kích động đến phát run cả người, vọt tới đứng đầu hàng ra sức vỗ tay. Tân Mi vừa xất vừa hỏi y: "Mi Sơn đại nhân, nghe nói người tu tiên không ăn thịt, cho nên ta sẽ chuẩn bị thức ăn chay. Ngài thích ăn gì nhất?"

Mi Sơn quân run giọng nói: "Ăn ... Ăn đậu hũ..."

Nàng gật gật đầu, lấy trong bồn nước lên một miếng đậu hũ, cầm con dao phay so so ngắm ngắm, hình như cảm thấy không thích hợp lắm, lập tức bên cạnh có người đưa cho nàng một con dao nhỏ, mỏng như cánh ve. Nàng quay đầu lại cười: "Vậy ta sẽ tĩa hình đậu hũ Mi Sơn đại nhân, rồi chúng ta chưng ăn."

Mi Sơn quân chỉ thấy nước mắt rơi đầy mặt.

Thế là tình cảnh bữa cơm chiều ngày hôm đó biến thành như thế này, đậu hũ Mi Sơn được chưng chín, bưng lên bàn, Tân Mi độc ác dùng đôi đũa kẹp đứt đầu nó rồi bỏ vào trong chén của Mi Sơn quân: "Mi Sơn đại nhân, đây là đầu của ngài, ngài ăn trước đi."

Y chưa bao giờ ăn một bữa cơm ngon đến tiêu hồn tán phách như vậy, nên cảm cú ăn mãi chẳng biết no, đến khi bụng căng như quả bóng da mới ôm bụng rên hừ hừ.

Tân Mi hơi lo lắng: "Mi Sơn đại nhân, bụng của ngài căng tròn giống quả bóng da vậy đó, hay là ngài đi nằm một chút cho khỏe?"

Y không đành lòng bỏ đi, vốn định thừa dịp Lục Thiên Kiều cúi đầu ăn canh, đánh bạo cầm bàn tay nhỏ bé, trắng mịn như tuyết của Tân Mi, moi hết ruột gan nói vài lời thật ngon ngọt dịu dàng, trước tiên là khen ngợi tay nghề nấu nướng tuyệt diệu của nàng, sau đó là cảm ơn nàng đã công y lên lâu, quan tâm săn sóc y, mà lúc đó y còn chưa kịp cảm ơn nàng.

Nhưng vừa mới duỗi tay ra, Lục Thiên Kiều đã thả chén xuống, liếc xéo y một cái.

Y lập tức rút tay về, ủ rũ cúi đầu tự cầm ống tay áo của mình.

Đám linh quỷ bước vào thu dọn tàn cuộc, thấy Mi Sơn quân ôm bụng tròn xoe ngồi đén phát ngốc ra, không ai nhìn nổi đành bấm bụng cười trộm. Mi Sơn quân đỏ mặt trừng bọn họ: "Không ra thể thống gì cả! Mau thu dọn xuống hết ngay!"

Đám linh quỷ nhăn mặt làm trò hề với y, bưng khay chén đĩa lên đi ra ngoài, đột nhiên có một người bị vấp vào ngưỡng cửa, một giọt nước canh dính trên chiếc váy đỏ, chỉ nghe sột soạt mấy tiếng đã biến thành một hình nhân nhỏ bằng giấy trắng, bay nhẹ nhàng trên mặt đất, trên tờ giấy trắng đó còn dính một giọt nước canh.

Tân Mi nhìn thấy mà ngây cả người.

Mi Sơn quân vội vàng hướng về phía nàng xua tay: "Không sao, đám linh quỷ này là do ta dùng phép thuật biến từ giấy trắng ra."

Y ôm bụng vô cùng khổ sở lướt qua, nhặt hình nhân nhỏ xíu bằng giấy trắng lên, ném trên mặt đất, nó lại biến thành một linh quỷ áo trắng váy đỏ vô cùng hoạt bát, quay đầu về phía Tân Mi cười hì hì, tiếp tục bưng cái khay chạy đi.

Tân Mi thương hại nhìn khuôn mặt mồ hôi ròng ròng của y: "Mi Sơn đại nhân, tốt nhất là ngài nên đi nằm một chút đi, cẩn thận không lại bị đau dạ

dày. Dạ dày của các vị tiên nhân nhất định không thể tốt như người thường được rồi.

Ôi sự quan tâm săn sóc dịu dàng biết bao nhiêu... Mi Sơn quân cảm động gật đầu lia lịa: "Ừ, ừ vậy ta vào nhà nằm một lát, ngoài kia có suối nước nóng, có thể thay xiêm y, cô cứ tự nhiên tắm gội, tự do thay đổi y phục, ngàn vạn lần đừng khách khí."

Y ôm cái bụng căng tròn của mình, gác tay lên người hai tên linh quý, chậm chạp lết về phòng.

Tân Mi được đám quý dẫn đến suối nước nóng tắm gội, bên cạnh ao đặt một bộ áo trắng tinh, sạch sẽ, may bằng vải lụa mềm mại như tơ, vô cùng nhẹ nhàng, sau khi mặc vào cảm giác cả người nhẹ như chim yến.

Đám linh quý cười cười giải thích: "Đây là lý do vì sao ông chủ yêu cầu mỗi người đến thăm hỏi đều phải tắm gội thay quần áo trước rồi mới bước vào cửa."

Nàng thay đôi guốc gỗ, bước cộc cộc đến phía sau khách phòng, thấy Lục Thiên Kiêu cũng thay một bộ y phục màu trắng, đứng tựa vào một gốc hải đường, cúi đầu không biết đang loay hoay làm gì đó, hẳn thấy nàng tới, cũng chỉ thản nhiên liếc một cái rồi không hề để ý tới nữa.

"Lục Thiên Kiêu, tâm trạng của người lại không tốt sao?"

Nàng đột nhiên bước tới gần, nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

Khoảng cách quá gần, hơi thở ấm áp của nàng phả vào mặt hắn, hắn mờ mịt cảm thấy hơi hoảng hốt, quay đầu đi, một lát sau mới nói: "Cô biết nấu cơm thật sao?"

Nàng cười: "Cha ta không thích ăn cơm do đầu bếp nấu, chỉ có ta làm cha ta mới chịu ăn. Người thấy ngon không?"

Hắn không nói gì, nàng liền nhíu mi: "Chẳng lẽ không ngon?"

"... Rất ngon."

"Vậy lần sau ta lại làm cho người ăn."

Sắc mặt hắn dần dịu đi, mặt mày giãn ra, trong tay hắn cầm một thanh trúc còn nguyên vẹn, nhỏ giọng nói: "Vậy còn cô? Thích con rối như thế nào?"

Đôi mắt Tân Mi sáng rực lên: "Người muốn làm con rối tặng ta sao? Ta thích con rối Thiên nữ đại nhân trên sân khấu, chém một phát là bay đầu hết!"

"..." Ai lại dạy dỗ con bé này trở nên bạo lực như vậy chứ?

Hắn lắc lắc đầu, bắt đầu dùng thanh đao nhỏ gạt từng góc cạnh của mảnh gỗ trúc, hắn cảm giác được cả người nàng nhoài sang bên này, mấy lọn tóc còn ướt chạm vào mu bàn tay hắn, lạnh lạnh, ngứa ngứa, và thoang thoang ... hương thơm.

Không biết chuyện sau này như thế nào, nhưng đêm nay tâm trạng của hắn đặc biệt tốt, từ trước tới nay chưa bao giờ tốt như bây giờ.

Bỗng nhiên cảm thấy trước mặt có bóng người thoáng qua, hắn ngẩng đầu lên nhìn, chính là Mi Sơn quân đang bị thương đầy mặt, đại khái là do y ăn quá nhiều, nên phải dựa vào tường để giữ cả người đứng vững, nhưng nhìn vẫn giống như muốn ngã xuống. Hắn trầm ngâm nhìn một lát rồi lại cúi đầu tiếp tục đẽo thanh trúc, để mặc cho Mi Sơn quân đứng phía sau với đầu hủ và mặt vàng đặng nhét ứa lên đầy người, vò đầu bứt tóc.

Vừa rồi tướng quân nhìn y như vậy là ý gì? Là bảo y biến đi, đúng không? Hay là cảnh cáo? Hay uy hiếp y? Là khinh thường? Hay cuối cùng là khoe khoang đặc ý với y đây?

Mi Sơn quân cảm thấy rối rắm với ánh mắt không rõ hàm ý sâu xa đó nên càng không tự kèm chế được.

Hôm nay đoàn tụ sum vầy như vậy, từng cơn gió nhẹ thổi qua vô cùng phong tình, quá thích hợp để tâm tình dưới trăng. Y khó khăn, chật vật tìm cách che cái bụng căng tròn như quả bóng da của mình lại, tới tìm Tân Mi để tâm tình chuyện lý tưởng sống cả đời người, ai ngờ đâu lại đụng ngay cảnh nàng đang cùng người khác tâm tình dưới trăng.

Ôi, tiểu Mi vừa dịu dàng vừa đáng yêu của y, y mới không cẩn thận một chút mà để vuột mất rồi...

Mi Sơn quân rưng rưng nước mắt trở về phòng, suốt đêm hôm đó không thể nào ngủ ngon được, trong cơn ác mộng toàn là ánh mắt không rõ ràng kia của Lục Thiên Kiều, quấn chặt vào khiến y đau bao tử muốn chết luôn.

Ngày hôm sau, y ngủ đến tận giờ Ngọ, bất chợt nghĩ đến Tân Mi vẫn còn ở trong nhà mình, vừa vui mừng vừa chua xót, nên lén lút chạy đến gần phòng khách thăm nàng. Trên đường đi gặp một con linh quý đang quét rác, nó nhìn thấy bộ dạng yếu bóng vía của y liền nói: "Ông chủ, Tân cô nương và tướng quân đang ở trong vườn Phượng, ngài đừng đến đó quấy rầy bọn họ chứ?"

Mi Sơn quân không khỏi giận dữ: "Ta mới là ông chủ của các người kia mà? Mới có một ngày mà đã a dua theo người ngoài!"

Con linh quý kia nghe vậy khụt khịt mũi nói: "Dù sao ngài cũng chỉ có một kết cục là ôm mặt khóc, ba chân bốn cẳng bỏ chạy về mà thôi, muốn tranh giành phụ nữ với chiến quý sao, ngài đánh thắng được hãn ư?"

... Bây giờ y vừa nghĩ đã rơi lệ.

Nhưng mà cuối cùng y cũng không cam tâm, che che giấu giấu lén đi về phía vườn Phượng, trong vườn Phượng, phượng nở khắp nơi, những đóa

hoa đỏ rực, mềm mại, mỏng manh như lụa khoe sắc trái rọng mênh mông không thấy bến bờ. Tân Mi đang ngồi dưới tàng cây, trong tay cầm mấy miếng vải may may vá vá, ánh mặt trời đỏ rực chiếu lên mặt nàng, nhìn vừa hiền hòa, nhu mì, vừa nhìn đã biết là một người mẹ hiền vợ đảm trong tương lai.

Liếc ngang ngó dọc xung quanh, không thấy Lục Thiên Kiều đâu, trong lòng Mi Sơn quân vui mừng như điên, chinh chinh vuốt vuốt lại y phục, đang định dùng dáng vẻ phong lưu anh tuấn nhất bước qua, chợt thấy Tân Mi giơ bộ y phục trong tay lên, hỏi: "Người nhìn thử bộ y phục này thế nào?"

Thứ được nàng cầm trong tay là một đồng bù nhùi màu sắc sặc sỡ ... Vải rách sao? Hay là vải bố vò thành đồng? Hay rốt cuộc là ống tay áo cắt ra rồi lật trái lật phải loạn xạ cả lên?

Phía đối diện đột nhiên vang lên giọng nói của Lục Thiên Kiều: "Thứ này nhìn chẳng giống y phục chút nào cả."

Lông tóc khắp cả người Mi Sơn quân dựng thẳng đứng lên, lúc này y mới phát hiện ra Lục Thiên Kiều đang ngồi dưới tàng cây phượng đưa lưng về phía mình, khác với Tân Mi ở chỗ trong tay hẳn đang cầm một con rối được làm bằng mảnh gỗ trúc vừa mới thấy trước đó.

Tân Mi cầm đồng vải bù nhùi kia lên, nói rất nghiêm túc: "Nhìn thật tử tế vẫn thấy rất giống y phục, màu sắc này rất xứng với Thiên nữ đại nhân, thể hiện được phong thái đỉnh cao nhất, thu hút được ánh nhìn của người khác nhất."

"... Nhưng nhìn y chang đồng giẻ rách." Rốt cục Lục Thiên Kiều cũng nói thật.

Tân Mi ngượng ngừng cắt mớ vải nhiều màu sắc đó đi, nghĩ ngợi một hồi vẫn biện hộ cho bản thân mình: "Ta... Trừ may quần áo và may giày ra,

chuyện gì cũng rất am hiểu."

Dường như Lục Thiên Kiều nở nụ cười nhẹ nhàng: "Khi nào về thì nhờ Triệu quan nhân làm, y phục và tóc của mấy con rối xưa nay đều do lão làm."

Có lẽ hẳn hơi mệt mỏi nên đặt miếng gỗ trúc trên mặt đất, đứng lên quyết định đi lại một hồi, vừa quay người lại đã nhìn thấy Mi Sơn quân lén lút trốn phía sau thân cây, nước mắt đầm đìa.

Hoa phượng nở quá tươi quá đẹp đến độ chói cả mắt, hẳn nheo mắt nhìn chăm chú một hồi lâu mới xác định được người đang đứng đó là Mi Sơn quân, đang định nói chuyện thì y đã xoay người, ôm mặt vội vàng bỏ chạy.

Tướng quân vừa rồi lại nhìn y với ánh mắt gì đây? Là mau biến đi có đúng không? Lần này y tuyệt đối không nhìn lầm! Lục Thiên Kiều thực sự đang cảnh cáo y! Hẳn dùng thân phận tình địch uy hiếp y!

Mi Sơn quân chạy như điên quay về phòng, con linh quỷ đang quét rác nhìn thấy, tiếp tục khụt khịt mũi rồi tặc lưỡi nói: "Đã nói trước là nhất định ngài sẽ ôm mặt khóc quay về kia mà..."

Ở Mi Sơn cứ mười ngày liền, nhưng con quạ đen đi tra xét tin tức tình báo Lục Thiên Kiều cần vẫn chưa trở về, cũng không thấy có động tĩnh gì, tình huống này vô cùng hiếm thấy. Từ ngày đón nhận ánh mắt cảnh cáo của Lục Thiên Kiều, nhưng cũng không thể tự kềm chế được, rốt cục Mi Sơn quân cũng cảm thấy không thể khuất phục, để mọi chuyện vượt mất như vậy được.

Hôm nay, bầu trời sau cơn mưa rất trong trẻo, y cầm cây tiêu gỗ đứng ngay cửa lớn hướng mặt lên trời thổi từng đợt. Cây tiêu gỗ này có sự thông linh thần kỳ với con quạ đen kia, ngày thường chỉ cần y thổi một tiếng, bắt

lượn là nó bay xa cỡ nào cũng lập tức cảm nhận được, hôm nay không biết thế nào, y đã thối hơn nửa canh giờ mà không thấy bóng dáng con chim đầu cá.

Tân Mi đứng ở bên cạnh, muốn giúp đỡ y nên cũng ngửa đầu lên nhìn trời, thấy Mi Sơn quân gấp gấp đến độ mặt mày xanh mét như tàu lá chuối, liền có ý tốt an ủi: "Mi Sơn đại nhân, có thể là nó tham ăn uống ở bên ngoài nên quên đường về, cũng có thể là mấy con quạ đen cái xinh đẹp dụ dỗ mất rồi. Ngài đừng gấp gáp quá, khi nào nó chơi đã rồi nhất định sẽ trở về."

Mi Sơn quân hít hít mũi, cảm động nhìn nàng, tuy rằng lời an ủi này khiến người khác khổ sở hơn nhiều so với không nói, nhưng nhất định đây cũng là sự dịu dàng của tiểu Mi mà!

Y giờ cây tiêu lên thối một hồi nữa, bỗng nhiên cảm thấy có điều gì đó là là, ngửa đầu nhìn lên bầu trời lần nữa, chỉ thấy một chiếc xe ngựa tinh xảo, khéo léo bay ra từ một đám mây, vừa vọt đáp xuống ngay ngưỡng cửa. Cửa xe nhẹ nhàng mở ra, một cái đầu với khuôn mặt đẹp đẽ, yêu kiều như phụ nữ thò từ bên trong ra, cười mím chi với ba người đang đứng ở ngưỡng cửa, sau đó mới nói: "Mi Sơn, người đúng là một ông chủ tắc trách, làm sao lại ném tiểu quạ đen ra bên ngoài không thèm quan tâm gì đến nó như thế?"

Nói xong, người đó nhảy xuống xe, trường bào rộng thùng thình, kim quan lóe sáng, chính là hồ tiên Chân Hồng Sinh đã lâu không gặp.

Trong tay lão ôm một cục đen thui chi chít vết thương, đó chính tiểu quạ đen mà Mi Sơn đi tìm khắp nơi không thấy.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mẹ (I)

Mi Sơn quân vừa nhìn thấy thì nước mắt tuôn như suối trào, nhào tới ôm vào trong ngực khóc ròn: "Quạ đen bé bỏng! Là thằng khốn nào đã thương con?!"

Chân Hồng Sinh nói: "Mấy ngày qua ta cảm thấy nhàm chán vô cùng, chợt nghĩ đến tên khốn Cửu Vân kia tặng cho người một bộ dụng cụ nấu rượu mới, nên tìm người kiếm chén rượu uống. Ai ngờ bay đến vùng phụ cận núi Văn Lan, thì thấy bảo bối quạ đen của người nằm trên ngọn cây, nó bị thương không hề nhẹ, ta có lòng tốt mang nó về cho người."

Mi Sơn quân làm gì còn tâm trạng nghe lão hồ tiên kia nói gì nữa, lúc này đám linh quý đã ôm tới bình bình lọ lọ thuốc mỡ, thuốc viên, thuốc bột, y trút thuốc từ đầu đến chân con quạ đen nhỏ, khiến nó từ quạ đen biến thành quạ trắng luôn, sau đó mới ủ bảo bối của y vào trong ngực, dùng tiên khí của mình dưỡng thương cho nó.

Chân Hồng Sinh mặc kệ bộ dạng không còn chút tinh thần của y, quay đầu lại nhìn Tân Mi, rồi nhìn Lục Thiên Kiêu, dường như suy nghĩ gì đó lại nhìn hẳn từ trên xuống dưới thêm mấy lần nữa, cuối cùng lão dùng ánh mắt vừa hung hăng vừa soi mói nhìn hẳn, sau đó mới nghiêng răng nghiêng lợi nói không chút cam lòng: "Tiểu nha đầu này, mới không gặp một thời gian đã tìm được anh chồng như ý rồi sao? À, bộ dạng cũng không tệ, hơn nữa... Rất có khí chất đàn ông..."

Tân Mi ngoan ngoãn vấn an lão: "Hồ tiên đại nhân, hẳn không phải chồng của con. Đúng rồi, nói đến khí chất đàn ông, hôm nay ngài hóa trang

rất giống..."

"Ngừng!" Chân Hồng Sinh lập tức biến sắc phất tay ngăn nàng nói thêm bất cứ lời nào nữa, bóng ma “đẹp như phụ nữ” trong lòng khiến lão sợ hãi vô cùng, lão kéo ống tay áo lau mồ hôi xong mới hỏi: "Sao con lại tới Mi Sơn cư?"

Chuyện này, chuyện này... Nói ra thì dài dòng quá. Tân Mi đang lo lắng tìm lời giải thích đoạn nghiệt duyên của mình và Lục Thiên Kiều, thì Lục Thiên Kiều lại đột nhiên hỏi: "Vùng phụ cận núi Văn Lan có hiện tượng gì lạ thường sao?"

Chân Hồng Sinh vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú và bộ dạng hiên ngang của hắn thì phiền não vô cùng.

Tại sao người ta chỉ mặc một bộ y phục màu xanh nhạt bình thường và đơn giản như vậy mà đã làm nổi bật được khí chất đàn ông ngời ngời thế này? Lão sờ sờ chiếc áo bào rộng thùng thình trên người, rồi lại sờ sờ kim quan lóe sáng trên đỉnh đầu, chỉ sợ Tân Mi lại nói hôm nay ngài hóa trang khắc họa hình tượng Thiên nữ sống động như thật thì chết lão, thừa dịp nàng không chú ý lão nhanh chóng sử dụng thuật pháp che mắt, biến thành y phục trắng tinh không tỳ vết, tung bay trong gió, tay cầm một cây quạt, phóng khoáng quạt phạch phạch mấy cái, rồi mới miễn cưỡng ghé mắt về phía Lục Thiên Kiều với ánh mắt chán ghét.

"Vùng phụ cận núi Văn Lan ta không để ý lắm, nếu người lo lắng, có thể trở về xem thử."

Lục Thiên Kiều trầm ngâm trong chốc lát, nhưng không nói gì. Mi Sơn quân hít một hơi rồi nức nở nói: "Quạ đen bé bỏng bị thương rất nặng, không biết lúc nào mới tỉnh lại. Ngài muốn hỏi gì thì phải chờ nó tỉnh hẳn mới hỏi được, nếu có việc gấp, thì cứ đi trước. Khi nào có tin tức tại hạ sẽ thông báo cho ngài."

Lục Thiên Kiêu khẽ gật đầu: "Cũng được, vậy làm phiền người."

Bên cạnh đã có tên linh quỷ thông minh dẫn Liệt Vân Hoa ra cho hẳn, hẳn phóng người nhảy lên lưng ngựa, vươn tay về phía Tân Mi nói: "Lên đây."

Chân Hồng Sinh đột nhiên nhẹ nhàng nói: "Tiểu Mi có thể không đi được không? Ở lại đây chơi vài ngày đi?"

Mi Sơn quân vốn đang ôm con quạ đen, đau lòng đến rớt nước mắt, vừa nghe câu này chợt chấn động tinh thần, đột nhiên ngược mặt lên.

Tân Mi do dự một chút, quay đầu lại nhìn về mặt đầy tha thiết pha lẫn sợ hãi của Mi Sơn quân, rồi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Lục Thiên Kiêu. Hẳn không nói gì, chỉ lấy từ trong lồng ngực ra một lá bùa, tung hứng giữa những giữa ngón tay.

Là Thu Nguyệt!

Nàng lập tức ngoan ngoãn nhảy lên lưng ngựa, hướng về phía Mi Sơn quân và Chân Hồng Sinh cười áy náy: "À... Thôi để lần sau đi..."

Chân Hồng Sinh trầm ngâm suy nghĩ khi nhìn thấy Liệt Vân Hoa ngựa gió bay đi, chợt nghe thấy Mi Sơn quân nói: "Con hồ ly chết tiệt này, người kêu nàng ở lại làm gì? Vô duyên vô cớ gọi tên chiến quý kia tới gây phiền phức cho ta sao?"

Chân Hồng Sinh khẽ cười quay đầu sang nhìn y, đánh giá từ trên xuống dưới: "Ta chỉ cảm thấy là... Con bé ở chung với người sẽ an toàn hơn một chút. Nó ở cùng với chiến quý tướng quân thực sự quá nguy hiểm."

Mi Sơn Quân ngạc nhiên hỏi: "Nguy hiểm gì?"

Chân Hồng Sinh lập lời: "Ta đoán thế thôi! Đừng nói dông dài nữa, còn không mau đi uống rượu thôi?"

Khác với mọi lần, lần này dường như Lục Thiên Kiêu hơi nôn nóng, Liệt Vân Hoa cũng cảm giác được tâm trạng của chủ nhân, bốn vó vung bay chạy như điên, lướt nhanh như sao băng. Tân Mi hơi tò mò hỏi: "Lục Thiên Kiêu, người đang lo lắng chuyện gì sao? Tuy rằng Tiểu quạ đen bị đá thương ở gần hoàng lăng, nhưng không phải người nói Vân Vụ trận rất lợi hại sao?"

Hắn chỉ lắc đầu, không trả lời.

Có lẽ hắn cũng không thể giải thích được sự sốt ruột ẩn chứa trong lòng, vết thương của con quạ đen không phải là vết đao kiếm bình thường, những vết thương này rất quen thuộc ... Nhưng làm sao có thể chứ? Là bà ấy? Chính là bà ấy sao? Đã nhiều năm như vậy...

"Lục Thiên Kiêu, hôm nay hình như là hai mươi tám tháng tư, chưa tới hai ngày nữa sẽ qua tháng năm."

Dường như nàng khẽ thở dài một hơi.

Lục Thiên Kiêu nhỏ giọng nói: "Tháng năm thì sao?"

"Ngày 3 tháng 5 ta tròn mười sáu tuổi, cha ta nói bất luận thế nào ta cũng phải được gả đi trước mười sáu tuổi. Có điều đến bây giờ ta còn chưa mua được chồng nữa."

Không thể mua được chồng có hơn phân nửa công lao là của hắn. Nàng ai oán ngẩng đầu nhìn hắn.

Lúc này, hần ... Hần nên nói gì đây? Lục Thiên Kiêu đành im lặng. An ủi nàng sau này nhất định có thể tìm được một phu quân vừa ý, hay là nói rõ cho nàng biết chồng không phải đồ vật, muốn mua là mua được? Hần cảm thấy bối rối, cố gắng suy nghĩ nên nói như thế nào.

"Người lúc nào cũng cột chặt ta bên người bay tới bay lui, nếu không mua được chồng, ta cứ dứt khoát bỏ bớt thủ tục rườm rà, gả cho người luôn nhé? Người thấy bao nhiêu tiền thì thích hợp?"

Câu nói này giống như sét đánh giữa trời quang, khiến hần làm rớt cả dây cương.

Liệt Vân Hoa mất phương hướng bay tán loạn, chỉ nghe vèo một tiếng hai người đã rớt khỏi lưng ngựa, rơi thẳng tắp từ trên không trung cao vạn trượng xuống dưới. Tân Mi hét lên chói tai, nhưng chỉ trong tích tắc tiếng hét nhỏ dần rồi biến mất, ngay sau đó Lục Thiên Kiêu giang hai tay ôm nàng thật mạnh vào ngực mình, trong lúc cấp bách đó, hần vẫn cố gắng huýt sáo mấy tiếng.

Liệt Vân Hoa có linh tính cực kỳ nhạy bén, lập tức phát hiện ra hai người trên lưng đã biến mất, nó nhanh chóng cưỡi mây chạy về, nhẹ nhàng rúc vào bên cạnh Lục Thiên Kiêu, hần nắm lấy dây cương, vừa xoay người, rốt cục đã an toàn bước lên lưng ngựa một lần nữa.

Hần lau lau mồ hôi lạnh ướt đẫm đầu tóc, cúi đầu nhìn người vừa phát ngôn ra câu nói kinh thiên động địa gây nên chuyện khủng khiếp này, giờ đang run rẩy sợ hãi trong lòng mình, nàng đang há hốc miệng, nhìn lại giống người mới bị kích thích nhưng vẫn chưa thỏa mãn, một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi khép miệng lại, thì thào: "Ta... Thật ra, ta chỉ... chỉ đùa một chút thôi mà ..."

Hần cúi đầu nhìn bàn tay mình, nghĩ xem mình nên bóp chết cô nàng rồi làm sống lại sau đó lại bóp chết lần nữa, lặp đi lặp lại như vậy không ...

Tân Mi cười hì hì: "Người tưởng thật sao?"

Lục Thiên Kiều lạnh mặt, lấy lá bùa Thu Nguyệt cư trú từ trong lồng ngực ra, đưa qua đưa lại trước mặt nàng.

Nàng lập tức gục đầu xuống: "Ta sai rồi, xin lỗi."

Trải qua bài học kinh nghiệm lần này, Liệt Vân Hoa rốt cuộc không dám bay cao, bay nhanh như vậy nữa, từ từ rời khỏi đụn mây, thông thả bay trên cánh rừng xanh thẫm, bạt ngàn.

Gió xuân ấm áp thổi qua sau ót nhồn nhột, Tân Mi khó chịu lắc lắc đầu, lúc này mới phát hiện ra, vì vừa rồi bị rớt khỏi lưng ngựa lại được kéo lên nên tư thế của nàng đã biến thành ngồi mặt đối mặt với Lục Thiên Kiều, một cánh tay của hắn còn ôm ngang hông nàng, cả khuôn mặt nàng ... Ôi, thì ra cả khuôn mặt nàng vẫn còn dán chặt trên lồng ngực của người ta.

"Lục Thiên Kiều ... Lục Thiên Kiều." Nàng ngẩng đầu gọi hắn.

Hắn lại bắt đầu mặt than nữa rồi, giả vờ như không nghe thấy gì.

Tân Mi hơi ngửa ra phía sau, ngưỡng mặt nhìn hắn: "Người siết eo ta chặt quá, đau."

Mặt than tướng quân đột nhiên sững sốt, dường như bây giờ mới phát hiện ra tư thế ngồi ái muội của hai người, hắn cứng ngắc cả người, rụt tay về, cả khuôn mặt đỏ ửng lên, cùng lúc đó hai lỗ tai của cũng trở nên đỏ bừng. Hắn đột nhiên xoay đầu sang chỗ khác.

Tân Mi rốt cục cũng cảm thấy ngượng ngùng: "Người, người đỏ mặt cái gì..."

Hại nàng cũng ngại ngùng vô cùng.

Thực xấu hổ quá đi mất, bình thường trong hí kịch khi có tình tiết tương tự nhất định sẽ có người đến phá tan sự ngỡ ngàng này... Được rồi, bất kể là ai, hãy mau chóng đến phá tan không khí ngỡ ngàng này đi!

Ông trời giống như thực sự nghe được tiếng lòng của nàng, bởi vì trong ánh nắng chiều đỏ rực khuôn mặt đỏ bừng của Lục Thiên Kiều lại biến thành tái nhợt trong nháy mắt, hần nhẹ nhàng kéo dây cương lại, Liệt Vân Hoa thông minh dừng trên một ngọn cây.

"Sao thế?" Tân Mi ngạc nhiên.

Lục Thiên Kiều không trả lời, hần chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước cách đó mấy trượng—— trời xanh ngắt, những câu cổ thụ xanh mướt, một chiếc xe ngựa trắng như tuyết, có hai người đứng bên cạnh xe ngựa. Gió nhẹ hây hây thổi qua vạt áo sạch sẽ trắng tinh của bọn họ, tư thế đứng của bọn họ giống như cổ thụ ngàn năm, cao ngất mà ngạo nghễ, bên dưới vầng trán lạnh như ngọc, một đôi mắt màu đỏ tươi ướm át khiến cho người khác nhìn vào phải rét run.

Đôi đồng tử màu đỏ, là hình dạng của chiến quý lúc sát ý nổi lên.

Cả người Lục Thiên Kiều căng cứng lại, giống như một cây cung kéo căng đến cực hạn.

Hai mắt Tân Mi tròn tròn nhìn hai tên Chiến quý và chiếc xe ngựa trắng như tuyết thượng đang di chuyển, đến lúc nhìn thấy đôi mắt màu đỏ máu của bọn họ, nàng không khỏi lắp bắp kinh hãi: "Đôi mắt màu đỏ như vậy, giống ..." Giống như trái dâu tây.

Câu nói kế tiếp bị Lục Thiên Kiều dùng tay nhẹ nhàng che lại. Hần bịt miệng nàng lại, tim đập nhanh hơn: "... Tốt nhất là cô đừng nói gì nữa."

Sát khí trong đôi mắt đỏ của chiến quý, bất kỳ là châm chọc hay khiêu khích, bất luận có ý tốt hay là vô tâm, cũng đều trở thành ác ý.

Hắn cầm lá bùa của Thu Nguyệt đặt vào trong tay nàng. Trên đường đi tới đây, hắn dùng Thu Nguyệt để bắt nạt nàng, giam lỏng nàng, ép buộc nàng, nhưng bây giờ hắn trả lại cho nàng nhẹ nhàng như vậy.

"Về đi, trở về Tân Tà Trang." Hắn dặn dò.

Tân Mi sợ run lên, nghĩ nghĩ một hồi: "Người muốn đánh nhau sao? Người sợ ta vương vịu chân tay phải không?"

"... Nhanh đi." Hắn quả thực không thể nhẫn nại được nữa, nhẹ nhàng đẩy đầu nàng.

Nàng gọi Thu Nguyệt ra, thành thực nhảy lên lưng nó, quay đầu nghiêm túc nhìn hắn: "Vậy ta đi, người phải cẩn thận, không được để bị đánh chết đấy."

Dường như nàng không bao giờ nói ra được những lời êm tai, dịu dàng.

Lục Thiên Kiêu nhìn Thu Nguyệt bay xa, lúc này mới kéo dây cương cho Liệt Vân Hoa nhảy xuống khỏi ngọn cây, nhẹ nhàng đáp xuống đứng đối diện với chiếc xe ngựa.

Chiếc xe ngựa trắng như tuyết, không nhiễm chút bụi trần; con ngựa kéo xe lại đen như mực, dưới vó mang theo cả sấm sét.

Đúng là bà ấy, nhiều năm như vậy, cuối cùng lại gặp bà một lần nữa ngay tại chỗ này.

Lục Thiên Kiêu xoay người xuống ngựa, bước đến quỳ trước chiếc xe ngựa, giọng vô cùng bình tĩnh:

"Mẹ."

CẶP ĐÔI TRỜI ĐÌNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mẹ (I)

Đối mặt với chiếc xe ngựa trắng như tuyết không nhiễm chút bụi trần, con ngựa Tiểu Phong màu đen vừa ngạo nghễ vừa trầm mặc nhìn hẩn chăm chăm.

Mười năm, tất cả lại trở về như trước.

Giọng nói của Lê Triều Ương vang lên trong xe, trống rỗng mà lạnh lùng như băng, thấp thoáng một chút không yên lòng: "Hoàng đế Quỳnh quốc ban xuống ba thánh chỉ, gọi người trở về triều, vì sao lại kháng chỉ bất tuân?"

Lục Thiên Kiều lạnh nhạt nói: "Bây giờ đã không còn chiến tranh, làm gì còn chuyện kêu thì đến đuổi thì đi, trở về để tranh giành, lục đục với đám người trong triều đình sao."

"Nông dân dấy binh bạo động, Quỳnh quốc nội chiến không ngừng, tại sao lại nói là không còn chiến tranh? Ba tháng nữa chính là biến kiếp của người, người bằng lòng trở thành một con rùa đen rụt cổ chết trong hoàng lăng, sau khi chết xong bị giáng luôn chức tướng quân phải không? Người cho rằng ta sẽ thương hại người, để mặc người muốn làm gì thì làm sao? Người không mang tới bất kỳ vinh quang gì cho bộ tộc của ta thì cũng không được làm cho bộ tộc ta mang bất kỳ sự sỉ nhục nào."

Hắn khẽ cười nhợt nhạt, nói giọng hơi mỉa mai: "Chết dưới đao của nông dân không phải cũng là một sự sỉ nhục sao?"

Trong xe chợt yên tĩnh trong khoảng khắc, tấm màn trúc nhỏ màu xanh tươi từ từ cuốn lên, khuôn mặt lạnh băng như tuyết của Lệ Triều Ương hiện ra từng chút từng chút trong mắt hần.

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc, đường nét vừa sắc sảo vừa mềm mại. Chỉ khác là sống mũi của hần cao và thẳng hơn nhiều, nghe nói là giống cha hần, một người từng làm mưa làm gió, nắm quyền lực trong tay làm nghiêng ngả trên dưới triều đình Quỳnh quốc từ vua đến tôi, nhưng bây giờ đã tan đàn xẻ nghé như thế này đây.

Đôi mắt Lệ Triều Ương nhìn hần, nhưng lại giống như nhìn xuyên qua hần phóng tầm mắt đến tận nơi nào đó thật xa mờ. Từ lúc bắt đầu đã là như vậy, cho dù bà đối với hần có chút không yên lòng nhưng vẫn lạnh lùng như băng tuyết, thái độ giống hệt như đối xử với những người khác.

"Nói như vậy, sự lựa chọn của người chính là ở chung với một đám mặt rệp, hỗn tạp gồm mấy con tiểu yêu quái, sống tạm bợ, vụng trộm và hưởng lạc để vượt qua ba tháng cuối cùng này phải không? Là tên tiểu tiên nhãi nhép nào đã thả con quạ đen kia ra? Dám to gan lớn mật thăm dò bí mật của bộ tộc ta, người suốt ngày ở chung với những hạng người như thế sao?"

Hần không trả lời.

Mười năm, rốt cục hần cũng học được cách không bộc lộ ra bất cứ cảm xúc gì, không nói bất kỳ một lời thừa thãi, vô dụng nào lúc đối mặt với mẹ mình.

Mẹ hần vẫn lạnh lùng như vậy, bà chỉ nói: "Chuyện này cũng được thôi, ta chưa từng mong đợi điều gì đối với người. Người đã không có lòng muốn lập chiến công trước khi chết, vậy mau theo ta trở về, chí ít cũng không được chết bê mặt ở bên ngoài."

Lục Thiên Kiêu vẫn lặng im như trước.

Ánh mắt không tập trung của Lê Triều Ương rốt cục cũng ngừng lại trên mặt hãn trong khoảnh khắc: "Người muốn chống lại ta?"

Hãn gật đầu, ung dung đứng dậy, phui phui bụi đất bám trên góc áo.

Đôi mắt màu đỏ tinh thuần nhìn trừng trừng đôi mắt lạnh nhạt của hãn, Lê Triều Ương tức giận vô cùng. Tấm màn trúc từ từ hạ xuống, che kín bóng dáng bà ta trong bóng tối.

"Người càng ngày càng to gan."

Hai tên Chiến quý đứng đối diện đi thẳng về phía hãn, hai tay chấp lại, cất giọng lạnh lẽo rét buốt hành lễ với hãn: "Mời ra chiêu."

Chuyện gì cần tới rốt cuộc cũng đã tới.

Hãn nhắm mắt lại, một lát sau mới mở ra, đôi đồng tử màu đen, sâu thẳm trước đó đã biến thành hai màu chòng chắt lên nhau — hãn không phải là người mang dòng máu thuần khiết của Chiến quý, đôi mắt của hãn không phải màu đỏ, chỉ có đôi đồng tử màu đỏ hung ác, đáng sợ này là minh chứng cho dòng máu Chiến quý đang lỏng lộn bất an trong cơ thể hãn.

Chấp hai tay lại, hãn đáp lễ: "... Mời."

Tuy rằng mới chỉ một tháng ngắn ngủn không gặp Thu Nguyệt, Tân Mi vẫn cảm thấy như cách đã ba mươi thu, nàng ôm cần cổ nó vuốt ve, dụi dụi đầu, Thu Nguyệt vừa vỗ cánh bay, vừa thản nhiên quay đầu lại dùng cái miệng rộng hoắc của nó nhẹ nhàng mổ mổ lên đầu nàng tỏ vẻ thân mật.

"Thu Nguyệt, hình như Lục Thiên Kiêu bị kẻ thù tới tìm, bọn họ lại có đôi mắt màu đỏ nhìn thấy ghê. Hai đánh một không chột cũng què, cộng

thêm một người trong xe ngựa nữa, hẳn là bị đánh hội đồng sao? Người nói hẳn có chết hay không?"

Tân Mi nghĩ đến đôi mắt đỏ như máu của hai người kia, lập tức cảm thấy không thoải mái chút nào.

Cô chủ à, cô bị hãm giam lỏng như lâu vậy, rốt cục đã được tự do, còn quan tâm đến hẳn nhiều như vậy làm gì? Thu Nguyệt cảm thấy không đúng chỉ biết lắc đầu.

"Có phải người nói hẳn sẽ không chết không?" Tân Mi sờ sờ lên cằm cố gắng hết sức suy nghĩ, "Lần trước hẳn giết con hổ yêu kia quả thật rất lợi hại, nhưng lần này hình như không giống như vậy. Lúc hẳn giết con hổ yêu là lúc hẳn mặt than, nhưng mới rồi hẳn mặt không hề than chút nào cả!"

Lý do kỳ lạ, hiếm thấy như thế này cũng chỉ có cô mới có thể nghĩ ra được thôi! Thu Nguyệt kêu lên một tiếng "Chéc" thật dài.

"Đi thôi, người cũng đồng ý với ta rồi." Tân Mi nghiêm mặt gật đầu. "Hơn nữa, hẳn nói muốn làm Thiên nữ đại nhân tặng ta, còn chưa làm xong kia mà!"

Cô... Cô muốn làm gì? Thu Nguyệt cảnh giác trừng mắt nhìn nàng.

Tân Mi cười hì hì: "Người muốn nói chúng ta dừng lại ở đây một chút đúng không? Cũng được, vậy chúng ta sẽ chờ một lúc sau đó bay về xem thử nhé. Một canh giờ, chắc bọn họ mới đánh nhau xong nhỉ?"

Không phải đâu! Thu Nguyệt muốn khóc ròn, nước mắt tuôn rơi đầy mặt, sau một hồi nói chuyện sao lại thành ông nói gà bà nói vịt thế này? Ai tới cứu nó với?!

Máu nóng hồi từ từ chảy dọc theo khuôn mặt xuống dưới, mọi thứ trước mặt đều biến thành màu đỏ.

Lục Thiên Kiều kiên cường, ương ngạnh đứng thẳng người, cả người như một tảng đá, không hề động đậy. Hai tên chiến quý bên cạnh, y phục trắng như tuyết đã bị máu nhuộm đỏ.

Phía trước chợt lóe ánh sáng lạnh lùng, còn muốn tới nữa sao? Hắc vung cây roi dài lên, không hề yếu thế đón nhận những luồng sáng lạnh thấu xương.

Phía sau tấm màn trúc xanh ngắt, Lệ Triều Ương nhìn thấy hắc cả người dính đầy máu tươi, màu máu đỏ tươi bị che khuất trong ánh mắt chưa bao giờ hiện rõ ràng, sáng rực đến như vậy, tất cả những điều này đã nói rõ, chỉ sợ chưa bị đánh đến tầng cuối cùng của địa ngục thì hắc sẽ không lùi bước, nếu có thể chiến đấu hắc sẽ tiếp tục chiến đấu đến cùng.

Mười năm trước còn là một thiếu niên đẹp đẽ mang tính cách trẻ con, bây giờ đã bị thời gian rèn luyện trở thành một thanh bảo đao. Ngoại hình của thằng bé ngày càng giống cha nó, đôi môi mím chặt, bất luận là lúc nào cũng luôn kiên định, không bao giờ thể hiện ánh mắt yếu hèn, nhu nhược.

Lệ Triều Ương bỗng nhiên cảm thấy hơi nhớ nhung, bản thân mình đã từng vì muốn có được ánh mắt của người đàn ông đó mà thương nhớ như điên. Chỉ tiếc, chàng lại là người bình thường. Chỉ tiếc, lúc đó khác với bây giờ, phải đối mặt với sự suy tàn của bộ tộc Chiến quý khiến bà đau đớn vô cùng.

Tiếng gió vù vù sắc nhọn xé toang cả bầu không khí, cây roi dài đánh rách một góc màn trúc, Lệ Triều Ương cảm giác được luồng gió ập đến cắt vào da thịt thật đau đớn, bà nhẹ nhàng duỗi tay chạm nhẹ vào, Lục Thiên Kiều đang vung cây roi dài nhìn bà chăm chăm với ánh mắt sáng quắc.

Con trai bà dám khiêu khích, nó quả nhiên vẫn còn đủ sự cao ngạo để khiêu khích bà.

Lệ Triều Ương bỗng nhiên nói: "Được rồi."

Hai tên chiến quý cả người dính đầy máu tươi lập tức dừng lại, xoay người trở về đứng bên cạnh chiếc xe ngựa, chỉ thấy những vết thương đang đổ máu là khác trước, còn lại đôi mắt màu đỏ vẫn lạnh lùng, có điều bây giờ bọn họ nhìn Lục Thiên Kiêu với ánh mắt kính sợ.

"Tính tình của người rất giống ta, khiến ta phải khen ngợi. Tuy người có cốt cách của bộ tộc ta nhưng trước sau gì cũng có một nửa là người thường, biến kiếp năm hai mươi lăm tuổi sắp tới, đối với người không khác gì cái chết đã được định trước ... Đáng tiếc, đáng tiếc."

Lệ Triều Ương nói liên tiếp hai tiếng đáng tiếc, nhưng giọng nói mềm dần xuống, một lúc sau, bà ta đột nhiên hỏi: "... Ngọc bài trước đây ta đưa cho người, còn mang bên người không?"

Lục Thiên Kiêu cúi đầu, lấy trong túi tiền ra miếng ngọc đa sắc kia, nó bị máu thấm ướt đẫm, tên của hãn trên ngọc bài cũng dính máu đầm đìa.

Đa sắc, về bản chất đã là một miếng ngọc bài tầm thường, nó cũng chính là cách đơn giản nhất và tàn nhẫn nhất để xác định thân phận trong bộ tộc Chiến quý. Hãn là người mang dòng máu lai hỗn tạp, thậm chí là dòng máu hạ đẳng, bởi vì hãn không hề có đôi mắt màu đỏ. Bản lĩnh của hãn đối với những người bình thường có lẽ khiến người khác hoảng sợ, nhưng trong bộ tộc Chiến quý lại không là gì cả.

Bây giờ, hãn đã trưởng thành, dường như đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, có thể đánh tay đôi với hai tên chiến quý bất phân thắng bại. Nhưng rốt cuộc là dựa vào bản lĩnh thực sự hay chỉ vênh vênh dựa vào sự cao ngạo của mình, có lẽ chỉ có hãn mới biết rõ.

Một bàn tay của Lê Triều Ương vươn ra từ phía sau tấm màn trúc, đó là một bàn tay tuyệt đẹp, nhưng lòng bàn tay và năm ngón tay lại hằn đầy vết chai sần. Chiến quý thực sự phải trải qua muôn ngàn thử thách, bất kể là nam hay nữ, tuyệt đối không được nhu nhược, bất tài để giữ bộ dạng xinh đẹp.

"Đưa nó cho ta."

Hắn ném miếng ngọc bài vào trong tay Lê Triều Ương.

"Hôm nay người khiến ta nhìn bằng đôi mắt khác xưa, miếng ngọc bài này không cần nữa."

Những ngón tay kinh đẹp khép lại, đến khi mở ra, ngọc bài đã biến thành bột mịn.

"Tiểu cô nương vừa rồi, là người như thế nào?"

Một câu nói bình thản của Lê Triều Ương lại như một khối đá khổng lồ rơi thẳng vào lòng hắn. Lục Thiên Kiều đột nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn mẹ mình đằng sau tấm rèm.

"Ngoại hình của con bé cũng không tệ, người thích con bé sao?" Lê Triều Ương hỏi với giọng thật sự bình thản.

"... Không phải."

Lê Triều Ương coi như không nghe thấy sự phủ định yếu ớt của hắn, con ngựa Tiểu Phong nhẹ nhàng hí lên một tiếng, chiếc xe ngựa tuyết trắng càng lúc càng xa, chỉ còn nghe giọng nói hòa vào trong gió: "Bây giờ nghĩ lại, ta chưa bao giờ làm bất kỳ chuyện gì mà một người mẹ phải làm cho con trai. Ba tháng cuối cùng này của người, ta sẽ làm cho tiểu cô nương đó ở bên cạnh người, khi nào người chết, ta cũng sẽ làm con bé vĩnh viễn ở bên cạnh người."

Lục Thiên Kiều chấn động, ngược mắt thấy Tiểu Phong nhảy lên đám mây biến mất không chút tăm tích, một tay hấn ép lên lồng ngực đau đớn, một tay kéo dây cương của Liệt Vân Hoa, cố gắng đuổi theo. Nhưng trước mắt chợt biến thành từng đợt màu đen, cơ thể cũng càng lúc càng nặng nề hơn, dường như hấn sắp chịu không nổi nữa rồi.

Liệt Vân Hoa dựa sát vào bên người hấn, lo lắng dùng cái đầu của nó đẩy đẩy thân thể run rẩy của hấn, máu trên người hấn tuôn xuống ào ào như suối, nhuộm đỏ khắp mặt cỏ, sức lực dường như cũng trôi theo dòng máu kia, không cách nào trèo lên lưng ngựa được.

"Bây giờ đã qua một canh giờ rồi phải không?" Tân Mi thu dọn đồng quà vặt đang bày la liệt trước mặt, phỉ phỉ những mảnh vụn bánh hoa quế và đường dính trên y phục xuống, sau đó vươn vai duỗi thẳng cái lưng nhức mỏi của mình.

Thu Nguyệt đậu trên ngọn cây, cuộn tròn người lại, giả vờ không nghe thấy. Nó không muốn trở về a a a!

Tân Mi bò lên lưng nó, đang tính nói tiếp thì chợt nhìn thấy một chiếc xe ngựa tinh xảo, trắng tuyết chậm rãi chạy qua, dường như nó ngừng trước mặt nàng trong phút chốc, rồi lại bay xa.

Hình như bọn họ là kẻ thù của Lục Thiên Kiều phải không? Tân Mi đưa mắt nhìn thật kỹ chiếc xe ngựa trước mặt, bên cạnh chiếc xe ngựa có hai người cưỡi ngựa đứng sát bên, nhìn vô cùng anh tuấn, đôi mắt bọn họ đỏ như máu ngời ngay ngắn trên lưng ngựa, y phục trắng tinh dính đầy vết máu.

Phát hiện thấy Thu Nguyệt run rẩy cả người, Tân Mi sờ sờ lưng nó, có vẻ không hiểu nói: "Bộ dạng của bọn họ giống như gà trống bại trận mà thôi, người sợ cái gì?"

... Cô chủ ơi, làm ơn đừng nói những lời dửng dưng cảm như vậy mọi lúc mọi nơi được không? Thu Nguyệt chua xót dùng cánh lau lau nước mắt, người này thực không biết sợ là gì mà...

"Thấy cả người bọn họ toàn là máu, có lẽ Lục Thiên Kiều cũng không hơn gì đâu. Chúng ta nhanh nhanh trở về xem thử đi."

Tân Mi vỗ vỗ lưng Thu Nguyệt, nó đành phải không cam không nguyện mở cánh ra.

Lục Thiên Kiều ôm Liệt Vân Hoa nhích từng bước từng bước chậm rãi lên phía trước, hần chỉ cảm thấy bản thân mình không thể dừng lại được, nếu như dừng thì sẽ không bao giờ bước đi nổi nữa.

"Lục Thiên Kiều!"

Hình như có người gọi hần từ xa, hình như giọng của ... Tân Mi.

Hần dùng hết tất cả sức lực, xoay người lại, trong tầm nhìn toàn màu máu đỏ tươi, hần thấy Tân Mi nhảy từ lưng Thu Nguyệt xuống, phóng đến trước mặt mình với tốc độ nhanh nhất, ngạc nhiên nhìn hần từ trên xuống dưới, cuối cùng nàng cẩn thận đưa tay đập đập hần vài cái rồi hỏi: "Người, người chết rồi sao?"

Chưa chết, nhưng nếu cô còn đập thêm mấy cái nữa thì cũng rất khó nói.

Nàng quay đầu lại nhìn mảnh rừng rậm bị quần tan nát, chấn động hỏi: "Vừa rồi người đánh nhau với bầy voi sao?"

Hần cảm thấy buồn cười. Toàn bộ thế giới này dường như chậm hần lại.

"Ai kêu cô quay về..." Giọng nói của hần rất nhỏ, hơi khàn khàn, nhưng lại là đang cười, "Không sợ ta nướng bồ nông của cô ăn mất sao?"

Thu Nguyệt báo thù đập một cánh trên lưng hắn, tướng quân đại nhân ngày thường uy phong lẫm liệt là thế mà giờ này cả người mềm oặt ngã lăn ra, không có chút sức lực nào.

Yếu đến vậy sao! Nàng bĩu môi: "Người còn dám cậy mạnh nữa à, người nướng Thu Nguyệt, ta sẽ nướng ngựa của người!"

Liệt Vân Hoa phì phì mũi, chẳng thèm ngó ngang tới nữa. Lục Thiên Kiêu ngã xuống đất nằm giữa mặt lên trời, hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy là nàng xoay người ghé sát mặt vào, sau đó chìm vào trong bóng tối vô biên vô hạn.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Quà

“Kẻ nào có thể đánh tướng quân bị thương nặng đến vậy! Người nói xem, rốt cuộc là ai làm?!”

“Là cái đám người mắt đỏ, mắt hồng đánh hấn đó. Còn nữa, chuyện này trong bốn ngày nay người đã hỏi ta tới ba trăm tám mươi bảy lần...”

“Thiên Kiêu đại ca! Đệ không muốn huynh chết!”

“Nếu người cứ dùng cái cánh gà của người đánh hấn như vậy, không chừng hấn sẽ chết thật đó...”

...

Tiếng nói chuyện, tranh cãi như cơn bão đánh úp lại, sau đó lại dần rút đi, cuối cùng căn phòng trở nên rất yên tĩnh.

Tấm màn được nhẹ nhàng vén lên, một mùi hương cực kỳ khó người xen lẫn với mùi ngọt ngào của thức ăn xông thẳng vào mũi. Hấn cảm giác được một bàn tay mềm mại đang bôi thuốc cho mình, Lục Thiên Kiêu cuối cùng cũng không thể nhẫn nại được nữa, cả mặt và tai đều đỏ ửng, hấn từ từ mở mắt ra.

Hấn nhìn thấy Tân Mi đang nghiêng mặt, nàng quay đầu không biết đang nhìn cái gì, tay bên này đang giúp hấn bôi một loại thuốc có mùi cay xè vô cùng khó người, còn tay kia thì lại đang cầm một xâu thịt viên, thỉnh thoảng lại cắn một miếng thật sự là một loạt động tác đòi hỏi kỹ thuật

rất cao. Tận mắt thấy tay nàng đang dờn từ ngực mình xuống dưới, sắp đụng đến bụng dưới, hẳn cảm thấy không thể tiếp tục để vậy, nên vội cản nàng lại.

“Cô...” Hãn cố gắng cất tiếng, lúc này mới phát hiện giọng mình khàn đặc.

“Hở?” Nàng ngạc nhiên quay đầu lại, thấy hãn tỉnh, vui mừng: “Tỉnh rồi sao? Người ngủ gì mà suốt bốn ngày luôn rồi đó, giờ thấy sao?”

Lục Thiên Kiêu chớp chớp mắt, khẽ ngón tay nhúc nhích ngón tay: “Nước tương...”

Tuy không trông mong nàng sẽ khóc lóc nhào tới hét lớn: “Rốt cuộc người cũng tỉnh rồi, ta lo cho người lắm”, nhưng mà nàng vừa ăn thịt viên lại vừa nhiều nước tương xuống tay hãn, dường như càng làm hãn thấy khó chịu.

“Thật ngại quá, để ta lau cho người.”

Nàng dùng chiếc khăn lụa lau thật sạch nước tương nhiều trên tay hãn, lại lôi cái ấm trà có cái vòi be bé đến, nâng đầu hãn lên, cẩn thận nhét cái vòi vào miệng hãn, đút cho hãn vài ngụm nước.

“Người tỉnh rồi, để ta đi kêu bọn Tư Lan, họ đều đang canh ở cửa đó.”

Tân Mi lại đặt đầu hãn xuống, nàng đứng dậy muốn bước ra ngoài, hãn lại đột ngột tóm lấy cổ tay nàng.

“Ngồi xuống.” Tuy bị thương rất nặng, giọng nói yếu ớt, mệt mỏi, nhưng hai chữ hãn nói ra vẫn mang theo ngữ khí không cho phép chống đối như trước: “Tạm thời đừng gọi bọn họ.”

Tân Mi nằm lăn ra giường, cười hì hì: “Ô? Người muốn ở một mình với ta để dốc bầu tâm sự sao?”

Không phải trong hí kịch vẫn thường diễn như vậy sao? Sau khi anh hùng cứu mỹ nhân hoặc mỹ nhân cứu anh hùng, lúc người bị thương tỉnh lại, tất nhiên sẽ có ngay một màn tình ý của hai người kéo dài không dứt.

Lục Thiên Kiêu không nói gì, tay hẩn nhẹ nhàng túm lấy tay nàng, sống chết gì cũng không buông ra.

“Ta bảo cô chạy, cô chạy kiểu gì mà lại quay trở về?”

Giọng nói của hẩn rất thấp, có chút dịu dàng, không còn vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo như khi mới gặp nữa.

Nàng vừa cắn thịt viên vừa thì thào: “Ta mà chạy thật thì người còn mạng chắc. Bây giờ người nợ ta một món nợ nhân tình, nhớ phải trả cho ta.”

Lục Thiên Kiêu cười cười: “Cô không sợ chạy về sẽ bị ta bắt nạt sao?”

Tân Mi hừ một tiếng: “Cha ta nói, ta không bắt nạt người khác thì phải cảm ơn trời đất lắm rồi, kẻ bắt nạt được ta còn chưa sinh ra trên đời này đâu.”

... Không hổ danh là ông chủ Tân, nhìn đâu trúng đó. Lục Thiên Kiêu hồi tưởng lại những chiến tích man rợ của nàng, nhớ lại những kẻ đáng thương bị nàng chọc giận tới mức khóc rống lên, bỏ chạy mất, hoặc lăn đùng ra ngất ngay tại chỗ, hẩn chỉ biết thở dài một tiếng cảm thông cho các nạn nhân.

“Lục Thiên Kiêu, người giờ không sao là tốt rồi, ta phải về nhà thôi, ngày mai là sinh nhật mười sáu tuổi của ta.”

Nàng ăn nốt viên thịt cuối cùng, trét bàn tay dính đầy dầu mỡ vào áo hăn, nàng muốn rút cổ tay ra, nhưng năm ngón tay hăn càng siết mạnh hơn, hăn nắm chặt lấy tay nàng.

Nàng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hăn, hăn vẫn không nói câu nào, khép chặt đôi mắt lại, hàng mi khẽ rung động. Một lát sau, tựa như một con bướm vỗ cánh bay, hăn nhẹ nhàng mở mắt ra, con người đen sâu thẳm bình tĩnh nhìn nàng, dường như hăn muốn nói rất nhiều chuyện nhưng lại do dự không biết có nên nói ra hay không.

Tân Mi cúi người xuống: “Người muốn nói chuyện gì sao? Lo lắng về Vân Vụ trận hả? Người yên tâm đi, ta sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Hăn im lặng trong chốc lát, siết năm ngón tay lại thật chặt: “Cô... chờ một chút. Lấy tượng gỗ và con dao nhỏ trong bao hành lý ra đây.”

Nàng vội vàng xua tay: “Hay là thôi đi, vết thương của người vẫn chưa khỏi mà!”

“Ngón tay không bị thương.”

“... Vậy được rồi.”

Nàng đứng dậy, thử kéo kéo cổ tay đang bị nắm chặt, ngón tay hăn vẫn túm rất chặt, không có ý định buông ra.

Hở? Nàng mờ mịt nhìn hăn.

“Tân Mi.” Hăn cười cười, chẳng biết vì sao lại gọi tên nàng.

Đầu ngón tay nàng khẽ run lên, nàng cảm thấy vừa xa lạ, vừa bối rối. Vì bị thương, bàn tay hăn lại trở nên mát mát, hăn từ từ mở bàn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy một ngón tay của nàng. Trên ngón tay vẫn còn dính một chút

kim sang dược (*) có mùi cay xè, cảm giác dính dính nhớp nháp. Hãn dùng tay áo mình tỉ mỉ lau sạch vết bẩn trên tay nàng.

*

Kim sang dược: tên một loại thuốc bôi dùng ngoài da để trị thương khá hữu hiệu ngày xưa.

“Đi lấy đi.” Hãn chậm rãi thả tay nàng ra.

Hình dạng ban đầu của con rối gỗ Thiên nữ đại nhân đã được định hình, lần này điêu khắc cũng không phải loại rối gỗ có thể cử động, nên trình tự cũng không phức tạp lắm. Hãn tựa người vào giường, dùng con dao nhỏ cắt từng nhát từng nhát một khắc thành ngũ quan của tượng gỗ.

Giống như cái hôm ở Mi Sơn cư, nàng lại nghiêng người tựa vào giường, tới gần sát hãn, hai tay nàng chống cằm vô cùng chăm chú quan sát từng nhát dao một của hãn. Những tia nắng chiếu trên tóc nàng, những sợi tóc buông xuống nhìn có vẻ hơi lộn xộn. Hãn có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoang dịu dàng trên tóc nàng, còn có mùi nước tương mặn mặn cay cay, và cả mùi thuốc trị thương cay xè khiến người ta đau mũi nữa.

Sức nóng của ánh mặt trời làm cho những mùi hương thoang thoang lộn xộn này càng nồng nặc hơn, thế mà hãn lại thấy cái hỗn hợp mùi này thơm kỳ lạ, có chút gì đó dễ chịu, tinh thích.

Một bày yêu quái đang trốn bên dưới cửa sổ, nước mắt Tư Lan cứ tuôn như mưa, y cứ nhấp nhòm mãi một động tác muốn đập cửa sổ xông thẳng vào phòng, nhưng hết lần này đến lần khác bị kẻ khác cản lại; Đào Quả Quả thì mặt đỏ tai hồng cố tìm một khe nứt trên tường nhìn trộm vào trong; Ánh Liên trốn ở chỗ tối dùng lá sen kết thành một hình nhân, trên đó viết hai chữ ‘Tân Mi’, rồi lại dùng một cây đinh nhọn cố sức đâm, đâm, đâm vào hình nhân.

Tất cả mọi người đều hoảng loạn, chỉ có Triệu quan nhân vượt vượt chòm râu chuột nhỏ của lão, cười rất là thô bỉ: “Nghe thấy chưa? Ai còn dám nói tướng quân là hàng nguyên tem nguyên kiện chẳng biết gì về tâm tư phụ nữ nữa không? Thân thể ngài bị thương, không thể thực nghiệm được, nhưng vẫn còn ngón tay nha! Đám tiểu quý các người nên học hỏi ngài nhiều một chút.

Lúc trời bên ngoài đã tối đen như mực, Tân Mi mới tỉnh dậy.

Cả một buổi chiều nàng bò sấp trước giường nhìn Lục Thiên Kiêu điêu khắc con rối gỗ, nhìn, nhìn mãi rồi ngủ mất. Mấy ngày nay quả thật nàng hơi mệt mỏi, đám yêu quái trong hoàng lăng chả có kẻ nào biết chăm sóc người bệnh, đến cuối cùng ngoại trừ việc tắm rửa, lau linh tinh một số chỗ riêng tư của Lục Thiên Kiêu, thì những việc còn lại như bôi thuốc, đút nước, chăm sóc hăn, họ đều giao hết cho nàng.

Nàng ngáp dài một cái, tư thế nằm ngủ sấp cũng chẳng thoải mái, bây giờ khắp người nàng đều thấy nhức mỏi. Nàng cố xoay xoay cái cổ, bỗng nhiên nàng cảm thấy đầu hơi nặng nặng, một bàn tay của Lục Thiên Kiêu đang đặt trên tóc nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Tân Mi quay đầu lại, chiếc chăn mỏng đang đắp trên trên vai nàng tuột xuống.

Nàng cũng không nhúc nhích nữa, chỉ nằm sấp trên giường cười tí mắt ngoèo cổ lại nhìn hăn.

Có người đã đặt nệm trên bàn, đáy mắt hăn như có vài tia sáng bắn ra tung tóe, hăn cứ như vậy nhẹ nhàng mần mò đầu nàng, nét mặt rất dịu dàng.

“Lục Thiên Kiêu.” nàng bất ngờ lên tiếng, cười dài đắc ý: “Người thích ta phải không?”

Hắn hơi khựng lại trong chốc lát, nhưng không rụt tay về, cũng không nói gì cả. Một lát sau, hắn lấy từ đầu giường ra một con rối gỗ xinh xắn lung linh, màu sắc sặc sỡ đưa đến trước mặt nàng.

“Quà.” Hắn nói.

Thiếu nữ xinh đẹp duyên dáng đã được khắc xong đang đặt trước mặt nàng, mái tóc dài như mây, y phục sặc sỡ, còn uy phong xinh đẹp nữa. Tân Mi mừng rỡ cầm lên, nàng không dám mạnh tay, chỉ dùng ngón tay khẽ khàng sờ sờ tóc và y phục của nó, nàng thì thào: “Làm xong nhanh như vậy sao? Còn có cả tóc và quần áo nữa...”

“Là do Triệu quan nhân đưa đến.”

Tân Mi nhìn chăm chăm vào con rối một hồi, một lúc lâu sau nàng mới giương mắt nhìn hắn: “Ồ, Cám ơn người, ta thích lắm.”

Lục Thiên Kiều gượng gạo rụt tay lại, ngó nghiêng chỗ khác: “Thích là được rồi. Trời tối rồi, để ta sai Tư Lan đưa cô về nhà. Đi nhanh đi.”

Tân Mi vuốt tóc con rối gỗ Thiên nữ đại nhân đến mức nghếch mặt ra, đột nhiên nàng đứng dậy bỏ tượng gỗ vào trong túi, cười cười: “Lục Thiên Kiều, con rối này không tính là quà đâu, thứ này người đã từng hứa với ta từ lâu rồi. Quà sinh nhật của ta, người phải tặng ta thêm một con nữa.”

Hắn sững sốt.

“Ta còn muốn một con rối tướng quân trong hí kịch nữa, cho dù có xấu chết người, thì vẫn có đôi lúc làm người ta thích thích mà. Người làm thêm cho ta một con rối tướng quân nữa đi, qua mấy ngày nữa ta sẽ tới lấy.”

Nàng cười hề hề, xoay người đi mất.

Chỉ còn lại Lục Thiên Kiều dần thối mặt ra ngòai trên giường, bỗng nhiên hấn sờ sờ mặt mình, cho dù có xấu chết người, thì vẫn có lúc làm người ta yêu thích? Đúng rồi, gương đâu? Gương ở đâu rồi? Đây rốt cuộc là cái loại cảm giác phức tạp quái quỷ gì đây, hấn phải soi thật kỹ càng rồi mới nói.

Tư Lan với đôi mắt đỏ hoe vẫn ngòai hóng ngoài cửa, thấy Tân Mi chạy ra, y giống như một con chó già không có chút sức sống, chỉ liếc nhìn nàng một cái.

Tân Mi nhìn y chăm chăm, nhìn rất lâu, nàng thấy cả người y đều như đang muốn xù lông lên, y giận dữ nói: “Người nhìn cái gì?! Người, đồ con gái không biết xấu hổ... lại dám, lại dám liếc mắt đưa tình, quyến rũ tướng quân nhà ta...”

Nàng thở dài một tiếng: “Chứng mặt than của người càng ngày càng nghiêm trọng, bây giờ lại còn biến thành gương mặt của một anh chồng bị ruồng bỏ nữa chứ, ta thấy hay là người đi thăm đại phu đi.”

Cả người Tư Lan đều run rẩy, bước tới túm dây cương lôi linh thú đi, y hận không thể ngửa mặt lên trời hét dài một hơi, tướng quân vì sao lại để nha đầu này lọt vào mắt người vậy aaaaa?

Lần này không một đám linh thú rườm rà, cản trước chặn sau, đường về nhà dường như rất ngắn, thiếu một khắc đến chính Ngọ (*), Tân Mi đã bay đến trên nóc Tân Tà Trang.

*

15 phút nữa là đến 12 giờ trưa

Tư Lan nghiêm mặt, căn bản là lười phản ứng với nàng, kéo linh thú quay đầu lại rồi đi mất.

Tân Mi đứng phía sau y ra sức vẫy tay tạm biệt: “Cảm ơn người đã đưa ta về, người nhớ phải đến gặp đại phu sớm đi nha.”

Hình như Tư Lan đã rút thẳng từ lưng linh thú xuống đất.

Tân Mi cười tí mắt điều khiển Thu Nguyệt hạ xuống sân lớn trong Tân Tà Trang, Tân Hùng từ sớm đã nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, lòng ông tràn ngập chờ mong chạy vội tới, thấy con về có một mình, ngay cả cái bóng của một thằng đàn ông cũng không có, nhất thời ông nổi điên tới độ nhe nanh múa vuốt.

“Một tháng trời con ở bên ngoài chơi bời kiểu gì? Con rể của ta đâu? Con rể mà con bảo con nhất định sẽ tìm về cho ta đâu?”

Tân Mi bình tĩnh nhét Thu Nguyệt vào trong lá bùa, cười đầy vẻ bá vương ngang ngược: “Con nhìn trúng một tên rồi, hẳn ở gần núi Văn Lan. Qua mấy ngày nữa con sẽ đi tóm hẳn.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chinh Phục Hân (I)

Cái gọi là đàn ông con trai, tuy rằng mười sáu năm qua Tân Mi tiếp xúc hằng ngày nhưng chưa bao giờ để tâm tìm hiểu cả. Trong binh thư có nói, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Muốn chinh phục một người đàn ông, muốn hãn cam tâm tình nguyện quỳ gối làm chồng mình, trước tiên phải hiểu rõ cách nhìn của đàn ông đối với phụ nữ.

Tân Mi cầm một chồng giấy, vợ lấy cây bút lông đi tìm đại sư huynh.

Đại sư huynh đang ở trong chuồng chải lông cho linh mã, nghe nàng hỏi thì mặt mày đỏ ửng, đứng suy nghĩ thật lâu mới thỏ thẻ nói: “Xinh đẹp, hào phóng, cho dù có chuyện gì cũng phải xem ta là trung tâm của thế giới, trong mắt nàng, ta mãi mãi là một người đàn ông khôi ngô tuấn tú, phong độ, đẹp trai rạng ngời, ta thích một cô gái thế.”

Tân Mi viết vào giấy vô cùng nghiêm túc, rồi xoay người tính bước đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng không đành lòng, có ý tốt khuyên nhủ y: “Đại sư huynh à, chỉ có loại con gái mắt lé mới xem huynh như soái ca hạng nhất, hay là huynh thử thay đổi tiêu chuẩn đi coi sao?”

Đại sư huynh hồn siêu phách lạc, bàn chải sắt trong tay rơi thẳng xuống đập mạnh vào chân y.

Tân Mi lại đến tìm nhị sư huynh, y đang ở sân sau luyện kiếm, trên gương mặt tuấn tú, trắng trẻo nhể nhại mồ hôi.

Khi nghe Tân Mi hỏi y thích loại con gái như thế nào, con người hiếm khi có được cái nhú mày như y lại trầm ngâm suy nghĩ hết nửa ngày mới nói: “Phải biết nghe lời, phải ngoan ngoãn, phải đơn thuần, không hiểu sự đời. Ta nói đúng thì phải đúng, cho dù sai cũng phải xem như đúng. Ta nói sai thì nhất định phải sai, dù đúng nàng cũng phải nhận định là sai.”

Tân Mi trợn tròn mắt lên, ngạc nhiên lắp bắp: “Huynh... huynh thích loại thiếu năng à?”

Nhị sư huynh bị choáng váng đến độ lảo đảo ra hôn mê bất tỉnh.

Tân Mi không thỏa mãn với câu trả lời của hai vị sư huynh, nàng ngẫm nghĩ trong Tân Tà Trang chỉ có thanh niên trẻ tuổi chưa vợ hoặc cũng là kiếm trong rừng hoa, câu trả lời của bọn họ chắc chắn không thể học hỏi được điều gì đâu. Việc này, tất nhiên phải đi hỏi những người đàn ông có kinh nghiệm mới được.

Sau bữa cơm tối, nàng nghiêm trang đến gõ cửa phòng Tân Hùng hỏi vấn đề nàng ôm ấp trong lòng cả ngày nay mà không có lời đáp.

“Cha, bản thân cha là người từng trải, cha cảm thấy một người con gái như thế nào mới khiến người ta yêu thích?”

“Trời ơi! Tổ tông nhà ta hiển linh, phù hộ chúng ta rồi! Ông trời cũng mỉm cười rồi! Phu nhân ơi, bà ở trên trời có thấy không?! Tiểu Mi nhà ta bỗng nhiên lại hỏi ta chuyện về đàn ông rồi! Cuối cùng con bé cũng thông suốt rồi!”

“Cha à, bản lĩnh vừa nói chuyện vừa lên đồng của cha càng ngày càng cao rồi!”

“Tới đây, tới đây, Tiểu Mi, cha nói cho con biết, người con gái hoàn mỹ nhất trên đời này chính là mẹ của con. Mẹ con.... (dưới đây tác giả xin phép

được lược bỏ bớt một nghìn tám trăm ba mươi chín từ diễn tả sự ca ngợi).
Mẹ con chính là tiên nữ lạc bước xuống thế gian này!”

“Không, thật ra con chỉ muốn hỏi...”

“Haiz, trời tối rồi, con về phòng nghỉ ngơi sớm đi. Ta phải đến trước bài vị của mẹ con trò chuyện với bà ấy ...”

Tân Hùng khóc ròng đóng cửa lại, Tân Mi đành phải ôm bộ mặt xám xịt quay về phòng.

Ngày hôm sau, nàng thu dọn một gói hành lý nhỏ, cười Thu Nguyệt băng qua một khu rừng mênh mông, bay về Hoàng lăng, nơi mà nàng vừa mới rời khỏi đó được vài ngày. Nàng vừa nhớ ra một người có kinh nghiệm dày dặn nhất trong chuyện này đó là ... Triệu quan nhân. Lão viết nhiều vở hí kịch về những chuyện tình đầy bi thương đau khổ như vậy, nên tất nhiên lão hiểu rất rõ chuyện tình yêu trai gái, hỏi lão tuyệt đối là chuẩn không cần chỉnh

Trong hoàng lăng, vì vết thương của Lục Thiên Kiêu vẫn chưa lành hẳn, đám yêu quái cũng không có tinh thần chơi đùa âm ỉ. Tháng năm trời nắng rát bỏng da, đám tiểu yêu đều trốn dưới bóng cây ngủ trưa, khắp nơi trong hoàng lăng vắng vẻ im lìm.

Tân Mi không quấy rầy bất kỳ người nào, lén lút đi thẳng đến nơi ở của Triệu quan nhân... một cái hang núi rộng lớn bừa bộn không tả nổi.

Triệu quan nhân là một con chuột thành tinh, dù đã thành tinh cũng không bỏ được thói quen đào hang, sống chết gì cũng không quen ở trong phòng ốc được xây dựng gọn gàng, ngay ngắn, lão chỉ thích bới móc, tự đào hang cho mình.

Nàng đẩy hai phiến đá lớn bao trùm trước cửa hang động, khom lưng chui vào, nhẹ nhàng kêu lên: "Triệu quan nhân, Triệu quan nhân... Ngài có

ở đây không?"

Không có người trả lời, trong động chỉ có tiếng khóc lớn. Tân Mi đành phải đi về phía trước, đi tới cuối hang thì thấy Triệu quan nhân đang cột một miếng vải trắng trên đầu, cúi người múa bút viết liên hồi trên chiếc bàn dài, vừa viết vừa đọc từng câu từng chữ trong kịch bản: "... Hic tan nát cõi lòng, biến thành tro bụi! Hãy theo gió bay đi! Cứ để hoa rơi! Mặc cho nước chảy!"

Đọc đến lúc xúc động không chịu nổi nữa, lão liền ném cây bút xuống ôm đầu khóc rống lên, dùng miếng vải trắng quấn trên đầu hỉ mũi.

Tân Mi cảm thấy hơi ngại ngùng khi quấy rầy lão đang nhập tâm viết kịch bản như vậy, nên xoay người tính đi ra ngoài, nhưng Triệu quan nhân đã phát hiện ra nàng, vội vàng vẫy tay: "Tân cô nương, ta vừa mới viết một vở hí kịch mới, cô tới xem giúp ta với."

Trong lòng nàng đang có tâm sự, không có tâm trạng xem kịch bản, chỉ xem qua loa mấy trang rồi buông xuống, hắng giọng hỏi thật nghiêm túc, đàng hoàng: "Triệu quan nhân, ngài nói thử coi, một chàng trai bình thường sẽ thích một người con gái như thế nào?"

Triệu quan nhân vừa vuốt vuốt chòm râu của mình, vừa liếc mắt nhìn nàng, trong lòng đã hiểu được tám chín phần, không khỏi nhếch miệng khể cười: "Tân cô nương, vấn đề này cô hỏi thật ngốc quá. Trên đời này có biết bao nhiêu là đàn ông chứ? Những anh chàng đó chẳng lẽ lại thích cùng một kiểu con gái giống nhau sao?"

Tân Mi nghĩ nghĩ một lát rồi hỏi lại: "Vậy —— một người con gái như thế nào mới khiến Lục Thiên Kiều thần hồn điên đảo, chỉ muốn cưới về nhà ngay lập tức?"

Triệu quan nhân lắc đầu liên tục: "Không có, không có, sẽ không có người con gái này. Tân cô nương, tới đây tới đây, ta có vài lời muốn nói với

cô. Giữa nam và nữ, đầu tiên muốn hiểu rõ đối phương, thì phải hiểu tính tình, sở thích rồi dựa vào mặt này để tấn công..."

Triệu quan nhân thao thao bất tuyệt cả một buổi chiều, Tân Mi cũng nghiêm túc ngồi lắng nghe nguyên buổi chiều, còn siêng năng vùi đầu ghi chép lại, cuối cùng viết thành một xấp giấy dày cui. Nhìn thấy trời đã tối, miệng đắng lưỡi khô rớt cục Triệu quan nhân cũng chốt lại: "Tóm lại, phải đi trước một bước. Cô và tướng quân có thể làm cho gương đồng tâm hiển linh, phản chiếu ra hình ảnh đẹp đôi như vậy, chuyện thành hôn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, trước mắt trước phải làm cho tâm tư mơ hồ, chưa rõ ràng của tướng quân trở nên sáng rõ như ban ngày mới quan trọng nhất."

Được, được! Hai mắt Tân Mi phát sáng, quả nhiên tới hỏi Triệu quan nhân là chuẩn không cần chỉnh rồi!

Nàng hỏi Triệu quan nhân mượn gương đồng tâm, dùng vải bố bọc lại đeo ở sau lưng, đi tắt qua con đường nhỏ, vừa đi vừa che che giấu giấu, rớt cục cũng mò đến được trước phòng Lục Thiên Kiều. Ánh trăng xuyên qua khe cửa sổ, để lại một vệt ánh sáng dài trên nền nhà, Tân Mi lén lút ghé đầu nhìn vào bên trong qua khe cửa sổ, Lục Thiên Kiều đang khoác áo, ngồi dựa vào đầu giường ăn cơm, sắc mặt hẳn tốt hơn mấy ngày trước rất nhiều, miếng vải băng trên vết thương cũng không còn chảy máu nữa, sự khôi phục sức khỏe của Chiến quý thực khiến người khác kinh ngạc, xem chừng không tới mấy ngày nữa hẳn sẽ khỏi hẳn.

Đang suy nghĩ thất thần, chợt thấy Lục Thiên Kiều buông đũa xuống, quay đầu sang, ánh mắt xuyên qua khe hở nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Là ai? Ra đây."

Giọng hản lạnh thấu xương, bao hàm cả sát ý trong đó.

Tân Mi nghĩ nghĩ rồi đứng dậy kéo cửa sổ ra, sai bước đến trước cửa sổ, dựa vào song cửa sổ nhìn hẳn vốn đang ngạc nhiên, vẩy vẩy tay: "Lục

Thiên Kiều, ta tới thăm ngươi."

Hắn vô cùng sửng sốt, cuối cùng chỉ khẽ gật đầu, nói một câu: "Vào đây, lần sau không được trốn sau cửa sổ nữa."

Biểu hiện này là sao? Sao hắn không có biểu hiện giống Triệu quan nhân nói khi nhìn thấy nàng, nào là kích động không kiềm chế được, nào là nhìn trắng thờ dài, bùi ngùi đón gió, rồi cuối cùng là cảm động đến rơi nước mắt?

Tân Mi nhảy phốc qua cửa sổ vào bên trong, đưa tay đóng cửa sổ lại, đi tới đi lui một hồi mới bước qua ngòai ở cạnh giường.

"Lục Thiên Kiều, ngươi gặp ta không cảm thấy vui mừng sao?" Nàng cảm thấy hơi lo lắng.

Hắn tiếp tục cầm đũa lên ăn cơm, một lúc sau mới nói, nhưng không trả lời câu hỏi của nàng mà hỏi lại: "Trời tối như thế sao còn tới đây?"

Nàng càng lo lắng hơn, nhích lại gần hơn nhìn vào mặt hắn: "Thực sự không vui mừng sao?"

Mặt hắn rất cục cựa cũng dần dần đỏ lên, bất đắc dĩ buông đũa xuống: "Đừng làm loạn nữa, ăn cơm đi."

Nàng cười rộ lên: "Rõ ràng là đang vui mừng mà còn chối, bệnh mặt than của ngươi quả thực phải điều trị rồi."

Lục Thiên Kiều cố gắng khống chế tâm trạng đang dâng trào của mình, rút một đôi đũa sạch sẽ khác ra đưa cho nàng: "Mau nghe lời nào, qua đây ăn cơm đi."

Nàng làm gì còn tâm trạng ăn cơm nữa, lôi gương đồng tâm trên lưng xuống, đưa mặt gương đến trước mặt hắn, trên mặt gương nhoáng lên ánh

sáng phản chiếu hình ảnh hần và nàng ôm hôn nhau thắm thiết.

"A, lại chiếu ra nữa rồi." Chính Tân Mi cũng rất ngạc nhiên, "Lục Thiên Kiêu, người nhìn thử nè, đôi ta lại được phản chiếu trong gương đồng tâm nữa này."

Hần đã bị nàng quấy đến mức không còn tâm trạng ăn cơm nữa, đành buông chén xuống, hai vành tai nóng lên nhưng cố giữ vẻ tự nhiên : "... Cuối cùng là cô có chuyện gì?"

Tân Mi lưu luyến không muốn rời mắt khỏi gương đồng tâm, nghiêm túc suy nghĩ một lát, Triệu quan nhân nói trước tiên phải biết trong mắt tướng quân mình là người như thế nào, cho nên nàng hăng giọng, nhẹ nhàng hỏi: "Lục Thiên Kiêu, người cảm thấy... À, cảm thấy ta thế nào?"

Lục Thiên Kiêu chống cằm dựa vào đầu giường nhìn nàng, sắc mặt có chút bất đắc dĩ, cũng có chút nhẫn nại, đôi mắt vừa đen vừa sáng ẩn giấu dưới hàng lông mi đen dày, khiến nàng không hiểu trong ánh mắt đó cùng cuối cùng có thứ gọi là tình cảm hay không, chưa từng có người nào dùng như ánh mắt chăm chú như vậy nhìn nàng.

"Như thế nào là như thế nào?" Giọng nói của hần nhẹ đến lạ thường.

"À, chính là người cảm thấy ta là người như thế nào ấy?"

Hần nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "... Giống như người sống trong sách."

Mỗi một hành động đều giống như một người ở thế giới khác, như ngựa thần lướt gió tung mây, thần tiên du ngoạn, lang thang trên trời. Nàng như là sống trong thế giới chỉ có một mình mình, tự lập ra quy tắc, tự vui tự sướng lại tự do, tùy tiện, thích gì làm đó.

Hần nói nàng giống như người sống trong sách? Chính là những người "Có dung nhan như hoa như ngọc" được miêu tả trong sách sao? Hay là

những tuyệt thế mỹ nhân chỉ xuất hiện trong sách mà thôi?

Tân Mi vui vẻ, cầm hân tay lắc lắc: "Người, người thật tinh mắt!"

Chỗ nào, chỗ nào chứ, nhưng những lời vừa rồi hình như không phải khen cô mà ...

Lục Thiên Kiêu ngạc nhiên nhìn nàng ôm gương đồng tâm đặt trên lưng, kéo cửa sổ nhảy ra ngoài, chỉ ném lại một câu nói: "Ngày mai, ta trở lại thăm người!"

Nàng ... Đêm nay chạy tới, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lục Thiên Kiêu không hiểu ra sao, ngồi ngây người một lát cũng không nghĩ ra, đành phải cầm đũa tiếp tục ăn cơm.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chinh Phục Hân (Ii)

Triệu quan nhân nói, lúc nam nữ bên cạnh nhau, không khí rất quan trọng. Từ xưa đến nay, vừa tâm sự vừa ngắm hoa dưới trăng, là cách cổ điển nhất để xây dựng bầu không khí ngọt ngào, khi đó các chàng trai rất dễ dàng thề non hẹn biển với người con gái mà họ có cảm tình.

Tân Mi trở về Tân Tà Trang hái hai giỏ hoa tươi, thay bộ y phục xinh đẹp nhất của mình, ngày hôm sau cực kỳ hứng thú cười Thu Nguyệt bay về phía hoàng lăng. Ai ngờ Lục Thiên Kiêu không có trong phòng, Tư Lan mặt than lại xụ mặt không thèm để ý đến nàng, Tân Mi đành phải xách hai giỏ hoa tươi lượn chung quanh hoàng lăng.

Phía Đông Nam hoàng lăng có một cái đài cúng tế rất cao đã đổ nát, nghe nói cách đó không xa có một hầm mộ khổng lồ, một lần chôn sống hơn bốn nghìn người, bởi vậy vùng phụ cận có oán khí tích tụ mãi không tan. Đám yêu quái trong hoàng lăng trồng một rừng hoa đào trên hầm mộ đó, nơi này hoa đào nở đẹp hơn nhiều so với những nơi khác, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ rụng dấu một cánh hoa, quanh năm vẫn luôn là rừng đào hồng thắm. Tuy rằng quý khí âm u, nhưng lúc này vào đầu buổi hoàng hôn, dưới ánh mặt trời buổi chiều đỏ rực như muốn nung chảy cả gang sắt, nhìn một biển hoa đào trải dài như một tấm thảm lụa, không thấy bến bờ nơi đâu quả thật là tuyệt đẹp.

Lục Thiên Kiêu đang đứng trên đài cao múa may với cây roi dài. Vết thương nặng vừa mới khỏi, nên động tác của hắn hơi cứng, không lưu loát,

cây roi dài đánh liên tục trên nền gạch màu xanh, phát ra tiếng kêu chan chát.

Hắn đang khởi động gân cốt sao?

Tân Mi đứng ở dưới đài ngựa đầu nhìn hắn, không biết vì sao, cảm thấy dáng vẻ đứng dưới trời chiều múa may cây roi dài của hắn rất rung động lòng người. Gió thổi từ dưới lên, cuốn một góc áo xanh bay lên vai hắn, còn mái tóc đen bóng bay bay phiêu bồng, dù nhìn xem cũng hút mắt. So rừng hoa đào kéo dài vô biên vô hạn ở dưới chân đài đường như còn hút mắt hơn.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy chỉ yên lặng đứng nhìn không nói một lời nào, lại có cảm giác vui sướng hơn ngàn vạn lần làm thứ gì đó.

Lúc Lục Thiên Kiều dừng lại để giãn gân giãn cốt, bỗng cảm giác phía sau lưng có ánh mắt kỳ lạ của ai đó đang nhìn mình chăm chăm, vừa quay đầu lại, đã thấy Tân Mi ôm hai giỏ hoa héo queo thật lớn đứng ở dưới chân đài, cười giống như... bắt gặp được thứ gì đó rất ngon có thể ăn được. Hắn chịu không nổi ánh mắt đó nên run tay, cây roi dài rớt khỏi tay, bay ra thật xa.

Tân Mi phóng vút lên đài cao, cười tươi rói bước đến trước mặt hắn: "Lục Thiên Kiều, người múa roi đẹp ghê á."

Hắn nhìn thấy hai giỏ hoa héo queo trong tay nàng, hơi phân vân hỏi: "Đây là cái gì?"

"À," nàng đưa hai giỏ hoa héo queo cho hắn, "Tặng người, hoa nhà ta mới nở."

... Tặng hắn hai giỏ hoa héo queo như thế này rốt cuộc là có ý gì? Nhưng không nhận thì mất mặt con gái nhà người ta quá, hắn chậm rãi nhận lấy, bất chợt nàng hỏi một câu: "Người thích không?"

Hắn cảm thấy bản thân mình thật sự không thể làm trái lương tâm nói thích hai giỏ hoa héo rũ này được, đành phải ho khẽ một tiếng đổi đề tài: "Ăn cơm chưa?"

"Chưa, ta ra ngoài trấn ăn." Tân Mi cười tí mắt xoay người định rời đi: "Tối nay khi nào trăng lên ta sẽ trở lại thăm ngươi! Lục Thiên Kiêu, không được vứt hoa đi đấy."

Hắn kéo tay áo nàng lại, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mái tóc nàng, trên tóc dính đầy hơi sương ẩm ướt của rừng núi, mát lạnh cả bàn tay.

"Lần sau đừng có chạy tới chạy lui như vậy nữa." Hắn vừa phân trần vừa cầm tay nàng, kéo nàng xuống bên dưới đài cao, "Ở lại đây ăn cơm, đêm nay không được đi đường khuya khoắt nữa."

Hai mắt Tân Mi sáng lên: "Được á. Lục Thiên Kiêu, ngươi có muốn uống vài chén rượu hay không?"

Có hoa có rượu có trăng, thế mới gọi là có không khí.

Hắn chợt nghĩ đến hình ảnh con gấu yêu bị đánh đến độ sùi bọt mép, đi hết hai hàm răng, hắn kiên quyết lắc đầu: "Không cho phép uống rượu."

"Một chút cũng không được sao?" Nàng nhú mi, cảm thấy hơi thất vọng.

Hắn chần chờ một lát, rốt cục cũng gật đầu: "Không được uống nhiều."

Nàng cười đến mức mặt mày như nở hoa, ôm lấy cánh tay hắn: "Lục Thiên Kiêu, ngươi đúng là người tốt."

Người tốt... Lục Thiên Kiêu buồn bã nhìn vầng trăng vừa mới dâng lên ở cuối chân trời, lúc này hắn nên nói gì đây?

Lúc về đến phòng, ánh trăng ngày càng sáng hơn, nàng đặt hai giỏ hoa dưới bệ cửa sổ, ánh trăng màu trắng bạc ánh lên từng bông hoa, những cánh hoa đang ủ rũ cúi đầu kia cuối cùng cũng có thể nhìn ra chút hương vị của hoa dưới trăng.

Tân Mi rót một chén rượu, moi hết ruột gan suy nghĩ phải làm thế nào để xây dựng cái gọi là không khí. Chuyện này Triệu quan nhân không dạy nàng, cho nên nàng càng nghĩ càng vô đầu bứt tóc, nhưng vẫn không nghĩ ra được gì cả.

Lục Thiên Kiêu gặp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào trong chén của Tân Mi: "Ăn thịt đi."

Lúc này Tân Mi mới cảm thấy bụng đói kêu vang lên, hai ngày nay vì mãi bận tâm đến việc chinh phục hãn, ngay cả cơm cũng chẳng buồn ăn, nàng vội đặt chén rượu xuống, gắp đĩa cà tím cho hãn, tươi cười: "Dùng bữa thôi."

Vừa nhìn đã biết nàng vốn xuất thân phú quý, chưa từng trải qua khổ cực. Bốn món ăn trên chiếc bàn nhỏ, nàng chỉ lượm sườn và măng, còn cải củ và cà tím thì không hề đụng đĩa đến.

Hãn im lặng không nói gắp hết hai thứ rau nàng không thích ăn vào chén mình, bỗng nhiên nghe nàng hỏi: "Lục Thiên Kiêu, bình thường người thích làm gì nhất?"

Hãn thờ ơ: "Hỏi chuyện này làm gì?"

"Người cứ nói đi."

Hãn không thèm trả lời, Tân Mi lấy trong ngực áo ra một xấp giấy, trên đó viết chi chít chữ, người thích màu gì nhất, người thích ăn gì nhất..... đủ loại câu hỏi trên đời.

Hắn dở khóc dở cười: "Ấu trĩ."

Tân Mi vênh mặt lên: "Ta muốn hiểu rõ người hơn thôi mà!"

Lục Thiên Kiêu cúi đầu ăn canh, trên mặt thấp thoáng ý cười, nói khẽ: "Triệu quan nhân lại nói bậy bạ gì với cô thế?"

"Ôi? Sao người lại biết do ông ấy chỉ ta?"

"Chuyện nhàm chán như vậy chỉ có y mới nghĩ ra."

Tân Mi đành phải vùi đầu uống rượu, bất ngờ hắn với lấy xấp giấy kia, cầm cúi đọc, vừa đọc vừa cười tùm tùm, bộ dạng giống như cố nén để không cười thành tiếng, đọc xong rồi lại để sang một bên, hỏi nàng: "Cô hiểu rõ rồi sau đó muốn làm gì?"

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng." Nàng trả lời vô cùng nghiêm túc, chảnh tề.

"Cô muốn đánh trận sao?"

"Hiểu rõ rồi sau đó..." Nàng dừng một chút, uống thêm một chén rượu rồi nói tiếp, "Sau đó, chuyện sau đó để sau đó hãy nói, chúng ta phải đi từng bước một."

Lục Thiên Kiêu thấy mặt nàng đỏ bừng rực, mỗi câu chữ thốt ra thì hơi rượu cũng nồng nặc, liền đưa tay nhắc bầu rượu kia lên, nhẹ hẫng, quả nhiên là đã uống cạn. Hắn thầm kinh ngạc, bất ngờ Tân Mi quay sang kéo tay áo hắn, nhích sát tới bên cạnh, chỉ chỉ tay vào vầng trăng non đã bị mây đen che khuất hơn phân nửa ở bên ngoài, nói: "Này... Đúng rồi, Lục Thiên Kiêu, ánh trăng chính là trái tim ta."

Lục Thiên Kiêu đưa một tay đè lên cái trán nóng bừng của nàng, giọng nói rất bình tĩnh: "Cô say rồi."

Nàng cố gắng gạt tay hẳn ra, nhưng làm thế nào cũng không gạt xuống được, đành phải tiếp tục chỉ vào ánh trăng: "Người nhìn đi, trái tim ta treo lơ lửng ở trên đấy."

Hắn tiếp tục bình tĩnh nói: "Quá nhỏ, ta không nhìn thấy."

Tân Mi nóng nảy, vùng vẫy muốn đứng dậy bước đến bên cửa sổ để chỉ cho rõ hơn, hẳn sợ nàng uống rượu say đi đứng không vững lại té lăn ra, hẳn đành phải ôm eo nàng, kéo xuống ngồi bên cạnh mình. Cánh tay nàng mềm mại giống dây leo, vòng lên cổ hắn, nghiêm túc nhìn hắn chăm chăm, không hề cử động.

"Lục Thiên Kiêu, người sẽ lấy một người con gái như thế nào?" Nàng hỏi đặc biệt nghiêm túc.

Lục Thiên Kiêu một tay đỡ nàng tránh cho nàng khỏi trượt xuống, nghe thấy câu hỏi này thì khẽ cười hỏi lại: "Cô cho rằng ta sẽ nói với cô sao?"

"Không nên nhỏ mọn như vậy, cùng lắm thì chúng ta trao đổi. Ta nói cho người biết trước, ta thích hàng vừa có mặt tiền đẹp vừa dùng ngon."

Chuyện này... Mặt tiền đẹp thì hẳn có thể hiểu được, còn dùng ngon... Dùng ngon là như thế nào? Dùng ngon là ngon ở mặt nào nhỉ? Hắn cảm thấy hơi bối rối, hai tai lại ửng đỏ lên.

"Ta cảm thấy người vừa có mặt tiền đẹp lại dùng ngon nữa."

Lại là một câu nói giống như sét đánh giữa trời quang, sức công phá thật kinh khủng, thiếu chút nữa là hắn ôm nàng ném ra ngoài luôn rồi. Được rồi, được rồi, cái từ "dùng ngon" này, nhất định không phải là ý hắn đang nghĩ đến chứ? Đúng không?

"Lần này không phải đùa giỡn —— Này, làm chồng ta nhé? Người ra giá đi, không cần phải khách khí đâu."

Hắn không trả lời lấy một câu, chỉ sờ sờ trán nàng: "Cô say rồi, ta đưa cô về phòng khách nghỉ ngơi."

Thật ra nàng không hề say đến mức đó, so với lần trước ở chỗ con gấu yêu thì còn tỉnh hơn cả ngàn lần. Có điều chính bản thân hắn không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, nên muốn tìm cách trốn tránh mà thôi.

"Người không trả lời, ta sẽ coi như người đã chấp nhận."

Tân Mi ôm chặt lấy hắn, đây là đức ông chồng bảo bối, lý tưởng mà nàng vất vả tìm kiếm mãi mới gặp được, không thể để hắn chạy mất được. Khuôn mặt trước mắt này, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta yêu thích, tuy rằng vẫn còn chút di chứng mặt than, lâu lâu lại phát tác một lần, nhưng một tấm chồng như vậy là quá tốt rồi, nàng không cần để ý những chi tiết quá nhỏ nhặt làm gì cả.

"Lại đây." Nàng nhìn hắn, ngoắc ngoắc tay.

Hắn không để ý tới nàng, một tay ấn trán nàng, một tay vẫn ôm chặt eo nàng, tóm nàng kéo về phòng dành cho khách .

Tân Mi ra sức giãy thoát khỏi bàn tay của hắn, nhắm ngay vào chóp mũi cao vút của hắn, cắn một cái.

Đêm hôm đó, Tân Mi nằm mơ thấy nhiều giấc mơ kỳ lạ, trong giấc mơ đó nàng muốn ngạt thở, có một khoảng thời gian dài dằng dặc giống như là bị người khác ôm chặt cứng vào trong ngực, trên bờ môi vừa nóng lại vừa đau, như bị xước da luôn vậy. Sáng ngày hôm sau nàng soi gương thử, quả nhiên thấy miệng sưng phồng lên, đỏ đỏ, ngay dưới cằm cổ cũng có mấy vết đỏ.

Nàng ôm vẻ mặt đau khổ đi tìm Lục Thiên Kiều, oán hận: "Trong phòng khách có muỗi! Người nhìn miệng và cổ ta này!"

Sắc mặt của Lục Thiên Kiều lúc đó có vẻ bình tĩnh nhưng lại vô cùng mờ mịt, lặng yên không nói một lời cầm một lọ thuốc mỡ ném cho nàng, rồi lại ngồi phồng ra, im như hến nhìn nàng trèo lên lưng Thu Nguyệt, từ đầu đến cuối tránh né ánh mắt nàng.

"Lục Thiên Kiều, ta đi đây." Nàng quay đầu nhìn hăn vẫy vẫy tay, "Đêm mai, khi trăng lên đỉnh đầu ta sẽ trở lại thăm người."

Nàng thực sự là bận chết đi được.

Hăn biết rõ nàng đang suy nghĩ chuyện gì, ánh mắt sáng ngời như lóa ra tia sáng đỏ của nàng là do nàng đang nhìn gì, ba chữ "Lục Thiên Kiều" mềm mại kia ẩn chứa ý gì.

Hăn đã sớm biết rõ.

Nhưng hăn chỉ còn cách giả vờ không biết gì cả.

Lục Thiên Kiều xoay đầu đi không nhìn nàng, không trả lời, làm bộ muốn đóng cửa sổ lại.

Bất ngờ, nàng đưa mặt tới gần sát, trừng hăn: "Sao người không để ý đến ta?"

Đúng là một cô nương đã man ngang ngược, lại không hiểu chuyện.

Ánh mắt hăn không tự chủ được dời xuống dưới, nhìn vào đôi môi hơi sưng đỏ của nàng, đáy mắt đột nhiên trở nên nóng rực.

Hăn như đang ngây người đến phát ngốc, không biết vì sao Tân Mi cũng không thể nào áp chế trái tim đang đập ầm ầm của mình, liếc mắt nhìn chung quanh, thật tốt quá, không có người. Nàng đưa tay lên ôm mặt hăn,

thừa dịp hấn đang ngạc nhiên, hôn một cái ‘chóc’ lên khuôn mặt tuấn tú của hấn. Giữa ban ngày ban mặt như vậy, hấn không thể nào quyt nợ được.

Nàng cười tí mắt nháy ra, bộ dạng giống như một chú thỏ lúi lên lưng Thu Nguyệt.

"Ta đi đây, phải nhớ kỹ lời đề nghị của ta đấy!"

Tân Mi cảm thấy đường về thật nhanh và thư thái, nàng cảm thấy việc tóm được ông chồng này chỉ còn trong gang tấc, mọi chuyện dễ như trở bàn tay vậy.

Nhưng nàng vẫn không ngờ rằng hấn lại rơi vào lưới của mình nhanh đến vậy... Ặc, thực sự là hơi nhanh quá rồi.

Ngày 13 tháng 5, Vinh Chính đế của Quỳnh quốc ban một thánh chỉ xuống Tân Tà Trang, tứ hôn cho Tân Mi cô nương và Phiêu kỵ tướng quân Lục Thiên Kiêu, trong hai tháng tới phải tiến hành hôn lễ

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Kẻ Dũng Mãnh Gặp Người Dũng Cảm...

Vầng trăng trên trời mọc lên rồi lặn xuống, hết mọc lại lặn, tròn dần.

Hôm nay, Lục Thiên Kiều lại ngồi ở trước cửa sổ ngược mặt nhìn trời, khi trăng lên cao sẽ có một cô nương đẩy cửa sổ tươi cười rạng rỡ nhảy vào, nhưng đã chờ đến lúc trăng lên tới đỉnh đầu, mà nàng vẫn chưa tới.

Đã là ngày thứ mấy rồi? Có phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Hắn cảm thấy hơi nôn nóng bất an.

Nhưng nếu nàng tới thì sẽ thế nào đây? Tiếp tục ôm mong đợi với hắn? Chờ đợi hắn, trong khi hắn không thể cho nàng câu trả lời thuyết phục sao?

Tháng này sắp hết, thời gian còn lại chỉ hai tháng nữa.

Lục Thiên Kiều lại bắt đầu cảm thấy rắc rối, vừa ngóng trông nàng tới, nhưng cũng mong nàng đừng tới... Cuối cùng là vì sao hắn lại vướng mắc vấn đề này trong lòng? Hắn đưa tay xoa xoa trán.

Cánh cửa chợt mở ra, Tư Lan đi đến, sắc mặt không tốt chút nào, trong tay y cầm một thứ —— một miếng vải vàng óng ánh.

"Tướng quân, hoàng đế lại truyền thánh chỉ xuống."

Nhất định là lại thúc giục hắn trở về triều đình bình ổn nội loạn đây mà. Tên cầu hoàng đế này thực không phải là một minh quân, lúc không đánh

trận thì nghe theo lời sàm tấu của đám quan lại vô dụng kia, đầy tướng quân đến trông giữ hoàng lăng mà chẳng có lý do gì, bây giờ xảy ra chuyện, lại khóc lóc ban liền mấy thánh chỉ xuống cầu xin tướng quân trở về.

Quá đê tiện! Tư Lan nhếch môi đầy khinh bỉ.

Lục Thiên Kiêu không thềm để tâm đến, mọi tâm tư của hắn đều đặt hết vào chuyện Tân Mi tới hay không tới, còn tâm trạng đâu mà để ý đến chuyện khác, chỉ đứng nhìn vầng trăng trên cao đến ngâ người ra.

"Tướng quân, nha đầu này chính là kiểu ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới, trước mắt không chừng đã vừa mắt tên thiếu niên con nhà lành nào đó rồi cũng nên. Ngài và con bé đó sao có thể có gì chân thật được?"

So với hoàng đế, Tư Lan càng không có thiện cảm với Tân Mi hơn, con gái con đũa thì phải giống như Ánh Liên cô nương, dịu dàng như nước, nhã nhặn, lịch sự, điềm tĩnh. Tân Mi như thế giống hệt một con mèo xù lông, tướng quân anh minh, uy phong như vậy mà lại có mắt không trông, để ý con bé này hờ trời?

Lục Thiên Kiêu quay đầu lại, không nói gì, chỉ cầm lấy tờ thánh chỉ đang cuộn tròn mở ra, nhìn thoáng qua, đột nhiên hấn sừng sốt.

Thánh chỉ bày ra trước mắt, trắng đen rõ ràng lời văn tuyệt đẹp dào dạt, mênh mêng—— đây chính là thói xấu của Vinh Chính đế, ban thánh chỉ mà giống như làm thơ, chữ nghĩa chi chít, sắp lớp san sát san sát như cá mèi cả lượt.

Nhưng điều quan trọng nhất không phải chuyện này.

Hắn nhíu mày nhìn lại lần nữa, ngón tay từ từ siết chặt lại.

Vinh Chính đế chỉ hôn cho hắn, cô dâu là Tân Mi ... Mẹ hắn quả nhiên đã nhúng tay vào chuyện này.

Hắn nhìn chăm chú một đoạn trong thánh chỉ, đôi mày càng nhíu chặt lại.

"... Sau khi chết, chôn cùng một mộ, thực hiện tròn vẹn lễ nghi, không phụ tình ý của nhau."

Đến nay Quỳnh quốc vẫn còn giữ tục lệ chôn sống người, trong thánh chỉ đã nói, hắn chết, Tân Mi cũng phải chôn sống theo? Hắn đột nhiên ném tờ thánh chỉ xuống đất, bưng tỉnh trong phút chốc, nhớ lại hàm ý trong câu nói của mẹ hắn ngày hôm ấy, bà đã nói sẽ làm cho Tân Mi ở bên cạnh hắn mãi mãi, chết cũng phải bên cạnh hắn. Thì ra đây chính là ý muốn của bà ấy sao?!

"Tư lan, dẫn Liệt Vân Hoa tới đây!"

Lục Thiên Kiều khoác thêm áo, nhảy ra khỏi cửa sổ. Hắn muốn đi tìm Lệ Triều Ương!

Tư Lan ngạc nhiên dạ một tiếng, quay đầu nhìn tờ thánh chỉ nằm trên mặt đất, cuối cùng nhịn không được nữa cầm lên đọc thử, nhất thời sợ hãi đến ngậy người.

"Tướng quân! Bọn họ ép ngài cưới tiểu nha đầu kia sao?!" Y kêu lên thất thanh, "Còn phải chôn sống theo?! Tên hoàng đế cút chó gì thế này..."

"Chuyện này không liên quan đến hoàng đế, " Lục Thiên Kiều lắc đầu, "Dẫn Liệt Vân Hoa đến đây."

Tư Lan vội vàng chạy đi, Lục Thiên Kiều đứng lẳng lặng dưới ánh trăng, chỉ thấy trái tim trong ngực hắn đang đập ầm ầm, cả người khẽ run lên.

Hắn có một cảm giác không lành... Cảnh vật trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, hắn khép hờ đôi mắt lại, lúc mở ra, vầng trăng trên bầu trời dường

như đã biến thành cả ngàn cả vạn bóng trắng.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy choáng váng vô cùng, cảm giác này chưa bao giờ trải qua trong đời.

"Tướng quân, ngựa tới rồi!"

Tư Lan dắt Liệt Vân Hoa chạy về tới tốc độ nhanh nhất, lúc ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy một đôi mắt đỏ sậm, sáng rạng rỡ giữa đêm khuya khoắt, nhìn giống hệt như dã thú.

25 tháng 6, ngày hoàng đạo, thích hợp cho cưới hỏi.

Tân Mi mặc áo cưới, bước lên xe hoa trong tiếng chiêng trống và tiếng pháo nổ rung trời.

Lục Thiên Kiêu không tới, người tới đón dâu là mấy viên quan do hoàng đế phái đến. Nghe nói là vì tướng quân bị đày đến trông coi hoàng lăng, phải phụng chỉ nên không thể rời khỏi hoàng lăng nửa bước, chuyện đón dâu đành phải giao cho những người khác.

Nhưng chuyện nhỏ nhặt này không hề làm ảnh hưởng tới tâm trạng phơi phới của mọi người trong Tân Tà Trang, bất luận ra sao, tiểu yêu tinh quấy nhiễu bọn họ suốt mười sáu năm ròng rã rốt cục đã được gả đi, sự vui mừng này người ngoài tuyệt đối không thể nào hiểu thấu được.

Thậm chí Tân Hùng còn khóc thành sông thành suối, gặp người nào cũng lôi chân kéo tay nói không ngừng: "Ông trời phù hộ, mẹ của con bé phù hộ, rốt cục Tiểu Mi nhà ta cũng có người đón đi ..."

Hơn nữa người này không phải là nhân vật tầm thường, cho dù bị đày đi trông coi hoàng lăng, thì con rể của ông vẫn là một tướng quân nha! Tân

Hùng cảm thấy bản thân mình chỉ trong một đêm đã xoay người bước lên một tầm cao mới, bởi vậy lúc ra chào quan khách và dân chúng trong thành Lục Thủy đến chúc mừng không khỏi có chút dương dương tự đắc. Những tên khốn kiếp này, lúc trước mỗi lần nhắc tới chuyện Tân Mi mang mệnh khắc chồng lập tức bỏ chạy, trốn nhanh hơn thỏ, cũng may con gái ông có bản lĩnh hơn người, vừa ra khỏi cửa đã dụ dỗ thành công một tấm chồng, lại còn là tướng quân nữa chứ!

Trước tiên cứ mặc kệ nguyên nhân vì sao hoàng đế vô duyên vô cớ đột nhiên tứ hôn, tóm lại, Tân Mi có người chịu lấy mới chuyện quan trọng nhất!

Tân Mi ở trong kiệu hoa vẫy vẫy tay với cha mình: "Cha, mấy ngày nữa con sẽ về nhà thăm cha, cha đừng khóc nữa, nước mũi chảy tèm lem rồi kìa."

Tân Hùng ra sức hỉ mũi, gầm lên giận dữ: "Phải hơn một tháng mới được về thăm nhà! Về sớm như vậy, cẩn thận làm người ta không vui lại tổng cổ về luôn thì chết!"

... Cha nàng sắp phát điên rồi.

Tân Mi lắc đầu thả màn xe xuống, con linh thú dẫn đầu hí một tiếng dài, vỗ cánh bay lên đám mây, đội ngũ đón dâu toàn một màu đỏ chói dài dằng dặc từ từ bay lên, dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Lục Thiên Kiêu bây giờ đang làm gì? Tân Mi khẽ nhắc chiếc khăn voan lên, nằm bò ra cạnh cửa sổ ngắm mây trắng bên ngoài.

Không biết vì sao, nghĩ đến ngày hẵn đứng múa roi trên đài cao, bóng lưng cao ngất mà tuyệt vời, khiến cho ai nhìn thấy cũng ngưỡng mộ, tâm tư này hoàn toàn không liên quan đến danh lợi và địa vị. Nàng rất muốn gặp lại hẵn, dù hẵn im như hến cũng không sao.

Lục Thiên Kiêu, có phải bây giờ chàng đã mặc hỉ phục của tân lang, quàng tú cầu đỏ đứng chờ em hay không?

Bây giờ chàng vui mừng? Hay là nhếch khóe miệng nhếch lên một cách tự cao tự đại?

Nàng cảm thấy thích thú khi tự ngồi tự đoán như vậy, đoán sắc mặt của hắn, đoán những lời hắn sắp nói—— giờ khắc này, rốt cục nàng cũng cảm thấy bản thân đã trở thành cô dâu sắp về nhà chồng rồi.

Nàng phải giữ gìn cho đến khi tới hoàng lăng mà không được có bất kỳ sai sót gì.

Vân Vụ trận từng bao quanh bên ngoài hoàng lăng đã sớm biến mất không còn tung tích, trên mặt đất là cảnh tượng hoa tàn cỏ úa và bùn đất lộn xộn, quả nhiên là rất lâu rồi chưa có người quét dọn, chăm sóc.

Đám quan viên đưa dâu xuống xe thương lượng chớp nhoáng, cuối cùng phái người ập ập úng úng báo lại với nàng: "Phu... Tiểu thư, phía trước không thấy xe đón dâu của tướng quân, chuyện này... Vô cùng hiếm thấy."

Tân Mi nghĩ nghĩ rồi nói: "Nếu không có ai thì chúng ta đi vào bên trong một đoạn thử xem?"

Cũng chỉ có thể như vậy.

Đoàn đưa dâu chậm rãi đi vào trong hoàng lăng, trên đường đi nhìn thấy Hiến điện suy tàn cũ nát, nơi đây vẫn non xanh nước biếc như trước, nhưng không khí lại trầm lặng, khắp nơi hỗn độn, chỉ có những bông hoa trong rừng nằm ven đường lạng yên khoe sắc, đám tiểu yêu quái đã từng gây ồn ào náo loạn, giờ phút này không hề thấy bóng dáng một con.

Đoàn người dừng trước phòng Lục Thiên Kiêu, trước đó đã có người chạy qua gõ cửa, đợi chờ cả nửa buổi mà không thấy động tĩnh gì, bọn họ

đàn phách cửa chui vào, một lát sau thấy người đó lo sợ hoảng hốt chạy ra, kêu ầm lên: "Trong phòng không có người! Cảnh tượng lộn xộn! Không thấy tướng quân đâu cả!"

Tân Mi chợt có cảm giác như bị dội một thùng nước lạnh ngay giữa mùa đông cực kỳ giá lạnh, nàng kim lòng không được, cả người khẽ run rẩy.

Đám quan viên như ruồi bọ không đầu, hình như lại thương lượng loạn cả lên rồi lại phái một người khác tới báo cho nàng: "VẬY... Đàn phách mời tiểu thư tạm chờ ở đây, ta lập tức phái người lục soát trong ngoài hoàng lăng."

Chuyện như thế này bọn họ chưa từng gặp qua, thánh chỉ đã đưa đến tận cửa, mà tên tướng quân này xưa nay vốn nổi tiếng cương quyết không chịu tuân theo, bây giờ còn không thềm thò mặt ra, đập đám người có liên can ra bên ngoài đứng hết.

Con người dũng mãnh quả nhiên không cần lý do.

Nhưng hẳn làm như vậy chẳng những không giữ thể diện cho hoàng thượng, mà tội tệ hơn nữa là giống như tát vào mặt vợ của mình một cái thật choáng váng. Cô nương đáng thương này, vừa mới gả tới đây, đã gặp phải bi kịch này... Cô nương này...Ặc, nhưng sao cô ấy lại tự bước xuống xe thế kia?!

Tân Mi chậm rãi bước xuống xe, kéo khăn voan che mặt xuống ném trên mặt đất, vỗ vỗ tay cất bước đi về phía trước.

Đám quan viên đang tranh luận đến sứt đầu mẻ trán nhanh chóng bước lên ngăn nàng lại: "Phu... Tiểu thư! Cô dâu mới không nên đi lung tung!"

Tâm trạng của nàng hiện giờ tồi tệ vô cùng, lại lười nói chuyện, lập tức giơ nắm đấm trước mặt đám người kia nói: "Nhìn kỹ đi, đây là nắm đấm."

Năm đấm... Mọi người đồng loại nhìn về phía bàn tay trắng nõn nhỏ xinh của nàng, năm đấm này nhìn rất xinh đẹp... Sau đó thì sao?

Nàng lại chỉ chỉ một cây hoa lê to đùng, xù xì bên cạnh: "Đây là cây."

Ừ, rồi sao nữa?

Ngay sau đó, năm đấm xinh đẹp của nàng nện thẳng lên thân hoa lê to đùng, xù xì đó, chỉ nghe một tiếng "Răng rắc", cây hoa lê đau thương chảy nước mắt ngã xuống.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người lui về phía sau ba bước lớn, lễ độ, cung kính nhường ra một con đường rộng thênh thang, vừa câm lặng lại run rẩy nhìn theo bóng nàng đi xa dần.

Thật ra, Tân Mi cũng không biết rõ mình muốn đi đâu, chỉ chậm rãi bước thẳng về phía trước.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại tất cả những chuyện trước kia khi gặp được Lục Thiên Kiêu, nhưng nàng không thể nào hiểu được —— chẳng lẽ hẳn thật sự chán ghét nàng đến thế sao? Chán ghét đến mức suốt đêm chuyển hoàng lăng đi nơi khác, thậm chí một tờ giấy cũng không để lại cho nàng?

Nàng đã từng cảm thấy hoàng lăng là nơi nàng ghét nhất, bởi vì đó là lúc nàng bị bắt ép giam lỏng ở đây.

Sau đó nàng lại cảm thấy nơi này rất đẹp, bởi vì ở đây có Lục Thiên Kiêu.

Bây giờ, hoa vẫn nở như trước, nước vẫn xanh như cũ nhưng nàng lại cảm thấy một cảm giác chán ghét thật sâu nặng, trong chán ghét lại có rất nhiều điều không thể giải thích được và còn có rất nhiều điều ảm ức.

Đột nhiên, nàng dừng bước chân lại.

Trước mắt là khu rừng hoa Đào trải dài vô biên vô tận, còn có cái đài cao quen thuộc kia nữa. Tân Mi giương mắt nhìn lên, chính nàng cũng không biết mình muốn tìm kiếm câu trả lời gì, có lẽ nàng hy vọng khi ngẩng đầu thì có thể nhìn thấy Lục Thiên Kiêu đứng trên đó, với dáng vẻ múa roi oai phong như trước.

Hoa Đào rơi đầy trên áo, nàng gục đầu xuống, búi tóc cuộn tròn dính những viên trân châu tuột xuống, giống như nước mắt lã ra tứ phía.

Lúc này cần phải trở về đúng không? Từ bỏ những ảo tưởng thơ ngây, thật ra Lục Thiên Kiêu vốn rất chán ghét nàng.

Ừ ... Về thôi !!!

...

Trở về cái đầu nhà người!

Tân Mi xé toạc một mảnh áo cưới trên người.

Lục Thiên Kiêu đâu rồi?! Tên khốn kia, người trốn ở đâu?! Nàng phải bắt được hắn, lấy côn đánh cho như tử vo thành nhân bánh mới hả dạ! Nàng tung một cước đá bay viên gạch xanh bên chân, viên gạch biến thành hình mũi tên bay ra ngoài, phóng thẳng vào rừng hoa, bất chợt bên trong có tiếng người kêu lên vô cùng đau đớn.

Tân Mi xông vào, đưa tay chụp tới, người trốn bên trong thảm hại đến mức không chịu nổi, bị nàng túm tóc lôi ra.

"Là người!"

"Đau quá!"

Hai người kêu lên cùng một lúc, Tân Mi ngẩng đầu trừng mắt nhìn người đàn ông bị nàng túm tóc, cho nên tư thế vô cùng khó coi.

Tư Lan.

Y thấy nàng cũng vô cùng kinh ngạc, sắc mặt biến đổi thành hàng nghìn hàng vạn kiểu, cuối cùng trong ánh mắt hiện ra sự thương hại.

"Buông ra!" Y tránh người đi nhưng đương nhiên không thể thoát ra được, lúc này vội la lên: "Tướng quân sẽ không cưới cô đâu! Đừng hy vọng hảo huyền nữa! Mau quay về đi! Chuyện hôn sự này, ngài ấy đã nói lão hoàng đế kia hủy bỏ rồi!"

Tân Mi giận dữ hỏi: "Tên khốn kia ở đâu?!"

Tư Lan nghiêm mặt nói: "Ta không nói! Đánh chết ta cũng không nói! Tóm lại cô mau trở về đi! Đừng nói là tướng quân, ngay cả ta cũng không cho phép ngài ấy cưới cô đâu, cô không xứng!"

Sắc mặt Tân Mi chợt nghiêm túc, nhìn chăm chăm y một hồi lâu, đột nhiên giật mình hiểu ra một chuyện: "Người thích hấn! Người xem ta như tình địch phải không?"

Tư Lan suýt chút nữa thì hộc máu: "Ăn nói hàm hồ!"

Nàng giơ tay lên, dứ dứ trước mặt hấn: "Nếu người không nói thật, ta sẽ đánh gãy sạch răng người."

Tư Lan muốn khóc ròng, tướng quân à! Tư Lan ta vì ngài, khổ hình gì cũng có thể chịu đựng được! Dù đau khổ đó có đến từ bàn tay cô gái mà ngài yêu thích cũng không thành vấn đề!

Bàn tay đang giơ lên cao giáng xuống rất nhanh, nhưng chưa kịp táng vào mặt y, chợt nghe phía sau có một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Tân

Mi."

Nàng đột nhiên run lên, không thể tưởng tượng nổi xoay người lại, Lục Thiên Kiêu mà mọi người tìm kiếm khắp nơi không thấy, giờ phút này đang đứng trong rừng hoa đào, lẳng lặng nhìn nàng.

Đôi mắt đen, sâu thăm thẳm trước đó, giờ phút này đã biến thành đỏ tươi như máu.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cái Được Gọi Là Động Phòng Hoa Chúc

Ngày thành hôn, cô dâu nổi cơn xù lông xù cánh cuối cùng cũng gặp được chú rể mà mình muốn lấy.

Không có cảnh chú rể đưa tay vén khăn voan, không có rượu giao bôi cũng không có động phòng hoa chúc. Tất cả những thứ Tân Mi tưởng tượng vừa nãy đều không xảy ra, lúc này chú rể không mặc áo cưới đang đứng trước mặt cô dâu, đôi mắt biến thành một màu đỏ.

...Chẳng lẽ hẳn bị đau mắt hột?

Tân Mi nhìn đôi tay mình, rồi lại nhìn hẳn, nàng đang xem xét mình nên trực tiếp chạy lên đập hẳn một trận thành nhân bánh bao, hay là nàng nên khoan hồng độ lượng cho hẳn một cơ hội giải thích, tỏ rõ phong thái hiền thực của người vợ hiền đây.

Không đợi nàng dẫn đo, cân nhắc, chú rể đã mở miệng trước: “Cô thả Tư Lan ra đi, ta ở đây rồi, có chuyện gì cứ nói với ta là được.”

Nàng ném Tư Lan sang một bên, bỗng nhiên nàng cảm thấy tình cảnh trước mắt rất giống những vở kịch hàng đầu người ta vẫn diễn trên sân khấu.

Ngay sau đây nói không chừng Lục Thiên Kiều sẽ bày ra vẻ mặt lạnh lùng như muốn đẩy người khác ra xa cả ngàn dặm, rồi hẳn sẽ dùng đôi môi mỏng lạnh như băng thốt ra những lời vô cùng cay nghiệt như: “Từ trước tới giờ ta chưa bao giờ thích cô”, “Tất cả chỉ là cô mơ mộng hảo huyền”.

Sau đó chờ đến lúc nàng tức giận đau khổ, khóc thảm thiết ôm mặt chạy đi, nam chính nhìn qua như kẻ vô tình nhưng thực ra rất nặng tình mới chậm rãi phun ra một búng máu, yếu ớt níu lấy vật chống là Tư Lan rồi từ từ gục xuống, phong nền xung quanh sẽ chuyển thành cảnh những cánh hoa đào lả tả rơi rụng trên mặt đất, phảng phất như muốn nói ta thật sự rất rất yêu em, nhưng ta không thể để em biết tình yêu khắc cốt ghi tâm của ta bất tỉnh ...

Nàng bị cảnh tượng mình suy diễn ra ghê tởm đến mức thụt lùi ba bước, hét lớn: “Lục Thiên Kiêu, người nói dối, người phải cho ta một lời giải thích! Những lời ghê tởm dọa người ta không muốn nghe!”

Hắn quả thật rất nể tình, gật gật đầu nói: “Biển kiếp của ta sắp đến, ta có thể vượt qua được hay không vẫn chưa thể biết.”

Hắn đang sợ hãi mà chết rồi, nàng gả tới đây chưa đầy một tháng đã biến thành một bé góa phụ sao? Tân Mi khoanh tay, lại bắt đầu tưởng tượng, sau khi hắn gục xuống, vừa hộc máu vừa yếu ớt run giọng nói: “Tư Lan... Đừng để nàng biết sự thật... không phải ta bị đau mắt hột, ta chỉ không muốn sau này nàng phải trở thành góa phụ...”

Tân Mi đã nổi da gà khắp người, nàng gầm lên giận dữ: “Đổi lý do khác!”

“Hôn sự này do mẹ ta sắp đặt ...” Lục Thiên Kiêu từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh: “Bà là người ngồi trong xe ngựa ngày đó. Dù là trong tộc chiến quý, bà cũng là một vị phu nhân có địa vị vô cùng cao quý. Loại chuyện nhỏ này, Vinh Chính đế sẽ rất vui vẻ nể mặt bà mà ban chỉ tứ hôn. Nếu như ta không vượt qua được biển kiếp, cô cũng không thể sống được. Vậy chi bằng cứ để cô tuần táng theo ta đi nhỉ, để sau khi chết ta cũng không đến mức cô đơn, lạnh lẽo.”

Tân Mi cuối cùng cũng khiếp sợ: “Tuần táng? Sao... sao ta chưa nghe nói tới ...”

Lục Thiên Kiều thoáng nở nụ cười, nét mặt âm trầm: “Tân Mi, nếu cô cứ khăng khăng muốn gả cho ta, vậy thì cứ gả tới đây đi, theo ta cùng du sơn ngoạn thủy dưới suối vàng cũng vui lắm đó.”

Hắn vươn tay ra: “Tới đây, ngay đêm nay chúng ta sẽ động phòng hoa chúc.”

Nàng vội vã thụt lùi ba bước, trốn ra phía sau một thân cây, chỉ dám lộ đầu ngó ra, ánh mắt tràn ngập nghi ngờ nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới: “Là thật... thật sao?”

Lục Thiên Kiều bình tĩnh nhìn nàng: “Có cưới cô hay không thật ra cũng chẳng ảnh hưởng gì đến toàn cục, nhưng giờ đây cô đã trở thành con cò mẹ ta dùng để uy hiếp ta, cũng là gánh nặng của ta. Ta định âm thầm tránh né, nhưng cô lại giống trống khua chiêng chạy đến đây...”

Nàng bị cái giọng điệu nhẹ nhàng hời hợt của hắn chọc phát tức: “Ta không muốn nghe những lời này! Lục Thiên Kiều, người có dám nói một câu thật lòng mình không? Có thật là người không muốn cưới ta hay không? Có thật là người không thích ta hay không?”

Nàng hỏi rất nhiều câu to gan lại vô cùng sắc bén, ngay cả Tư Lan cũng bị chấn động, cho dù là nữ yêu, y cũng chưa từng gặp qua cái loại mạnh mẽ và mặt dày mày dạn đến mức này.

Lục Thiên Kiều cũng không trốn tránh ánh mắt nàng, một lúc sau, hắn mới chậm chạp nói: “Ta không ghét cô ...”

“Vậy vì sao lại muốn đào hôn?”

“... Nhưng cũng không thích đến mức liêu lĩnh mà cưới cô.”

Nàng lặng im đứng đó.

Lục Thiên Kiều xoay người đi, trầm giọng nói: “Tân Mi, nếu cô muốn gả cho ta như vậy? Vậy thì đi theo ta, nhân lúc ta còn sức, chúng ta sẽ trở thành vợ chồng thật sự trong mấy ngày còn lại này.”

Rất lâu sau, lâu đến mức Tư Lan cứ nghĩ nàng sẽ không mở miệng, bỗng nhiên Tân Mi lại lên tiếng.

“Lục Thiên Kiều.” nàng hỏi: “Người có nhớ ta từng bảo người làm một tượng gỗ tướng quân tặng ta làm quà sinh nhật không? Người đã làm chưa?”

Hắn hơi nhú mày, nghĩ nghĩ trong chốc lát mới giật mình: “Ta quên rồi.”

“... Vậy được rồi, người đã nói đến nước này... Ta có ở lại cũng chỉ tự rước lấy nhục nhã. Bây giờ ta đi ...”

Nàng bước ra từ đằng sau thân cây, bất ngờ nàng cười một tiếng thật to, cất giọng sang sảng: “... Người cho rằng ta sẽ nói như vậy sao, sau đó sẽ ngoan ngoãn rời đi?”

Lục Thiên Kiều ngạc nhiên thấy nàng vênh mặt lên, từ đầu đến cuối nàng vẫn đứng thẳng như cây tùng cây bách, thẳng tắp đến kiêu ngạo, dường như bất cứ chuyện gì cũng không thể đánh sập tư thế ngẩng cao đầu của nàng. Ánh mắt nàng sáng đến lạ thường, trong đó chứa đựng một thứ ... thứ đó được gọi là lửa giận.

“Người là kẻ nhu nhược!”

Hành động của nàng nhanh như ma quỷ, trong chốc lát đã phóng đến trước mặt hắn, ngay lập tức một quả đấm nện thẳng vào mặt hắn, dường như hắn không có chút phòng bị nào, ngã ngửa ra sau. Đột nhiên, hắn cảm

thấy trên người mình nặng nặng, nàng đã trèo lên ngòi trên người hẳn tự lúc nào rồi, túm lấy cổ áo hẳn lắc điên cuồng, vừa lắc vừa gầm lên tức tối: “Người nghĩ rằng bà dễ lừa vậy sao? Cái bộ dạng này của người bà đã xem trong các vở kịch không biết bao nhiêu lần rồi! Người dám nói không thích bà lần nữa không?! Người dám không?”

Tận mắt nhìn thấy đường đường là Phiêu kỵ tướng quân lại bị nàng túm áo lắc đến tan tác, Tư Lan đứng bên cạnh sốt ruột đến mức vò đầu bứt tóc, muốn đưa thân ra che chở cho tướng quân, lại không có cách nào ra tay được, sức lực của Tân Mi khi tức giận mạnh đến đáng sợ, mùi kẻ như y cũng không phải là đối thủ.

"Trước tiên người đùa giỡn tình cảm của bà, sau đó lại bõn cợt thể diện bà! Bây giờ còn định đùa bõn thân thể bà sao?" Nàng túm lấy hẳn, dấm một cú: "Người cho rằng bà không dám sao? Dù ngày mai người chết, hôm nay cũng phải động phòng hoa chúc với bà rồi nói sau! Người tới đây! Tới đây ngay!"

Nàng túm lấy chiếc trường bào mềm mại của hẳn, "Roẹt" một tiếng, chiếc áo bị nàng xé rách một mảng dài, bộ ngực rắn chắc trắng trẻo của hẳn cứ thế phơi ra giữa nắng giữa gió.

Tư Lan sốt ruột đến mức sắp ngất luôn rồi, ôi trinh tiết tướng quân của ta! Trinh tiết quý giá của ngài sẽ bị hủy trong tay tiểu ma tinh kia sao?! Ý đang định liều chết xông lên ngăn cản, chợt nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn từ ngoài rừng hoa đào truyền vào, hình như đám quan viên đón dâu đã tìm được tới đây rồi, bọn họ vừa theo tiếng động chạy tới vừa lớn tiếng hỏi: "Cô nương! Tướng quân? Chúng tôi nghe thấy có tiếng động, hai người ở đây sao?"

Tân Mi gầm lên giận dữ: "Cút ngay! Chúng ta đang động phòng hoa chúc!"

Trong nháy mắt, xung quanh trở nên hoàn toàn tĩnh lặng.

"A... xin lỗi a a a a..."

Mọi người nước mắt tuôn rơi quay đầu bỏ chạy. Sự dũng mãnh của con người thật sự không thể hiểu được nguyên do mà, ngay cả động phòng hoa chúc cũng có thể làm giữa rừng, giữa thanh thiên bạch nhật thế này sao, hai người bọn họ còn có chuyện gì mà không dám làm không ?"

Nàng nắm chặt cổ áo rách te tua của Lục Thiên Kiêu, đang suy nghĩ xem làm thế nào mới gọi là động phòng hoa chúc, trong lúc không phòng bị, hăn bất ngờ bắt lấy cổ tay nàng.

Hăn nằm ngửa trên đất, mái tóc đen xõa tung ra, khoe môi trái bị nàng đánh rách da chảy xuống một dòng máu nhỏ, nhưng dường như hăn lại không cảm thấy đau đớn chút nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, khẽ nói: "Tân Mi, đừng càn quấy nữa."

Nàng lại tung thêm một đấm, lần này nàng đập vào má phải của hăn, dường như đã đánh gãy nửa chiếc răng của hăn, hăn nhướn mày, phun ra một ngụm máu , trong đó còn có cả nửa chiếc răng gãy nát.

"Người có biết cha ta đã vui mừng đến mức nào không? Bây giờ người lại bảo ta quay về? Sao trước kia người không nói rõ đi?! Ai muốn người làm rồi gở tặng ta?! Ai muốn người quan tâm ta làm gì?! Kẻ càn quấy nhất là ai chứ?"

"... Cô thật sự muốn lấy ta?" Lục Thiên Kiêu nhỏ giọng hỏi một câu.

Nắm đấm của nàng dừng lại giữa không trung, Tân Mi bình tĩnh trừng mắt nhìn hăn, nàng bỗng nhiên không thể nói gì được nữa.

Hăn chậm rãi nhắm chặt mắt lại, đưa tay vuốt vuốt đầu nàng, cất tiếng nhỏ nhẹ: "Xin lỗi em, ta đã làm tan nát giấc mộng cô dâu của em rồi."

Trong cuộc đời một lần nàng mặc áo cưới, một lần duy nhất che khăn voan thấp thỏm thẹn thùng, ngồi trên kiệu hoa suy đoán tâm trạng của hắn, lúc đó hình ảnh hắn tràn ngập trong đầu nàng ... Hóa ra, nàng thực sự mong muốn được gả cho hắn.

"Đúng vậy!" Giọng nói nàng vang dội vô cùng mạnh mẽ: "Ta thật sự muốn gả cho người đó! Thế thì sao?!"

Lục Thiên Kiêu khép chặt đôi mắt lại, hàng lông mi của hắn run rẩy dữ dội, hắn cảm nhận được sau lưng một luồng khí lúc lạnh lúc nóng đang không ngừng dâng lên, cổ tay bắt đầu hơi run rẩy, không cách nào kiềm chế được, cũng không thể khống chế được.

"Biến kiếp gì chứ, tuần táng gì chứ, ta không thèm quan tâm những thứ đó! Người muốn dùng lý do này đuổi ta về, người quá ấu trĩ rồi!" Nàng giơ tay ôm lấy khuôn mặt hắn, ra sức mà lắc: "Mở mắt ra cho ta! Không cho phép người trốn tránh!"

Hắn run rẩy mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt sáng rực như ánh mặt trời của nàng, không có chút dấu vết của sự hối tiếc bi thương nào, cũng không cố làm ra vẻ e dè kệt cớm, Tân Mi từ trước tới giờ chưa bao giờ dùng cái gọi là đức hạnh tốt đẹp của một người phụ nữ để trang trí vỏ ngoài cả, nàng chỉ nói những lời muốn nói, làm những chuyện muốn làm, thích ... người nàng muốn thích.

"Ta..." Cổ họng hắn nghẹn lại, không thể nói nên lời.

Nàng thở dài một hơi, buông tay ra: "Vậy, chúng ta tiếp tục động phòng hoa chúc."

"Người... người đủ rồi đó!" Tư Lan không nhịn được nữa, đỏ mặt hét lớn: "Người nhìn cho kỹ! Đây là chỗ nào? Ta còn đứng ở đây ! Động phòng gì chứ?!"

Tân Mi ngạc nhiên liếc nhìn Tư Lan một cái : "Người vẫn còn ở đây sao?"

"Người..." Toàn thân y run rẩy chỉ thẳng vào nàng, tức đến nỗi đom đóm mắt.

Trên đỉnh đầu bất chợt truyền tới tiếng bò kêu, ba người đồng loạt ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy một chiếc xe bò cũ nát chậm chạp bay ra từ đám mây, bên cạnh còn có một điểm đen nhỏ xíu xoay rất nhanh xung quanh chiếc xe đó, phát ra âm thanh quạ quạ vô cùng chói tai, chiếc xe đó chạy xung quanh rừng hoa đào một vòng, giống như đã phát hiện ra bọn họ, ngay tức khắc phóng thẳng tới, tất nhiên vật đen bay xung quanh đó là bé quạ đen.

"Tướng quân! Quạ đen bé bỏng tinh rồi, về chuyện ngài muốn hỏi..."

Mi Sơn quân khá lâu không thấy mặt, giờ phút này đang nhanh nhẹn nhảy xuống chiếc xe bò, vẻ mặt vội vã, chờ đến lúc y nhìn thấy cảnh tượng trong rừng, cả người y bỗng cứng ngắt.

Cái này... Tiểu Mi đang ngồi, ngồi trên người tướng quân hả? Nàng đang mặc... áo cưới sao? Áo rách? Váy bị xé tan nát? Là, là xảy ra chuyện gì? Mi Sơn quân lại nhìn tới tướng quân, hắn nằm ngửa trên mặt đất, một tay ôm lấy lưng nàng, một tay thoải mái giang ra, quần áo rối thành một đống, còn phơi ra một mảng ngực trần rất lớn... Hai người, một người đỏ mặt, một người đang cố nén khóc...

Mi Sơn quân biến sắc, gương mặt trắng bệch ra, y lão đảo lui lại: "Các người... các người... Đang làm gì?!"

"Đang động phòng hoa chúc." Tư Lan từ nãy giờ vẫn bị xem như phong nền đến lúc này cuối cùng cũng tìm được cơ hội lên tiếng: "Mi Sơn tiên nhân, ngài sớm không đến, muộn không đến lại đến đúng lúc này, chắc là có việc gì quan trọng?"

"Động... động phòng..." Hai chữ này như sét đánh giữa trời quang, bổ thẳng vào Mi Sơn, khiến y đảo đảo mấy bước.

Y chẳng qua chỉ mất một tháng bận bịu chăm sóc vết thương của quạ đen bé bỏng thôi mà, hai người bọn họ sao lại đã thành thân rồi? Còn ... Còn động phòng nữa chứ?! Tướng quân, người có cần phải ra tay nhanh đến vậy không?

"... Có chuyện gì thì nói đi." Lục Thiên Kiêu nhíu mày.

Lục Thiên Kiêu không còn kiên nhẫn nữa rồi! Theo ánh mắt hăn liếc nhìn y, y biết hăn đang bảo y nói cho nhanh rồi biến đi cho khuất mắt, đừng quấy rầy bọn họ động phòng hoa chúc!

Nước mắt Mi Sơn quân tuôn rào rào như suối, nức nở: "Về việc biến kiếp của chiến quỷ có nửa dòng máu người thường... cũng không phải không có bất kỳ ai sống sót vượt qua được ... quạ đen bé bỏng chỉ điều tra được đến đó, sau đó thì... thì bị người trong tộc của tướng quân đánh bị thương..."

Lục Thiên Kiêu chỉ trầm tư trong khoảnh khắc, không giống như Mi Sơn tưởng tượng hăn sẽ mừng như điên, chẳng qua Lục Thiên Kiêu chỉ gật đầu: "Cảm ơn. Tư Lan, đem bảng danh sách các nguyên liệu và cách phối chế ra rượu thần tế trời trả công cho y đi."

Tư Lan lấy trong lòng ra một quyển sách mỏng, đưa cho y: "Mi Sơn tiên nhân, đa tạ ngài."

Mi Sơn quân hồn bay phách lạc đưa tay đón lấy quyển sách, chẳng biết tại sao, ngay cả hứng thú liếc qua nó một cái cũng không có. Mi Sơn nhìn chăm chăm Tân Mi, nước mắt tuôn như mưa rào, thì ào ào cất tiếng: "Tiểu Mi... Nàng... nàng lấy hăn sao?"

Tân Mi đáp rất sáng khoái : "Đúng đó. Mi Sơn đại nhân, ngài về trước đi, sau này rảnh vợ chồng ta sẽ đến thăm ngài."

Không, không cần đâu, chỉ cần một mình nàng tới là đủ rồi!

"...Đi đi." Lục Thiên Kiêu bỗng chốc đỏ mặt: "Tân Mi... em, em đứng lên trước đi."

Vẻ mặt nàng vẫn còn tức giận: "Hừ! Định không động phòng hoa chúc sao?"

Hắn vươn tay vỗ nhẹ trán nàng: "Được rồi, đứng lên đi."

Mi Sơn quân ngơ ngẩn đứng đó nhìn ba người bọn họ biến mất ở chỗ sâu nhất trong rừng hoa đào, một cơn gió lạnh thổi qua, thổi tung ngàn cánh hoa trắng tuyết, trong rừng lửa ma trời chập chờn bay ra, tiếng quỷ khóc vang lên từng cơn...

Mi Sơn, y đặc biệt đến đây hôm nay là để tự rước lấy nhục nhã sao?

Y rất muốn khóc.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hôn

Trong rừng hoa đào có một đường hầm bí mật xuyên qua hoàng lăng, con đường bằng bậc thang đá gấp khúc, nhỏ hẹp kéo dài xuống dưới, bởi vì nằm sát bên hầm mộ tuần táng, cho nên dọc theo đường đi lúc nào cũng có những oan hồn đau thương, trong suốt của những người đã bị chôn sống ở đây.

Trên bậc thang của đường hầm mọc đầy rêu xanh, trơn trượt không thể bước đi nổi, Tân Mi vừa mới xuống được hai bậc, đã thấy một tên nam quý xuyên tường ra, nhảy tới trước mặt nàng một kéo đầu mình xuống, cười ha ha: "Người đẹp, cô xem thử nè, ta không đầu! Oa ha ha ha!"

Một nữ quý sát bên cạnh dè biau: "Chẳng có gì đẹp đẽ cả! Cô nhìn ta, nhìn ta này, ta không có chân!"

Nữ quý kia bay lơ lửng trong đường hầm nhỏ hẹp, dưới làn váy nhuộm máu quả nhiên là không có chân.

(Suy nghĩ trong lòng Tư Lan: Bọn họ đang thực sự bị thương sao?)

Tân Mi hơi chần chừ, nhìn nam quý, rồi lại nhìn nữ quý, đang tính nói chuyện thì một bàn tay từ phía sau che miệng nàng lại, giọng nói của Lục Thiên Kiêu trầm thấp vang lên bên tai: "Tốt nhất là em đừng nói gì cả, những oan hồn này rất khó chơi."

Hắn hiểu rất rõ phong cách nói chuyện của Tân Mi, lỡ như chọc cho đám oan hồn đã quý bị giết vì chôn sống này tức điên lên, thì khắp hoàng

lãng sẽ không được yên ổn nữa.

Nàng gật gật đầu, làn môi cọ sát dưới lòng bàn tay hơi thô ráp của hắn, khiến Lục Thiên Kiều khẽ run lên — vào thời kỳ biến thân, dường như thân thể của hắn lại càng giống một đồng cỏ khô, chỉ một môi lửa là đủ để lửa cháy lan ra cả cánh đồng. Hắn vội vàng bỏ tay xuống, rồi dường như không cam tâm bị dòng máu chiến quỷ đánh bại, lại cầm nàng tay, nhẹ nhàng kéo đi, nàng bị hắn kéo cũng bước theo bước chân hắn.

"... Mặt đất rất trơn, đi theo ta."

Tân Mi bất chợt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hắn, trong ánh sáng lò mờ, đôi mắt màu đỏ máu của hắn sáng rực lên, giống như dã thú — cảnh tượng này thật sự không phải đẹp dễ gì, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy sợ đến sờn tóc gáy.

Nàng nhìn rất lâu, lâu đến mức Lục Thiên Kiều nhỏ giọng hỏi: "Đôi mắt ta nhìn rất đáng sợ đúng không?"

Nàng lắc đầu: "Không phải, đôi mắt màu đỏ lại còn sáng rực lên, nhìn không giống người thường."

Hắn cúi đầu, thẹn đỏ mặt, khẽ cười, cầm bàn tay nàng nắm thật chặt, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Trên đường đi, ma quỷ nhiều vô số kể, không khí ẩm ướt, u ám, còn chàng trai đang nắm tay mình lại có một đôi mắt đáng sợ hơn cả ác quỷ, đột nhiên Tân Mi lại cảm thấy giống như đang đi ở trên một con đường sáng rực rỡ, nở đầy hoa tươi, đám ma trời màu xanh nhao nhao bay lượn trước mặt chính là cánh hoa bay khắp trời, đám oan hồn dã quỷ bay tới dọa người từ hai bên chính là những người đứng ven đường vẫy tay khích lệ, khen ngợi, đôi mắt màu đỏ sáng rực của hắn chính là ngọn đèn chiếu sáng con đường phía trước...

Nàng nhanh chóng cảm thấy yêu thích không khí ma quỷ, âm u này.

Thời gian một bữa cơm lướt qua nhẹ nhàng như cánh hoa đang rụng rơi trong làn gió nhẹ, rốt cục cũng đã đi đến đầu ra của đường hầm, phía trước trở nên sáng sủa hơn. Hoàng lăng trong lòng đất cực kỳ hùng vĩ, rộng rãi, những ngọn đèn thấp sáng vạn năm cũng không tàn, khiến không khí âm u dưới lòng đất trở nên sáng trắng như tuyết. Được rồi, chuyện này cũng không quan trọng lắm, quan trọng nhất chính là —— phía đông bắc có đặt mấy cái bàn, ở đó có đám yêu quái rất quen thuộc, ví như Triệu quan nhân, Ánh Liên, Đào Quả Quả, đang tụ tập chơi mạt chược, đùa giỡn ồn ào chết đi được.

"Mọi người chuyên toàn bộ hoàng lăng xuống dưới lòng đất sao?" Tân Mi tò mò đi qua hỏi.

Triệu quan nhân ngược bản mặt xanh lét vì thua bạc thảm hại lên, nhìn thấy áo cưới trên người nàng rách te tua, nhất thời hai mắt sáng rực lên, quay đầu lại thì thấy ngực áo của Lục Thiên Kiều bị xé rách một mảng lớn, lộ hẳn ra hai bên xương quai xanh cong cong thật duyên dáng thì lão kích động không ngừng.

"Tới đây, tới đây..." Lão lén lút nhìn Tân Mi vẫy vẫy tay, "Nói cho ta biết đi, có phải hai người đã lén lút động phòng rồi hay không? Nhìn bộ dạng te tua như vậy, chắc là do tướng quân mãnh liệt quá chứ gì?"

Tân Mi nghĩ tới một màn kích động lòng người mới vừa rồi trong rừng hoa đào, lắc đầu nói: "Không, người mãnh liệt là ta."

"Ồi!" Triệu quan nhân che cái mũi phun đầy máu, vầng đầu hoa mắt thốt lên, "Cô nương đúng là nữ trung hào kiệt!"

Tư Lan đi tới hung hăng trừng mắt nhìn lão một cái, rồi đi vòng vòng điểm danh, sắc mặt càng khó coi hơn: "Lại có yêu quái tự ý rời khỏi hoàng lăng?"

Đào Quả Quả mặt đầy đau khổ nói: "Tư Lan đại ca, bọn họ không chịu nghe lời bọn đệ. Nói ... Nói dù sao Thiên Kiêu đại ca cũng sắp chết, trước kia bọn họ chỉ là bị ép ở trong hoàng lăng gì đó... Bây giờ ngay cả Vân Vụ trận mà Thiên Kiêu đại ca cũng không thi triển được, cho nên... Cho nên..."

Dù sao y cũng còn nhỏ tuổi, nói tới đây rốt cục không nhịn được nữa, khóc rống lên, em trai của Đào Quả Quả đứng bên cạnh thấy anh mình khóc lớn như vậy, cũng gào khóc theo, thằng bé xoay người nhào vào lòng Lục Thiên Kiêu, giọng đầy ngọt ngào ngậy thơ kêu lên: "Thiên Kiêu ca ca, huynh không được chết!"

Lục Thiên Kiêu bế thằng bé lên, để cho ngồi trên cánh tay mình, vừa an ủi lại vừa gượng gạo vỗ vỗ phía sau lưng.

"Ai da ai da, khóc gì mà khóc?" Triệu quan nhân thở dài, "Không những không tốt mà còn khiến trong lòng tướng quân càng khó chịu hơn nữa đấy. Lại đây, lại đây với ta, chúng ta đi dạo một vòng nào."

Lão tóm vài tiêu yêu đang trong tâm trạng không ổn định lôi đi, tiếng khóc dần dần biến mất.

Sắc mặt Tư Lan cực kỳ kém: "Tướng quân... Nếu không thì để thuộc hạ ra hoàng lăng tìm đám yêu dám tự ý bỏ trốn..."

Trong hoàng lăng có hơn ba trăm yêu quái, có một đám trong số đó là do sau khi tướng quân bị đày tới đây thi triển Vân Vụ trận nhất bọn chúng trong này không cho phép ra ngoài hại người, bây giờ hẳn gặp phải biến kiếp, sức mạnh trong cơ thể không khống chế được nên không thể duy trì trận pháp, bọn chúng nhân cơ hội này chạy trốn cũng là chuyện thường tình.

Lục Thiên Kiêu khẽ lắc đầu: "Tìm thấy bọn họ cảnh cáo đừng hại người là được rồi."

Tư Lan dẫn theo mấy yêu quái thân thủ lợi hại rời khỏi hoàng lăng, trong hoàng lăng cũng nhanh chóng chỉ còn lại hai người Tân Mi và Lục Thiên Kiêu. Hắn cố gắng quay lưng lại, không nhìn nàng, đi lên phía trước một bước, mới nhỏ giọng nói: "Ở đây có rất nhiều phòng, em tự tìm một phòng nghỉ ngơi đi."

... Cứ như vậy? Lơ lơ lửng lửng như cánh đào bay nửa ngày, rồi hắn chỉ ném cho nàng một câu này sao?

"Lục Thiên Kiêu." Nàng ở phía sau kêu hắn, tay quăn quăn lộn tóc, giọng buồn rầu, "Người... Không phải người nên nói với ta điều gì đó sao?"

Hắn ngừng lại, rốt cục cũng xoay người lại nhìn nàng, đôi mắt màu đỏ máu nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy, nhưng chỉ chạm vào nhau trong giây lát rồi lại dời đi rất nhanh.

"Nói cái gì?" Giọng của hắn rất nhỏ lại khàn khàn.

"Ta... Ta cũng không biết." Nàng cũng không biết hắn cần phải nói gì, chẳng lẽ chuyện này không phải do chính hắn quyết định sao?

Hắn im lặng trong chốc lát rồi nói: "Thật ra... Ta vẫn không hy vọng em ở lại hoàng lăng, em cần phải trở về Tân Tà Trang."

Những ảo giác hoa đào bay bay trước mắt suốt từ lúc bước chân xuống đường hầm đến giờ, chỉ nghe "Vèo" một tiếng đã biến đâu mất hết.

"Người trả ta về nhà?" Đôi mắt của nàng lại trừng lên.

"Nhưng nếu đã ở lại, thì tìm một căn phòng nghỉ ngơi đi. Đừng lo lắng gì cả."

Ôi, lại bắt đầu quanh co vòng vèo rồi.

Tân Mi cúi đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên cảm thấy hơi hoảng sợ, thật sự không dám hỏi vấn đề này, nhưng nàng vẫn hỏi : "Lục Thiên Kiêu, có phải cưới ta là một chuyện vô cùng phiền phức với người hay không? Người... có phải người thực sự không muốn cưới ta hay không?"

Hắn đã từng nói hắn không ghét nàng, nhưng cũng không thích đến mức sống chết cũng phải cưới bằng được về nhà. Bất luận là thật hay giả, câu nói này so biến thân, tuấn táng linh tinh kia cũng thực sự đả kích rất lớn. Hắn làm con rối tặng cho nàng, luôn âm thầm quan tâm nàng, không phải là nàng đã hiểu sai ý hắn rồi chứ?

Nàng lo lắng nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu đỏ của hắn.

Hắn trầm mặc rất lâu, rất lâu rồi lại giương mắt lên nhìn một lần nữa, không tránh né ánh mắt của nàng: "... Giả."

Tân Mi chớp mắt mấy cái, nghiền ngẫm lời hắn nói là thật hay giả, bất ngờ hắn lấy từ trong túi càn khôn ra thứ ném qua cho nàng. Nàng đón được, khi nhìn kỹ lại thì thấy là một con rối hoàn chỉnh, mặc giáp bạc sáng chói, tay cầm trường đao, uy phong lẫm liệt chỉ về phía trước.

Tướng quân đại nhân của nàng.

"Quà." Hắn nói xong, liền xoay người bước đi, tai đỏ ửng như mã não.

Nàng lập tức mỉm cười, nhẹ nhàng chạy đến bên cạnh hắn như một chú thỏ con, ngẩng đầu cố gắng nhìn khuôn mặt hắn. Hắn ra sức xoay mặt sang chỗ khác, không cho nàng nhìn, Tân Mi giữ chặt vai hắn lại, tựa như rướn cổ lên ghé sát mặt đến cạnh mặt hắn, trợn tròn mắt tò mò nhìn biểu hiện của hắn.

... Hình như hắn bị nàng đánh rất thê thảm, khóe miệng bên trái rách da, hơi hơi sưng lên, khóe miệng bên phải còn vết máu, cộng thêm trên khuôn mặt đỏ ửng, nhìn... Rất thảm hại.

Thấy nàng nhìn chăm chăm vết thương trên miệng mình, Lục Thiên Kiêu đưa tay che mặt bên phải, khẽ lờm nàng một cái, lạnh nhạt nói: "... Đi nghỉ ngơi."

"Em không mệt mỏi, xin lỗi vừa rồi đã đánh gãy một cái răng của chàng, bây giờ còn đau không? Há miệng ra cho em xem vết thương đi."

"Không cần."

Nàng lấy trong ngực ra một bình thuốc trị thương nhỏ, lắc lắc: "Để em bôi thuốc lên chỗ môi bị rách da đi."

... Nếu em gần thêm chút nữa, ta thực sự không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Hắn ngừng thở, cảm giác cả người cứng ngắc lại, bị nàng đẩy ngồi xuống ghế đá, lấy nước trà bắt súc miệng rồi rửa sạch vết thương. Đây chính là phản ứng của cơ thể khi gặp phải biến kiếp, bởi vì sức mạnh bất ngờ thức tỉnh cho nên phản ứng cực nhanh với những kích thích từ bên ngoài. Đầu ngón tay dính thuốc mỡ của nàng vừa mới chạm vào da thịt, hắn đã run lên.

Ngón tay mềm mại thoa thuốc mỡ từ vết thương dần dần lan rộng ra, khuôn mặt trắng như tuyết đang ở ngay trước mắt hắn, rõ ràng đến mức ngay cả lông mi cũng có thể đếm được.

Vừa sung sướng lại vừa đau khổ. Muốn đẩy nàng ra nhưng không làm được.

Dòng máu Chiến quỷ điên cuồng lại bắt đầu chạy tán loạn khắp cơ thể, thậm chí dưới làn da cũng cảm thấy một cảm giác đau đớn sắc bén mà xa lạ. Mười ngón tay hắn bắt đầu dùng lực nắm chặt chiếc ghế đá, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, sừng của con thú nhỏ trên tay cầm đã bị hắn bóp nát bét.

Tân Mi giật mình: "Đau như vậy sao?"

Nàng nhanh chóng bôi thuốc chữa thương cho hắn, rồi cắt một miếng băng gạc dán ở trên, tránh cho hắn không cần thận lại cọ vào.

"Vì sợ bị người khác phát hiện ra cho nên mọi người mới dờn hoàng lảng vào trong lòng đất sao?" Nàng bắt đầu lau vết thương bên gò má của hắn, vừa lau vừa hỏi.

Trong tai của Lục Thiên Kiêu lúc này chỉ nghe ong ong loạ xạ, không hề nghe thấy nàng nói gì, chỉ "ừ" đại một tiếng.

Nhẫn nại, nhẫn nại, nhẫn nại... Chử Nhẫn giống như một cây đao treo trên đầu. Mặt than tướng quân ngoài mặt than ra, đứng đầu còn có nhẫn nại nữa.

Trái tim hắn giống như bị thứ gì đó bóp chặt, cảm giác đau khổ đến ngạt thở lại tới nữa, giống hệt như cái đèn đôi mắt hắn thay đổi màu sắc. Máu trong người lại sôi lên, hắn run rẩy. Không thể động đậy, hắn có cảm giác, chỉ cần mình động đậy một chút xíu thôi thì mọi chuyện sẽ biến thành không cách nào khống chế được.

Tân Mi lau vết thương, bôi thuốc xong chợt nhìn thấy tóc của hắn hơi rối, phía trên còn dính mấy cây cỏ, liền đưa tay vuốt vuốt tóc cho hắn rồi gỡ mấy cây cỏ xuống, còn cười nói: "Lục Thiên Kiêu, em không phải đao phủ, chàng không cần căng thẳng như vậy."

Lông mi của hắn run rẩy kịch liệt, đôi mắt lúc đỏ lúc đen biến đổi không ngừng, ánh sáng trong đó cũng lúc ẩn lúc hiện.

Tân Mi quơ quơ tay trước mặt hắn, hơi hoảng hốt: "Này, chàng hơi bất thường, em đi kêu Tư Lan..."

Hắn đột nhiên nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, màu đỏ tươi như máu đã biến mất, đôi mắt trở thành màu đen như bình thường.

Con mồi ở ngay trước mắt, mau bắt lấy nàng! Từ trong đáy lòng một giọng nói lạnh như băng thúc giục hắn.

Hắn làm theo bản năng của sức mạnh chiến quý vô cùng mạnh mẽ không cách nào khống chế được, năm ngón tay như lưỡi câu, lặng im giữ chặt hai bờ vai của nàng, nhẹ nhàng kéo xuống, con mồi mềm mại liền ngã vào trong lòng.

Hắn cúi đầu, mạnh mẽ áp chặt lên làn môi của nàng.

Biết bao nhiêu hương vị hòa lẫn hơi thở ngọt ngào, là mùi hương của nàng.

Chỉ hận không thể đem cả người nàng nhập vào trong hắn ... Hắn mở rộng hai cánh tay ra ôm nàng thật chặt vào trong ngực, vừa mạnh mẽ lại vừa cuồng nhiệt dùng môi vuốt ve làn môi của nàng. Thuốc chữa thương đắng nghét hòa vào trong miệng, miếng băng gạc dán trên vết thương cũng bị chà rơi xuống.

Hắn cảm thấy cả người mình phát run, cũng có thể người đang run rẩy là nàng, làn môi dây dưa không ngớt càng lúc càng thâm nhập sâu vào trong, nơi làn da tiếp xúc gần sát nhau dường như có hàng ngàn hàng vạn những ngọn lửa nhỏ bùng lên, đầu lưỡi của hắn không kềm nén được nhẹ nhàng vuốt ve, xoắn chặt lại với nàng, vừa trúc trắc vừa kích động lại kịch liệt.

... Thuốc trị thương lẫn vào trong miệng thật đắng quá; làn môi vừa bị mút vừa bị cắn, đau quá; thở không nổi, đau quá đi.

Tân Mi nghĩ rất nhiều chuyện râu ria thượng vàng hạ cám đủ cả, mãi đến khi đôi môi nóng bỏng của hắn trượt xuống cổ nàng, vừa hôn vừa mút

rồi khẽ cắn nhẹ lên cổ thì một cảm giác kỳ lạ tự nhiên sinh ra từ trong sâu thẳm cơ thể.

Theo bản năng, nàng muốn giãy dụa thì bất chợt hấn lại đẩy nàng ra, ôm ngực co người trên ghế đá run rẩy kịch liệt. Máu tươi từ trong ngũ quan của hấn chảy ra ào ào, trong khoảnh khắc đã nhuộm đỏ một mảng y phục thật lớn.

Tân Mi đứng lên sau khi lăn lông lốc một vòng trên mặt đất, bất chấp chân tay đang mềm nhũn ra, đưa tay bổ mạnh vào bên gáy của hấn, sau đó ôm Lục Thiên Kiêu vừa ngất đi lên, vừa chạy vừa kêu to: "Tư Lan! Triệu quan nhân! Thất khiếu (*) Lục Thiên Kiêu chảy máu!"

*

7 lỗ : 2 tay, 2 mắt, 2 lỗ mũi và miệng.

"Nụ hôn đầu tiên" của cô dâu mới bị cướp, nhưng chưa kịp cướp lại để đáp trả thì nàng đã phải vội vàng cứu chú rể mang bệnh đầy người rồi.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Em Ở Bên Chàng

Triệu quan nhân nói, thất khiếu đổ máu là vì cơ thể không chịu nổi sức mạnh của Chiến quỷ đột nhiên thức tỉnh. Người thuộc bộ tộc Chiến quỷ luôn luôn trải qua một lần sức mạnh thức tỉnh ở năm hai mươi lăm tuổi, có rất nhiều người trong bộ tộc vì cơ thể không chịu nổi sức mạnh quá to lớn đó nên đã chết.

Lục Thiên Kiều đang ở giai đoạn cực kỳ nguy hiểm này.

"Cho nên —— cô nương bằng lòng ở lại vào thời kỳ đặc biệt này, lựa chọn cùng tướng quân tay nắm chặt tay khiến ta kính trọng và ngưỡng mộ cô nương như nước sông cuộn cuộn, chảy hoài không dứt..." Triệu quan nhân ứa nước mắt trên khuôn mặt già nua của mình, cầm tay Tân Mi mãi không chịu buông, "Cô yên tâm! Ta dù có dùng hết sức lực và tinh hoa của mình, cũng sẽ viết cho hai người một kịch bản kinh điển chấn động trời đất, cả quỷ thần cũng phải cảm động! Cô thích cái kết hai vai chính cùng chết? Hay là một chết một điên?"

Tân Mi rút tay ra hỏi: "... Không thể có kết cục hai người cùng sống thật vui vẻ sao?"

"Như vậy sẽ không mũi lòng cũng không cảm động đâu!" Triệu quan nhân trợn tròn hai mắt.

"Tự ngài lựa chọn giúp ta một cái kết mũi lòng cảm động nhất đi!"

Tư Lan không thể nhịn nổi nữa kéo lão ra ngoài, ném bịch một tiếng ngoài cửa, rồi mới ngồi thật mạnh xuống bên cạnh Tân Mi, im lặng không nói gì, chỉ nhìn Lục Thiên Kiêu nằm trên giường đá sắc mặt trắng bệch. Hắn không còn đổ máu nữa, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, nằm mê man ba ngày nay rồi.

Y quay đầu lại nhìn Tân Mi, tướng quân hôn mê ba ngày, cô nương ấy cũng ngồi bên giường ba ngày, sắc mặt cũng không biểu hiện cảm xúc thương tâm muốn chết mà ngơ ngẩn nhìn người nằm trên giường chau mày.

"Cô..." Tư Lan cân nhắc mãi cuối cùng cũng mở miệng, "Cô đối với tướng quân... Nếu chưa tới bước đường kia thì không cần như vậy. Ta biết rõ, hôn sự là do hoàng thượng ban hôn, có lẽ cô và người nhà cô không thể kháng chỉ ... Nhưng tướng quân đã trở thành như thế này... Có những việc không phải là trò đùa, dù bây giờ cô trở về, bọn ta cũng không oán trách cô."

Tân Mi mờ mịt nhìn y: "... Cái gì mà còn chưa đến bước đường kia?"

"Tình yêu khắc cốt ghi tâm gì gì đó..." Tư Lan hơi mất tự nhiên, "Tiểu nha đầu này, ta thấy cô vốn không thông suốt hết mọi chuyện, nếu như vì cảm thấy tướng quân đối xử với cô tốt nên muốn báo đáp tướng quân thì không cần. Ta nghĩ tướng quân cam tâm tình nguyện ... Hơn nữa... Nhất định ngài ấy không muốn thấy cô nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình, càng không muốn cô bị liên lụy vì ngài ấy ..."

"Ta không bận tâm nhiều như vậy đâu, ta muốn ở lại." Nàng trả lời thật nhanh.

"Chỉ là nói mà thôi!" Tư Lan mất kiên nhẫn, "Cô yêu tướng quân sâu sắc như vậy sao? Sao ta không thể nhận ra được?! Tướng quân ngài ... Vốn có thể buông tay được, nhưng cô lại đưa chân chặn ngang đường khiến ngài ấy

lại dấy lên hy vọng... Chuyện này đương nhiên không tốt một chút nào, nhưng..."

Tân Mi trầm mặc thật lâu, sau đó mới nhỏ giọng nói: "Ta không biết."

Nàng không biết cái gì là tình yêu khắc cốt ghi tâm, sống chết có nhau, những thứ đó chỉ có trong kịch bản, còn bản thân nàng từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ trải qua.

"Ý người là, ta cần phải ôm chàng khóc thấu trời xanh, sau đó phải tìm một con sông nhảy xuống tự tử sao?"

Trong kịch bản thường diễn như vậy phải không?

Tư Lan cảm thấy trên trán mình sắp nổi gân xanh: "Ai kêu cô làm mấy chuyện vớ vẩn đó!"

Cha cô có thể nuôi dạy cô lớn đến thế này, nhất định là cả một lịch sử đầy máu và nước mắt nhỉ?

"Thật ra, ta cũng muốn đi!" Nàng nhú mày dường như rất khó xử, "Mấy ngày nay ta thường suy nghĩ có nên về nhà hay không, người cũng biết làm gái góa chồng nhất định không dễ chịu chút nào, tuy nói có thể tái giá... Ừ, nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất. Mỗi lần ta bảo mình về nhà thì lại cảm thấy có thứ gì đó làm ta không bỏ được, cảm giác đó giống như bị đói bụng nhưng không tìm được bất cứ thứ gì để ăn cả! Ta làm sao có thể tự để cho mình bị đói bụng được!"

... Cái lý do gì mà lộn xộn, tùm lum thế này trời!

"Ta không biết người nói tình yêu khắc cốt ghi tâm là thứ gì." Tân Mi lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho Lục Thiên Kiêu, "Dù sao, ta biết rõ, Lục Thiên Kiêu sẽ không chết và ta sẽ không đi."

"Cô, cô, rốt cuộc sao lại tự tin đến mức này..."

"Không phải tự tin... mà là ta nguyện lòng tin tưởng." Nàng quay đầu lại nhìn y, ánh mắt trong suốt, "Ta tin tưởng chàng nhất định sẽ không chết, ngoại trừ chuyện này ra, mọi chuyện khác để sau này hãy nói đi."

Tư Lan nhìn vẻ mặt bá vương thất bại cũng không lười của Tân Mi, ghen lời: "Dù sao... Thôi... Cô phải chăm sóc tướng quân cho thật tốt đó, ta nghĩ lúc tướng quân tỉnh dậy sẽ rất vui vẻ khi người đầu tiên người nhìn thấy là cô..."

Y đóng cửa lại, Triệu quan nhân còn dẫn một bầy tiểu yêu quái nằm bò trước cửa nghe lén, bị y vung chưởng đuổi đi hết.

Thế nào là tình yêu khắc cốt ghi tâm? Thế nào là yêu quá hóa cuồng?

Tân Mi nằm bò ra đầu giường chống cằm suy đi nghĩ lại, những thứ trên vừa nhắc tới là có cảm giác hòa cùng nước mắt, hoa rơi, mưa bụi gì đó không phân biệt ra được. Nhưng có điều nơi này chỉ có lăng mộ trong lòng đất âm u, ngoài ra cũng chỉ có thêm một vị tướng quân nằm trên giường đá ngủ mãi không tỉnh, khó trách không thể tìm thấy những thứ day dứt, dai dẳng như vậy được.

Lục Thiên Kiều đang nằm trên giường bỗng nhiên khẽ động dậy, hàng lông mi dài mở ra, hé lộ ra đôi mắt màu đỏ rực, mờ mịt nhìn chăm chăm lên đỉnh lăng mộ.

"... Tư Lan, sao không thắp đèn?" Giọng hần khàn khàn, trầm thấp.

Tân Mi khẽ giật mình, vội vàng bưng nến đến gần: "Lục Thiên Kiều, em mang đèn qua đây. Bây giờ chàng cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?"

Hắn nằm im không động đậy, chỉ có hàng lông mi khẽ run rẩy, một lúc lâu sau mới nói: "Tân Mi, sao em còn ở đây?"

"À, em ở lại chăm sóc chàng."

Nhất định là chàng sẽ cảm động đến rơi nước mắt cho mà xem? Triệu quan nhân nói hành động này của nàng là rất vĩ đại, bình thường những người đóng vai nam chính sẽ cảm động đến rơi nước mắt, sau đó lấy thân báo đáp, dùng mạng thề non hẹn biển... Nhưng nhìn biểu hiện có vẻ rất bình tĩnh của Lục Thiên Kiêu, một chút dấu hiệu cảm động cũng không nhìn thấy là sao?

Lục Thiên Kiêu nhắm mắt lại, sắc mặt hơi mõi mệt: "... Ta muốn ngủ một lát nữa, không có chuyện gì em có thể ra ngoài."

Chuyện này?

Tân Mi khẽ giật mình, sao Triệu quan nhân nói chẳng lần nào đúng hết thế này!

"Vậy, vậy chàng có muốn uống nước không ..." Nàng đặt cây nến trên chiếc bàn dài, cẩn thận rót một chén nước ấm, "Ngủ li bì mấy ngày liền không uống nước, nhất định là rất khó chịu phải không?"

Hắn không nói gì, chỉ chần chờ đưa tay ra nhận chén trà, chén trà nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay hắn, nhưng hơi chênh vênh, rồi rơi xuống giường đá, một tiếng "choang" vỡ vụn vang lên, khiến cả hai người đều sửng sốt.

"Ôi, không sao đâu ... Em sẽ lấy chén nước khác." Tân Mi nhanh chóng quét sạch mảnh vỡ trên mặt đá, rồi lấy một cái chén khác rót nước.

"Không cần." Hắn lắc đầu, "Mắt của ta... Ta..."

Lần này là hai mắt bị mù, lần tiếp theo sẽ biến thành kẻ điếc, lần sau nữa sẽ trở thành câm điếc, thậm chí cuối cùng sẽ mất hết cảm giác, ngũ quan không còn nữa và biến thành người thực vật —— đây chính là quá trình sức mạnh Chiến quý thức tỉnh. Cảm giác không thể chịu đựng được, yếu đuối như thế, lại phơi bày hoàn toàn trước mặt nàng, so với cái chết càng làm cho hãn thêm tuyệt vọng.

"Uống nước đi."

Nàng coi như hoàn toàn không biết gì, vừa giữ vai hãn, đỡ hãn ngồi dậy, đưa chén trà tới bên môi.

Hãn không động dậy.

Vào lúc này nàng nên nói gì? Tân Mi buồn rầu nghĩ ngợi một lát, mới lấp bắp nói: "Chuyện này, em không thêm để ý đâu ... Chàng không cần phải để bụng. Đúng! Trong lòng em, chàng mãi mãi là giỏi giang nhất, vĩ đại nhất!"

Nói thế này chắc cũng phải có phản ứng đúng không?

Hãn nhắm chặt hai mắt lại, vẫn lặng im không nói một lời.

Sao lại như vậy?! Tân Mi bất đắc dĩ, nhẹ nhàng đỡ hãn nằm xuống, ngồi bên giường xoa xoa bàn tay hãn, vừa do dự vừa nhỏ giọng nói: "Lục Thiên Kiêu, em chưa từng gặp chuyện như thế này, cho nên em, em cũng không biết nên nói gì. Câu nói vừa rồi là em sai, không nên nói năng tùy tiện như vậy. Hai mắt bị mù... Nhất định là rất khó chịu đúng không?"

Hãn không có bất kỳ phản ứng nào.

Tân Mi nhẹ nhàng duỗi tay ra nắm chặt tay áo của hãn, nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Lúc chàng yếu ớt nhất em đã nhìn thấy, cho nên sau này lúc chàng huy

hoàng nhất, cũng phải để cho em nhìn thấy. Như vậy mới công bằng, chàng thấy đúng không?"

Vẫn không phản ứng như cũ.

"Con người muốn sống phải lạc quan lên, chàng luôn luôn nghĩ là mình nhất định sẽ chết thì nhất định sẽ không qua được. Chàng thấy em không, em chưa bao giờ nghĩ mình có mạng khắc chồng, em tin tưởng tuyệt đối mình sẽ không khắc chồng, cho nên chàng nhất định sẽ không chết. Về phương diện này chàng phải học hỏi em nhiều lắm... Này, nếu chàng không để ý đến em, em sẽ suy nghĩ rất nhiều đó! Nể mặt em một tí đi! Nói với em, không phải em có mệnh khắc chồng khiến chàng xui xẻo như vậy, được không?"

Rốt cục Lục Thiên Kiều đành bất đắc dĩ xoay người lại, ngược đôi mắt màu đỏ đang thất thần lên nhìn nàng : "Em nói nhiều quá."

"Người đời thường nói vợ chồng phải bổ sung cho nhau, chàng sống chết cũng không chịu nói chuyện, nên em đành phải nói cả phần chàng luôn." Tân Mi đột nhiên vỗ tay một cái, "Đúng rồi, chúng ta còn chưa phải là vợ chồng thực sự, chưa động phòng hoa chúc nữa mà, chàng mới cấm em mấy cái thì sau đó thất khiếu đổ máu, lăn ra ngất rồi còn đâu."

Căn...

Trên gương mặt tái nhợt của hãn rốt cục cũng có chút đỏ ửng, hãn đột nhiên kéo chân trùm qua đầu nói: "... Ta đói."

Nàng lập tức đứng dậy: "Chàng muốn ăn gì? Em làm cho chàng ăn."

Đợi một lúc lâu, mới nghe giọng hãn rầu rĩ vang lên từ trong chăn: "Đậu hủ tương quân."

Nàng khẽ cười.

Kết quả là bữa tối hôm đó có hai tượng hình người bằng đậu hủ, một đậu hủ tướng quân, một đậu hủ Tân Mi, một hấp, một sốt cà chua.

Tân Mi lại độc ác bẻ gãy đầu của mình, đưa đến bên môi Lục Thiên Kiêu nói: "Nào, cho chàng ăn đầu của em."

... Sao hẳn cảm thấy khó nuốt xuống thế này?

Sau đó nàng lại tiếp tục ra tay bẻ nốt đầu của tướng quân, nói: "Em ăn đầu của chàng."

Ha ha, có cảm giác như uống rượu giao bôi nha! Tân Mi mặt mày hớn hở, tự cảm thấy lần này đậu hủ đã thật sự trở thành món ăn thành công nhất trong đời nàng, thơm ngon vô cùng.

Lục Thiên Kiêu vẫn chưa quen với cảm giác bị mù, ăn một chút cơm cũng thật chậm, còn để dính hai hạt cơm trắng trên mép. Nàng nhoài tới, nhẹ nhàng dùng ngón tay lấy xuống, bất chợt hẳn nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay nàng.

"Tân Mi, tới đây ngồi."

Nàng nghe lời ngồi bên cạnh hẳn, ngay sau đó bàn tay hơi thô ráp mà ấm áp của hẳn nhẹ nhàng ôm lấy hai gò má nàng, ngón cái vuốt ve theo đường lông mày, từ tốn mà thương yêu, từng phân từng phân, từng tắc từng tắc dịu dàng vuốt ve xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại trên bờ môi mọng, mềm mại của nàng. Động tác của ngón tay cái càng trở nên chậm hơn, mỗi một nếp gấp, mỗi một đường cong trên môi dường như đều cảm nhận được nhiệt độ của da thịt hẳn, cảm giác xa lạ mà kỳ diệu dường như lại trở về.

Trong lòng Tân Mi bắt đầu hoảng hốt, nhưng ngay cả bản thân mình cũng không biết rõ vì sao?

Lông mi của hắn rủ xuống, khuôn mặt áp sát lại, hơi thở mang mùi thơm ngào ngạt hòa cùng với hơi thở của nàng..... Chàng muốn hôn em sao? Thật không?

Ngón cái của hắn sờ soạng lâu thật lâu, cuối cùng cũng nhặt một hạt cơm dính trên mặt nàng, Lục Thiên Kiều cười tinh quái: "... Trên miệng em cũng dính cơm."

"..." Nàng có thể đánh cho hắn một trận không?

"Tân Mi, bây giờ ta không thể cho em bất cứ thứ gì." Giọng nói của hắn bỗng nhiên nhỏ hẳn đi, "Nhưng em ở đây, cũng đã là..."

Nàng chấp nhận ở lại đây, nàng không bỏ đi, chính là sự khẳng định lớn nhất nàng dành cho hắn.

Nàng gật gật đầu: "Ừ, em sẽ ở bên cạnh chàng, yên tâm."

Ngón tay hắn đột nhiên siết chặt lại sau đó lại buông ra. Hắn giang hai cánh tay mình ra, dùng sức ôm chặt lấy nàng.

Giống như có một giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên cổ nàng, cũng có thể chỉ ảo giác mà thôi.

Tân Mi vỗ vỗ lưng hắn: "Lục Thiên Kiều, chàng nhất định sẽ sống sót."

15 tháng 7, Quý môn quan mở.

Lúc đám oan hồn dã quỷ trong hầm mộ tuần táng đang mặc sức vui vẻ, điên cuồng, thì bộ tộc Chiến quý phái người tới lạng lẽ lên vào lăng mộ dưới lòng đất.

Đương nhiên, chuyện này Tân Mi chẳng hề hay biết, nàng bị giấu trong một căn phòng vô cùng bí mật, người khác khó phát hiện ra, vừa ăn dưa vừa hỏi Tư Lan: "Vì sao các người lại giấu ta vào đây ? Sợ ta đánh lén Lục Thiên Kiều sao?"

Chẳng lẽ là vì mấy lần nàng cầm chén rượu muốn uống rượu giao bôi với Lục Thiên Kiều sao? Chuyện này... Không phải rất bình thường sao, hai người bọn họ đã hôn nhau rồi, nhưng chưa uống rượu giao bôi, cũng chưa động phòng hoa chúc, theo như những gì cha nàng nói, cuộc hôn nhân mà như này thì nhất định có nguy cơ lung lay sắp đổ rồi nha!

Nhìn Tư Lan có vẻ căng thẳng, không biết y đang sợ sệt điều gì: "Tóm lại là vì tốt cho cô... Hơn nữa, tướng quân đã mất hết cảm giác có khác gì cái xác không hồn đâu, cô đánh lén tướng quân có ích gì chứ?!"

"Vậy khuya nay ta có thể đi thăm chàng không?"

Mỗi ngày qua giờ Tý, Tư Lan mới thả lỏng tinh thần, đưa nàng đến phòng Lục Thiên Kiều để nàng thăm hãn. Lục Thiên Kiều vì kiếp nạn biến thân mà mất hết cảm giác từ năm ngày trước, không nghe được, không nhìn thấy, không có xúc giác, không thể nói chuyện —— quả thật không khác gì người thực vật.

Nhưng nghe nói bất luận là chiến quỷ mang dòng máu thuần khiết hay là máu lai hỗn tạp, hơn tám phần đều phải trải qua lần biến hóa này, tất cả mọi người rất bình tĩnh, cho nên nàng cũng bình tĩnh.

Tư Lan chưa kịp nói gì, chợt nghe thấy một chuỗi chuông đồng u ám trên cánh cửa phòng vang lên leng keng leng keng gấp gấp không ngừng, sắc mặt y kịch biến, đứng bật dậy.

"Cô ở lại đây! Ta dùng tánh mạng của tướng quân để cầu xin cô, ngàn vạn lần không được rời khỏi căn phòng này.

Nói xong, y vội vàng chạy đi.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tuấn Táng (I)

Lục Thiên Kiều nằm ngay ngắn trên giường đá, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở nhẹ nhàng.

Chiến quỷ Giáp lặng im không một tiếng động đi đến bên cạnh hắn, đưa tay qua lại trước mũi hắn thăm dò, rồi đẩy hai mí mắt lên nhìn thử, lúc này mới quay đầu lại nhỏ giọng nói: “Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.”

Chiến quỷ Ất gật đầu: “Mang thiếu gia đi, theo ý của phu nhân, đưa đến cửa ải Gia Bình.”

“Thiếu gia đang trong giai đoạn cuối cùng trước khi thức tỉnh, nếu có sơ xuất gì chỉ sợ khó giữ được mạng sống. Phu nhân việc gì phải nóng lòng như vậy?”

“Bộ tộc chúng ta sao có thể tham sống sợ chết, chui rúc dưới lòng đất? Cho dù có chết, cũng phải chết trên chiến trường! Phu nhân hẳn tâm đưa con trai ruột của mình ra chiến trường, không chỉ bảo toàn danh dự cả đời của thiếu gia, cao hơn nữa là cho bộ tộc chiến quỷ ta. Thời điểm này, không được có lòng dạ đàn bà.”

Chiến quỷ Giáp xoay người ôm Lục Thiên Kiều như xác không hồn vác lên vai, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, lại nói: “Vợ của thiếu gia.”

“Ta sẽ trông chừng thiếu phu nhân, trước khi mọi thứ biến thành tro bụi, quyết không để thiếu phu nhân rời khỏi hoàng lăng.”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy cánh cửa phòng bị người khác đá văng ra thật mạnh, Tư Lan hoảng loạn xông thẳng vào trong, thấy Lục Thiên Kiêu bị vác trên vai một tên Chiến quý, lập tức ra vẻ muốn xông lên tấn công.

Chiến quý Ất đưa tay ngăn cản lại: “Tiểu yêu quái, không nên tự tìm cái chết.”

Ai ngờ y lại vọt tới chân chiến quý Ất, chỉ nghe phịch một tiếng đã quỵ xuống, trầm giọng nói: “Tại hạ từng thề, bất luận tướng quân ở đâu, tại hạ thề chết cũng đi theo! Lần này cũng xin cho tại hạ đi theo tướng quân!”

Chiến quý Giáp ngạc nhiên: “Hay ngươi là thuộc hạ của thiếu gia năm xưa? Nhưng hình như ngươi không phải người.”

“Mười năm trước tướng quân cứu tại hạ, từ đó tại hạ đã lập lời thề vĩnh viễn không bao giờ phá bỏ.”

Chiến quý Ất có vẻ khen ngợi gật đầu: “Rất tốt, báo đáp ân tình, là điều một người đàn ông thực thụ phải làm. Lần này thiếu gia đi cửa ải Gia Bình thật sự nguy hiểm đến tính mạng, có người đi theo bên cạnh, chăm sóc thiếu gia, cũng có thể giúp thiếu gia vượt qua kiếp nạn này.”

“Đa tạ đã giúp tại hạ hoàn thành ý nguyện!”

... Không ngờ, tướng quân đã nói đúng. Vào lúc năm giác quan của tướng quân mất hết tri giác, bước vào thời kỳ nguy hiểm nhất trước khi thức tỉnh, bộ tộc Chiến quý nhất định sẽ phái người tới mang tướng quân đi. Lệ Triều Ương sẽ không khoan nhượng cho con trai của mình rút đầu rút cổ trong hầm mộ âm u kéo dài hơi tàn, mỗi Chiến quý ở các triều đại đều phải vượt qua biển kiếp như vậy, hoặc thức tỉnh trên chiến trường giết chóc đẫm máu, hoặc nhận lấy cái chết.

Chiến quý là bộ tộc vô cùng coi trọng danh dự và tôn nghiêm, không gì sỉ nhục bằng cái chết hèn nhát. Con trai của Lê Triều Ương lại càng không thể mang tới sự sỉ nhục này.

“Tiểu yêu quái, vợ của thiếu gia ở đâu?”

Chỉ một câu hỏi nhẹ nhàng, thờ ơ nhưng lại khiến Tư Lan siết chặt năm đấm lại. Y trả lời không chút do dự: “Tại hạ không biết. Từ lúc tướng quân mất cảm giác, cô ta đã bỏ đi rồi.”

Chiến quý Ất cười cười: “Đi rồi? Thực là một cô nương tuyệt tình... Cũng được, các người cứ đi trước, ta sẽ tìm kiếm xung quanh hoàng lăng một lượt.”

Tên Chiến quý này tâm tính đa nghi hết sức.

Tư Lan im lặng đi phía sau Lục Thiên Kiêu, chậm rãi ra khỏi lăng mộ dưới lòng đất.

Nếu Tân Mi bị y tìm ra ... Không, không thể dễ dàng tìm ra như vậy, căn phòng đó vô cùng bí mật, xung quanh lại bố trí rất nhiều cơ quan chạm bẫy ... Nhưng nếu thực sự bị tên Chiến quý đó tìm ra thì sao? Y làm sao mà ăn nói với tướng quân đây?

Lưng Tư Lan đổ mồ hôi lạnh toát, lại nghĩ đến tính tình Tân Mi dễ khiến người ta phát điên, y chỉ nghĩ thôi đã tức muốn hộc máu, lại càng thêm lo lắng.

Tiểu nha đầu, cô ngàn vạn lần phải bảo trọng đấy!

Tư Lan không hề hay biết, lúc này Tân Mi đang ngoan ngoãn nghe lời y, ngồi trong mật thất ăn dưa hấu với Triệu quan nhân.

“Cô nương, nếu —— ta là nói nếu nha! Có người bắt tướng quân đi, hai người sắp phải sinh ly tử biệt, cô sẽ làm thế nào?”

Triệu quan nhân một tay cầm miếng dưa hấu, một tay cầm cây bút lông viết soàn soạt trên giấy, lão đang viết một kịch bản tình yêu mới nhất, kinh điển nhất.

Tân Mi không chút nghĩ ngợi nói luôn: “Không làm gì cả, đón chàng trở về thôi!”

Triệu quan nhân bị chấn động đến độ cây bút lông run lên: “Ặc..... Cô không khóc? Không làm loạn lên? Không đau lòng, tuyệt vọng? Phản ứng bình thản như vậy, nhất định sẽ làm tổn thương trái tim yếu ớt của tướng quân cho mà xem!”

Tân Mi nhú mày: “Triệu quan nhân, lần nào ngài nói cũng chẳng đúng gì cả!”

“Nói bậy nè, tướng quân vẫn là trai tân chính hiệu, rất ngây ngô, sao có thể so với một người đàn ông phong lưu, biết điều, lão luyện, hào phóng như ta chứ?! Cô lặp lại lần nữa đi, nếu tướng quân bị người khác bắt đi, sắp phải chết thê thảm, cô sẽ làm thế nào?”

“Đi đón chàng trở về. Ta sẽ không để cho chàng chết, không ai có thể khiến chàng chết được.”

... Thật là một phản ứng khí phách biết bao nhiêu!

Nước mắt Triệu quan nhân chảy ròng ròng trên khuôn mặt già nua, giống như là đã chạm đến linh hồn, tay y viết liên tục không ngừng: “Cô vừa nói câu kia như thế nào? Lặp lại lần nữa đi! Ta muốn ghi lại vào trong kịch bản mới của mình!”

“Là kịch bản của ta và Lục Thiên Kiêu sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Cô nương xem này, cuối cùng ta cho tướng quân chết trong cơn thịnh nộ của mẹ tướng quân, còn cô vừa mới mang thai cốt nhục của tướng quân, vì đau thương đến cực độ nên bị sảy thai. Sau đó hai người, một chết, một điên, kéo dài, kéo dài đến vô cùng tận, đến tận chân trời góc biển...”

“...”

Bốn phía đều không có người, nàng có thể cầm quả dưa hấu này đập bẻ cái miệng quạ đen của lão chuột béo đáng chết kia được không?

Nàng đưa tay tóm lấy mấy sợi râu chuột đang run rẩy bên miệng Triệu quan nhân, chợt nghe trên hành lang uốn lượn có tiếng bước chân thật vững vàng, hai người chợt ngẩn ra.

Tiếng bước chân ngừng ngay trước cửa, hai tiếng “Leng keng leng keng” khê vang lên, vô cùng lịch sự.

“Tân tiểu thư, xin mở cửa ra.”

Một giọng đàn ông xa lạ mà lạnh lùng.

Triệu quan nhân bị dọa tới mức lùi dần ra đằng sau, ra sức lắc đầu: tuyệt đối không được mở cửa cho y!

“Ta biết rõ cô ở bên trong, còn có một con chuột tinh nữa.”

Tân Mi nghĩ nghĩ, nhưng vẫn đứng dậy mở cửa. Trước cửa là một tên Chiến quý mặc y phục trắng toát, mặt mày lạnh lùng như ngọc, đôi mắt đỏ sậm, giống... À, giống hai trái vải.

Hai tay y chấp lại, hành lễ, lạnh nhạt nói: “Tại hạ Lê Mẫn, phụng mệnh phu nhân, từ nay đến lúc thiếu gia thức tỉnh, phụ trách ở hoàng lãng này chăm sóc Tân tiểu thư.”

Tân Mi sửng sốt một hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng: “Chuyện này... Phu nhân nhà ngươi là ai? Thiếu gia là ai?”

“Thiếu gia chính là chồng của tiểu thư, Phiêu kỵ tướng quân Lục Thiên Kiêu. Còn phu nhân là mẹ của thiếu gia, Lệ Triều Ương đại nhân.”

Tân Mi nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta không phải con nít, không cần người khác chăm sóc.”

Lệ Mẫn mặt không đổi sắc: “Bây giờ thiếu gia vì vinh quang của bộ tộc Chiến quý đã đến cửa ải Gia Bình trấn áp nông dân bạo loạn. Thức tỉnh thành công hay thất bại, chỉ trong mấy ngày này thôi. Xin Tân tiểu thư yên tâm đợi chờ ở hoàng lăng.”

Tân Mi chấn kinh : “Chàng không thể cử động, các người lại mang chàng đi trấn áp nông dân bạo loạn?”

“Số mệnh của bộ tộc Chiến quý là chết trên chiến trường, cho tới bây giờ bất cứ ai cũng đều như vậy, Tân tiểu thư không cần ngạc nhiên. Cứ vậy đi, mời đi theo ta.”

Y khẽ nghiêng người, không quên đưa tay làm tư thế “Mời”.

Tân Mi đành phải ra khỏi phòng, Triệu quan nhân không biết bị dọa mất hồn từ khi nào đã hiện nguyên hình, biến thành một con chuột trắng béo ú, run run trốn trong tay áo nàng, thì thầm: “Cô nương! Ta thấy tên Chiến quý này không phải là người tốt, cùng họ với mẹ của tướng quân ... A! Không chừng là con riêng đó? Cô phải cẩn thận! Nhất định là y ngày ngày ghen tị với anh trai mình, tất nhiên việc làm trước mắt là sẽ bắt cô đi tuần táng đấy!”

“Thì ra là thế!” Tân Mi rúng động, “Vậy chúng ta nên làm sao? Có chạy không? Triệu quan nhân, ngài xung phong chạy trước đi!”

“Chuyện này, chuyện này... Thật ra ta cũng chỉ đoán mà thôi...”

“Không phải đâu, ngài nhìn đôi mắt của y cũng màu đỏ kìa, nhất định là có quan hệ huyết thống với Lục Thiên Kiêu. Bây giờ ngài là chuột, dễ dàng chạy trốn hơn, ngài chạy trước đi!” Nàng làm bộ muốn ném lão ra.

“Đừng a a a!”

Triệu quan nhân bị ném lên cao, chỉ nghe “Bịch” một tiếng đã va vào tường, đầu choáng váng, hoa hết cả mắt, nước mắt chảy ròng ròng bỏ chạy.

Lệ Mẫn đưa tay ấn ấn mấy sợi gân xanh nổi cuồn cuộn trên trán xuống, giậm chân giậm dữ, quay người cố gắng giữ giọng bình tĩnh: “Tân tiểu thư, mắt đỏ là đặc thù của bộ tộc Chiến quý. Xin tiểu thư không nên phán đoán bừa bãi.”

“Ta hiểu, ta hiểu.” Nàng liên tục gật đầu, chuyện riêng tư trong nhà nhất định là không hy vọng bị người khác biết rõ.

... Vì sao y lại cảm thấy khó chịu như vậy?! Lệ Mẫn cúi đầu nhìn bàn tay của mình, nghĩ đến việc thiếu gia lựa chọn cô nàng này làm vợ nhất định là phải cần không biết bao nhiêu ý chí kiên cường lẫn sức mạnh của lòng dũng cảm, phải trải qua biết bao thử thách gian khổ tột cùng đây nữa!

Trong nháy mắt, y đối với Lục Thiên Kiêu có một sự tôn kính khác thường.

“Như vậy... Các người quyết định tuần táng như thế nào?” Tân Mi ở phía sau cẩn thận, dè dặt hỏi: “Giết trước rồi ném vào trong mộ? Hay là ném vào trong mộ cho ta chết dần chết mòn?”

“... Xin tiểu thư không nên nghĩ nhiều...”

Lệ Mẫn không còn đủ sức để giữ bình tĩnh nữa, đang tính nói chuyện tiếp thì chợt thấy dưới chân trống rỗng, thân là chiến quỷ vô cùng cảnh giác, lúc này y khẽ chống tay trên vách tường, nhảy lên như một chú chim khổng lồ. Bất chợt trên đỉnh đầu có một miếng đồng thau cứng ngắt thả xuống nện mạnh lên đầu, chụp y vào trong hố. Trên mặt đất chỉ nghe mấy tiếng “ken két”, những tấm đồng tầng tầng lớp lớp khấp chặt lại, khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

“Cô nương! Bên này!” Triệu quan nhân đứng ở góc rẽ vẫy vẫy tay với nàng: “Nhanh lên! Cơ quan này chỉ có thể giữ chân y được một lát thôi!”

Tân Mi vội vàng chạy đi, qua một khúc cua queo, mới phát hiện Đào Quả Quả, Ánh Liên cũng đang ở đây, trên vách tường là mấy cục gạch gồ ghề, quả nhiên cơ quan mới vừa rồi là do bọn họ thiết lập nên.

“Chỗ này là do ta nói cho y, cơ quan cũng là do ta mở, cho nên ta không nợ cô gì cả.” Ánh Liên nghiêm mặt, nhón mũi chân nhẹ nhàng bay lên: “Đi nhanh đi!”

Tân Mi cảm động đến rơi nước mắt: “Hồng Liên tử tử, tử đúng là người tốt! Đợi Lục Thiên Kiều khỏe lại, muội nhất định sẽ nói với chàng chuyện của tử và Tư Lan! Tử cứ yên tâm!”

Ánh Liên bịt tai lại, đau khổ đến mức chỉ muốn hét chói tai. Lại nữa rồi! Mình cứu cô ta làm gì kia chứ?!

Cửa ra của đường hầm là trong khu rừng hoa đào lúc trước, lúc này trăng đã lên đỉnh đầu, một vầng trăng vàng óng, tròn trịa treo trên bầu trời. Trong rừng đám oan hồn dã quỷ đang mặc sức vui chơi, gió lạnh lẽo âm u thổi qua từng cơn, tiếng quỷ khóc oán hờn, thê lương.

Triệu quan nhân thở dài nói: “Trăng tròn tháng tới, không biết tướng quân còn sống hay không...”

Ánh Liên giận dữ, đập mạnh lên cái đuôi của lão: “Ngậm cái miệng quạ đen của người lại! Lục ca ca nhất định sẽ sống!”

Nàng quay đầu sang liếc nhìn Tân Mi: “Người còn không mau đi đi? Bị bắt lại là phải tuần táng đấy!”

Tân Mi gật gật đầu: “Ừ, ta đi, đi cửa ải Gia Bình đón Lục Thiên Kiêu. Mọi người cứ chờ ta nhé, ta nhất định sẽ mang chàng trở về.”

“Mang cái gì chứ!” Triệu quan nhân kêu rên thảm thiết: “Cô đừng gây thêm chuyện rắc rối nữa được không? Ở đó là chiến trường! Cô muốn tìm đường chết sao? Cô cần phải tìm một nơi thật kín đáo trốn đi! Đợi sau khi tướng quân thức tỉnh sẽ đi tìm cô! Mỗi quan hệ của hai người như vậy mới gọi là bình thường chứ!”

Nàng chỉ khẽ cười, lấy lá bùa Thu Nguyệt từ trong ngực ra, đang tính gọi nó ra, chợt nghe phía sau một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Lệ Mẫn bị giam trong cơ quan, tay cầm một thanh trường đao, đầu tóc dính đầy bụi đất đánh xuyên qua một cái lỗ lớn, nhảy từ bên trong ra.

Trong nháy mắt, đám tiểu yêu quái bỏ chạy mất tăm mất tích, Lệ Mẫn cười lạnh bước tới: “Tân tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

Tân Mi lấy từ trong ngực ra một cái bánh bao: “Xem ám khí của ta đây!”

Chiến bánh bao sượt sát quá gò má y, y khinh thường liếc qua, không thèm nói gì.

“Xem ám khí!”

Lần này là một miếng bánh nướng vệt quay.

“Xem ám khí!”

Một cây lược chải đầu bằng gỗ.

Lệ Mẫn nổi gân xanh đầy đầu, nhảy tán loạn: “Không được làm loạn!”

“Xem ám khí!”

Lần này là một túi bột phấn màu trắng bay vèo vèo tới, Ly Mẫn nhất thời chưa phát hiện ra, hít một hơi toàn bộ bột phấn vào người, ho sặc sụa, trong chốc lát bị nghẹn đến nước mắt nước mũi trào ra ràn rụa.

Tân Mi phóng lên lưng Thu Nguyệt, quay đầu lại cười: “Ngốc quá! Việc quân cơ há nề hà đối trá, người không biết à?”

Thu Nguyệt vỗ cánh, trong nháy mắt phóng vút lên đám mây, cuối cùng không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

CẬP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tuân Táng (Ii)

23 tháng 7, thủ lĩnh nông binh Võ Sảng dẫn theo ba ngàn nông binh, định bức thành xông vào quan ải Gia Bình, đánh sập quan binh đóng ở quan ải. Vào cái ngày lộn xộn nhất này, Lục Thiên Kiêu mang theo thánh chỉ của hoàng đế thẳng tiến tới Gia Bình.

Thánh chỉ do Chiến quý mang tới, Vinh Chính để suốt ngày chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, đối với chiến sự trước giờ không nghe cũng chẳng hỏi, Lê Triều Ương chỉ nói một câu “Phiêu kỵ tướng quân có năng lực đánh lui địch, chỉ chưa có cơ hội thôi”, đã khiến cho hoàng đế viết thánh chỉ, phái lão tướng Bạch Tông Anh điều động hai ngàn binh sĩ trong tay lão cấp cho Lục Thiên Kiêu.

Rất dễ dàng tưởng tượng ra phản ứng của quan binh đóng quân hàng năm ở cửa ải Gia Bình với bức thánh chỉ này.

Nhưng điều mấu chốt nhất là, vị Phiêu kỵ tướng quân trong truyền thuyết này — giống như một người chết, suốt ngày chỉ nằm trên giường, không hề động đậy. Hoàng đế lấy giang sơn xã tắc của mình ra đùa giỡn thế này sao?

25 tháng 7, lão tướng Bạch Tông Anh không chịu nổi nhục nhã, truyền thư hỏa tốc lên kinh thành, lên án mạnh mẽ sự việc không có đầu óc, không thể nào giải thích nổi này.

30 tháng 7, câu trả lời càng hoang đường hơn được đưa đến : hoàng đế có một người em gái khác mẹ, phong vị Hồ công chúa, nức tiếng là “Mắt

Thần”. Vị Hồ công chúa này tiên đoán cho Vinh Chính đế rằng trận chiến ở cửa ải Gia Bình nhất định sẽ giành thắng lợi, công thần là người họ Lục. Vinh Chính đế tin tưởng em gái thần thông của mình, cho nên mời Bạch lão tướng quân cứ yên tâm.

Khỏi nói cũng biết, Bạch Tông Anh nhìn thấy thư hồi âm này tức giận đến hộc máu.

Nhưng tất cả những chuyện này Lục Thiên Kiêu và Tư Lan đều không hay không biết, Lục Thiên Kiêu vẫn là người thực vật như trước, ngoại trừ trái tim đập trong lồng ngực còn ấm áp, những bộ phận khác giống như đã chết cứng rồi. Bọn họ bị đưa đến một cái lều trại không lớn, im ắng, lạnh tanh, ngay cả viên quan phụ trách nấu cơm bếp núc cũng chưa từng bước qua nơi này lấy nửa bước, thức ăn, nước uống càng đừng mơ.

Dẫn bọn họ tới đây là một tên Chiến quý tên Lê Diêm, là một chiến quý rất trẻ trong gia tộc của Lê Triều Ương. Đến nay Tư Lan cũng không biết thường ngày y trốn ở xá xinh nào, mỗi ngày cứ vào giờ Tuất là y lại tới thăm Lục Thiên Kiêu, thời gian trôi qua, rớt cục sắc mặt của Lê Diêm cũng không còn bình tĩnh được nữa, trong đôi mắt đỏ điểm lệ bất chợt toát ra sự nôn nóng và lo lắng.

Vào giờ Tuất hôm nay, y lại đến giờ màn ra nhìn Lục Thiên Kiêu như thường lệ, Tư Lan đang hầm cháo thịt nạc trên bếp, mùi thơm nức xông vào mũi. Lê Diêm bước đến bên giường sờ sờ trán Lục Thiên Kiêu, không khỏi thở dài.

“Việc này... Lê tiên sinh, tướng quân ngài ấy...”

Tư Lan nghe thấy y thở dài thì hoảng hồn khiếp vía, vị chiến quý này khoảng chừng 20 tuổi, tính tình cũng có vẻ hiền hòa, thân thiện, Tư Lan đánh bạo hỏi thử.

Lệ Diêm đi tới, hít hà nồi cháo thịt nạc, khen ngợi: “Thơm quá, người chăm sóc thiếu gia cẩn thận quá. Bây giờ thiếu gia còn ăn được sao?”

“Không thể nuốt được, cho nên mỗi lần cho ăn phải tốn sức một chút.”

Lệ Diêm gật gật đầu, cứ thế múc một chén cháo thịt nạc ra ăn, vừa ăn vừa nói: “Nếu ta nhớ không lầm thì ngày 9 tháng 8 là sinh nhật của thiếu gia phải không? Hôm nay đã là ngày 3 tháng 8, chỉ còn 6 ngày nữa.”

... Vậy thì sao? Hai tay Tư Lan run rẩy.

“Chuyện này có nói với một tiểu yêu quái như người cũng chẳng có ích gì. Chiến quý vượt qua biển kiếp, thành công hay thất bại, chỉ chờ ở khoảng thời gian trước sinh nhật mười ngày. Đầu tiên là khôi phục xúc giác, sau đó là vị giác, thính giác, ngày sinh nhật thì cả năm giác quan đều khôi phục lại. Như vậy là đã thuận lợi vượt qua thời kỳ sức mạnh chiến quý thức tỉnh. Bây giờ ngay cả một trong năm giác quan của thiếu gia thôi cũng vẫn chưa có chút dấu hiệu phục hồi nào, chỉ sợ không phải là điềm lành.”

Sắc mặt Tư Lan trắng bệch, im lặng không nói được gì.

“Tóm lại, cứ chờ thêm mấy ngày nữa vậy.”

Lệ Diêm an ủi vỗ vỗ vai y, ăn xong chén cháo thì đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng đến ngày 5 tháng 8, Lục Thiên Kiêu vẫn không có bất kỳ dấu hiệu thức tỉnh nào, lão tướng quân Bạch Tông Anh không thể nhìn được lại xông tới, nét mặt đầy phẫn nộ, chống nạnh nhìn Lục Thiên Kiêu nằm trên giường như xác chết, giọng nói oang oang như sét đánh: “Hoàng thượng dám trông cậy vào tên bị thịt này đánh lui nông binh cho người sao?! Nếu ở vị trí này thì phải cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ chứ, nói ta giao hai ngàn binh mã cho hãn, thật sự không cam lòng chút nào!”

Tư Lan cúi đầu đưa một bức thư dán kín ra, nhỏ giọng nói: “Bạch lão tướng quân, lúc tướng quân còn cử động được, đã sai tại hạ viết bức thư này, dặn dò bảo chuyển cho ngài, mời ngài xem qua.”

Bạch Tông Anh cười lạnh nói: “Nói như vậy, nếu ta không đến thăm vị tướng quân cao quý này thì thư của hãn cũng không đến được tay ta sao? Phiêu kỵ tướng quân quả nhiên thật là uy phong.”

“Tại hạ đã cố gắng yết kiến Bạch lão tướng quân mấy lần, nhưng đều bị người khác ngăn lại, ngài là nhân vật quan trọng ở đây, tại hạ không dám lỗ mãng.”

Bạch Tông Anh bị Tư Lan nói mấy câu không mặn không nhạt, sắc mặt hiện rõ vẻ không chịu nổi nữa, giật lấy phong thư mở ra, vừa mới nhìn thấy sắc mặt đã thay đổi trong nháy mắt, lập tức đọc lại thật kỹ càng, khoảng chừng một lúc lâu sau lão xếp lá thư lại thành một xấp dày, bỏ lại vào bao thư.

“Hãn cho rằng Bạch Tông Anh ta là người như thế nào? Con nít con nôi mà cũng dám khoa tay múa chân!”

Lão đập thật mạnh phong thư trên mặt đất, xoay người bước đi, vừa đi vừa nói: “Phiêu kỵ tướng quân có diệu kế như thế, sao không tự mình ra trận ngăn địch lại? Bạch mỗ không dám tranh công với tướng quân, công lao to lớn như vậy, mời Phiêu kỵ tướng quân tự mình giành lấy đi.”

Tư Lan im lặng nhìn mọi người rời khỏi lều trại, quay đầu nhìn Lục Thiên Kiêu, hãn vẫn chìm trong cơn ngủ say như trước, vẻ mặt bình thản, không có phản ứng gì với tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

Tướng quân như vậy làm sao ra trận giết giặc được?

Nhưng chiến trường vô tình, ngày hôm sau, hai ngàn viện quân của nông binh lại tới nữa, Võ Sảng dẫn theo năm ngàn người phá cửa thành, từ hơn

mười dặm bên ngoài đã có thể nghe rất rõ tiếng chửi rủa khiêu khích. Bạch Tông Anh thật sự không chịu nổi nữa, kêu người mang tới hai bộ giáp sắt, sau đó chỉ nói một câu: hai ngàn binh đã chuẩn bị sẵn sàng, mời tướng quân lên ngựa.

Tư Lan nhìn hai bộ giáp rách nát đến phát ngốc ra, bây giờ y có thể gọi tướng quân ra nghênh chiến sao? Hiển nhiên là không thể! Đáng hận là hiện tại thân thể của tướng quân không khỏe, nếu như trước đây Bạch Tông Anh biết tướng quân lợi hại như thế nào thì hôm nay cũng không dám kiêu căng, ngạo mạn như vậy.

Y ngời thừ ra nhớ lại tư thế oai hùng của tướng quân trước đây, bất chợt màn cửa bị người khác cuốn lên, Lệ Diêm xưa nay chỉ xuất hiện ở giờ Tuất lúc này đang bước vào, thấy Tư Lan ngời đó, Lục Thiên Kiêu vẫn nằm im lìm, bộ giáp sắt vút chông chơ trên mặt đất, khuôn mặt còn chút trẻ con của Lệ Diêm lập tức trầm xuống.

“Mặc áo giáp vào, lên ngựa!” Giọng y lạnh băng.

Tư Lan vội la lên: “Tướng quân như vậy làm sao ra trận được?!”

“Ta không quan tâm, người che chở cũng được, chống đối cũng xong! Hôm nay nếu lùi bước thì thể diện của bộ tộc ta đều bị hấn phá tan hết!”

Tư Lan rưng rưng nước mắt thay áo giáp cho Lục Thiên Kiêu, sau đó khiêng ra ngoài, đợi đến khi ra khỏi lều mới huýt sáo vài tiếng, Liệt Vân Hoa đang nghỉ ngơi ăn cỏ ở phía xa xa lập tức ngựa gió bay tới. Tư Lan dùng dây thừng cột chặt hấn trên lưng Liệt Vân Hoa, vừa làm vừa nhỏ giọng dặn dò: “Con trai ngoan, ngàn vạn lần đừng làm tướng quân ngã nhé! Gặp nguy hiểm thì lập tức bỏ chạy ngay đó!”

“Chỉ được thắng, không được bại!” Giọng nói của Lệ Diêm từ phía sau truyền tới.

Tư Lan quay đầu liếc y một cái, không nói gì cả.

Cái gọi là hai ngàn binh sĩ, phần lớn là những người người già yếu, thậm chí còn có cả đám bệnh nhân, mãi đến khi nhìn thấy Lục Thiên Kiều bị trói trên người Liệt Vân Hoa, cả đám người đó ai nấy đều lộ vẻ mĩa mai và vô cùng căm phẫn.

Tư Lan lạnh nhạt nói: “Tướng quân có lệnh: Lên đài cao, chuẩn bị đá tảng và dầu nóng!”

Không người nào động đậy.

“Tướng quân có lệnh: Lên đài cao, chuẩn bị đá tảng và dầu nóng!”

Vẫn một mảnh im lìm.

Tư Lan cắn chặt răng, đột nhiên xoay người lại, đáp “Tuân lệnh” thật vang dội, ôm lấy một khối đá lớn dùng để chèn lều trại, cao cỡ chừng nửa người, đi từng bước một hướng về phía đài cao. Lúc trở về trên vai y trúng một mũi tên, tất nhiên là bị nông binh dưới đài bắn bị thương.

Sau đó lại ôm một tảng đá lớn nữa, tiếp tục lên đài cao.

Lần này phần bụng của y lại trúng một mũi tên, máu tươi nhuộm đỏ cả bộ giáp sắt.

Hai ngàn binh sĩ bắt đầu xao động, hoảng loạn, ánh mắt của đám người đó dính chặt trên người Tư Lan, nhưng vẫn không có ai nhúc nhích.

Lúc chuyển dời hoàn thành tảng đá thứ năm trở về, những mũi tên trên người y đã biến mất, chỉ có máu tươi nhỏ xuống từng giọt, và vệt máu kéo dài dọc theo đường đi.

Rốt cục cũng có người không nhẫn tâm được nữa, lặng im tiến lên, hai ba người cùng ôm một tảng đá lớn, cùng đưa lên đài cao. Dần dần, người

càng ngày càng nhiều hơn —— cuối cùng, hai ngàn người yên lặng theo bước chân của y, lần lượt theo thứ tự khuân vác những hòn đá lớn, nhóm lửa đốt nóng dầu, khiến lão tướng quân Bạch Tông Anh đang ngồi trong lều trại chế giễu cũng phải trợn tròn mắt.

Bên ngoài có năm ngàn nông binh, số lượng nhiều hơn gấp đôi so với hai ngàn người, Võ Sảng lại là một thủ lĩnh rất xuất sắc, năm ngàn nông binh đó thật sự không hề thua kém năm ngàn tinh binh, dùng đá tảng và dầu nóng tấn công chẳng qua chỉ hơi quấy nhiễu đội hình phía trước một chút, còn trên thực tế tầm sát thương cực kỳ bé nhỏ.

Không có biện pháp gì, chỉ có thể liều mạng mà thôi.

Tư Lan xoay người nhảy lên Liệt Vân Hoa, cúi đầu nhìn Lục Thiên Kiêu, hắn vẫn ngủ say như cũ, không hề hay biết gì, vẻ mặt vẫn bình thản như vậy. Nhưng như vậy cũng tốt, bởi tướng quân sẽ không biết sự thật đau lòng là gia tộc mình vì theo đuổi hư danh mà vứt bỏ tánh mạng của ngài ấy.

Hốc mắt Tư Lan chợt nóng nóng, cay xè: “Tướng quân! Thuộc hạ sẽ không để cho ngài chết!”

Liệt Vân Hoa hí một tiếng thật dài, lúc mở cánh cửa đá của cửa khẩu nó đã phóng ra ngoài đầu tiên, giống hệt như một ngôi sao băng màu đỏ. Hai ngàn người chần chờ trong giây lát rồi theo sát ở phía sau, sống chết trên chiến trường không cho phép chậm chạp dù chỉ trong giây lát, bọn họ vừa xông ra ngoài liền bị thể như chẻ tre của nông binh đâm thủng đội hình —— mục tiêu của Võ Sảng là cánh cửa đá của cửa khẩu chưa kịp khép lại!

Chẳng biết tự lúc nào, Bạch Tông Anh đã bước lên đài cao, hét lớn một tiếng: “Mau đóng cửa lại!”

Cánh cửa đá phát ra tiếng kễ kệt chói tai, mặt kệ tiếng kêu khóc của hai ngàn tàn binh ở xa xa, cứ thế chậm rãi khép lại. Điều này quả thực đã làm sĩ khí của binh sĩ xuống thấp đến cực hạn, đa số bọn họ đều không còn lòng

dạ nào để tiếp tục chiến đấu, trốn trốn tránh tránh, chỉ có Tư Lan vẫn kiên trì xông lên ở vị trí dẫn đầu.

Bốn chữ ‘đơn độc chiến đấu’ nặng ngàn cân này, y và tướng quân đã từng trải qua kiếp sống năm năm trên chiến trường nhưng chưa bao giờ cảm nhận được, không ngờ hôm nay lại có thể cảm nhận sâu sắc trong tình cảnh thê thảm này.

Phía trước, phía sau toàn là ánh đao sắc bén và tiếng hò hét đinh tai nhức óc, chém ngã một người thì có tiếp mười người khác xông lên.

Cho dù phải liều lĩnh đến mức nào cũng phải làm cho Liệt Vân Hoa đem tướng quân bay ra khỏi địa ngục chém giết này!

Nhưng không thể được! Lệ Diêm đang đứng trên đài cao kéo căng cây trường cung, y biết rõ, chỉ cần bọn họ để lộ ra một chút yếu hèn thì mũi tên của tên Chiến quý kia sẽ xuyên qua ngực Lục Thiên Kiêu.

Danh dự của bộ tộc Chiến quý, là không thể thất bại, không thể lùi bước, tinh thần so với luật thép còn nghiêm khắc hơn.

Mỗi một chiến quý đều thức tỉnh như vậy, trong tiếng giết chóc, trong máu tươi không ngừng bắn vào thân người, tỉnh lại bằng trái tim và dòng máu từ sâu thẳm trong cơ thể bọn họ, trường thành sẽ biến thành sức mạnh vô địch không gì sánh nổi, đó chính là Chiến quý thực thụ.

Trên vai nhói lên cơn đau kịch liệt, rốt cuộc Tư Lan cũng không duy trì được nữa, quỳ rạp một gối xuống đất, dùng trường đao miễn cưỡng chống chọi với sự tấn công mãnh liệt trên đỉnh đầu. Cho dù y là một yêu quái mạnh mẽ đến mức nào, cũng không có cách nào dùng sức của một người chống đỡ với năm nghìn binh mã, thậm chí y còn không biết máu trên người mình chảy nhiều hay ít, lần này còn mạng để trở về hay không.

Liệt Vân Hoa đột nhiên hí lên một tiếng thê lương, nó bị một đám nông binh dùng dây thừng trói chặt cần cổ, hung hăng kéo xuống dưới — bắt giặc phải bắt vua trước, tất cả mọi người đều hiểu được đạo lý này, một tướng quân bất tỉnh nhân sự cười trên lưng ngựa, còn có gì khiến cho bọn họ vui vẻ hơn so với điều này?

Tư Lan dùng hết sức lực cuối cùng của mình cố lao ra, muốn dùng thân bảo vệ cho Lục Thiên Kiêu, nhưng ngay sau đó ngực của y bị một sức mạnh cực lớn kéo thẳng lên không trung.

Y mệt mỏi, sức tàn lực kiệt ngẩng đầu mờ mịt nhìn, dưới ánh mặt trời chói mắt, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy mình đang bị một con chim khổng lồ quắp lấy, móng vuốt còn lại của nó đang quắp lấy Liệt Vân Hoa, mà Lục Thiên Kiêu vẫn an ổn buộc trên lưng Liệt Vân Hoa, không hề thương tổn gì.

“Các người đang chơi trò hành động nguy hiểm gì thế?”

Trên lưng chim, một giọng con gái mềm mại ngọt ngào vang lên đầy nghi hoặc.

Giọng nói thật quen thuộc, khiến đầu người nghe nhức buốt, chỉ vừa nghe thôi đã muốn học máu luôn rồi.

Nhưng lúc này Tư Lan đột nhiên cảm thấy, thời khắc giọng nói này vang lên còn êm tai hơn cả tiên khúc chốn thần tiên.

Một bàn tay ôm lấy ngực y, nhẹ nhàng kéo lên, sau đó y nằm trên cái lưng to rầm của con chim, há hốc miệng thở dốc, mệt mỏi đến mức không thể động đậy được. Ngay sau đó, Lục Thiên Kiêu mê man trong giấc ngủ bị kéo lên ném xuống bên cạnh y, mái tóc đen mềm mại che trên mặt hắn, vô cùng thảm hại.

Tư Lan cố gắng hết sức nhìn qua, nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra lại một lần nữa, xác định tướng quân không hề bị thương, mới thở một hơi thật nhẹ nhõm.

“Người còn sống không?” Một bàn tay đập đập trên người y, Tân Mi ngồi đối diện tròn tròn mắt nhìn y.

Tư Lan lặng im một hồi mới nói: “Cô... Sao cô lại tới...”

Tân Mi cúi đầu nhìn đám nông binh đang kêu gào chửi mắng, còn không ngừng bắn tên ở phía dưới, lúc lắc đầu nói: “Đi trước đi, đợi lát nữa rồi nói.”

Tư Lan bất chợt hoảng sợ: “Không! Không đi được...”

Lời của y còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng gió chói tai, cực kỳ lợi hại như sấm sét từ xa đánh lại, Tân Mi đột nhiên xoay người lại, liền nhìn thấy một tên Chiến quý đứng trên đài cao ở xa xa, cây trường cung trong tay đang ngắm về phía bọn họ, một mũi tên phóng ra vun vút

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tuân Táng (lii)

Mũi tên này phóng tới, nhắm thẳng vào Thu Nguyệt, tốc độ kinh hồn, muốn tránh cũng không thể tránh được, Tân Mi bất giác nhắm mắt lại, ngay sau đó tiếng xé gió sắc nhọn gần sát bên tai nhanh chóng quay ngược trở lại rồi phóng thẳng lên không trung —— chỉ là một mũi tên cảnh cáo, bắn tới nửa đường đã đổi hướng về phía chân trời, không hề làm tổn thương bất kỳ người nào.

Tân Mi thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa lau mồ hôi lạnh vừa quay đầu lại hỏi: “Kẻ nào vậy?! Rõ ràng là một tên bắn lén!”

“Đó là người của bộ tộc tướng quân, chúng ta không thể bỏ trốn được, nếu không y thà rằng giết chết chúng ta cũng không cho phép người của bộ tộc Chiến quý công trên lưng sự sỉ nhục chạy trốn.”

Trên đài cao, tên chiến quý kia lại kéo căng dây trường cung, tuy không bắn ra một mũi tên nào nhưng lại giống như một sự uy hiếp ngấm đầy rét lạnh.

“Đồ khốn kiếp!” Nàng nổi giận, “Ta biết ngay mấy tên mắt đỏ không phải là hạng tốt lành gì mà!”

Cô nhỏ giọng một chút được không ... Tư Lan lặng yên rơi nước mắt, có phải cô đã quên tướng quân cũng là người có đôi mắt đỏ hay không?

“Ta tìm y nói chuyện phải trái.”

Tân Mi nhảy lên lưng ngựa, sợi dây cương run lên, Liệt Vân Hoa vốn đang ôm một bụng đầy lửa giận lúc này tung bốn vó ngựa gió bay đi, đá bay tiếng kêu hoảng sợ của Tư Lan ra phía sau, trong chớp mắt liền đã bay tới đài cao.

Đám xạ thủ đóng trên đài đều lấp cung tên lên ngắm, Lệ Diêm nhận ra nàng là vợ của Lục Thiên Kiêu, buộc lòng phải hạ cây trường cung xuống, quay đầu lại nói: “Bạch lão tướng quân, không thể làm tổn thương vị cô nương này, cô ấy chỉ là người bình thường.”

Mặt Bạch Tông Anh trầm như nước, làm ra vẻ không nghe thấy gì, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài chiến trường tràn ngập khói bụi thuốc súng.

Lệ Diêm đứng ở xa xa, chấp hai tay hướng về phía Tân Mi thì lễ: “Tân tiểu thư, sao anh trai ta lại để tiểu thư ra khỏi hoàng lăng?”

“Người tới đây cho ta.” Tân Mi duỗi một ngón tay ra, ngoắc ngoắc y.

Lệ Diêm thoáng lưỡng lự rồi phóng người vọt qua, như một chú chim lớn nhẹ nhàng đứng trên lưng ngựa: “... Tại hạ tới rồi đây. Tân tiểu thư, anh trai ta ở đâu?”

Tân Mi cũng xoay người đứng trên lưng ngựa, ngẩng đầu đầy tức giận trừng y: “Người muốn giết Lục Thiên Kiêu!”

“Sao tại hạ dám giết thiếu gia ...” Lệ Diêm lắc đầu, “Tiểu thư không hiểu quy củ của bộ tộc ta.”

“Chàng vốn không thể cử động được, vậy mà tên tướng quân khốn nạn, vô lại nào lại chỉ cung cấp cho chàng một mớ binh mã tung tóe tả tơi như thế hả! Đã thế người còn dùng mũi tên ngắm vào chàng chăm chăm kiểu đó! Cái kiểu quy củ khốn kiếp gì mà chẳng có một chút công bằng nào cả vậy!”

Lệ Diêm không trả lời.

Chính y cũng biết rõ, chuyện này quả thật là không công bằng, Bạch Tông Anh căm hận Lệ Triều Ương xúi giục hoàng đế, phái Lục Thiên Kiêu tới ngăn đường cản lối, điều động cho hẳn hai ngàn binh sĩ mà sức lực chiến đấu còn không bằng năm trăm người lính bình thường, cho dù Lục Thiên Kiêu tỉnh lại ngay lập tức thì trận chiến này cũng không hẳn có thể thắng.

Nhưng mọi chuyện đã như thế, cũng không thể lùi bước được nữa.

Bộ tộc Chiến quỷ chính là kiêu cứng nhắc, không bao giờ biết thay đổi nguyên tắc theo tình hình thực tế, sống chết ôm thái độ kiêu kỳ gần như ngoan cố ngu xuẩn của mình như vậy đó. Quan trọng không phải bị ai giết chết, mà là chết ở đâu. Chết trên chiến trường và chết trên giường là hai việc khác nhau một trời một vực. Bị ép đến giới hạn cuối cùng của cái chết, mới có thể tìm được sức mạnh thực sự của mình —— đây là chân lý của bọn họ.

“Các người vốn chỉ ngồi nhìn chàng đi tìm cái chết ... Không đúng! Các người cầm dao kề cổ ép chàng phải chết! Chiến quỷ đều thức tỉnh như vậy, khó trách người trong bộ tộc các người càng ngày càng ít! Đều bị chính các người hại chết!”

Lệ Diêm giận tái mặt: “Tân tiểu thư, xin tiểu thư cẩn thận lời ăn tiếng nói.”

“Ta không nói gì ngoài ‘vén vén’ mấy lời cần phải nói.” Tân Mi nhìn thẳng vào y, “Thay vì người giương cung bắn chết người của bộ tộc mình, chi bằng để công sức đó đi kêu tên tướng quân khốn kiếp, vô lại đang đứng trên đài cao kia thả thêm người ra giết địch đi. Nông binh suốt ngày gậy náo loạn, chẳng phải là vì có một tên tướng quân chỉ biết ăn không ngồi rồi ở

đây, sống chết mặc bay hay sao! Tướng quân cũng có loại giống như chèo trôi nước nổi lênh bênh vậy hả?!”

Lệ Diêm quay đầu lại nhìn Bạch Tông Anh, giọng của nàng rất vang lại lạnh lốt như vậy, chắc chắn Bạch Tông Anh nghe rõ không sót một chữ, bởi vì ... Bây giờ khuôn mặt của lão xanh lét còn hơn cả rau cải, tức giận run run cả người.

“Mở cửa!”

Bạch Tông Anh nổi giận gầm lên một tiếng, tự mình cầm đại đao, nhảy lên lưng ngựa, dẫn theo một đội tinh binh chạy ra khỏi cửa quan ải. Hai ngàn tàn binh bên ngoài cửa đột nhiên thấy quân cứu viện, hơn nữa lại do Bạch lão tướng quân tự mình lãnh binh, sĩ khí bất chợt tăng vọt, trong nháy mắt cục diện xuất hiện sự chuyển biến kỳ diệu.

Ở xa xa Tư Lan nằm trên lưng Thu Nguyệt cũng lợi dụng thời gian rảnh rỗi tự bôi thuốc trị thương cho mình, sự khôi phục sức khỏe của yêu quái vốn rất mạnh mẽ, không bao lâu sau thì các vết thương đều ngừng đổ máu. Y phấn chấn tinh thần, xoay người nhảy xuống, múa may trường đao tiếp tục chém giết, thậm chí còn dũng mãnh hơn nhiều so với lúc này, chỉ trong khoảnh khắc đã đánh xung quanh tan tác không còn một mảnh.

“Đúng rồi, như vậy mới công bằng.” Tân Mi ôm cánh tay, nghiêm túc gật đầu.

Lệ Diêm nhìn nàng, rồi lại nhìn sự chuyển biến trong chiến cuộc phía dưới, đột nhiên nảy sinh một sự tôn kính khác thường đối với Lục Thiên Kiêu — có thể chọn được một người vợ dũng cảm như vậy, mắt nhìn người của thiếu gia thật tuyệt vời.

“À, ờ... Tại hạ Lệ Diêm, là người của bộ tộc Lệ thị.” Y cung kính, lễ phép giới thiệu bản thân mình.

Khóe môi Tân Mi khẽ cong lên, nở một nụ cười rục rờ như ánh mặt trời với y, một bàn tay lén lút thò vào trong bao, mò tới hai túi đựng tiêu bột, ớt bột vừa mua, trải qua một trận chiến với Lê Mẫn, nàng cho rằng vào một lúc nào đó tiêu bột, ớt bột còn lợi hại hơn nhiều với so với phi đao và độc tiêu vốn phải được sử dụng bài bản.

Đang chuẩn bị rải ra theo gió, báo thù hành vi nhắm bắn vào chồng yêu của nàng, chợt nghe từ xa truyền tới một tiếng gào thét thê lương, kéo dài, giống như dã thú bị đẩy vào đường cùng, khủng khiếp hơn nữa là càng giống sơn tiêu (*) ngược mặt nhìn trăng tru thảm thiết, khiến người ta sờn tóc gáy.

*Sơn tiêu (ma núi) : Loài yêu quái một chân thường nói đến trong truyền thuyết.

Sắc mặt Lê Diêm thay đổi trong nháy mắt, xoay người nhảy xuống lưng ngựa, chạy như điên về chiến trường phía trước.

Ặc, đã xảy ra chuyện gì sao? Tân Mi quay đầu ngựa lại, chỉ thấy Thu Nguyệt hoảng sợ vỗ cánh giữa không trung, một bóng người rơi thẳng từ trên lưng nó xuống dưới —— Lục Thiên Kiêu!

Toàn bộ thế giới dường như chậm lại, hẫ hẫ rã rã ngã trên mặt đất, sau đó ... Chậm rãi đứng lên! Tư Lan đứng phía dưới múa may trường đao vui mừng phát điên lên, đánh đám nông binh bên cạnh sạch bóng không còn tên nào, vừa lăn vừa bò chạy vội tới bên cạnh Lục Thiên Kiêu.

“Tướng quân! Ngài đã vượt qua biển kiếp?!”

Không có ai trả lời câu hỏi của y, Lục Thiên Kiêu hơi hơi ngửa đầu, bần đật dính trên nửa khuôn mặt hẫ. Vẻ mặt của hẫ trống rỗng mà đờ đẫn, đôi mắt hoàn toàn không có thần sắc, ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như người đá, không hề nhúc nhích.

“Tướng quân?” Tư Lan nghi ngờ gọi hấn.

Ngay sau đó, một đôi mắt màu đỏ không chút thần sắc ngược lên nhìn y, Tư Lan chỉ thấy cổ họng của mình siết chặt lại, bởi vì bị hấn hung bạo dùng một tay bóp cổ nhắc bổng khỏi mặt đất. Yểm Nguyệt trường đao cầm trong tay bị cướp một cách dễ dàng, Tư Lan cố sức giãy dụa, cảm giác cả người bị ném thật mạnh ra ngoài, phần lưng của y nện mạnh trên mặt đất.

Chiến quý chưa thức tỉnh hoàn toàn đứng gằm rú, âm thanh thê lương xuyên qua toàn bộ chiến trường khiến tất cả mọi người không thể không nhìn về phía này.

Thanh trường đao quay cuồng trong gió rít, ẩn hiện những đường cong tao nhã mà lợi hại, trên thân đao vẫn còn vết máu tươi, từng giọt từng giọt nhỏ tong tong xuống mặt đất. Sắc mặt Lục Thiên Kiều không mang theo sắc thái nào, cầm theo thanh trường đao, giống như một mũi tên rời khỏi cung, vọt thẳng vào đám người kia.

Không có trình tự, cũng không phải mưu cao trí dày, cả người hấn giống như biến thành một thanh bảo đao lợi hại, đi đến đâu ở đó không có khả năng chống đỡ, hơn nữa — hấn không chỉ giết nông binh, mà ngay cả người của mình cũng không tha. Không ai có thể chống cự được Yểm Nguyệt trường đao như được mang tới từ địa ngục, nơi nào thanh đao lướt qua, chỉ thấy máu chảy đầu rơi, chân tay đứt lìa đầy đất.

Tân Mi cười Liệt Vân Hoa chạy tới như điên, vừa tránh né ánh đao vung lên liên hồi vừa chạy về phía hấn.

“Lục Thiên Kiều!” Nàng kêu tên hấn thật lớn.

...

Dường như hấn nghe thấy giọng của nàng, mỉm cười xoay người lại, vươn hai cánh tay về phía nàng, trên mặt nở nụ cười dịu dàng.

“Bảo bối của ta, mau tới đây.”

Nàng đỏ mặt nhào vào lòng hắn.

“Từ nay về sau chúng ta sẽ không bao giờ chia cách nữa!”

.....

Thôi được rồi, những cảnh trên chỉ là tưởng tượng.

Dường như hắn cũng có chút phản ứng với tiếng gọi của nàng, đột nhiên xoay người lại, vung Yểm Nguyệt trường đao lên, chém thẳng về phía nàng. Liệt Vân Hoa hí lên thảm thiết, bị thanh đao lợi hại chém đứt một miếng da, Tân Mi chỉ thấy trên vai nhói lên, đau buốt — thanh đao của hắn quả nhiên đã chém một đường trên vai nàng!

Tân Mi xoay mình xuống ngựa, quay lưng lại bỏ chạy, nhanh hơn cả thỏ.

Tư Lan đứng một bên trợn mắt há hốc mồm, không chịu nổi nữa rống to lên: “Cô đi đâu thế?! Tướng quân tỉnh rồi mà!”

Nàng nhìn quanh bốn phía, tìm một tảng đá cao cỡ nửa người, nhanh chóng núp ở phía sau, xong xuôi hết mới nói: “Ta tìm chỗ trốn trước đã, có vẻ như Lục Thiên Kiêu phát điên rồi.”

Trời hời?! Cô ta chạy tới chiến trường thập tử nhất sinh không phải vì muốn sống chết có nhau với tướng quân sao?! Lúc này, chẳng lẽ không phải cô ta sẽ nước mắt tuôn tràn, nhào lên phía trước ôm chặt lấy tướng quân, miệng gọi không ngớt tên của vị tướng quân đang bị mất lý trí kia sao?!

Tư Lan thở hắt ra: “Bởi vì chưa thích ứng được với sức mạnh to lớn của Chiến quý! Cô chạy qua đó nói không chừng ngài ấy sẽ tỉnh táo lại đó!”

Tân Mi ló đầu ra phía trước nhìn nhìn, Lục Thiên Kiêu vẫn đang cầm đao giết người lung tung, nàng lập tức rút đầu về. Ở bên cạnh chàng là một

chuyện, bị chàng giết chết lại là chuyện khác à nha, lúc này nhìn thấy rõ ràng dấu hiệu của bệnh điên, nàg mà bước qua đó là tự tìm cái chết.

“Cô mau gọi tên của ngài ấy đi! Ngài ấy không nghe được tiếng của bất kỳ ai, nhưng nhất định có thể nghe thấy tiếng của cô!” Tư Lan tiếp tục thúc giục, không buông tha cho nàg.

Ặc, kêu chàng qua đây, sau đó chờ chàng vung đao chém hai người bọn họ thành thịt băm sao?

Tân Mi khó xử nhìn y: “Người ... Người bị Triệu quan nhân ám nặg rồi phải không?”

Tư Lan bất chợt cảm thấy như bị sét đánh ầm ầm trên đỉnh đầu, cả người cứng ngắc lại.

“Lần này, nếu thức tỉnh thành công, coi như thiếu gia đã vượt qua biến kiếp thuận lợi!”

Không biết từ lúc nào, Lệ Diêm đã đứng trên tảng đá, trong lòng chan chứa vui sướng mở miệng.

Tân Mi ngẩng đầu nhìn thấy y: “Sao người cũng trốn ở đây?! Không xông ra ngăn cản chàng giết người lung tung sao?”

Lệ Diêm hơi sừng sốt: “Thiếu gia đang thức tỉnh, sao tại hạ có bản lĩnh ngăn cản được chứ. Thiếu gia muốn giết ít thì sẽ giết ít, muốn giết tất cả cũng không ai ngăn được nữa là.”

“Những người chàng giết cũng có người của hoàng thượng mà! Không phải các người làm việc cho hoàng đế sao?”

Trên mặt Lệ Diêm chợt trở nên lạnh lùng, khắc nghiệt: “Chiến quý ngoại trừ Thần tộc, sẽ không bao giờ nguyện trung thành với bất kỳ ai.”

... Chỉ có điều nếu hấn giết hết người ở đây thì sau đó sẽ giết luôn bọn họ sao?

Tân Mi chỉ cảm thấy tim đập ầm ầm, lạnh lẽo nhào người ra nhìn, Lục Thiên Kiêu đã cách nàng nằng nằng rất xa, từ đầu đến chân đều thấm đẫm máu tươi — máu của người khác.

Rất nhiều người vây xung quanh hấn, nhưng không ai dám tới gần, ai nấy đều hoảng sợ lại trầm mặc nhìn hấn tru lên vô cùng thê lương, giống như đang chịu đựng sự đau đớn vô cùng khủng khiếp. Yểm Nguyệt trường đao bị hấn nắm chặt trong tay, bởi vì chém giết quá nhiều người mà mỗi lưỡi đao chém xuống đều bổ mạnh trên mặt đất, mỗi lần bổ xuống đều tạo ra một cái hố sâu hẹp dài.

Bây giờ chàng ... Đang rất đau đớn phải không?

Nàng cúi đầu nhìn bàn tay của mình, trong lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi. Bộ dạng này của Lục Thiên Kiêu nàng chưa từng gặp qua, hoàn toàn không thể tới gần, chỉ có bản năng điên cuồng giết chóc của Chiến quỷ. Chẳng lẽ ... Nàng thực sự phải làm như Tư Lan nói, mặc kệ cục diện kinh thiên động địa này nhào lên ôm lấy chàng, sau đó dùng giọng nói như chim quyên của mình không ngừng gọi tên Lục Thiên Kiêu?

... Ọc, buồn nôn quá, hay là thôi đi.

Yểm Nguyệt trường đao bỗng nhiên giơ lên cao, Lục Thiên Kiêu làm động tác chuẩn bị phóng đao, mục tiêu là — lều trại trên đỉnh núi Bạch ở xa xa! Hình như là lều trại của thủ lĩnh nông binh Võ Sáng?

Thanh trường đao nhuộm đẫm màu đỏ tươi bay khỏi tay hấn, phát ra tiếng rít cực kỳ sắc nhọn đến chói tai, giống như một ngôi sao màu đỏ phóng vụt qua trên bầu trời. Giống hệt như lần trước giết con hổ yêu, dường như biến thành một thanh trường đao ẩn chứa sự sống mãnh liệt, nó bay lượn cao thấp vòng quanh lều trại, trong chớp mắt đã xé cái lều tan nát

thành những mảnh nhỏ bay tứ tung khắp nơi, ngoài những mảnh vụn của lều trại còn có những mảnh máu thịt nát bầy, có lẽ là của người ở trong đó.

“Thường Thắng vương! Là Thường Thắng vương!”

Nông binh bắt đầu xao động, tất cả mọi người đều biết rõ, người trong lều trại là em trai của Võ Sảng, tự phong là Thường Thắng vương, võ nghệ cao cường. Thủ lĩnh thứ hai của nông binh, bị giết mà không nói được nửa lời, đối với bọn họ là sự đả kích vô cùng to lớn, kể cả Võ Sảng cũng sửng sốt đến cứng đờ người ra một lúc lâu, mới vừa đột nhiên hoàn hồn lại, thúc ngựa quay đầu bỏ chạy: “Rút lui! Hôm nay, tạm thời lui lại!”

Sĩ khí sụp đổ, nông binh tan tác như bầy ong vỡ tổ, rút lui ra xa ba mươi dặm. Mồng 6 tháng 8, trận chiến ở quan ải Gia Bình, quan binh giành được một trận thắng nho nhỏ.

Tướng quân Bạch Tông Anh cưỡi ngựa chạy tới, sắc mặt phức tạp, Lục Thiên Kiêu im lặng đứng yên tại chỗ, không gào rú cũng không giết người nữa, lại biến thành một tảng đá vô tri vô giác, ngược khuôn mặt nhuốm đầy máu tươi và đôi mắt trống rỗng nhìn lên trời.

“Phiêu ky tướng quân...”

Bạch Tông Anh mới nói được bốn chữ, Lục Thiên Kiêu bỗng nhiên vung đao về phía lão, phó tướng trung thành bên cạnh Bạch Tông Anh lập tức xông lên phía trước ngăn cản, bị một đao của hắn chém thành hai nửa, kêu lên thảm thiết, rơi xuống đất.

“Ngài... Ngài muốn làm gì?!” Bạch Tông Anh hoảng sợ té từ trên ngựa xuống, vừa bò vừa chạy trốn về phía sau.

Thanh trường đao lại giơ lên một lần nữa, lần này là nhắm ngay vào bản mặt béo ị của lão.

“Lục Thiên Kiều!”

Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của một cô nương trẻ tuổi, cánh tay cầm trường đao đang giơ lên của Lục Thiên Kiều chợt khựng lại.

Trước mắt bao nhiêu người, Tân Mi ôm một tảng đá lớn trên mặt đất lên, dùng sức ném về phía hấn: “Chàng không nên tiếp tục phát điên nữa!”

“Bịch”, tảng đá lớn đập vô cùng chuẩn xác vào ót của phiêu kỵ tướng quân đang phát điên, thanh trường đao trên tay rơi xuống, hấn ngã lăn ra mặt đất.

“Cô làm gì vậy?!” Tư Lan thiếu điều muốn ngất theo.

“À, ta chỉ muốn làm cho chàng im lặng một chút...” Tân Mi hiếm khi cảm thấy chột dạ.

Bây giờ hấn đã thực sự im lặng, im lặng một cách lạ thường luôn, bởi vì hấn lăn đùng ra ngất rồi còn đâu.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tuân Táng (Iv)

Lục Thiên Kiều ngất xỉu sau đó không tỉnh lại.

Tư Lan và Lệ Diêm nhìn nàng với ánh mắt hình viên đạn, khiến nàng cảm thấy mình giống như chết đi sống lại nhiều lần...

Thế là đêm đó, trong vòng mười sáu năm, lần đầu tiên Tân Mi — gặp ác mộng.

Nàng mơ thấy mình bị một đám Chiến quý lôi đi tuần táng, ném nàng vào trong quan tài bằng đá lạnh như băng, nằm sóng vai với Lục Thiên Kiều đã chết, cả người hãn vừa lạnh vừa cứng ngắt.

Nàng nhớ rõ là mình đã dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua thân người quen thuộc của hãn, nhưng đầu ngón tay chạm vào không phải là da thịt ấm áp ngày xưa.

Cảm giác lạnh lẽo của xác chết thấm vào trong da thịt, rồi lan vào tận đáy lòng.

Tân Mi hoảng sợ bừng tỉnh, trước mắt nhòe ướt, từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống khóe mắt.

Nàng mơ màng ôm chần ngồi dậy, trong cổ họng dường như bị thứ gì đó chặn lại, bóp nghẹt khiến nàng thở không nổi. Con người chưa từng biết sợ là gì như nàng lần này lại bị dọa đến mức ngây người lâu thật lâu.

Màn cửa bỗng nhiên bị người khác xốc mạnh lên, Tư Lan bước vào với sắc mặt xám trắng: “Chạy mau! Tướng quân ... Mẹ của tướng quân đến.”

... Là tới tìm nàng tính số sao? Tân Mi chưa từng bị đe dọa tinh thần, thế mà chỉ với một lần này thôi đã cảm thấy ruột gan rối bời như tơ vò. Nhắc đến mới nói, bản lĩnh của Lục Thiên Kiêu vốn rất cao, chắc sẽ không bị cục đá của nàng tặng cho mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

Nàng vội vàng rửa mặt, chải đầu, vén tóc, chỉnh sửa lại y phục tươm tất, bước ra khỏi căn lều nhỏ của mình để lần đầu ra mắt mẹ chồng, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa trắng như tuyết dừng trước lều trại của Lục Thiên Kiêu.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy mẹ của Lục Thiên Kiêu, thật khác xa so với những gì nàng tưởng tượng trước đây.

Lệ Triều Ương mặc y phục trắng như tuyết, im lặng bước từ trên xe xuống, từng đường nét trên khuôn mặt, mái tóc óng ả, và cả thân người đều giống như được xây bằng băng tuyết.

Vốn tưởng rằng tất cả Chiến quý đều có đôi mắt màu đỏ, nhưng thì ra không phải vậy. Khi chưa qua hai mươi lăm tuổi thì đôi mắt của Chiến quý là màu đỏ, nhưng một khi vượt qua biến kiếp thuận lợi, thì nhìn bề ngoài không hề khác người bình thường, chỉ khi nào sát ý bùng phát thì đôi mắt mới chuyển thành màu đỏ.

Lệ Triều Ương bước vào lều trại, dường như quay đầu lại nhìn nàng một cái, Tân Mi thật sự không dám xác định, bởi vì lòng nàng bây giờ đang như cái mạng nhện, chẳng ngược bên xuôi, không thể tập trung được, hết như bị một màn sương mù che mắt, không nhìn thấy rõ vẻ mặt thực sự của bà ấy.

Đi theo sau Lệ Triều Ương là Lệ Mẫn, đang phóng ánh mắt hung tợn nhìn sang — y còn nhớ rõ chuyện bị nàng dùng phi tiêu bột gạo hạ gục ở

hoàng lạnh, chuyện này quả thực là một sự sỉ nhục vô cùng lớn trong cuộc đời y.

Trong lòng Tân Mi hơi bất an, ngẩng đầu nhìn Tư Lan đứng bên cạnh, hỏi y: “Người nói... Khụ khụ, có khi nào Lục Thiên Kiêu vì bị ta đập một nhát mà không vượt qua được lần biến thân này hay không?”

Tư Lan nghiêm mặt: “Ta không biết.”

“... Người nói một câu kiểu như ‘Không liên quan đến cô’ đi! Bây giờ ta rất lo lắng, rất áy náy, rất đau lòng, rất tuyệt vọng, người có biết hay không!”

“Ta không biết.”

Tân Mi đành phải ngược mặt nhìn về phía lều trại, lo lắng, bồn chồn đến mức nhú chặt lông mày.

Trong lều, Lệ Diêm cẩn thận đỡ Lục Thiên Kiêu đang mê man bất tỉnh đến trước mặt mọi người, chỉ vào cục u sưng vù to tướng sau ót hăn, cảm giận nói: “Phu nhân xem này, tướng quân đã bị tảng đá nện trúng chỗ này nên mới ngất đi.”

“Lúc ấy thiếu gia đang bừng bừng, đang điên cuồng, đang hưởng thụ sức mạnh của một Chiến quỷ mới sinh ra trong màn mưa máu đầy trời ... Sau đó một tảng đá bay tới, phá nát tất cả, biến mọi chuyện trở về số không!”

Lệ Triều Ương không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ngồi bên giường, bàn tay mang bao tay tơ lụa trắng như tuyết, nhẹ nhàng xoa xoa trán của Lục Thiên Kiêu.

Cơ thể con trai bà vẫn ấm áp, hơi thở vẫn đều đặn như trước, làn da đã có phản ứng khi bà chạm tay vào, cảm giác ngũ quan đã trở về bình thường,

nhưng nó lại ngủ mãi ngủ không tỉnh.

Lệ Diêm vẫn đùng đùng tức giận, bất bình nói: “Tất cả đều do Tân tiểu thư gây chuyện, dùng tảng đá đánh thiếu gia hôn mê!”

Lệ Triều Ương lạnh lùng nhìn y: “Trút giận sang người khác, chứng tỏ người quá non nớt, ấu trĩ. Người của bộ tộc ta sao lại yếu ớt như thế? Chỉ một tảng đá đã có thể giết chết Chiến quý, như vậy chết cũng đáng.”

Lệ Diêm im lặng.

“Chuyện ta giao cho người và Lệ Mẫn, các người không làm tốt chuyện nào cả. Đi ra ngoài, trở về sẽ có hình phạt thích đáng.”

Sắc mặt Lệ Diêm tái nhợt bước ra ngoài lều trại.

Lệ Triều Ương lẳng lặng ngồi bên giường rất lâu, bỗng nhiên khẽ cử động, bà cởi bao tay ra, chần chờ, thông thả, thậm chí có phần ngượng ngập, nhẹ nhàng xoa xoa gò má Lục Thiên Kiều.

Từ lúc sinh nó cho tới bây giờ, đúng hai mươi lăm năm, dường như bà chưa bao giờ lặng yên chạm vào đứa con ruột thịt của mình như vậy.

Nhìn thấy con của mình mang khuôn mặt rất giống một người, Lệ Triều Ương đột nhiên lại cảm thấy nhớ nhung da diết. Năm đó, vào lúc chàng chết, cũng lặng yên như vậy, khuôn mặt vùi trong bàn tay bà, lẳng lặng ngừng thở. Mà bây giờ, con trai của bà và người đàn ông đó cũng nằm cùng một tư thế nằm trước mặt bà, bà chợt cảm thấy lại có lại cảm giác đã đánh mất từ lâu, giống như lại chứng kiến người ấy chết một lần nữa.

Đôi mắt đen láy chợt biến thành màu đỏ máu, phát sáng rực lên, không được trút giận sang người khác sao? Thực buồn cười, điều này ngay chính bản thân bà cũng không làm được.

Bà quay đầu lại gọi: “Lệ Mẫn.”

Chiến quý đứng bên ngoài lều lập tức hiểu ý, hướng về phía Tân Mi hành lễ, lạnh nhạt nói: “Tân tiểu thư, phu nhân mời.”

... Con dâu xấu rớt cuộc cũng phải gặp cha mẹ chồng.

Tân Mi do dự một chút, cuối cùng cũng vén màn cửa, chậm rãi đi vào.

Đối mặt với nàng là một đôi mắt màu đỏ rực, lạnh lùng như băng, nàng hơi sững sờ nhưng không né tránh, chỉ lẳng lặng nhìn Lệ Triều Ương.

Giống như đã ba thu, rốt cục Lệ Triều Ương cất giọng nhẹ như gió thoảng.

“... Còn một ngày cuối cùng, nếu nó không tỉnh lại thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Tân Mi giữ sự vướng mắc trong lòng đã lâu, cố gắng nhẫn nhịn nhưng vẫn không nhịn được, nhỏ giọng hỏi bà: “Nguyên nhân là do bị tảng đá đó đập trúng sao?”

Lệ Triều Ương không trả lời vấn đề này.

Rõ ràng là bà ấy đang ngồi, còn nàng đang đứng, một cao một thấp, khoảng cách không hề xa, nhưng Tân Mi lại cảm giác bà ấy đang ở một nơi vô cùng xa xôi, dùng đôi mắt lạnh lùng không chút tình cảm, cao cao tại thượng nhìn xuống nàng đang ở phía dưới.

“Nếu không tỉnh lại thì cũng đồng nghĩa với đã chết. Một phần của Thiên Kiêu ta đã sớm ra lệnh cho người ở hoàng lăng mở ra, nó rất thích nơi đó phải không?”

... Nói vậy là có ý gì?

“Khi nó còn sống ta không cho nó được những thứ nó thích. Nhưng khi nó chết ta nhất định sẽ cho nó tất cả những thứ nó thích nhất.”

Ánh mắt mê hoặc của Lệ Triều Ương rất cực cũng ngừng lại tại một điểm, ngay trên khuôn mặt của Tân Mi: “Bao gồm cả người.”

Tân Mi khẽ nhếch miệng, hơi chần chừ một lát, nàng cho rằng mình sẽ hỏi về chuyện tuấn táng nhưng không ngờ lời nói ra lại biến thành : “Chàng sẽ không chết.”

Lệ Triều Ương không ngờ nàng lại thốt ra những lời này, không khỏi rung động, quay đầu lại nhìn nàng nói lạnh lùng: “Tân tiểu thư, mời ra ngoài đợi tin tức.”

“Con không đi.”

Nàng trả lời nhẹ nhàng mà vô cùng kiên định.

“Con không đi, con sẽ ở lại đây, bên cạnh chàng. Lục Thiên Kiều sẽ không chết, chàng nhất định sẽ tỉnh lại.”

“Ta không thích nghe những lời tốt đẹp mà sáo rỗng này.”

“Người là mẹ của chàng nhưng người lại không chịu tin tưởng chàng sẽ không chết. Đây đâu phải là những lời nói tốt đẹp, dễ dành người khác gì, chẳng lẽ người không hiểu sao?”

Đôi mắt màu đỏ máu lại nhìn nàng một lần nữa, giọng nói của Lệ Triều Ương chứa đầy sự rét lạnh: “Tân tiểu thư, người không biết rằng giả vờ can đảm thì không có ý nghĩa gì cả.”

Tân Mi không trả lời Lệ Triều Ương, tự ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Lục Thiên Kiều, hơi ấm giữa những lọn tóc khiến sự bất an trong lòng nàng lắng xuống, nàng chột bình tĩnh lại.

Sao nàng không biết chứ, thậm chí chuyện này nàng hiểu rõ hơn ai hết.

Nàng biết rõ Lục Thiên Kiêu thích cuộc sống nhàn nhã yên tĩnh trong hoàng lăng; biết rõ chàng thích làm con rối khi rảnh rỗi; biết rõ chàng thật ra không thích đánh trận; càng biết rõ hơn nữa, chàng tuy rằng thường thốt ra lời nói lạnh lùng, khó nghe, mặt than khó ưa, không chút gần gũi nhưng trong lòng chàng ấm áp hơn bất cứ ai.

“Con ở bên chàng.”

Sắc đỏ trong đôi mắt dần tan biến, Lệ Triều Ương khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng thoảng qua như có như không.

“Người mang dòng máu lai hỗn tạp trong bộ tộc ta, cũng không hẳn là không ai có thể vượt qua biển kiếp, lúc trước Thiên Kiêu nhờ tiểu tiên nhân kia điều tra, chắc hẳn đã biết rõ. Nhưng cụ thể vượt qua như thế nào, thì mỗi người một khác, phương pháp cũng khác nhau, không thể tham khảo người khác được. Nhưng con trai của Lệ Triều Ương ta, sao có thể biến mất như những người khác được, nói với nó dùm ta, ta không cho phép nó chết một cách hèn hạ như vậy.”

Tấm màn cửa khép lại, bà lại bước lên chiếc xe ngựa tuyết trắng kia, lẳng lặng đứng canh ở bên ngoài lều.

Ngày chậm rãi trôi qua, đêm lại xuống, Tư Lan lại đưa cơm vào một lần nữa, đôi mắt đỏ hoe nhìn Lục Thiên Kiêu, nhưng không nói gì cả, xiết chặt nắm tay lại rồi chạy ra ngoài.

Tân Mi nhẹ nhàng vỗ vỗ lên má Lục Thiên Kiêu: “... Này, bị tảng đá đập chết thì không phải đàn ông đích thực, chàng không tỉnh lại, là muốn đem tội danh này đẩy trên đầu em khiến em cắn rút lương tâm sao?”

Không ai trả lời

“Em nói cho chàng biết, chàng đừng mơ tưởng nhé, sau khi chết còn muốn em phải tuần táng theo chàng. Em đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi, chàng mà chết thì cho dù có chôn em trong hố với chàng, em cũng đào mộ chui ra ngoài để kiếm chồng khác. Này, em sẽ lấy chồng khác dùng ngon hơn chàng thật đấy, chàng đừng cho rằng em nói giỡn chơi nha.”

Vẫn không có ai trả lời nàng

Tân Mi dựa lưng vào tấm lều dẻo dai, mềm mại, phía trên có mở một cửa sổ thông khí khá lớn, thời tiết thật đẹp, dải ngân hà sáng lấp lánh, ánh sao rực rỡ. Những cơn gió đêm đưa tới mùi hương mà không dám ngó lời khen tặng, có mùi khói đạn thuốc súng, cũng có mùi máu tươi, ở nơi xa xa, còn có tiếng rên rỉ, đau đớn của những binh lính bị thương.

Tân Mi ôm đầu Lục Thiên Kiều vào trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng luồn qua mái tóc dài mềm mại của hắn, đột nhiên bắt đầu nhớ về hoàng lăng.

Tất cả mọi người đang chờ bọn họ ở hoàng lăng.

Những cơn gió mang theo cảm giác mát lạnh, nhẹ nhàng, khoan khoái đang chờ bọn họ, những ngọn cỏ dại thơm ngát tràn đầy triền núi cũng đang chờ, bầu trời đầy sao và vầng trăng sáng trong vẫn đang chờ họ trở về.

Thời gian hai người gặp nhau không dài, nhưng lại giống như đã trải qua rất lâu rất lâu rồi, thì ra chàng và em đã luôn ở bên cạnh nhau như vậy đó. Chàng động một tí là hai tai liền đỏ lên như mã não, còn có những ánh nhìn chăm chú vào em mà khiến em suy đoán hoài vẫn không hiểu nổi, mọi thứ dường như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Thì ra nàng nhớ tất cả, một chi tiết nhỏ nhất cũng không quên.

Lấy chồng khác sao? Nói đùa gì vậy. Bây giờ nàng không hề có suy nghĩ rằng mình sẽ gả cho một người nào khác nữa, cũng không quan tâm tới bất kỳ ai.

Người nàng muốn gả, là nhân duyên trời định, là cặp đôi trời định, người đó chỉ có thể là Lục Thiên Kiêu.

Lục Thiên Kiêu, chàng làm gì mà bây giờ còn chưa tỉnh lại?

Hết đêm, trời lại sáng.

Tân Mi lẳng lặng ngược nhìn vầng trăng treo trên đỉnh đầu dần dần trở nên mờ nhạt, bỗng nhiên, cái đầu trong lòng nàng khẽ động dậy —— nhưng không chỉ đầu mà cả người Lục Thiên Kiêu đều cử động, giống như vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, hấn xoay người, giơ tay lên sờ sờ cục u sưng vù sau ót, mơ màng, ngờ ngàng mở mắt ra.

Vẫn là đôi mắt màu đỏ máu.

Nàng không dám cử động, thậm chí như ngừng thở, mắt tròn tròn, nhìn hấn chăm chăm.

... Là Lục Thiên Kiêu bình thường? Hay là Chiến quý cầm đao giết người lung tung trên chiến trường? Nhưng mà nếu là Chiến quý thì bây giờ nàng bỏ chạy còn kịp không?

Lục Thiên Kiêu mơ mơ màng màng nhìn nàng một hồi lâu thật lâu, có lẽ còn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn, chỉ mở miệng ngáp một cái, quàng tay ôm chặt lấy nàng, nhắm mắt nỉ non: “Tân Mi ... Đừng quậy nữa ... Ngủ đi.”

Tân Mi kích động, hai mắt rưng rưng, làn môi run rẩy, giang hai tay ra sức ôm lấy hấn, nhớ đến sự lo lắng lẫn hy vọng của mình mấy ngày liên

tiếp, nàng vẫn tin tưởng hẳn nhất định sẽ tỉnh lại, nàng biết rõ, hẳn đã thực sự tỉnh lại rồi.

Nhưng hẳn lại xoay người, cuốn chăn mền lên, hoàn toàn không để ý đến nàng, tiếp tục ngủ.

Cánh tay đang vươn ra chợt biến thành nắm đấm, đập mạnh một cái rầm trên ván giường, chiếc giường yếu ớt lập tức sập xuống.

“Không được mang bộ dạng đáng ghét đó nữa! Mau tỉnh lại, chàng còn ngủ cái rầm gì nữa!”

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mẹ Nhường Bước

Ván giường sập xuống, hai người nằm trên giường tất nhiên cũng bị lọt xuống đất, đầu Tân Mi còn đập vào cạnh giường, đau đến ứa nước mắt.

Một bàn tay bất ngờ nhẹ nhàng đặt lên, bao quanh đầu nàng, Tân Mi ngóc đầu lên nhìn, đó là một đôi mắt đỏ nhưng lại vô cùng dịu dàng.

“Quậ quá.” Lục Thiên Kiêu nhỏ giọng nói, hấn thò tay ra kéo nàng từ dưới gầm giường lên, tay còn lại nhẹ nhàng xoa xoa cục u trên đầu nàng. Thấy nàng cứ nghếch mặt ra nhìn mình chăm chăm, Lục Thiên Kiêu khẽ cười: “Đau lắm hả?”

Tân Mi bỗng vô cùng kích động, hai mắt rưng rưng, đôi môi run rẩy.

Không khí, cái này mới chuẩn là không khí lãng mạn mà Triệu quan nhân nói.

Nàng đâm đầu lao thẳng vào lòng Lục Thiên Kiêu, đầu nàng như muốn chui vào áo hấn mà ra sức dụi, nước mắt nước mũi chảy tèm lem, nàng cọ đến khi làm ướt một mảng vạt áo lớn trước ngực hấn.

“Chàng tỉnh rồi, tỉnh lại rồi!”

Nàng đã từng nghĩ đến rất nhiều câu, nhiều lời hay mà nàng muốn nói với hấn, cũng đã từng thử tự biên tự diễn tập nói những lời đó rất nhiều lần, giờ chuyện bất ngờ ập đến, những lời đó nàng đều quên sạch sẽ. Ngoại trừ

cứ mãi lặp đi lặp lại ba chữ kia, đầu nàng không nghĩ được bất kỳ điều gì khác, cũng không muốn nghĩ đến nữa.

Lục Thiên Kiều đè cái đầu đang ngọ nguậy lung tung của nàng lại.

Lúc này, hành động của hấn vẫn vụng về như trước, không biết nên nói gì, đành phải lặng im xoa xoa cục u trên đầu nàng, lại dùng tay áo đang rất sạch sẽ của mình lau nước mũi nước mắt đang chảy tèm lem trên mặt nàng.

Hấn nằm mơ một giấc mơ rất dài, hấn đã cưới Tân Mi làm vợ, sống trọn một cuộc đời thật bình an, yên lành, viên mãn, lúc này hấn tỉnh lại sau một giấc mộng trọn vẹn, ngay trước mắt là một Tân Mi vừa bạo lực vừa nước mắt nước mũi tèm lem.

Tân Mi trong mộng vừa hiền lành vừa dịu dàng, ôi, quả nhiên... đó chỉ là một giấc mộng xa vời...

Nhưng mà, như thế này lại càng tốt.

Những ngón tay hấn luồn vào mái tóc mềm mại của nàng, thay nàng gỡ những sợi tóc rối quấn bết vào nhau, hấn dùng ngón tay tỉ mỉ chải chuốt mái tóc nàng.

Tân Mi ngược cặp mắt đỏ ửng không kém hơn hấn bao nhiêu, thì thào: “Chàng nói cái gì đi...”

Giờ đây chỉ có một mình nàng kích động, vui mừng lảng xảng đến mức nhộn nhạo, bầu không khí cũng không ổn lắm.

Lục Thiên Kiều thấy đôi mắt nàng dày đặc tơ máu, hấn nhỏ nhẹ nói: “Em ngủ một chút đi, tỉnh dậy rồi nói tiếp.”

“Em không ngủ, giờ chàng nói gì với em đi.”

Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu, tai dần dần đỏ ửng, nghiêng mặt sang một bên, giọng nói ngày càng bé tẹo: “Rất ... rất nhớ em.”

“Cái gì? Miệng chàng cũng đâu bị nhét củ cải nào đâu, sao nói gì mà em chẳng nghe rõ vậy.”

“ ... ”

Ngón tay hắn khẽ nhấn vào cục u trên đầu nàng, thừa lúc nàng đau đến nhảy dựng lên, Lục Thiên Kiều đẩy nàng ra, đứng lên đi về phía cửa.

“Ngoan, ngủ một giấc đi. Ta sẽ ở đây, không trốn đi mất đâu.”

“Nhưng bây giờ chàng đang định chạy ra ngoài!” Tân Mi vênh mặt lên.

Lục Thiên Kiều nở một nụ cười hiếm có, cũng có thể coi là ‘Ngọt ngào, chiều chuộng’, trong phút chốc làm nàng ngất ngây đến choáng váng.

“Chờ lúc em tỉnh dậy, ta có chuyện tốt muốn nói với em.”

... Sao lại, lại giống như có cảm giác thần điên hồn đảo thế này nhỉ? Tân Mi đỏ mặt nhìn hắn đi ra khỏi lều, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại, nàng quay đầu nhìn nhìn cái giường bị sụp xuống toang hoác một lỗ to, Tân Mi ngẫm nghĩ rồi dứt khoát lôi chăn mền trải lên trên đất, gọi Thu Nguyệt ra, chui vào trong cánh cửa nó mà ngủ.

Chàng nói có chuyện tốt muốn nói với mình, cuối cùng là muốn nói gì đây? Chẳng lẽ, chàng đã hạ quyết tâm muốn động phòng hoa chúc với mình, làm vợ chồng thật sự sao?

Tân Mi hứng trí bưng bưng lẩn tới lẩn lui dưới cánh cửa Thu Nguyệt, trong lòng nàng xuân tình phấp phới, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Lục Thiên Kiều kéo màn cửa lại, hơi giương mắt nhìn lên, hắn thấy Lê Mẫn và Lê Diêm đang đứng trước mặt mình, ánh mắt hai người bọn họ lúc

đầu vô cùng mừng rỡ, nhưng sau lại phức tạp, và có chút phân vân.

Đôi mắt vẫn là màu đỏ, chứng minh sức mạnh vẫn chưa thức tỉnh hoàn toàn, nhưng chỉ có một điều tốt duy nhất là thiếu gia vẫn còn sống. Chuyện này cũng đã xảy ra rồi, chỉ là loại người cao ngạo như phu nhân làm sao chấp nhận được đây? Bà thậm chí đã đặc biệt dành ra một ngày chạy tới đây chờ kết quả thức tỉnh của thiếu gia, theo hiểu biết của hai người bọn họ về tính cách của Lệ Triều Ương, phu nhân thà rằng con trai mình chết đi cũng không muốn hấn trọn đời làm thứ phế vật vô dụng.

Hai tên chiến quỷ lạng lẽ không nói gì nhường đường cho hấn, trơ mắt nhìn hấn gõ cửa chiếc xe ngựa trắng như tuyết.

Cửa xe bị đẩy ra, một cơn gió lạnh ập thẳng vào mặt, Lục Thiên Kiêu hơi sững sờ, hấn nhìn thấy không gian trong xe vốn chật hẹp, nhưng giờ đây nó lại là một vùng băng tuyết lạnh lẽo, gió thổi lạnh thấu xương, trong đó có một cái sân nhỏ hoàn toàn tách biệt với khung cảnh xung quanh.

Thứ pháp thuật này được gọi là Tụ lý càn khôn, Lục Thiên Kiêu cũng không lạ lắm gì, phép thuật trên túi Càn khôn của hấn cũng giống y như cái này. Trong một không gian hẹp mở ra một vùng trời rộng rãi, mới mẻ, là pháp thuật các tiên nhân hay dùng.

Lệ Triều Ương cũng không ngờ như Lệ Mẫn nói, chẳng những không ngờ mà trong tay bà còn đang nắm chặt một cây Phương Thiên kích rất lớn, trên trán nhễ nhại mồ hôi. Mảnh sân bà đang đứng đầy ngập tuyết phủ, tất cả cây cối và cả đình đài, lầu gác lúc này đều hóa thành một đồng đồ nát ... bà đang luyện công, những chiến quỷ mạnh mẽ như bà, không bao giờ có một phút giây lơ lửng nào cả.

Lệ Triều Ương với tay lấy chiếc áo khoác trắng như tuyết đặt ở một bên lên, bà chậm rãi khoác áo lên vai, quay đầu lại, nhẹ nhàng thổi một hơi vào đồng đồ nát, chỉ trong nháy mắt chúng đã khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Mái nhà nhọn và thẳng tắp hướng thẳng lên trời, đó chính là dạng kiến trúc nguyên bản của bộ tộc chiến quỷ sống ở vùng cực tây. Bà ngồi một mình trong đình nhỏ, cất tiếng : “Tới đây ngồi đi.”

Lục Thiên Kiều ngồi đối diện bà, sau khi đôi con người đen nhánh của bà nhìn thấy đôi mắt đỏ ửng của hẳn, trong phút chốc đôi mắt bà hóa thành màu đỏ tươi như sắc máu.

“Người thất bại rồi.” Lệ Triều Ương bình tĩnh nhìn hẳn chăm chăm: “Là kết quả đang thức tỉnh được phân nửa lại bị người ta phá ngang, là con nhóc kia làm hỏng chuyện.”

“Không liên quan đến nàng. Nguyên nhân chủ yếu là do con.”

“Những lý do nhảm chán đó ta không muốn nghe. Chiến quỷ thức tỉnh thất bại, sống như thế là sỉ nhục, huống chi người lại là con trai của Lệ Triều Ương ta.”

Lục Thiên Kiều lặng lẽ nhìn bà, vẻ mặt hẳn không vui cũng không buồn, thật lâu, thật lâu sau mới nói: “Có phải sỉ nhục hay không thì phải xem người đó sống ra sao chứ không phải chết thế nào.”

Phương Thiên kích khống lồ rít lên trong làn gió rét phóng thẳng đến, nó không chút nể tình đâm thẳng đến ngực Lục Thiên Kiều. Lục Thiên Kiều nhanh chóng bắt lấy mũi kích, hai người đối chọi ngay trên Phương Thiên kích.

“... Tiến bộ hơn lúc trước một chút rồi.” Lệ Triều Ương lạnh lùng nói: “Nhưng như thế vẫn chưa đủ đâu.”

Bà dùng sức đẩy một cái, hẳn và Phương Thiên kích cùng bị đánh bật ra, đập mạnh vào lớp băng tuyết thật dày.

“Uông công người mang danh là chiến quý, nhưng lại không có sức mạnh của chiến quý, giờ người lại còn nói với ta muốn sống sót một cách trơ trẽn nhục nhã! Người muốn làm ta thấy bị sỉ nhục đến mức nào đây?!”

Bà bước lên trước, đột nhiên Phương Thiên kích bất ngờ phóng tới, mũi kích lao thẳng về phía bà, Lệ Triều Ương không kịp tránh né, mái tóc dài đẹp đẽ của bà bị cắt mất một lọn, nhẹ nhàng rơi xuống nền tuyết.

Lục Thiên Kiêu nửa ngời ở trước mặt bà, ngửa đầu nhìn bà, cất tiếng điềm tĩnh: “Con sẽ sống.”

Lệ Triều Ương cười lạnh lùng: “Người có thể sống! Nhưng từ nay người không phải là con trai của Lệ Triều Ương ta nữa! Còn con nhóc kia đã phạm lỗi quá lớn, bộ tộc chiến quý không thể tha thứ cho nó!”

Phương Thiên Kích tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt, mũi kích như luồng sóng dữ gầm gào lao lên.

Lục Thiên Kiêu đi vào trong gần nửa canh giờ mà chưa ra, hai tên chiến quý hóng hớt bên ngoài có chút sốt ruột, Lệ Diêm thở dài: “Phu nhân sẽ không giết thiếu gia thật chứ?”

“Ta đoán rằng, phu nhân muốn giết Tân tiểu thư hơn.”

Lệ Mẫn quay đầu lại nhìn vào một cái lều trại, chiếc lều yếu ớt mỏng manh này, phu nhân chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể xé nó tơi tả, cũng tiện tay biến người đang ngủ trong kia thành thịt vụn ...

“Ta thấy thiếu gia hình như rất thích Tân tiểu thư, nếu để tiểu thư chết, chỉ sợ rằng thiếu gia thà rằng mình chết đi còn hơn.”

Lỗ tai chiến quý của bọn họ thật sự quá thính, những chuyện xảy ra trong lều này giờ, họ đều vểnh tai nghe tường tận không bỏ sót một chi tiết nào... Khụ, khụ, đây không thể xem là bọn họ cố ý nghe lén, dù sao cũng là tiếng nói chuyện lọt thẳng vào tai họ, bọn họ nghe quang minh chính đại mà.

“Tuy phu nhân chưa từng nói ra miệng, nhưng trong lòng người vẫn luôn hy vọng thiếu gia có thể thức tỉnh thành công, vì bộ tộc chiến quý kéo dài loại huyết mạch mạnh mẽ của giống nòi. Lần này thiếu gia không thể thức tỉnh thành công, nguyên nhân chính không phải do thiếu gia mà là do Tân tiểu thư phá đám... Ừm, tóm lại theo ta lần này cô ta tiêu rồi.”

Lời Lệ Mẫn còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng vang thật lớn, chiếc xe ngựa trắng như tuyết trong chốc lát bị xé tan nát thành gỗ vụn, hai bóng người như ma như quỷ vọt nhanh ra, đâm thẳng vào một chiếc lều trại cạnh bên, chiếc lều vô tội trong nháy mắt biến thành vãi vụn rơi lả tả trong gió.

“...Đại ca, huynh nói đúng rồi.” Lệ Diêm cúi người nhìn hai chiến quý đang đánh đến long trời lở đất, nói: “Quả nhiên là phu nhân muốn giết Tân tiểu thư, chúng ta nên tìm một góc nào đó trốn bão thì hơn.”

Hai người bọn họ tìm một chỗ hẻo lánh, an toàn hơn, cùng nhau ngồi chồm hổm, ngóc đầu hóng xem kết quả cuộc chiến của hai mẹ con.

Giữa không trung vang lên một tiếng rít sắc nhọn, Phương Thiên kích bị ném lên trên cao, tản ra một vùng sáng lóa mắt, nhắm vào Tân Mi đang nằm ngủ thẳng cẳng trong lều, thế tới như sấm sét.

Đột nhiên, một chiếc trường tiên màu đen vung vợi ra, mạnh mẽ bắt được Phương Thiên kích đang lao đến. Khóe miệng Lục Thiên Kiều chảy ra một vệt máu, nhíu mày gọi một tiếng: “Mẹ.”

Lệ Triều Ương lạnh lùng nói: “Người chết, thì nó sống. Nếu nó sống, người nhất định phải chết.”

“Mẹ à, giận cá chém thớt cũng không có ý nghĩa gì.”

“Roẹt” một tiếng, Phương Thiên kích đánh thẳng vào chiếc lều, đỉnh lều trong nháy mắt bị đánh rớt ra, ở bên trong là một người một chim vẫn đang ngủ như chết chả biết đến trời trăng mây nước là gì, cũng hoàn toàn không phát hiện ra bên ngoài đang đánh đến nghiêng trời lệch đất.

Chiến quỷ với sức mạnh chưa thức tỉnh hết không có cách nào đối chọi lại với sự công kích như sóng lớn của một Lệ Triều Ương đang nổi điên, cây roi dài vang lên tiếng đứt gãy, Lục Thiên Kiều vút luôn roi, chạy tới ôm chặt lấy Tân Mi vào lòng, đặt nàng dưới thân mà che chở bảo vệ.

Phương Thiên kích dừng lại sau lưng hấn ba tấc, máu trên người hấn chảy xuống nhuộm đỏ quần áo của Tân Mi. Nàng vẫn ngủ ngon lành, không biết đang lâm bĩm cái gì, vẻ mặt không chút ưu sầu.

Lệ Triều Ương lẳng lẳng nhìn hấn, lúc này hấn cũng không nhìn bà, chỉ cúi thấp đầu, lẳng yên che chở cho cô gái đang ngủ say dưới thân mình.

Tình cảnh này có chút thân thuộc ... Bà bỗng nhớ lại rất nhiều năm trước, mình cũng từng liều lĩnh đi theo một người đàn ông và cũng bị các vị trưởng bối trong tộc đuổi giết. Năm đó bà cũng từng dùng thân thể mình để bảo vệ người kia, lúc đó bà vẫn chưa từng nói với người đó một tiếng yêu nào cả, mà bà đã sẵn sàng trả giá bằng cả sinh mệnh của mình.

Đoạn tình cảm ấy không dễ gì dùng lời mà nói rõ được, không phải ai cũng có thể hiểu. Tất cả mọi thứ lúc ấy đều làm rung động lòng người, chiến quỷ bọn họ sẽ không bao giờ nói những lời ngọt ngào và mỹ lệ. Bọn họ chỉ biết đánh đổi lấy tình yêu bằng tính mệnh hoặc máu tươi, chỉ biết âm thầm che chở, dõi theo người ấy từ phía sau.

Chiến quỷ chỉ có duy nhất một cách yêu đương rất vụng về, ngốc nghếch ấy.

... Nhưng người đó, đã không hiểu được chuyện này, vẫn luôn nghi ngờ tình yêu của bà, đến lúc chết đi người đó cũng không hề thanh thản.

Bỗng nhiên bà lại nhớ đến ánh mắt trong suốt không chút hoảng sợ của tiểu cô nương kia, con bé đã không chút do dự nói với bà: “Con sẽ ở bên chàng.”

Con bé ấy hiểu được ư?

Lệ Triều Ương chậm chạp thu Phương Thiên kích lại.

“Thiên Kiêu, đây là lần duy nhất và cuối cùng ta nhường nhịn người.” Bà xoay người bước đi: “Ta không muốn thấy nó nữa, nếu lần sau ta còn gặp nó, ta sẽ giết nó mà không cần suy xét.”

Chiếc xe ngựa trắng như tuyết đã bị hai người xé thành mảnh vụn, bà nhảy lên lưng Khiếu Phong Ly, quát một tiếng, con linh thú đen thui phóng đi như sấm sét, nhanh đến đáng ngạc nhiên, chỉ trong nháy mắt bóng dáng một người một ngựa đã biến mất hẳn.

Lệ Mẫn, Lệ Diêm thở phào một hơi, bước tới trước mặt Lục Thiên Kiêu, đồng loạt thở dài: “Thiếu gia à, người vẫn nên tiếp tục làm Phiêu kỵ tướng quân đi, lập một vài chiến công, như vậy tâm trạng của phu nhân sẽ thoải mái hơn một chút. Những năm gần đây Hồ tộc ngày càng lớn mạnh, vẫn luôn tìm tới khiêu khích chúng ta, người trong tộc chúng ta lại ngày càng ít ỏi, yếu đuối, phu nhân cứ mãi lo lắng, lần này người lại không thể thức tỉnh thành công, chắc chắn phu nhân sẽ rất đau lòng. Người rảnh rỗi thì nhớ về thăm nhà một chuyến ... À, người đừng nên đem Tân tiểu thư theo, để tránh cho phu nhân lại nổi điên.”

Hai người không dám nấn ná, mỗi người tự nhảy lên lưng linh thú của mình chạy theo Lệ Triều Ương.

Lúc Tân Mi tỉnh lại, trời đã xẩm tối, nàng được người khác ôm đến một cái lều tinh tươm hơn, nguyên vẹn hơn, lại còn ngủ trên một chiếc giường rất mềm mại.

Tân Mi xoay người lại thì thấy Lục Thiên Kiêu đang ngồi cạnh mình, hắn đã thay y phục, một bàn tay của hắn đang kéo chăn đắp cho nàng, cúi đầu yên lặng ngắm nhìn nàng.

Nàng cười hì hì, lui đầu vào lòng hắn, lờ mờ hỏi hắn: “Lục Thiên Kiêu, chàng muốn nói với em chuyện tốt gì thế? Bây giờ em tỉnh rồi, chàng nói luôn đi.”

Khóe mắt hắn dường như thoáng hiện ý cười, muốn nói, rồi lại có chút ngượng ngùng, đắn đo một lúc rất lâu, mới chậm chạp nói: “Mẹ ta đi rồi, lúc đó em lại ngủ, bà không thể nói lời tạm biệt với em.”

“Chắc hẳn bà không vui vẻ gì khi nhìn thấy mặt em đâu.” Tân Mi bỗng nhớ đến đôi mắt đỏ rực mà lạnh lẽo đó, dù bà cố kiềm chế đi chăng nữa, nhưng ngay cả kẻ đần cũng cảm nhận được sát khí trên người bà: “Em là đứa con dâu tội nghiệp bị mẹ chồng ghét bỏ.”

Lục Thiên Kiêu mỉm cười: “Em vẫn chưa được coi là con dâu... Tính ra em vẫn chưa được gả cho ta, chúng ta vẫn chưa bái thiên địa, cũng chưa từng uống rượu giao bôi.”

Hử, có ý gì đây? Tân Mi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn quay đầu đi, có chút thẹn thùng, tai hắn lại dần dần đỏ lên: “Ta muốn nói... em có muốn... muốn thành hôn lại không?”

Tân Mi sững sốt hết nửa ngày, ngoạ cổ đắn đo từng câu từng chữ hắn nói, bỗng nhiên nàng như bừng tỉnh, trợn trừng mắt, miệng cũng càng ngày càng há to hơn, run rẩy duỗi một ngón tay chỉ thẳng vào hắn, mất cả nửa buổi cũng không nói được một lời.

“Em có đồng ý gả cho ta không?” Hãn nắm lấy tay nàng, nắm thật chặt.

Nàng giật mình một lúc lâu, rớt cuộc mới nghiêm trang, cất lời vô cùng chân thành: “Lục Thiên Kiêu, em nghĩ rằng giờ là lúc chúng ta phải động phòng hoa chúc.”

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cái Được Gọi Là “Về Thăm Nhà”

Vào đêm hôm ấy, Tân Mi bị Lục Thiên Kiều quấn chặt trong chăn, ở trên giường lăn qua lăn lại hết một đêm. Ngày hôm sau lúc cả hai tỉnh dậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, thần thái cứ lơ đãng, vật vờ, chả có tí nào gọi là sáng suốt minh mẫn.

Lúc Tư Lan đem nước ấm rửa mặt bước vào, vẻ mặt y cứ đổi màu liên tục, hết đỏ rồi lại chuyển sang xanh, nét mặt của y giống như muốn đem hai con người của mình móc ra rồi quăng luôn xuống đất.

“Bẩm báo tướng quân, Bạch lão tướng quân đã chạy vắt giò lên cổ suốt cả đêm qua, ông ta vội vàng về kinh gặp lão Hoàng đế để cáo lão hồi hương, về quê cày ruộng.”

Cả ngày hôm qua, bọn họ quây tưng bừng đến mức chẳng thèm để ý hay nề mặt ai, cũng không buồn liếc lấy nửa con mắt chú ý đến phản ứng của những người khác ở quan ải Gia Bình. Ngẫm nghĩ lại, đầu tiên là Hoàng đế cố nhét một tướng quân như cái xác chết đến để giật công với ông ta, sau đó tướng quân kia lại đột nhiên nổi điên ép ông ta đến mức sống dở chết dở, rồi lại đến lượt mẹ của tướng quân ngang nhiên xông thẳng vào quan ải, hai mẹ con chả coi ai ra gì đánh một trận long trời lở đất làm gần phân nửa lều trại cái thì te tua, cái thì dấu vết còn sót lại cũng chỉ là những mẩu vải vụn.

Trái tim mỏng manh của Bạch lão tướng quân không chịu nổi cái loại áp lực nặng nề như thế, tối hôm đó nước mắt tuôn như suối, vút luôn mũ giáp sang một bên, chạy vội về kinh thành diện kiến hoàng đế, van xin bệ hạ

nhân từ cho ông ta về quê cày ruộng, đây thực ra cũng là chuyện thường tình của con người mà thôi.

Lục Thiên Kiêu tỏ thái độ đã biết tổng chuyện này: “Ta biết rồi.”

Tư Lan nhìn thấy sắc mặt Lục Thiên Kiêu trắng bệch, hần đứng dậy, chiếc áo choàng mỏng manh tuột khỏi vai, trên tấm ngực trần có một vết đỏ vô cùng mờ ám, trên mũi và cằm của tướng quân cũng có những dấu vết mờ ám y như trên ngực, thậm chí trên khóe môi còn có vết rách nữa, y không khỏi trừng mắt dữ tợn nhìn Tân Mi đang bị chiếc chăn bó lại như con sâu béo ngậy, nàng chỉ lòi mỗi cái đầu ra ngoài, dùng đôi mắt ngậy thơ vô tội nhìn thẳng vào y.

Thật ghê tởm! Y đã biết tổng con nhóc này vốn chẳng phải thứ tốt lành gì mà! Đêm đầu tiên trong cuộc đời tướng quân mà cô ta lại biến thành sói nữ! Huống chi ... huống chi mãi sáng qua tướng quân mới tỉnh dậy, đã thế còn đánh một trận long trời lở đất với Lệ Triều Ương nữa, thế mà tại sao cô ta lại không biết thế nào là nương, ngay trong đêm lại nở cường bức tướng quân, ở trên giường làm cái chuyện đáng băm vằm thế kia?!

“... Thuộc hạ sẽ đổi một thùng nước nóng cho ngài, ngài cứ yên lòng tắm gội.”

Tư Lan nước mắt rưng rưng, bưng chậu nước ấm vừa mới mang lên cất bước muốn rời khỏi.

Lục Thiên Kiêu lắc đầu: “Không cần đâu. Tư Lan, người quay về hoàng lăng đi, giúp ta làm một chuyện.”

“Xin tướng quân cứ phân phó.”

Vẻ mặt của Lục Thiên Kiêu hơi mất tự nhiên, mang theo một chút then thùng, hần khẽ ho một tiếng rồi chậm rãi nói: “Người quay về... Ừm, chuẩn

bị một vài thứ cho hôn lễ như giấy đỏ, kiệu hoa và vài thứ lặt vặt ... một thứ cũng không được thiếu.”

Tư Lan ngạc nhiên ngẩng phắt đầu lên, y không hiểu rõ lắm. Chuẩn bị hôn lễ? Mà là hôn lễ của ai?

Lục Thiên Kiêu đưa một tờ giấy ra: “Đây là số đo của ta và Tân Mi, người đi đặt người ta làm áo cưới và mũ phượng đi.”

Tư Lan tròn mắt, tướng quân muốn cùng tiểu yêu tinh kia thành hôn một lần nữa!? Bọn họ chẳng phải đã được hoàng đế tứ hôn và cũng đã sớm trở thành vợ chồng rồi sao?! Chẳng lẽ... chẳng lẽ là vì tối hôm qua xảy ra chuyện đó đó nên tướng quân mới thấy có lỗi với tiểu yêu tinh kia, vì vậy mới...

“Đi đi.” Lục Thiên Kiêu không muốn nói nhiều hơn, đứng dậy khoác thêm áo ngoài.

Tư Lan mang theo sắc mặt tái nhợt, như xác không hồn lờ mờ bước đi.

Lục Thiên Kiêu búi tóc xong, hãnh quay đầu lại liếc nhìn Tân Mi đang nằm trên giường, nàng vẫn chưa hề lên tiếng, chỉ liên tục xoay tròn đáy mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn ngẫm nghĩ một lát, mở miệng nói một câu rất thành khẩn: “Vẫn nên ... chờ đến sau hôn lễ đi.”

Tân Mi lại vênh mặt lên cãi: “Chúng ta đã thành hôn rồi.”

“Cái đó không tính.”

“Chàng bớt nói nhảm đi, chàng chỉ không muốn cùng em thôi.”

“... Tân Mi, ta là đàn ông, ta không muốn để em phải chịu ấm ức.”

“Nhưng bây giờ em thấy rất ấm ức.”

Lục Thiên Kiều thở dài một tiếng, ngồi xuống bên mép giường, đưa tay sờ sờ gò má mềm mại mịn màng của nàng: “Tân Mi, đừng làm loạn nữa.”

Nàng nhe hàm răng trắng nhờn ra, nhìn hẳn thật hung ác: “Rõ ràng là chàng trói chặt em lại, chàng mới là người đừng có làm loạn.”

Tối hôm qua, chẳng qua nàng chỉ cần hẳn có vài cái, vẫn chưa kịp có ý nghĩ xấu xa gì với hẳn, hẳn đã vội vội vàng vàng lôi dây trói yêu ra, thẳng tay trói nàng chặt như cái bánh tét từ đầu tới chân, như thế còn chưa đủ, sau đó còn dùng chân quấn toàn thân nàng lại, hại nàng lăn qua lăn lại cả đêm, làm như nàng là một con sói xám đang muốn ra tay với con thỏ nhỏ nhắn đáng yêu không bằng á! Có làm không vậy?! Vị trí của hai người bọn họ tại sao đến cuối cùng lại luôn ngược đời thế này?!

Lục Thiên Kiều vẫn không động đậy: “Nếu em không náo loạn nữa, ta sẽ thả em ra.”

“Hừ, ta không thèm bái thiên địa gì với chàng nữa! Cả đời này chàng cũng đừng mong động phòng hoa chúc!”

Nàng rõ ràng là một con thỏ trắng nhỏ mà lại cứ thích học theo sói xám nhe răng trợn mắt, bày ra cái bộ dạng dữ tợn nhưng lại đáng yêu hết sức. Lục Thiên Kiều vỗ vỗ cái cái trán đang nhăn tít lại của Tân Mi, thu dây trói yêu về. Tân Mi lo nhoi chui từ trong chăn ra, y phục xốc xếch, tóc tai bù xù, nàng nhảy thẳng xuống giường bắt đầu mang giày vào.

“Ta về nhà với cha đây! Lục Thiên Kiều, chàng đừng có tới tìm ta.”

Nàng đẩy cửa sổ ra, với dáng vẻ thật dữ tợn muốn phóng thẳng ra ngoài.

“Tân Mi, em quay lại đây.”

Một tiếng gọi rất dịu dàng mang theo chút ý cười cất lên.

Nàng dừng lại, nhưng cứng đầu không chịu xoay người lại, khoanh tay trước ngực rất kiêu căng, ngửa đầu nhìn trời.

“Nghe lời đi, quay lại đây.”

... Quả nhiên nàng vẫn ngoan ngoãn xoay người lại bước qua chỗ hăn.

Hăn nghiêng người tựa ở đầu giường, hàng lông mày khẽ nhướng lên, vẻ mặt ôn hòa có chút nét cười, ngay cả đáy mắt màu đỏ rực kia lúc này trông cũng không còn đáng sợ như trước. Lúc trước, hăn tựa như một thanh bảo đao tuyệt thế, tỏa ra ánh hào quang rét lạnh, hoàn toàn không thể đến gần. Bây giờ vì hăn đã thu lại thật kỹ sự sắc bén đó, cho nên thái độ của hăn với nàng đã ôn hòa hơn rất nhiều, thậm chí còn có chút dịu dàng nữa.

Tân Mi cảm thấy nhan sắc của hăn quả là không tệ chút nào, tuy hơi kém người nàng nhìn trúng đầu tiên là Trương Đại Hồ cực kỳ có mùi vị của đàn ông, tràn đầy khí khái nam nhân ấy. Nhưng cũng xem như hăn là hàng hiếm trăm dặm mới tìm được một người rồi.

“Ngồi xuống đi.” Lục Thiên Kiêu chỉ chỉ xuống giường.

Tân Mi rất nghe lời, ngồi đối diện với Lục Thiên Kiêu, cuối cùng vẫn không nhịn được mà thò vuốt ra nhéo một cái trên khuôn mặt của mỹ nam đối diện.

Lục Thiên Kiêu tóm lấy cổ tay nàng, cười bất đắc dĩ: “Xoay người lại nào.”

Cảm giác khi hăn cầm cây lược gỗ chải tóc cho nàng, những chiếc răng lược nhẹ nhàng trượt qua da đầu khiến nàng nhột nhạt.

Giọng nói của hắn rất nhu hòa và êm dịu: “Tóc hơi rối ... ta chải như vậy có đau không?”

Nàng lắc đầu liên tục.

Động tác chải tóc của hắn chẳng thành thực chút nào, vừa chậm lại vừa tỉ mỉ, còn vụng về chết đi được, khi gặp được đoạn nào tóc bị rối quấn chặt vào nhau, hắn cứ lọ mọ mãi ở đó đến cả nửa ngày, giống như hắn chỉ cần mạnh tay một chút thì da đầu nàng sẽ tróc ra luôn không bằng ấy. Tân Mi há miệng ra muốn châm biếm cái kiểu cẩn thận tỉ mỉ này của hắn, nhưng không hiểu vì sao, nàng đã mở miệng ra nhưng lại không thể nói được lời nào.

Ngón tay của hắn rất ấm, áp trên cổ nàng, tuy rằng tay hắn không hề nhúc nhích, nhưng lại làm cho cái cảm giác vừa quái dị vừa xa lạ nàng từng trải qua bỗng chốc dâng trào như núi lửa.

Tân Mi mờ mịt giương hàng mi lên, trái tim nhỏ bé trong lồng ngực không chịu nghe lời cứ liên tục nhảy dựng lên.

Nàng muốn ... ôm hắn một cái, tới gần hắn một chút, gần hơn chút nữa, chút nữa, rồi lại chút chút nữa ... Không phải là loại cảm giác như khi nàng với hắn gặm gặm, cắn cắn nhau, mà là... là... Ôi, nàng không thể nói rõ đó là cảm giác gì.

Lục Thiên Kiêu cũng không vấn mái tóc của nàng thành búi, chỉ giúp nàng thắt thành hai bím tóc ở hai bên, sau đó hắn lại nắm lấy hai vai nàng xoay người nàng lại, thay nàng chỉnh lại vạt áo và thắt lưng cho ngay ngắn, vén mái tóc mái thật dày của nàng lên tai, rồi lấy một chiếc khăn mềm đang ngâm trong nước ấm lau thật sạch sẽ khuôn mặt của nàng.

“Nếu em đã muốn về thì mang Liệt Vân Hoa theo cùng đi. Để lại Thu Nguyệt cho ta nhé?” Hắn khẽ hỏi nàng.

Tân Mi không biết phải làm sao để làm giảm nhịp của trái tim đang đập bùm bùm trong lồng ngực, nàng đỏ mặt hỏi lại: “... Là, là trao đổi tín vật đính ước sao?”

Lục Thiên Kiêu ngừng lại trong chốc lát rồi bật cười gật đầu: “Cũng được, Vậy thì xem như là tín vật đính ước của chúng ra đi.”

... Nàng vẫn cảm thấy đôi vợ chồng như hai người bạn họ có cái gì đó hơi kỳ lạ, cưới thì cũng đã cưới rồi, còn muốn dùng linh thú làm tín vật đính ước làm gì nữa, đến giờ phút này hai người bạn họ còn chưa động phòng hoa chúc, hẳn là còn nhất quyết muốn bá thiên địa nữa mới chịu.

Thật nhục đầu ghê.

Tân Mi cười Liệt Vân Hoa mang tâm trạng phức tạp quay về Tân Tà Trang... Có lẽ, dùng cái từ ‘về thăm nhà’ này nó không chính xác lắm thì phải?

Tân Hùng đang ở trong chuồng ngựa, ông muốn chọn ra một con ngựa đực trong đám ngựa vừa đến tuổi cập kê, để lai giống với vài thớt ngựa cái, bất chợt ông nghe thấy tiếng ngựa hí vang dội từ trên đầu vọng tới, con gái rượu nhà mình đang cưới một con linh mã oai phong thần võ lao từ trên trời xuống, mắt ông trong chốc lát bỗng nhiên lóe lóe, sáng rực rỡ... con ngựa này vừa tuấn tú vừa mạnh mẽ à nha!

“Cha, con về thăm nhà đây.”

Tân Mi nhảy khỏi lưng Liệt Vân Hoa, thuận miệng chào hỏi Tân Hùng.

Tân Hùng đã chạy tới trước bám chặt lấy chân sau của Liệt Vân Hoa cười tới mức không khép miệng lại được, giờ ông vừa nghe được lời này, nụ cười trên mặt nhất thời cứng ngắt lại.

“Về thăm nhà?” Ông nghi ngờ quay đầu nhìn xung quanh: “VẬY... con rể của cha đâu? Không phải hai đứa nên quay về cùng nhau sao?”

Tân Mi xì mặt: “Tụi con cãi nhau rồi, nên con một mình về thăm nhà.”

Cãi nhau ... Cứ xem là vậy đi. Nàng vuốt vuốt bím tóc, mặt lại bắt đầu đỏ ửng, tim lại dần nhộn nhạo.

“Con bị con rể đuổi ra khỏi nhà sao?!” Tân Hùng hoảng loạn tới mức muốn chết ngất: “Chỉ mới cưới có hơn một tháng, con... con... làm sao có thể bị tổng cổ về nhanh như vậy chứ?!”

“... Cha, phiền cha nghe kỹ lời nói của con. Là tụi con cãi nhau, cho nên con mới một mình chạy về nhà.”

“Tại sao con lại đả tỵ với con rể cha?! Hay là con cứ hết ăn lại lăn ra nằm làm cha mẹ chồng không vừa mắt? Con rể có viết đơn ly hôn hay không?! Có cách nào cứu vãn lại tình hình được không?!”

“Không phải mà, cha, căn bản không giống như cha nghĩ....”

Sao cha nàng lại khó có thể nói chuyện đến vậy hờ trời?

Lúc Tân Hùng tỉnh táo lại, là đã ăn xong bữa cơm chiều, rốt cuộc ông cũng không còn tiếp tục ngồi nói than thân trách phận, kể lể khóc lóc với cái vách tường nữa, lúc này ông bắt đầu xoay người lại chăm chú nhìn Tân Mi mà nước âm thầm tuôn như thác đổ, ông đang dùng cái loại ánh mắt khiến người ta tan nát cõi lòng mà nhìn chăm chăm vào cô con gái độc nhất của mình.

“Bảo bối của cha, ngoạn hình đẹp đẽ, tính cách cũng rất tốt, tại sao con đường hôn nhân của con lại gập ghềnh đến vậy...”

Ông khóc đến nghẹn ngào, dùng chiếc khăn tay ra sức hỉ mũi roẹt roẹt, rồi lại liên tục lắc đầu, thở dài sườn sượt.

“Cha, chúng con đến giờ vẫn còn chưa động phòng hoa chúc, cha nói xem ... có phải con không hề có sự quyến rũ của người phụ nữ, mà ngược lại trông rất trẻ con không?”

Tân Mi vô cùng vướng mắc về thái độ của Lục Thiên Kiều tối qua, chẳng qua tối đó nàng chỉ là chộp lấy cổ của hắn, gặm gặm hai cái trên cằm của hắn, nàng chỉ muốn tỏ vẻ thân mật giữa hai vợ chồng thôi mà. Nhưng hắn lại giống như bị sét bổ trúng, vội vàng ném nàng ra xa. Nàng không phục, lại vồ tới tóm lấy hắn, nhưng nàng không cẩn thận kéo tuột chiếc áo mỏng của hắn làm lộ ra một mảng ngực trần, làn da của hắn nhìn cũng không tệ chút nào, cho nên nàng lại cắn thêm một cái lên đó, kết quả rõ ràng là hắn không thể nhẫn nhịn được như lúc trước nữa, ôm chặt lấy nàng, rồi hắn bắt đầu cắn cắn tai nàng, ngay lập tức nàng cũng biết vâng lời cắn cắn cái mũi của hắn, sau đó dây trói yêu được tung ra, nàng bị cột lại vô cùng chắc chắn, hắn tiếp tục dùng mền quấn mấy vòng trói nàng lại.

Việc này thực sự là một sự đả kích lớn, nguyên một đêm nàng cứ lăn qua lộn lại, không thể ngủ ngon.

Tân Hùng ngừng khóc ngay, gương mặt già lụ khụ không nén được mà dần đỏ ửng lên, ông khẽ ho một tiếng, rồi nói: “Là việc này sao ... cha nói với con việc này cũng không tiện lắm. Bảo bối đáng thương, mẹ của con mất sớm, việc này cũng không ai dạy cho con, cha cũng... cũng rất ngượng khi phải nói với con loại chuyện đó... Mà tóm lại... dù sao thì... muốn làm vui lòng chồng của con, con vẫn nên học hỏi thêm chút đỉnh ... Con chờ đó! Cha cho con một thứ rất có ích đây.”

Tân Hùng đang ở nhà mình nhưng lại giống như một tên trộm, lén lén lút lút chạy vào phòng ngủ, lấy ra một cái gói được bao kín bằng vải dầu, nó được đặt ở tầng dưới cùng trong rương, cái mặt già nua của ông lúc này

đỏ như quả gấc: “Tiểu Mi à ... con cầm cái này đi ... Buổi tối, nhớ kỹ phải là buổi tối đó, lúc nào mà con chỉ có một mình mới được mở ra xem.”

Thứ gì mà lại bí bí mật mật đến vậy?

Tân Mi định xé bỏ lớp vải dầu ra, ông hoảng hồn vội vã cản lại: “Ban ngày không được xem! Lúc có người cũng không được xem! Chỉ cho phép một mình con lén lút nghiên cứu nó vào buổi tối.

Nàng đành phải bỏ cái bao đó vào trong ngực áo, sau đó tiếp tục an ủi người cha hôm nay đã bị tổn thương về tinh thần một lát nữa.

“Đúng rồi, linh mã hôm nay con cười về thật không tệ chút nào, con mua được ở đâu vậy? Có mắc lắm không? Chúng ta đang cần vài con linh mã tốt, cha sắp xếp cho nó đi phối giống với một vài giống ngựa tuyển được chứ?”

Tân Mi sững sốt một hồi, á, tín vật đỉnh ước của nàng vậy là đã bị cha nàng mang đi lai giống...

“Là ngựa cười của con rể cha đấy, nó là linh thú tụi con trao đổi.”

Nét mặt Tân Hùng rớt cuộc cũng lộ ra một tia hờn hờ: “Hả? Con rể? Xem ra nó vẫn thương con lắm lắm... Bảo bối ngoan, trời tối nhớ lấy những cuốn sách trong bao đó ra mà soi cho thật kỹ. Thật khó lắm mới kiếm được con rể mà tâm ý có con, lần sau con không được xù lông với con rể cha nữa, nhớ chưa?”

Tân Mi vẫn chưa kịp nói câu nào, thì đã nghe thấy bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu khàn khàn vô cùng uất hận của Liệt Vân Hoa, đằng sau còn truyền đến tiếng kêu sợ hãi của các vị sư huynh. Hai cha con nghe vậy đồng loạt quay đầu lại, thấy Liệt Vân Hoa đang phóng tới như điên, nó lao thẳng vào phòng dùng cái mũi đầy ăm ức đẩy đẩy tay Tân Mi, móng

trước thì đang ra sức cào cào dưới đất, dáng vẻ ngập tràn uất ức không chút cam lòng.

“Thế nào rồi?” Tân Hùng hỏi đại sư huynh đang đứng phía sau.

Đại sư huynh thở dài: “Con làm y như sư phụ dặn dò, chọn con ngựa cái tốt nhất trong trang để Liệt Vân Hoa lai giống, chúng con đã chọn đến mười mấy con thần mã xinh đẹp, nhưng nó nhìn con nào cũng không vừa mắt, chúng con không còn cách nào, đành phải đem nó nhốt chung với đám ngựa cái, ai biết được tự nhiên nó lại chạy mất...”

Tân Mi cúi đầu nhìn Liệt Vân Hoa đang lặng yên tuôn nước mắt đầm đìa, nàng ngẫm nghĩ một hồi, rồi như bừng tỉnh: “Vậy là nó thích ngựa đực rồi? Các huynh thử đem nó nhốt với đám ngựa đực xem sao?”

Cô, cô rõ ràng là đang phi báng ta mà! Liệt Vân Hoa bị một cú sốc nặng nề, mang theo đôi mắt ầng ậng, uất nghẹn muốn chảy cả máu mắt cứ thế bị đám người kia lôi đi nhốt chung với đám ngựa đực.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Không Cao Không Thấp (I)

Đêm hôm đó, trời không trăng gió thổi mạnh, yên tĩnh không tiếng động.

Tân Mi thắp đèn dầu lên, trình trọng mở gói đồ nhỏ, bọc kín bằng vải bố mà cha đưa cho nàng, rất cẩn thận, rất háo hức lại vô cùng thành kính, nhất định phải nghiêm túc học tập kỹ xảo tuyệt mật của cuộc sống vợ chồng.

Bên trong gói đồ có bốn cuốn sách cũ nát, trên bìa của cuốn thứ nhất viết mấy chữ to đùng [Bí kíp đảo ngược sóng tình chốn phòng the mà phụ nữ có chồng nhất định phải đọc]. Mở ra lật lật đại vài trang chỉ thấy toàn chữ là chữ, nhỏ xíu lít nha lít nhít dày đặc, khó đọc ghê gớm, nàng lật được vài trang đành ném qua một bên.

Cuốn thứ hai —— [Thuật ngữ chồng], cũng toàn là chữ nhỏ xíu, dày đặc.

Cuốn thứ ba —— [Chuyên sủng hai mươi năm hậu cung thâm sử: do Tường Tuệ hoàng hậu tự tay viết về hai mươi bốn cách thức ân ái], rất ít chữ, có nhiều hình vẽ, mở ra chưa tới hai trang, thì thấy bên trong là những bức tranh với nét vẽ vô cùng thô sơ, chỉ có thể mơ hồ đoán được là một nam một nữ, rõ ràng là đang cùng nhau làm gì đó ... Tân Mi đoán, có lẽ là bọn họ đang đánh nhau.

Cuốn thứ tư dày nhất, bên ngoài bìa bọc bằng giấy dầu cứng, màu đỏ nhạt, còn rắc một lớp bột vàng óng, dùng vải lụa đỏ cột lại vô cùng chỉnh tề, ngay ngắn, tuy rằng là sách cũ nhiều năm trước, nhưng khi đưa tới gần vẫn

có thể ngửi thấy một mùi hương ấm áp mà không nồng, thanh nhã mà không lạnh lẽo — vừa nhìn là biết ngay hàng đắt tiền, thuộc đẳng cấp khác xa hoàn toàn so với ba cuốn vừa rồi.

Cởi dải lụa đỏ cột bên ngoài ra, bên trong là một hàng chữ phong cách cực kỳ cổ xưa: [Lan Xạ Kiều Nhị Tập —— Tề công tử]. (tạm hiểu là hương lan hé nở)

Giở tiếp một trang nữa, lọt vào tầm mắt là một bức tranh vẽ một mỹ nhân đứng tựa vào cửa sổ, cổ tay trắng ngần nhẹ nhàng đưa ra, ánh mắt ấm áp tràn đầy xuân tình, vạt áo cởi ra hơn một nửa. Bên cạnh bức tranh có đề hai câu thơ nổi tiếng mấy trăm năm trước của Lý Bạch: “Hà do nhất tương kiến, diệt nển giải La Y”.*

* 何由一相见, 灭烛解罗衣 Hà do nhất tương kiến, diệt chúc giải la y
(Cớ sao vừa gặp mặt, đã tắt nến cởi la y)

Là 1 câu thơ ám chỉ chuyện chăn gối, trích từ bài Ký Viễn của Lý Bạch (La y là một cách gọi quần áo vào thời cổ)

Nét vẽ cực kỳ tinh tế, uyển chuyển, đôi mắt của mỹ nhân lóng lánh như dòng nước uốn lượn, cử chỉ nhã nhặn, lịch thiệp lại tràn đầy mê hoặc, sống động như thật, giống như sắp bước ra khỏi bức tranh ngay lập tức. Bút pháp bên cạnh bức tranh thanh tú, đẹp đẽ lại sâu sắc không thua bất kỳ bậc thầy thư pháp đương thời nào.

Tân Mi nhìn chăm chăm một hồi lâu, không nén nổi tò mò liền giở thêm một trang nữa, bức tranh thứ hai cũng vẽ một mỹ nhân, nhưng chỉ khác ở chỗ là bây giờ đang ôm ấp một người đàn ông, hai đôi môi đỏ thắm hé mở, khéo léo dính chặt vào nhau.

Bức thứ ba, quần áo cởi xuống hơn nửa người, da thịt trắng trẻo, mịn màng lộ ra.

Bức thứ tư...

Ngọn đèn dầu bị cơn gió đêm thổi qua khe cửa sổ đong đưa qua lại, Tân Mi trầm mặc xem đến bức tranh cuối cùng, rồi lại trầm mặc khép cuốn sách lại, tiếp tục trầm mặc lau mặt, xoa tóc ra thổi đèn tắt đèn lên giường, đắp kín mền.

Thật lâu sau, một tiếng tru nặng nề mà buồn thảm từ trong chăn vang lên.

... Nàng, nàng, nàng, nàng trước giờ chưa từng làm chuyện gì khó coi đến vậy với Lục Thiên Kiêu chứ? Không có chứ? Không có chứ?!

Tân Mi quần mền quanh người lăn qua lăn lại, muốn cả người biến thành một quả bông vải tròn vo, có thể chui vào mà không bao giờ chui ra thêm lần nào nữa.

Lăn đến nửa chừng, chợt nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng người gõ cửa, Tân Mi thò đầu từ trong chăn ra, cẩn thận dè dặt hỏi: “Ai?”

Một phong thư được nhét qua khe cửa sổ, nhẹ nhàng bay xuống đất. Tân Mi nhảy từ trên giường xuống, vội vàng đẩy cửa sổ ra, liền thấy một con mắt tiểu yêu quái rất quen mặt bay trong không trung, hướng về phía nàng cung kính cúi người chào nàng rồi xoay người bay mất.

Con tiểu yêu quái này... Hình như là ở trong hoàng lăng?

Tân Mi nhặt phong thư lên, vội vàng mở ra, bên trong chỉ có một dòng chữ, nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ: 15 tháng 8, hẹn gặp ở Tân Tà Trang.

Bên dưới chỉ ghi một chữ “Kiêu”.

... 15 tháng 8, Lục Thiên Kiêu sẽ tới đây sao?!

Phong thư trong tay Tân Mi một lần nữa lại bay xuống đất , nàng ôm đầu hoảng hốt, thất thần.

Không muốn gặp chàng!

Không, không phải...

Không ngờ nhanh như vậy đã được gặp chàng!

Cũng không phải...

Nàng ... Nàng, nàng, nàng bây giờ cần chuẩn bị tâm lý! Tương đối, toàn diện, cực kỳ, đặc biệt — cần chuẩn bị tâm lý a a a!

Tân Mi đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm mấy cuốn sách đặt trên bàn, ánh lửa bập bùng đưa qua đưa lại, nàng nhìn khắp chung quanh một lượt, cố gắng tìm một nơi cất giấu thật kỹ. Thứ này tuyệt đối không thể để cho chàng nhìn thấy được! Tuyệt đối không thể!

Dưới giường — không được! Nơi cất giấu quá tầm thường, nhất định sẽ bại lộ!

Trong tủ quần áo — không được! Không thể đảm bảo, lúc nàng thay quần áo, không cẩn thận sẽ rơi ra ngoài ngay.

Nàng bỗng nhiên nhìn thấy cái hộp đựng đồ trang sức phủ đầy bụi trên bàn trang điểm, hai mắt chột sáng ngời, đem đồng đồ trang sức hàng năm không cần dùng tới đổ ra rồi đem mấy cuốn sách kia bỏ vào trong sau đó phủ đồ trang sức ở trên, đậy nắp lại ... Ừm, thế là xong, một nơi cất giấu thật hoàn mỹ.

Tân Mi yên tâm đóng cửa sổ lại, tiếp tục leo lên giường đi ngủ, miệng tụng đi tụng lại câu “Ta chưa nhìn thấy gì cả” một ngàn lần, mang theo tâm trạng rối loạn chìm vào giấc ngủ.

Một đêm thấy toàn mộng xuân.

15 tháng 8, trăng tròn, Tết Trung thu.

Sớm được biết con rể quý sẽ tới, Tân Hùng vui vẻ cười đến sái quai hàm, không khép miệng lại nổi, chuẩn bị hơn một ngàn bánh Trung thu với đủ hương vị khác nhau, từ tròn đến vuông rồi đến loại không biết thuộc hình dạng gì, xếp chồng lên thành cả núi.

“Tiểu Mi, con rể quý của cha thích ăn ngọt hay ăn mặn?”

Tân lão gia chỉ lo sợ mình chuẩn bị bánh Trung thu không đủ, không có loại con rể thích, lại hỏng hết mọi việc.

“Cha, chàng là con rể của cha, chàng không lo lấy lòng cha thì thôi, cha lo lắng gì chứ?”

“Ồ ồ!” Tân Hùng gào lên, nước mắt muốn ướm đầm cả khuôn mặt, “Con đã gây lỗi lầm với con rể của cha, giờ con rể đuổi con về nhà mẹ đẻ là để con tự kiểm điểm lại mình! Chẳng lẽ con muốn con rể của cha viết đơn ly dị để bỏ con ngay dịp Tết Trung thu này luôn sao?!”

“... Con nghĩ rằng, đơn ly dị và tết Trung thu, hoàn toàn là hai việc khác nhau...”

“A, đúng rồi! Còn thức ăn cho tiệc tối nữa! Tiểu Mi, con rể thích ăn thịt hay ăn rau?”

“Cha, cuối cùng là mẹ con làm thế nào để có thể chịu đựng cha nhiều năm như vậy?”

“Nhất định là thịt phải không? Con rể là tướng quân, phải thường xuyên đi đánh trận, tất nhiên là thích ăn thịt rồi!”

Tân Hùng cúi viết xuống lia lịa, tràn đầy cả tờ thực đơn, đưa ra bên ngoài cho nhị sư huynh, trình trọng căn dặn: “Vào trong hầm lấy vò rượu ủ 20 năm ra thay bình rượu mới trên kia đi! Cẩn thận, cẩn thận! Người tới tối nay là khách quý!”

Cha nàng lại sắp phát điên nữa rồi.

Tân Mi chỉ biết lắc đầu bước ra ngoài, chuẩn bị hít thở không khí trong lành, chợt thấy đại sư huynh chạy như điên từ cửa lớn vào, hoảng hốt gào ầm lên: “Tới rồi! Tướng quân mang theo rất nhiều người tới!”

Trong Tân Tà Trang bỗng chốc trở nên hỗn loạn, Tân Mi bị một đám người vây quanh, đầu óc choáng váng chạy ra cửa lớn, vừa vận nhìn thấy Lục Thiên Kiều nhảy từ trên lưng Thu Nguyệt xuống, đi theo phía sau có hơn mười người — không đúng, hơn mười yêu quá thì đúng hơn, nhưng đều biến thành hình dạng giống người thường, lễ độ cung kính đứng ở phía sau, mỗi người dẫn theo một con linh thú, trên lưng linh thú rương rương, thùng thùng, hộp hộp khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Nhìn Lục Thiên Kiều hôm nay ... Ôi, rất đặc biệt nha, khác hẳn ngày thường, giống như cố gắng hết sức ăn diện vậy á, chiếc áo màu xanh nhạt giản dị ngày xưa đổi thành áo ngoài trắng tinh như tuyết, mái tóc dài cũng không buộc gọn gàng ở sau ót, có điều đôi mắt được dùng một miếng vải đen che lại, nhưng không hề làm người ta cảm thấy luộm thuộm chút nào, mà trái lại còn làm cho ngoại hình vốn đã ngọc thụ lâm phong nay lại tăng thêm phần thần bí nữa.

Chẳng lẽ là sợ đôi mắt màu đỏ dọa cha nàng sợ hay sao?

Chắc, chàng quá xem nhẹ năng lực thừa nhận của cha nàng rồi, đừng nói là đôi mắt đỏ, cho dù chàng có tám cánh tay đi chẳng nữa, nói không chừng cha nàng lại còn vui mừng đến độ vò đầu bứt tai, cho rằng đó là khả năng thiên phú cho mà xem.

Tân Hùng run rẩy bước tới nghênh đón, chưa nghĩ ra nên nói câu gì tốt nhất thì Lục Thiên Kiều đã thật vững vàng bước tới, khom người xuống chấp hai tay bái một cái, giọng nói trầm ổn: “Vãn sinh Lục Thiên Kiều, bái kiến ông chủ Tân.”

Nước mắt Tân Hùng chảy ròng ròng.

Con rể ... Con rể lại gọi mình là ông chủ Tân chứ không phải cha vợ.

Tân Hùng oán hận quay đầu lại trừng mắt Tân Mi: Nhìn mà xem! Con rể của ta tốt đẹp lại ngon lành thế này! Con đã làm gì khiến con rể ta tức giận mà ngay cả một tiếng cha vợ cũng không chịu gọi thế hở?!

Tân Mi xoay đầu đi giả vờ không biết, chợt cảm thấy có người đang nhìn mình, nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn, lập tức trông thấy khuôn mặt của Lục Thiên Kiều, tuy rằng đôi mắt của chàng bị kín bằng miếng vải đen, nhưng dường như có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ. Chàng đang nhìn thẳng về phía mình, khóe môi khẽ cong lên, hé nở nụ cười.

Ta tới rồi. Về mặt của chàng muốn nói như vậy.

Tân Mi chợt cảm thấy ngay cả cổ mình cũng nóng bừng lên, cúi đầu khẽ ho một tiếng, nhưng không thể giống như trước chạy tới nghênh đón, cầm tay chàng nói gì đó, nàng luẩn quẩn cả nửa buổi, cúi cùng vẫn lắc đầu xoay người bước đi.

Nàng còn phải chuẩn bị tâm lý...

Chồng của tiểu yêu tinh đến Tân Tà Trang, khiến không khí sôi sục lên hệt như một giọt nước mưa rơi vào trong chảo dầu nóng, hầu như tất cả mọi người đều kéo ra đứng chật cả sảnh lớn bên ngoài, thậm chí bên khe cửa lớn, khe cửa sổ cũng có người đứng chen chúc nhìn vào bên trong.

Đại sư huynh thấy dù Lục Thiên Kiêu dùng miếng vải đen che hai mắt lại nhưng phong độ hiên ngang vẫn không hề giảm bớt, thì vừa hâm mộ vừa ghen tị: “Vợ tương lai của ta tuyệt đối sẽ không chọn dạng tiểu bạch thỏ!”

Nhị sư huynh cười tà mị, nịnh nọt: “Thường thôi, thường thôi, còn kém ta vài bậc.”

Tân Mi ôm đầu gối ngồi dưới cửa sổ, không muốn nói chuyện, khổ sở suy nghĩ làm cách nào để chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Trong chính sảnh, Lục Thiên Kiêu bỗng nhiên nói: “Ông chủ Tân, hôm nay văn sinh mang lễ vật tới để làm lễ dạm hỏi, mong rằng ngài sẽ vui lòng nhận.”

Bên ngoài cửa, đám yêu quái gọi lớn một tiếng rồi lần lượt bưng vào thùng, rương, hộp đựng bánh bột ngô, ngân lượng, tranh câu đối cổ, lụa là gấm vóc — những lễ vật cực kỳ tiêu chuẩn của một lễ hỏi lớn.

Tân Hùng chột nín bật, thôi không khóc nữa mà mỉm cười, lấp bắp: “Con, con rể khách khí như vậy làm gì ... Chúng ta, chúng ta đã sớm là người một nhà rồi! Có điều con gái của cha không tốt, làm cho, làm cho con rể bặt tâm ... Mong rằng con rể đừng so đo, để bụng nó nhé.”

Lục Thiên Kiêu cười cười: “Văn sinh có ý muốn cưới Tân tiểu thư làm vợ, cả cuộc đời này chỉ lấy một mình nàng, không rời không bỏ, ông chủ Tân có bằng lòng gả con gái cưng cho văn sinh không?”

Tân Hùng ra sức gật đầu: “Bằng lòng, bằng lòng! Tuyệt đối bằng lòng!”

... Có điều, thật lạ quá đi, nó đã là con rể của mình rồi, còn muốn mình bằng lòng gì nữa chứ?

Lục Thiên Kiêu đứng dậy, lại khom người xuống bái một lần nữa, lần này rốt cục đã nói: Thiên Kiêu cảm ơn nhạc phụ.”

Đêm đó, tâm trạng của Tân Hùng thăng hoa, nên không cần thận uống rượu đến say khướt, đi không nổi phải sai người khiêng về phòng, Tân Mi đành phải tự mình đưa Lục Thiên Kiều về phòng dành cho khách.

Trăng rằm tròn trịa treo trên đỉnh đầu, ánh trăng sáng trong như tuyết chiếu rọi khắp nơi, con đường trên hành lang dài ngày xưa đi quen đến mòn gót nhưng không biết hôm nay sao lại trở nên dài một cách đặc biệt như thế, từng cơn gió nhỏ, lạnh lẽo thổi qua mặt, Tân Mi khẽ sờ sờ má, sợ hồng việc nên hôm nay nàng chỉ uống hai chén nhỏ rượu, nhưng cả người vẫn như bị thiêu cháy, làn da như nóng phỏng tay.

“Tân Mi.”

Lục Thiên Kiều ở phía sau nhỏ giọng gọi nàng một tiếng rồi dừng bước lại.

Nàng ngạc nhiên xoay người lại, mới phát hiện ra hăn đã gỡ miếng vải đen che hai mắt lại, một đôi mắt đỏ phát sáng rực rỡ, trong bóng đêm thực khiến cho người ta sồn tóc gáy. Nàng vội vàng nhìn quanh bốn phía, chạy qua dùng tay che lại: “Cẩn thận kẻo chung quanh có người nhìn thấy!”

Hăn cầm cổ tay nàng kéo xuống hỏi: “Em không thích sao?”

“Chàng không muốn người khác phát hiện ra sao?” Nàng ngược mặt lên, “Chàng cho rằng cha em yếu bóng vía vậy sao!”

Hăn lắc đầu: “Không phải nói chuyện này, ta tới cầu hôn ... Em không thích sao?”

“Không phải đâu, em rất thích.” Nàng cười hì hì, “Lục Thiên Kiều, em rất thích! Hơn nữa em mới phát hiện thì ra chàng có nhiều tiền ghê nha! Em còn cho rằng chàng là Chiến quý tướng quân nghèo rớt mồng tơi, không một xu dính túi!”

Hắn cũng cười, ôm lấy bờ vai nàng: “Đã là tướng quân, sao có thể không một xu dính túi được chứ?”

... Hắn ôm nàng! Chuẩn bị tâm lý, chuẩn bị tâm lý!

Trong đầu Tân Mi nháy mắt hiện ra những hình vẽ trong cuốn Lan Xạ Kiều Nhụy Tập, cả người nàng chột cứng ngắc lại như tảng đá, ngẩng đầu cố cười gượng. Nàng đã tâm lý chuẩn bị rồi! Làm nhanh lên nào!

“Sao thế?” Lục Thiên Kiều phát hiện ra sự lạ thường của nàng, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Tân Mi nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục cũng cân nhắc mở miệng: “À, à Lục Thiên Kiều ... Thực ra, con người em, rất là rụt rè, rất là cao quý, lại còn hết sức hiền lành, chàng nói có đúng không?”

“...”

Hắn trầm mặc, thời điểm này quả nhiên im lặng là vàng.

“Chỉ cần chàng nói một tiếng đúng thôi!” Nàng gấp gáp đến độ nhảy loạn xạ lên.

Hắn vẫn trầm mặc như cũ, ngón tay sờ sờ quai hàm, giống như đang nín cười, nhưng vẫn không chịu trả lời nàng.

“Hừ! Em về phòng đây!”

Nàng tức giận trề môi, xoay người bỏ đi.

Hắn bắt lấy cổ tay nàng rất nhanh, da thịt vừa chạm vào nhau, hình như nàng lại bị nóng hơn một chút nữa, vội giã ra.

...Ặc, nguy rồi.

Tân Mi không dám quay đầu nhìn về mặt của hắn, hét lớn một tiếng:
“Ngủ ngon!”

Nói xong nàng vội vàng bỏ chạy, nhưng mới chạy được mấy bước đã nghe tiếng bước chân vững vàng của hắn đuổi theo ở phía sau, nàng hoảng hốt nhảy dựng lên, không quan tâm đến đường lối gì nữa, tung một quyền lên bức tường bên hành lang dài tạo ra một lỗ hổng lớn, chui vào rồi tiếp tục chạy.

Ban đêm ở Tân Tà Trang rất yên tĩnh, nhưng đêm đó lại không hề yên tĩnh chút nào, mà thỉnh thoảng lại nghe “Ầm”, “Rầm” thật lớn, tất cả mọi người vô cùng ăn ý, đều giả vờ không nghe thấy, tiểu biệt thăng tâm hôn (*)! Mọi người có thể hiểu được.

•Đêm “gập gờ” sau ít ngày xa cách còn nồng cháy hơn cả đêm tân hôn.

Sau khi đập nát liên tiếp bốn bức tường, cuối cùng Tân Mi vấp phải một cái rễ cây, cả người lão đảo lao thẳng về phía trước, đầu va mạnh vào một thân cây.

Ngay sau đó, cổ tay đã bị người khác nắm chặt, Lục Thiên Kiêu bước lên áp sát vào người — nhưng có điều, vì sao?! Vì sao lại muốn áp sát từ phía sau lưng! Mặt nàng ép xuống thân cây đau quá trời đau!

CẶP ĐÔI TRỜI ĐÌNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Không Cao Không Thấp (li)

Một bàn tay đưa qua, không chút do dự cũng chẳng lời giải thích gì chỉ đặt trên trán nàng, Tân Mi chợt cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập âm âm muốn bắn ra ngoài, hoảng hốt đến độ chân tay mềm nhũn ra.

Chàng muốn làm gì đây?! Không phải là muốn ngay chỗ này đây chứ? Nơi này... Không thuận tiện chút nào cả mà a! Dựa theo trình tự trong cuốn sách kia, đáng lẽ là phải ở trên một chiếc giường xinh đẹp lại mềm mại, sau đó chàng cởi của ta một món rồi ta cởi của chàng một món, cứ thế mà làm tới sao?

“Em bị sốt rồi.”

Giọng nói của Lục Thiên Kiều vang lên sau tai, mang theo hơi thở ấm áp, khiến nàng nổi da gà khắp người.

Chàng đang nói gì vậy? Bây giờ nàng rất kích động nên chẳng nghe thấy gì cả...

“Không nên uống rượu nhiều. Đi thôi, ta đưa em về phòng.”

Một bàn tay nữa tiếp tục vươn ra, mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng từ phía sau lưng, nhắc bổng nàng lên, nàng bị cặp bên hông giống hệt như cặp bao gạo.

Thật kỳ lạ, chẳng lẽ chàng không thể ôm ấp nàng vào trong lòng được sao, nếu không thì công trên lưng cũng được, đằng này lại cặp như bao gạo thế này là sao, là sao?!

Tân Mi cố gắng ngược cổ nhìn hẳn: “Lục Thiên Kiều, chàng cấp em như vậy làm em rất khó chịu.”

Sắc mặt hẳn cực kỳ bình tĩnh, cũng không chút dịu dàng, mềm nhẹ, giọng nói thật bình ổn: “Uống say nhất định rất khó chịu, cố gắng chịu đựng một chút sẽ đỡ ngay thôi mà.”

Nàng ngạc nhiên: “Em không say!”

Hẳn không trả lời, ừ, trước giờ có người say rượu nào lại thừa nhận mình uống say đâu.

“Em thực sự không say mà!”

Nàng chỉ muốn chuẩn bị tâm lý mà thôi, nhưng sao lại khó như vậy.

Cánh tay hẳn nhắc lên, rốt cục tư thế cũng được sửa lại, từ cặp bên hông biến thành vắt trên vai. Tân Mi không khỏi lặng im, đau khổ chảy nước mắt ròng ròng, thì ra trong lòng hẳn, nàng chẳng khác gì bao gạo cả.

Viện của Tân Mi ở sát vách nơi ở Tân Hùng, một nơi xinh xắn, lung linh, trong sân trồng đầy các loại hoa mai, là do Tân Hùng trồng dựa theo chữ “Mi” trong tên của con gái rượu. Trước đây Tân Hùng vốn định đặt tên cho con gái là “Tân Mai”, nhưng vì trong tên của vợ ông có một chữ “Mai”, mà hai vợ chồng lại tình sâu nghĩa nặng. Sau đó ông mời Ngọc Thanh tiên nhân đến đoán mệnh, tính ra thì trong mệnh ngũ hành của Tân Mi thiếu Thủy, bởi vậy đã đổi Mai thành Mi, lại nghe Ngọc Thanh tiên nhân căn dặn, nên trồng hoa mai phủ kín trước sân nhà của con gái, dùng thủ thuật này để xua tan sự cô độc, lạnh lẽo, giữ lại sự thanh cao, nghe nói rất có ích đối với nhân duyên trong tương lai.

Nhưng giờ này có ích lợi gì thì nàng thực sự không thể nhìn ra được!

Tân Mi khóc ròng, nước mắt lưng tròng bị Lục Thiên Kiêu vác vào trong nhà, rồi lại dùng dây trói yêu trói chặt lại, nàng bị ép nằm trên giường tức giận đến độ nhe răng trợn mắt gào lên: “Lục Thiên Kiêu! Chàng lại trói em nữa ư!”

Hắn hoàn toàn không thèm để ý đến nàng, nhúng khăn vào nước lạnh, bước tới, một tay nâng đầu nàng dậy, một tay lau mặt cho nàng, động tác vừa dịu dàng lại vừa vụng về, giống như sợ làm nàng đau.

Người này thuộc hàng loại nào đây hở trời? Lần nào cũng vậy, nhìn bề ngoài giống như là đặc biệt săn sóc, đặc biệt thích nàng, nhưng mỗi khi làm chuyện gì cũng bất thường, trên đời này có tên chồng nào dùng dây trói yêu trói chặt vợ mình như đòn bánh tét thế này không? Lúc trước chính hắn đã giam giữ nàng, nhất quyết không chịu thả ra, sau đó lại huỷ hôn, hại nàng ngày hôn lễ từ cô dâu mới về nhà chồng biến thành bà cô bị chồng ruồng bỏ cũng là hắn, sau nữa lại tình ý dào dạt cầu hôn nàng, nói muốn làm vợ chồng thực sự cũng chính là hắn, bây giờ lại khăng khăng nói nàng say, dùng dây trói yêu trói nàng lại cũng vẫn là hắn ——

Hắn, hắn, hắn... Trái tim đàn ông thực sự giống như mò kim đáy biển!

Làm vợ chồng còn khó khăn hơn nhiều so với sinh con.

Thấy nàng không nhúc nhích, cũng không nói gì, chỉ trợn tròn hai mắt nhìn mình, Lục Thiên Kiêu lại sờ sờ trán nàng, lần này không còn cảm giác nóng phồng tay nữa, trên làn da nàng có cảm giác ẩm ướt, mát lạnh. Hắn rất lưu luyến cảm xúc này, ngón tay khẽ vuốt ve làn da mát lạnh dưới tay, sau đó mới chậm rãi rút ra.

“... Bây giờ còn khó chịu không?” Hắn nhỏ giọng hỏi.

Nàng chỉ hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường, không thèm trả lời.

Lục Thiên Kiêu hơi do dự: “Hôm nay em hơi là lạ.”

“Chàng mới lạ!” Nàng nổi giận, “Lục Thiên Kiêu, em ghét chàng! Hôm nay, bắt đầu từ hôm nay —— em ghét chàng từ đầu đến chân!”

Hắn không quan tâm đến sự tức giận của nàng, chỉ dèm góc chặn lại: “Em say quá rồi, mau ngủ đi.”

“Chàng trói chặt em như đòn bánh tét thế này, ngủ cái rằm gì chứ!”

Hắn chợt dừng lại, hơi lo lắng: “Tân Mi, nếu em lại ra tay đập phá lần nữa thì Tân Tà Trang sẽ tan tành mất.”

Môi nàng dẫu lên như cái móc bình: “Chàng nói bậy! Em đây... Căn bản không phải... Em chỉ muốn... cái đó ...”

“Cái gì?” Hắn không hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

“Không gì cả! Mau thả em ra!”

Dây trói yêu bị hắn rút đi rất nhanh, Tân Mi lăn lông lốc từ trên giường xuống, quay lưng bỏ đi không thèm nhìn hắn: “Em không muốn gả cho chàng nữa, chàng cú đi!”

Lục Thiên Kiêu không bận tâm đến tính tình trẻ con của nàng, không những không bỏ đi mà nhìn khắp xung quanh đánh giá một vòng, hơi mỉm cười: “Đây là phòng của em.”

Sự nhận thức của hắn về phòng ốc của phái nữ chỉ giới hạn trong căn phòng của Lệ Triều Ương. Nhưng mẹ hắn là chiến quý phu nhân địa vị cao quý, lại là phụ nữ góa chồng nên trong phòng đương nhiên bài trí rất lạnh lẽo, cứng nhắc và đơn giản, mặt khác trên tường còn treo đầy các loại thần binh lợi khí, chẳng hề nhìn thấy chút mềm mại đáng yêu nào.

Gian phòng của Tân Mi lại hoàn toàn khác biệt

Văng trắng đẹp đẽ chuyển động phía trước cửa sổ, ánh trắng xuyên qua tấm màn bằng lụa mỏng như ráng chiều rực rỡ, một ngăn tủ lớn màu vàng điêu khắc những đóa hoa lê nở rộ, trên đó để mấy cuốn sách nằm lộn xộn không theo trình tự nhất định, không có bình hoa hoặc san hô giả lộng lẫy, đẹp đẽ, quý giá, trên ngăn tủ cũng chất đầy những hình người bằng gỗ nhỏ, những con búp bê bằng đất sét, màu sắc rực rỡ, các loại đồ chơi hình dạng cổ quái, vv và vv... — những thứ này không phải là những thứ tiêu chuẩn trong khuê phòng của một tiểu thư đài các, nhưng lại tràn đầy hương vị Tân Mi.

Trên cái tủ nhỏ đặt ở đầu giường, có hai con rối rất quen thuộc, chính là Thiên nữ đại nhân và tướng quân đại nhân do chính tay hấn làm. Một con mặc y phục cực kỳ sắc sỡ, rực rỡ và hoa lệ, một con uy phong凛冽 giờ trường đao lên cao. Màu vẽ trên mặt hai con rối hơi tróc ra, có lẽ là do được thường xuyên vuốt ve, chơi đùa.

Lục Thiên Kiêu cầm lấy tướng quân đại nhân, sau lưng con rối này có thêu một hàng chữ, hình như là do nha đầu này tìm người làm cho sau khi hấn đưa.

Hàng chữ này, ối, hàng chữ này—— “Phiêu _ kỹ tướng quân mặc trang phục lộng lẫy, uy phong”.

Lông mày hấn run lên vài cái, quay đầu lại hỏi nàng: “Phiêu _ kỹ tướng quân?”

Tân Mi nhào tới cướp lấy con rối trong tay hấn, ôm vào trong ngực như bảo bối, la lên: “Bây giờ không phải là của chàng nữa! Chàng mau biến đi! Không được đụng đến đồ của em!”

Lục Thiên Kiêu dờ khóc dờ cười: “Tân Mi, ta là phiêu kỹ tướng quân, không phải phiêu _ kỹ...”

“Hừ, em không nghe!”

Hắn đành cười bất đắc dĩ, xoay người qua chỗ khác nhìn phía bên kia gian phòng, ở đó có một cái bàn dài, hình như là bàn trang điểm, quả nhiên là không ngoài dự đoán, mặt trên phủ một lớp bụi mỏng, cô bé này lớn như vậy rồi mà hình như rất ít dùng đến nó. Hắn cầm lấy một hộp son, nhẹ nhàng mở ra —— Ặc, biến thành son khô mất rồi.

Lấy một bình dầu hoa quế dùng để bôi tóc, mở ra —— hic, đã hoàn toàn khô cạn.

Mở hộp phấn ra —— aizzzz, tình trạng không khá hơn là mấy vì hộp phấn nứt ra thành mấy mảnh rồi.

Tân Mi đứng phía sau ra sức kéo tay áo hắn, lời muốn rách bươm cả áo sống: “Ở đây là khu vực cấm! Không được sờ mó đồ vật bên này!”

Lục Thiên Kiêu thấy nàng hoảng hốt như vậy thì vỗ vỗ trán nàng nói: “Được rồi, ta sẽ ra ngoài, em mau ngủ sớm đi.”

Hắn mở cửa bước ra ngoài.

Tân Mi thở phào một cái thật dài, vội vàng ôm hộp trang sức nặng như ngàn cân (*) lên, đổ hết đồ trang sức bên trong ra, cầm mấy cuốn sách lên, nhìn quanh quất bốn phía, quyết định tìm một nơi cất giấu an toàn hơn.

* Quân : đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc, 30 cân là một quân

Bất thành linh cánh cửa lại mở ra, Lục Thiên Kiêu bước từng bước vào nói: “Tân Mi, miếng vải đen che mắt của ta...”

Nàng hoảng hốt, mấy cuốn sách đang cầm trên tay rơi rụng lã chã xuống đất, mấy cuốn kia thì không nói, nhưng Lan Xạ Kiêu Nhụy Tập là một tập tranh, lại không phải là sách đóng buộc chỉ, nên lúc giấy bay đầu đất có một

bức tranh gọi là “Quan Âm tọa sen” bay xuống bên chân Lục Thiên Kiều, bị hấn xoay người cúi xuống nhặt lên.

Dưới tình thế cấp bách, Tân Mi kêu to lên: “Chỉ được nhìn em! Không được nhìn những thứ khác!”

Hấn sửng sốt, nhưng vẫn ngẩng đầu lẳng lặng nhìn nàng, còn với những bức tranh rơi rụng đầy đất thì nhìn cũng như không khí. Nhưng mà, tờ giấy cầm trong tay có chất liệu mịn nhẵn, mềm mại, còn tràn ngập mùi hương... Mùi hương này, hình như hấn đã từng ngửi thấy ở đâu đó...

“Rất tốt, bây giờ chàng hãy cầm tờ giấy trong tay từ từ đặt lên bàn, sau đó xoay người...”

Nàng đang ở đối diện hấn mà đứng ngồi không yên, mặt đỏ ửng như xuất huyết, còn đầu ướt đẫm mồ hôi.

Lục Thiên Kiều tập trung suy nghĩ về mùi hương rất quen thuộc giống như đã từng ngửi qua, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhướn mày: “Mùi hương trong tập tranh này không bình thường.”

Thời còn trẻ, hấn đã từng lãnh binh đánh lui địch, hưng chấn và đặc ý biết bao nhiêu, đã từng có nước đối địch dùng âm mưu, cố gắng lợi dụng mỹ nhân kế dẫn dụ hấn vào cạm bẫy, mùi hương trên tập tranh này, chính là mùi hương ngày đó trong căn phòng trên đôn Xuân Hương —— Phượng Hoàng cao. Một tấc (*) Phượng Hoàng cao cao cấp trị giá 5 lượng bạc, hoàn toàn khác biệt so với thứ xuân dược mấy tên lang sói hay dùng, thậm chí có thể nói Phượng Hoàng cao là một liều thuốc hay, nó không làm cho người ta bị kích thích đến mức không thể khống chế được, cũng không có tác dụng chậm gì, tính chất của thuốc chẳng qua chỉ lợi dụng mùi hương làm cho người ta sinh ra ý tưởng kỳ dị mà thôi, bởi vậy người thường rất khó phát hiện.

* Tấc: đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ

Năm đó, lúc hãn phát hiện ra sự khác thường đã tiêu hủy lư hương chứa Phụng Hoàng Cao, không ngờ hôm nay lại một lần nữa được ngửi lại mùi hương miên man này.

“Tân Mi, tập tranh này...”

Hãn nói xong liền cúi đầu xuống nhìn thử, lọt vào mắt là bốn chữ rồng bay phụng múa ——

Quan Âm tọa sen.

Mà bức tranh bên cạnh dòng chữ...

Lục Thiên Kiều sủng sất.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Không Cao Không Thấp (Iii)

Căn phòng trở nên yên tĩnh một cách lạ thường... Tân Mi cảm thấy có thể nghe rõ tiếng máu chảy dồn lên não, rồi chạy rần rần khắp cả người.

Cái gọi là không còn mặt mũi nào để nhìn người khác, chính là cảm giác này sao? Nàng dùng tay che mặt, lăn mò ngồi xồm xuống đất, cố gắng lật tấm ván giường lên chui vào trong.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, trái tim bé nhỏ trong lồng ngực Tân Mi lại bắt đầu nhảy cuồng nhảy loạn — nên mở mắt ra nhìn? Hay là không nhìn? Thật là một vấn đề nan giải.

Những bức tranh trải đầy trên mặt đất bị người nào đó ngấm tới ngấm lui, nhìn không sót chỗ nào, rồi nhặt lên, gom lại, dùng tay vuốt thẳng thớm lại.

Nàng do dự thật lâu, rốt cục vẫn mở năm ngón tay ra, từ giữa những kẽ tay, lén lút nhìn xung quanh, chỉ thấy Lục Thiên Kiêu trầm mặc gom hết mấy tờ giấy rơi đầy trên mặt đất, giống như chẳng sao cả, giọng nói cũng hết sức bình tĩnh: "... Khuya rồi, ta đi đây."

... Sao chàng, chàng có thể bình tĩnh, tự nhiên như vậy được?! Có vẻ như việc nàng có ý đồ đi sâu nghiên cứu lĩnh vực này là hành vi vô cùng ngu ngốc!

Tân Mi vội vàng chui dưới gầm giường lên, giả bộ như nhặt được mấy bức tranh trong gầm giường, che che giấu giấu bước qua, khẽ ho một tiếng

rồi: “Vậy, vậy chàng về nhé, không tiễn...”

Hắn quả nhiên xoay người đi ngay, nhưng hình như bước chân hơi hoảng loạn nên đập đầu vào cánh cửa gỗ ngã thẳng xuống đất, cánh cửa gỗ này ngày thường vô cùng rắn chắc, ấy vậy mà chỉ nghe “Rầm” một tiếng rồi gãy luôn, khiến cho Tân Tà Trang giữa đêm khuya thanh vắng vang lên tiếng động liên hồi.

Các sư huynh ở sân sau không ngừng bị tạp âm đánh thức, rốt cục cũng không chịu nổi sự ngược đãi, gào ầm lên: “Sắp đến canh ba rồi! Hai người đừng giăng co nữa được không?! Ngoan ngoan ở trên giường thưởng thức đêm tiểu biệt thẳng tân hôn đi, không được sao?!”

Lục Thiên Kiều không quay đầu lại, vội vàng nhặt tấm ván cửa lên, đứng ngăn người ra không biết làm sao mới phải.

Tân Mi ngược mắt nhìn thấy rõ ràng hai tai hắn đỏ ửng lên, bờ vai giống như đang run nhè nhẹ.

Tội nghiệp quá... Chẳng lẽ chàng lúng túng đến sắp khóc rồi sao?

À, lúc chàng bình tĩnh tự nhiên thì người lúng túng chính là nàng. Nhưng nếu chàng lúng túng thì ngược lại nàng phải giữ bình tĩnh.

Đúng là không có người nào không có tật xấu a...

Tân Mi hắng giọng : “Chàng để bên cạnh đi, không cần quan tâm đến nó.”

Hắn run rẩy đặt tấm ván cửa sang một bên, nhìn bóng lưng có cảm giác như muốn ôm mặt chạy thẳng không quay đầu lại luôn vậy, nàng vội vàng mở miệng: “Chuyện này.... Lục Thiên Kiều, thật ra... Thật ra cũng không có gì, rất bình thường... Không cần căng thẳng.”

Hắn đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích, cũng không chịu quay đầu lại.

Nàng nghĩ nghĩ: “Nếu không, chàng lại vào đây ngồi một chút nhé? Chúng ta thương lượng chuyện hôn nhân đại sự và kế hoạch sinh đẻ, nuôi dưỡng con cái luôn...”

Hắn thở dài không biết phải làm sao, đành chậm rãi xoay người lại, dùng một ánh mắt vô cùng khó hiểu, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng.

“Tân Mi, ” hắn miễn cưỡng mở miệng, “Em ... Bây giờ chúng ta chưa thể... Tóm lại...”

Ôi, ngay cả căn cốt của chàng cũng đờ ững lên rồi... Cuối cùng là bởi vì đụng phải cánh cửa gỗ bị ngã, hay là bởi vì xem cuốn Lan Xạ Kiều Nhụy Tập kia? Nhắc tới mới nhớ, chàng ba lần bốn lượt kiểm soát thoái thác động phòng hoa chúc, thậm chí dùng dây trói yêu trói nàng không thương tiếc, chẳng lẽ là bởi vì ... Bởi vì — Chàng căn bản cũng chẳng biết tí gì về những chuyện này, nhưng ngại ngùng không dám nói ra phải không?!

Tân Mi giật mình hiểu ra mọi chuyện, trong chớp mắt ánh mắt chợt trở nên mềm mại đầy thương hại.

Ôi, chồng yêu đáng thương của nàng, tuy rằng chàng cũng có mẹ, nhưng cũng như không có, nhất định là không có người dạy chàng những chuyện này đúng không? Trách không được, trách không được...

Tân Mi cầm lấy cuốn Lan Xạ Kiều Nhụy Tập kia, nhẹ nhàng đi qua, rồi dịu dàng đặt vào lòng bàn tay đang cứng ngắt của Lục Thiên Kiều, tiếp tục dịu dàng nói: “Lục Thiên Kiều, chàng không cần phải lo lắng. Cuốn sách này... Chàng cứ cầm lấy, khi nào ở một mình thì mở ra xem, dễ hiểu lắm, chàng sẽ hiểu nhanh thôi. Nhớ kỹ, cho dù chàng có tò mò đến mức nào cũng chỉ được xem khi có một mình thôi nha.”

... Thực đúng là gặp quý mà.

Lục Thiên Kiều cố nén xúc động và suy nghĩ muốn xé nát bút tập tranh kia ra, cả người cứng ngắc trả lại cho nàng: “Không cần.”

“Cần mà.” Nàng lại dịu dàng đẩy về phía hắn: “Chàng... À, chàng cần phải học tập một chút...”

Tập tranh bị mấy ngón tay siết chặt lại trong nháy mắt, Lan Xạ Kiều Nhụy Tập đáng thương phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, miếng giấy dầu khô cứng muốn rách ra từng mảnh nhỏ.

Lục Thiên Kiều bình tĩnh nhìn nàng, giọng nói khàn khàn và nhỏ xíu: “Học cái gì? Em lặp lại lần nữa coi nào.”

Tân Mi tốt bụng nhìn hắn mỉm cười: “Không phải chàng không có kinh nghiệm sao? Xem tập tranh này để học tập kinh nghiệm vợ chồng chung sống đi.”

Lan Xạ Kiều Nhụy Tập chột bị vứt lăn lóc trên mặt đất, hắn nhìn nàng chăm chăm, nhìn lâu thật lâu, sau đó đột nhiên nở nụ cười quái dị, hình như là bao hàm cả sát khí, lại giống ... Giống cái gì nàng không thể nói rõ được, nhưng đánh mùi thấy sự nguy hiểm kề cận, nàng bất giác lui lại một bước.

“Đúng vậy, ta không có kinh nghiệm.” Hắn nhỏ giọng thì thầm: “Em dạy ta nhé?”

Cái gì, cái gì? Dạy chàng?!

Tân Mi liên tục xua tay: “Em, em cũng không...”

“Qua đây.”

Một bàn tay đưa qua tóm lấy nàng.

Lần này không phải xách, cũng không phải cắp, mà là hàng thật giá thật, một cái ôm chặt thật chặt... Hoặc có thể nói, giống như một gọng kìm xiết chặt lấy nàng thì đúng hơn. Hẳn dùng lực không hề khống chế, Tân Mi cảm thấy xương sườn muốn gãy vụn ra, đau đến mức hét to lên, ngay sau đó đôi môi đã bị một đôi môi ấm áp, khô ráo khác phủ kín lên.

Vàng trắng tròn như rơi rụng trước mắt nàng, từng đợt ánh sáng trắng tỏa ra rực rỡ. Nhưng Tân Mi lại nghi ngờ là bởi vì bị ôm quá chặt khiến cho nàng ngạt thở, nàng đau đớn hừ một tiếng, hai tay ra sức chống đỡ ở trước ngực hẳn.

Nhưng lần này hẳn không buông nàng ra... Bởi vì không buông nên khiến nàng càng ngạt thở đến mức muốn sùi bọt mép!

Thừa dịp đôi môi kia vừa rời khỏi môi mình, nàng há miệng thở dốc, nói giọng đứt quãng đầy oán hận: “Em... Suýt chút nữa thì chết ngạt...”

Cả người vẫn bị siết chặt lấy, thắt lưng bị nhấc lên, Tân Mi vội vàng ôm lấy cổ hẳn, đôi môi ướt mọng tiếp tục bị chặn lại, nhưng lần này làn môi của hẳn không hề khô ráo, mà mang theo sự nóng bỏng, ướt át, như chiếc lưỡi câu nhẹ nhàng, tỉ mỉ, vuốt ve, quấn quýt lấy nàng.

Ánh sáng trắng rực rỡ, sáng lạn lại một lần nữa xuất hiện ngay trước mắt, nàng ngừng thở theo bản năng, muốn trốn tránh nhưng lại luyến tiếc không tránh được, nàng cũng không phân biệt được là đang sung sướng hay đau khổ nữa.

Đôi môi đang quấn quýt lấy môi nàng khẽ rời ra một chút, hơi thở của hẳn rất gấp gáp, giọng nói khàn khàn vang lên: “Không biết dùng mũi để thở sao?”

Thì ra ... Thì ra là có thể dùng mũi để thở!

Tân Mi không cam lòng bị yếu thế, cúi đầu hôn lại hân — bây giờ là cơ hội của nàng! Ai sợ ai chứ?

Nụ hôn lại càng sâu thêm, mạnh mẽ hơn nữa, hơi thở của hai người không thể bình thường trở lại mà dần dần trở nên dồn dập hơn, làn môi thật ẩm ướt nhưng hơi thở lại như gió sa mạc nóng bỏng, khô ráo. Không cam tâm chỉ vuốt ve làn môi ướt mọng ấy, hân hé miệng ra, thăm dò ngậm chặt làn môi trên mềm mại của nàng, liếm láp, cắn mút.

Cái cảm giác kỳ lạ không thể nắm bắt được lại dấy lên, giống như một sợi dây thừng, vòng từng vòng quanh người nàng. Tân Mi kìm lòng không đặt hé miệng cắn lại hân một cái, rồi lại nhào lên nhẹ nhàng cắn trên môi hân.

Ngay sau đó, môi của nàng lập tức bị hân ngậm lấy, khẽ cắn nhẹ mang theo sự trừng phạt.

“... Miệng không phải dùng để cắn người.”

“Chàng cũng cắn...!”

Sự phản đối yếu ớt bị nuốt sạch sẽ, ngay sau đó là một nụ hôn còn mạnh mẽ hơn ban đầu áp chặt lên môi nàng, lần này còn có lưỡi của hân.

Nàng cũng không tài nào nhớ nổi mấy chuyện cắn người linh tinh kia nữa, cả người giống như biến thành một viên đường ngọt ngào, bị ngậm ở trong nước ấm, chỉ muốn hòa tan ngay lập tức.

Thì ra, như vậy mới gọi là hôn. Đôi môi ngoại trừ tác dụng để ăn cơm và nói chuyện, còn có thể dùng để dịu dàng, âu yếm, vuốt ve người mình yêu thương.

Tân Mi thật sự học hỏi rất nhanh, trước giờ nàng cũng không phải là người cam chịu trở thành bị động, bởi vậy nhanh chóng học theo, cuốn lấy

đầu lưỡi của hắn, cùng dây dưa không dứt.

Nàng vẫn cảm thấy không đủ, muốn thứ gì đó hơn nữa, bởi vậy kìm lòng không đặng ôm chặt lấy đầu hắn, nụ hôn càng ngày càng sâu hơn.

Cổ họng Lục Thiên Kiêu phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, làn môi ẩm ướt bỗng nhiên rời khỏi môi nàng, dán chặt lên trên, dừng lại bên vành tai trắng mịn của nàng, rồi thuận theo vành tai xinh đẹp ấy hôn xuống dưới, cuối cùng dừng hẳn lại, hôn thật mạnh lên chỗ hõm ở trước xương quai xanh, đầu lưỡi hắn liếm láp từng tấc da thịt mềm mịn của nàng.

Nhột quá! Nhưng hình như cũng không phải là nhạt.

Tân Mi chẳng còn chút sức lực nào, mềm nhũn người ra, mang theo dục vọng sâu thẳm, hoang mang hỏi hắn: "... Không lên giường sao?"

Trong lòng đang ngập tràn dục vọng bị một câu nói của nàng như dội thẳng một thùng nước lạnh vào tim...

Bây giờ hắn đang làm gì vậy? Chưa phải lúc! Chưa thể được!

Hắn vùi đầu trước ngực nàng thở gấp, không nói gì, chỉ lắc đầu.

"Vậy ... Vậy có thể lấy tập tranh kia ra, chúng ta vừa học vừa làm ... Đúng rồi, vừa rồi tư thế Quan Âm tọa sen nhìn rất hay nhé ..."

Hắn cười khở: "Em lại muốn dạy ta?"

Cầm của nàng đặt trên trán hắn, khó khăn với tay sờ soạng, luồn vào vạt áo của hắn: "Vậy chúng ta đi thêm một bước nữa ... Trước tiên, trước tiên để em cởi áo ngoài của chàng ..."

Ngón tay của nàng mềm dẻo như rắn, luồn vào bên trong áo, chạm vào da thịt trần trụi nóng bỏng trên ngực hắn.

Người đàn ông đang vùi đầu trước ngực nàng dường như chấn động cả người, giống như bị gai nhọn đâm trúng, hoảng hốt đưa tay lên, dùng sức đẩy nàng ra, Tân Mi chỉ nhìn thấy ánh sáng màu bạc chợt lóe lên trước mắt — tốt rồi, dây trói yêu – ông bạn già, chúng ta lại tái ngộ rồi.

Lần này hãn trói vô cùng chắc chắn, còn hơn cả bó giò, ngay cả hai cánh tay cũng bị trói ở bên trong, sau đó nâng cả người nàng đặt lên giường, dùng chăn trùm kín cả người nàng lại, từ đầu đến chân, không sót dù một cọng tóc.

“Lục Thiên Kiêu!” Tân Mi nằm trong chăn ngọt ngào gào lên, “Chàng, chàng lại cả gan dám trói em cả đêm lần nữa sao!”

Hãn thở dài một hơi thật nặng nề, cảm giác được đục vọng tràn đầy trong lòng, trái tim như muốn phá tung lồng ngực nhảy ra ngoài.

Hãn cười khổ, duỗi tay ra, muốn vỗ về, an ủi Tân Mi đang bị quẫn thành con sâu béo ngậy trong chăn nhưng lại cảm thấy sợ hãi. Hãn chần chừ một lúc, cuối cùng đành phải thấp giọng nói: “Tân Mi, người nhện không được là ta ... Xin lỗi, em ráng chờ ...”

Cuối cùng là hãn vương mặc chuyện gì chứ, nàng hoàn toàn không hiểu nổi!

Lục Thiên Kiêu đi đến bên cạnh cửa, nhặt cuốn Lan Xạ Kiêu Nhụy Tập lên, nghĩ nghĩ rồi cầm lấy bỏ vào trong ngực mình.

“... Tập tranh này ta sẽ cầm đi. Giữ lại, đề phòng lần sau cần dùng đến.”

Nhặt cánh cửa gỗ bị gãy lên gắn vào cổng vòm cong cong, hãn vẫy tay một cái, dây trói yêu thu về trong chớp mắt.

Tân Mi vừa lăn, vừa bò, nhảy từ xuống khỏi giường, chạy tới bên cạnh cửa, đã không thấy bóng dáng của hãn đâu nữa.

Nàng mang theo lửa giận lẫn dục _ hỏa bốc lên tụt đáy lòng, tung một cước đấm cánh cửa gỗ đáng thương vỡ tan tành.

“Lục Thiên Kiêu! Con người nhu nhược này!”

Đàn ông đốt lửa nhưng không chịu dập lửa, là kẻ đáng ghét nhất trên đời này!

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hồ Tộc Xuất Hiện

Lục Thiên Kiều chở đầy lễ vật tới hỏi vợ, lúc trở về cũng chất đầy quà bánh — đám linh thú chở rất nhiều hộp, bên trong nhét toàn là bánh Trung thu Tân Hùng tặng cho, đủ các loại bánh từ tròn vuông đến những loại không biết liệt vào hình dạng gì, chất cao như núi.

Tuy rằng Lục Thiên Kiều rất muốn nói số bánh Trung thu này có ăn từ sáng đến tối, ăn đến sang năm cũng không ăn hết, nhưng nhìn thấy Tân Hùng hai mắt rưng rưng, tràn ngập yêu thương thì lời từ chối khéo kia cũng mắc nghẹn ngang cổ họng, không thể nào phát ra được.

Nghe nói, có một ông cha vợ lạnh lùng cay nghiệt là bất hạnh cả một đời, nhưng có một ông cha vợ nhiệt tình thái quá hình như cũng không phải là hạnh phúc...

“Hôm nay con rể phải trở về, tiểu Mi làm gì mà còn không ra kia chứ?!”

Tân Hùng nhìn quanh bốn phía, vô cùng tức giận. Mọi người trong Tân Tà Trang đều tới tiễn biệt con rể yêu quý của ông, nhưng người nên tới nhất lại không tới, còn ra thể thống gì nữa đây? Lỡ như con rể tức giận, đòi ly hôn với con bé thì biết phải làm sao?

Đại sư tử khó khăn nhào ra từ trong đám người đang vây quanh, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, tiểu Mi nói tinh thần muội ấy không tốt, không thể tiễn khách. Hơn nữa, còn muốn con nhắn với tướng quân, nói ... Nói muội ấy muốn đào hôn.”

“Nó đã gả cho người ta rồi, còn đào với hôn cái gì nữa?!”

Tân Hùng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tức tốc chạy vào trong viện của con gái rệu, nhưng đập vào mắt là cảnh người không nhà trống, xấp ngân phiếu trong chiếc tủ nhỏ ở đầu giường không cánh mà bay, trên bàn trang điểm đặt một bức thư, trên đó là chữ viết dù có cố gắng đến mức nào cũng không thể công nhận là đẹp được của Tân Mi: 【 Con đi ra ngoài giải sầu, nhờ cha chuyển lời tới Lục Thiên Kiêu, gái già con đây chết cũng không muốn lấy hăn!!! 】

Lá thư trong tay lãng đãng rơi xuống, Tân Hùng không tránh khỏi cảnh nước mắt rơi đầy mặt, có một đứa con gái như thế, thực sự là tai họa mà!

Trong lúc người người ở Tân Tà Trang náo loạn cả lên, Tân Mi đã cười trên lưng Liệt Vân Hoa, dùng tay áo lau nước mắt cho nó.

Con ngựa này không biết gặp phải chuyện gì, vừa thấy nàng mở cửa chuồng ngựa ra đã khóc rờn rã. Phía sau nó, đám ngựa đực tuần tú, đẹp để nhìn nó như hổ rình mồi, ánh mắt của chúng vừa kính sợ vừa thô tục.

“Các người ở chung với nhau không vui vẻ sao?” Tân Mi vắt khô ống tay áo ướt đẫm, lắc lắc đầu rồi lại tiếp tục lau nước mắt cho nó.

Liệt Vân Hoa nghe Tân Mi nói như vậy thì nước mắt càng tuôn như thác đổ. Đối Tân Mi, nó giống như ... Nó chỉ có thể yên lặng rơi nước mắt mà thôi.

“Đi, chúng ta đi Sùng Linh cốc, tặng bánh Trung thu cho Hồ Tiên đại nhân.”

Nàng xách mấy hộp bánh Trung thu, nhân cơ hội này đi một vòng thăm hỏi mọi người, tiện đường ghé thăm Trương Đại Hổ, cũng để chỉ cho Lục Thiên Kiêu thấy rõ, người đàn ông đầu tiên nàng vừa mắt không phải là hăn!

Liệt Vân Hoa sợ nàng đôi ý, lại đem nó nhốt chung với bầy ngựa đực thô tục trong cái chuồng chật hẹp, tối tăm kia, nên lúc này bốn vó tung bay, chạy còn nhanh hơn cả gió, chớp mắt đã nháy lên mấy tầng mây. Nó vốn mang dòng máu cao quý, bởi vậy khi ngự gió đi còn nhanh hơn nhiều so với lúc Thu Nguyệt dốc hết toàn lực, bình thường phải mất ba bốn ngày mới đi hết quãng đường nhưng nó chỉ đi nửa ngày đã tới nơi.

Sau giờ Ngọ một khắc, Liệt Vân Hoa nhẹ nhàng đứng trước ngưỡng cửa của Sùng Linh cốc, Tân Mi nháy từ trên lưng ngựa xuống, hơi giương mắt, cảm thấy rất vui vẻ — đệ tử canh gác cửa vẫn là Trương Đại Hổ!

“Đại Hổ ca.” Nàng cười tí mắt chạy qua, cho đến nay trong mắt nàng, Trương Đại Hổ vẫn mang vẻ đẹp vuông vắn, nhìn mãi không chán.

“Cô chủ Tân.” Trương Đại Hổ đỏ mặt hành lễ.

“Tặng huynh một hộp bánh Trung thu.”

Nàng không do dự tặng cho y một hộp bánh Trung thu, lại tặng thêm cho y một nụ cười ngọt ngào nhất, rồi dẫn Liệt Vân Hoa vào trong cốc.

Trương Đại Hổ vội vàng ngăn lại: “Cô chủ Tân, cốc chủ hôm nay ... À, hôm nay không tiện tiếp khách.”

Cha nàng đã từng nói, người trong môn phái tu tiên thường có một vài việc bí ẩn không muốn để cho người ngoài biết, Tân Mi cũng hiểu điều này nên gật đầu, đưa hai hộp bánh Trung thu cho y: “Vậy làm phiền huynh đưa mấy hộp bánh Trung thu này cho Hồ Tiên đại nhân, hẳn dùm là của ta kính tặng đại nhân.”

Trương Đại Hổ nhận lấy, đang tính hỏi chuyện thì chợt nghe thấy từ trong cửa lớn vang lên một tiếng chim hót du dương, sau đó cánh cổng chính ngày thường vẫn đóng chặt kín mở rộng ra, một chiếc xe thật dài bằng vàng rực rỡ, lộng lẫy được ba bốn con chim thiên đường (*) kéo đi, từ

từ chạy ra. Chiếc xe chạy trên vách đá tỏa ra ánh sáng rực rỡ như nước chảy, gợn sóng lăn tăn, cuối cùng hóa thành những dòng chữ cổ xưa tan biến trong gió.

* Chim thiên đường hay còn gọi là chim seo cờ, chim cực lạc, chim mặt trời ... được coi là “Diva” của thế giới chim muông, những con chim này có bộ lông dài thướt tha, sặc sỡ... Truyền rằng, chim Thiên Đường (Birds Of Paradise) là một con chim thần, sống ở trên Thiên Đường, ăn mật hoa, uống giọt sương. Khi múa sẽ vang lên tiếng nhạc mê hồn.

Gió thổi tấm màn trúc màu trắng che trước cửa xe lên, Tân Mi chỉ nhìn thấy thấp thoáng người ngồi bên trong là một chàng trai trẻ mặc áo đen, trong chớp mắt, chiếc xe kéo đã bay xa.

“Thật là phô trương nhưng lộng lẫ quá đi mất, là vị tiên nhân lợi hại nào vậy?”

Tân Mi nhìn ánh vàng sáng chói đong đưa ở xa xa, không khỏi cảm thấy rung động.

Trương Đại Hồ lắc đầu: “Đó là đại sư của Hồ tộc, nghe nói người của Hồ tộc có mang dòng máu của Thần tộc...”

“Tiểu Mi, con tới thăm ta sao không nói trước để ta đón tiếp?”

Giọng nói mềm mại, đáng yêu của Chân Hồng Sinh chặn lời của Trương Đại Hồ lại, Tân Mi xoay người, nhìn thấy Hồ tiên đại nhân hôm nay mặc trường bào trắng đen xen kẽ, mái tóc dài đen mượt không buồn buộc lại, xoa xuống hai vai, nhìn có vẻ đặc biệt... Ôi, đặc biệt xinh đẹp như hoa.

“Hồ tiên đại nhân, lâu quá không gặp.” Nàng cười tíu mắt thi lễ với lão, cầm hai hộp bánh Trung thu trong tay Trương Đại Hồ đưa qua: “Đây là bánh Trung thu do Tân Tà Trang của con tự tay làm, tặng đại nhân ăn cho nóng.”

Hai mắt Chân Hồng Sinh chợt sáng ngời lên: “Ôi, ôi! Bánh Trung thu này năm trước cha con đã tặng cho ta một lần, bánh nhân đậu đỏ ngon tuyệt cú mèo luôn. Nào, vào đây, vào trong nói chuyện với ta.”

Lão chẳng kiêng dè gì nắm lấy tay nàng, dáng vẻ vô cùng thân thiết lôi nàng vào cốc.

Trong Sùng Linh cốc khói sương lơ đãng quẩn quanh, khác hẳn sự sáng trong, quang đãng ngày xưa, cứ đi khoảng mười bước sẽ nhìn thấy một cái lư hương đặt trên mặt đất, bên trong đốt trầm hương vô cùng dịu nhẹ, làm tinh thần người ta phấn chấn, khiến cho mọi buồn bực trong lòng lắng xuống.

Thấy nàng nhìn chăm chăm lư hương kia, Chân Hồng Sinh cười nói: “Hôm nay có một vị khách quý tới chơi, xông hương là tập tục của bọn họ.”

“Là Hồ tộc ạ?” Hình như nàng đã từng nghe nói qua cái tên này.

“Đúng vậy, bọn họ không chỉ có huyết thống cao quý, mà còn am hiểu nghệ thuật ủ rượu, lần này họ đến mang theo mười vò rượu ngon. Con đã tới đây thì ở lại vài ngày đi, ta sẽ gọi Mi Sơn tới, chúng ta sẽ cùng thưởng thức, bình phẩm rượu ngon.”

Chân Hồng Sinh dẫn nàng vào ngồi bên trong cái đình nhỏ, xung quanh nở đầy hoa tươi, bà quản gia già thân quen nhanh chóng bưng lên hai chén trà. Chân Hồng Sinh ngồi bên cạnh, không uống trà, cũng không nói chuyện, chỉ cầm tay nàng nghiên cứu vô cùng chăm chú, vừa nhìn vừa nắn nắn bàn tay nàng.

Tân Mi bị lão sờ nắn đến độ sợ run cả người, đành phải hỏi lão: “Hồ tiên đại nhân, tay con có vấn đề gì sao?”

Lần trước nàng tới, lão cũng ra sức nghiên ngẫm bàn tay nàng, chẳng lẽ trong tay nàng giấu bảo bối gì sao?

Chân Hồng Sinh rời mắt khỏi bàn tay nàng, lại nhìn nàng nở một nụ cười đầy mê hoặc: “Không có gì. Tiểu Mi à ... Con và Chiến quý tướng quân cưới nhau lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa động phòng hoa chúc?”

Tân Mi rung động : “Sao ngài biết?!”

Lão vuốt ve con cáo bạc đang quấn quanh cổ, lại cười quyến rũ hơn nữa: “Ta là Hồ Tiên đại nhân, đương nhiên phải biết rõ mọi chuyện rồi. Xem ra, hẳn đối với con chẳng tốt chút nào cả, không bằng con đá hẳn đi, kiếm chồng khác ngon hơn nhé? Ta sẽ tặng Trương Đại Hồ cho con, con có thích không?”

Tân Mi khó xử nhìn lão, ôi thần tiên già , thực sự là lẩm cẩm mà, lúc trước người nói kiên quyết không tặng đệ tử của bốn môn cho nàng cũng là lão, bây giờ người tới phá hoại nhân duyên của nàng cũng là lão. Không hiểu nổi bọn họ nghĩ gì nữa.

“Nếu không thì chọn Mi Sơn nhé? Y rất thích con.”

Nàng quả thực không biết phải làm sao, đành phải nói: “Mi Sơn đại nhân còn già hơn cả ông cố nội của con nữa!” (về tuổi tác, không phải dung mạo)

... Trời, may mắn là hôm nay Mi Sơn không có ở đây, nếu không Sùng Linh cốc sẽ bị nhấn chìm trong nước mắt của y mất.

Chân Hồng Sinh nâng chén trà lên, chậm rãi hớp một ngụm, qua làn khói nóng mờ mịt, ánh mắt lão nhìn về phía xa xăm. Sống kiếp tu tiên, kéo dài vô cùng vô tận, đối với chuyện nhân quả của thế gian này, trước giờ lão không hỏi, cũng không nhúng tay, coi chuyện đó bình thường như mây như khói hợp rồi tan, tan rồi hợp.

Người tu tiên không nên cố chấp, cho nên, có rất nhiều chuyện lão chỉ bước đến gần rồi dừng lại.

“Hồ tiên đại nhân, đây là bánh nhân đậu đỏ.”

Tân Mi cắt một cái bánh Trung thu, cười tươi tắn đặt vào trong lòng bàn tay lão.

Chân Hồng Sinh khẽ cười, ánh chừng miếng bánh Trung thu nhân đậu trong tay, đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ, thơm tho và ngọt ngào quá đỗi, hương vị này khiến tâm trạng người ta tốt hơn rất nhiều.

“Tiểu Mi,” lão hắng giọng, nghiêm túc nói: “Con phải sống thật tốt, đói thì phải ăn cơm, khát thì phải uống nước, mệt nhọc thì cứ đi ngủ, khi nào gặp nguy hiểm thì cứ việc bỏ chạy — “

Lão nhướn mày lặp lại: “Nhớ là phải trốn đi.”

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thề Ước Một Đời (I)

Lúc rời khỏi Sùng Linh cốc, đã là giữa trưa ngày hôm sau, rượu của Hồ tộc đưa tới quả thực là rượu ngon trên đời, nhưng độ mạnh cũng khó loại nào sánh được, tối hôm qua Chân Hồng Sinh uống hết hai vò, say bí tỉ tới hôm nay chưa ngóc đầu dậy nổi, Tân Mi đành chỉ chào hỏi Trương Đại Hồ, rồi cười Liệt Vân Hoa cáo từ.

Một người một ngựa bay nhanh như chớp đến Mi Sơn cư trên núi Bạch Đầu, tặng bánh Trung thu cho Mi Sơn quân, ai ngờ linh quỷ canh gác ở ngoài nói y đã ra ngoài, không biết ngày trở về, Tân Mi lấy hai hộp bánh nhân lòng đỏ trứng tặng cho y, sau đó tiếp tục cười Liệt Vân Hoa, quay về hướng hoàng lãng.

“Tiểu Vân, người nói thử coi bây giờ Lục Thiên Kiều đang làm gì?”

Trên đường đi cảm thấy nhàm chán, Tân Mi ôm cổ Liệt Vân Hoa nói chuyện tào lao với nó. Nếu Thu Nguyệt có ở đây thì tốt quá, tuy rằng nó cũng không biết nói chuyện, nhưng bất kể nàng nói gì nhất định nó cũng sẽ có phản ứng lại, không giống con ngựa này, chỉ biết trừng mắt chạy thẳng về phía trước.

“Người đàn hơn Thu Nguyệt nhiều, không hiểu ý ta gì cả.”

Đây là tội vu oan mà a a! Liệt Vân Hoa ra sức phì phì lỗ mũi, ta là ngựa chứ không phải người, ngựa nhà ai lại mở miệng nói chuyện với cô được chứ, nếu có thì chắc gặp quỷ rồi!

“Sao? Người nói là Lục Thiên Kiêu nhất định đang nhớ ta à? Nhớ đến mức ăn không ngon ngủ không yên ư?” Mắt nàng sáng rực lên,

Ta không có nói như vậy! Liệt Vân Hoa hí một tiếng thật dài đầy oan ức.

“Ý của người là, chàng đang tự kiểm điểm lại lỗi lầm của mình, chuẩn bị nhận lỗi với ta sao?”

Ta thực sự không có nói như vậy mà! Liệt Vân Hoa chỉ biết rơi lệ.

“Theo người là, chàng đang nước mắt lưng tròng đến cầu xin ta trở về?”

... Thu Nguyệt tỷ, tỷ thật vĩ đại. Liệt Vân Hoa buồn bã ngẩng nhìn đám mây mù ở phương xa, bởi vì cái đoạn đối thoại ông nói gà bà nói vịt này mà từ trong thâm tâm của Liệt Vân Hoa nảy sinh một sự kính phục và ngưỡng mộ vô cùng to lớn với Thu Nguyệt.

Đám mây mù dày đặc, khổng lồ trước mắt bỗng nhiên bị xé rách, mấy con chim thiên đường khổng lồ đang hút những làn điệu thánh thót, mê hoặc, chúng bay ngược gió tới, phía sau kéo theo một chiếc xe xanh vàng rực rỡ, ánh sáng vàng chói như hóa thành những dòng chữ cổ xưa tan biến trong gió, thật sự là phong thái phi phàm.

Liệt Vân Hoa khéo léo lui qua một bên, cung kính cúi đầu dừng trong không trung chờ đợi chiếc xe kéo kia đi qua.

Linh thú luôn có phản ứng quy thuận theo bản năng đối với những thứ có khí chất thanh tịnh cao quý như thế này.

Chiếc xe kéo chậm rãi chạy tới, ngừng lại bên cạnh Tân Mi, chiếc màn trúc màu trắng bị một bàn tay thon dài cuốn lên, một chàng trai trẻ mặc áo đen thò đầu từ trong xe ra, nhìn nàng cười tươi như bạn bè thân thiết lâu ngày.

Người này ... Hình như là đại sư của Hồ tộc gì đó mà? Tân Mi tò mò nhìn y, y cũng tò mò nhìn qua, hai người trợn mắt nhìn nhau hơn nửa ngày, rốt cục y lại cười.

“À, vị cô nương xinh đẹp này.” Y mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng ngữ điệu lại lỗ mãng, “Ta đói quá, tặng cho ta một hộp bánh Trung thu được không?”

... Một chiếc xe kéo phong thái bất phàm, một đàn chim thiên đường cũng bất phàm không kém, sau đó, dừng lại, mà lại chỉ vì muốn xin nàng một hộp bánh Trung thu.

Tân Mi không hiểu nổi nhưng cũng đưa cho y một hộp bánh chay, y lại lắc đầu, đôi mắt tỏa ra ánh sáng màu xanh lục: “Ta muốn ăn bánh nhân thịt.”

Loại đại sư gì thế này, sư mà muốn ăn thịt ư!

Tân Mi đổi một hộp bánh Trung thu nhân thịt cho y, tấm màn trúc lại được thả xuống, giọng nói của người đó từ trong xe truyền ra: “Đa tạ, cô nương đúng là vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng.”

Những con chim thiên đường lại bắt đầu hót véo von, chiếc xe kéo lại tiếp tục bay ngược gió rời đi, Tân Mi lắc lắc đầu, vỗ vỗ cổ Liệt Vân Hoa: “Được rồi, chúng ta cũng đi, nhanh nào, đi đến hoàng lăng.”

Từ sau khi Lục Thiên Kiều tỉnh lại, Vân Vụ trện lại một lần nữa được dựng lên quanh hoàng lăng, đám tiểu yêu quái rút khỏi lăng mộ dưới lòng đất, trở về cuộc sống non xanh nước biếc trên mặt đất, hoàng lăng hoang tàn của ngày đó đã khôi phục lại cảnh đào hồng liễu xanh, hoa thơm chim hót trước kia.

Chẳng thấy bóng dáng Tư Lan ở đâu, Ánh Liên thì đang nằm ngủ trưa trong hồ nước, Đào Quả Quả và em trai của y đang chơi bịt mắt bắt dê ở trong rừng hoa đào âm u, ma mị — nhìn kiểu này, chắc là Lục Thiên Kiều còn chưa về đây.

Tân Mi buộc Liệt Vân Hoa ở bên ngoài ăn cỏ, còn mình lặng lẽ chui vào hang động trong núi của Triệu quan nhân, quả nhiên là lão đang quần khăn trắng kín đầu múa bút viết kịch bản, vừa viết vừa khóc, nước mắt nhỏ tong tong trượt theo mấy sợi râu chuột của lão rơi xuống đất.

“Ôi, cô nương tới rồi!” Lão lau nước mũi, ngẩng đầu nhìn thấy Tân Mi, đôi mắt đang rưng rưng chợt sáng rực lên, “Mau tới đây, mau tới đây! Ta đang viết đoạn cô và tướng quân gặp nhau lần đầu tiên, sét đánh động trời, lửa thiêu rụi đất, chấn động đất trời!”

Ặc, lần đầu tiên nàng và Lục Thiên Kiều gặp nhau? Hình như... Hình như là vào một đêm yên tĩnh, nàng táng Đào Quả Quả hôn mê, sau đó Lục Thiên Kiều đánh nàng một chưởng hôn mê ... Ừ, quả thật là sét đánh động trời, lửa thiêu rụi đất.

Triệu quan nhân cầm mấy tờ kịch bản đưa cho nàng, trên đó là nét chữ rồng bay phượng múa: 【Chỉ một ánh mắt lướt qua, dẫu có như ngàn cánh buồm đang gặng gượng lướt qua sóng to biển lớn cũng cam nguyện vì người; chỉ một ánh mắt lướt qua, chính là ba ngàn con sông uốn lượn mà ta dùng một chiếc muỗng nhỏ múc cạn cũng chỉ vì người; chỉ một ánh mắt lướt qua, đã giống như nét chữ khắc trên đá tam sinh viết nên duyên phận của ta và người ...】

Nàng im lặng thả cuốn kịch bản xuống, khó xử nhìn Triệu quan nhân đang giương ánh mắt tha thiết nhìn mình, nghĩ ngợi rất lâu, mới nói: “Chỉ với một ánh mắt lướt qua, thực sự là không đủ để nhìn rõ được gì cả ...”

Với lần gặp gỡ ngày ấy, nàng chỉ biết đó là một chàng trai, hơn nữa chàng trai này còn đánh nàng, cướp linh thú của nàng, nàng chỉ muốn đánh bay hắn ngay lập tức.

Triệu quan nhân liên tục than vãn, thở dài: “Sao có thể như vậy được! Vừa gặp là đã sinh tình mà lại còn là hết mực chung tình mới có thứ để xem chứ!”

“... Dù sao ta và chàng vốn không có thứ gì để xem cả, Lục Thiên Kiều lúc nào cũng coi ta như trẻ con. Ta cũng không phải con gái của chàng.”

Giọng nàng cực kỳ u oán, khác hẳn sự nhẹ nhàng, tươi đẹp của ngày xưa, Triệu quan nhân quan sát sắc mặt và thái độ của nàng một lúc rồi lập tức đổi sang bộ dạng người lớn từng trải, kinh nghiệm dày dặn, lại như tri âm tri kỉ ngồi đối diện nhẹ nhàng hỏi nàng: “Tân cô nương, cô và tướng quân giận nhau sao?”

Tân Mi đặt hộp bánh Trung thu lên bàn nói: “Không có, ta mang bánh Trung thu đến tặng cho mọi người.”

“Trong lòng có gì không thoải mái thì nói ra đi, kéo lại chuyện bé xé ra to, càng ồn ào thì càng không thể cứu vãn được.”

Nàng nghĩ nghĩ rồi dẫu môi nói: “Bọn ta có rất nhiều điểm không giống vợ chồng thực sự, mỗi lần ta khẽ đụng đến chàng là chàng lại dùng dây trói yêu trói nghiền ta lại. Hơn nữa, rõ ràng là bọn ta đã cưới rồi mà chàng nhất định không chịu thừa nhận, còn muốn cưới lại lần nữa, lãng phí thời gian, rõ là cố ý thoái thác.”

... Tướng quân à, bộ tộc Chiến quỷ vụng về nhất chính là phương diện trai gái, nhưng ngài cũng không thể trở thành như vậy được!

Triệu quan nhân chỉ tiếc rên sất không thành thếp, đành phải lắc đầu.

“Tân cô nương, tuy rằng tướng quân được phong là tướng quân, nhưng bản thân ngài ấy lại là người của bộ tộc Chiến quý, vốn không nguyện trung thành với hoàng đế Quỳnh quốc, cho nên chuyện hoàng đế ban hôn cho tướng quân cũng không khác gì nói chuyện với chó mèo. Tướng quân không chấp nhận chuyện cưới xin này, lại muốn tự mình cầu hôn cưới cô một lần nữa, thật ra đã chứng minh trong lòng ngài ấy có cô, thực sự nghiêm túc coi cô là một cô gái đáng để ngài ấy tôn trọng và yêu thương.”

Tân Mi trầm mặc trong chốc lát rồi nhỏ giọng nói: “Ta biết.”

“Cô có biết không. Bộ tộc Chiến quý xưa nay thờ phụng Thần tộc, bởi vậy luôn luôn ôm tư tưởng bảo thủ cũ kỹ, chưa thành hôn thì sẽ không làm chuyện trai gái, đó là quan hệ bừa bãi, bất chính. Ngài ấy không đụng đến cô là kính trọng cô chứ không phải khinh thường cô.”

Nàng lại tiếp tục trầm mặc.

Triệu quan nhân lại hăng giọng nói tiếp: “Cô nhìn thấy tướng quân bề ngoài có vẻ rất thân thiết lại rất tinh tế, tỉ mỉ như vậy đó, nhưng thật ra ngài ấy hết sức lỗ mãng, từ nhỏ cha không thương mẹ không yêu, nên không có ai dạy ngài ấy làm cách nào để sống chung với một cô gái, ngày thường không phải lúc mặt lạnh, mặt than thì cũng là vội bỏ của chạy lấy người. Dây trời yêu đã là gì đâu, chỉ là ngài ấy không suy nghĩ đến tầng ý nghĩa kia mà thôi. Cô tìm cơ hội nói chuyện thẳng thắn với ngài ấy một lần đi, nhất định tướng quân sẽ hiểu. Miệng của con người là dùng để nói chuyện, vậy thì giữa hai người có điều gì hiểu lầm mà không thể nói ra được nào? Ôm ấp ức trong lòng khiến con người trở nên ngột ngạt chẳng phải là oan ức cho cái miệng lắm sao?”

Tân Mi yên lặng cắt một miếng bánh Trung thu, vừa ăn vừa uống trà, cuối cùng chẳng nói một lời nào.

Triệu quan nhân thấy có vẻ chuyển biến tốt nên lúc này cầm cây bút lông lên tiếp tục múa bút viết kịch bản, lão xóa sạch những thứ đã viết trước đó, hỏi nàng: “Cô nương, cô và tướng quân gặp nhau lần đầu tiên như thế nào, kể lại cho ta nghe một lần đi?”

Nàng đang tính kể chuyện thì chợt nghe Liệt Vân Hoa hí một tiếng thật dài bên ngoài hang, ngay sau đó đám cỏ lá lùm xùm bao trùm trước cửa động đột nhiên bị vén lên, Lục Thiên Kiêu sau hai ngày không gặp đang bước vào, vừa nhìn nàng lập tức vươn tay kéo đi.

Triệu quan nhân ứa nước mắt, nuốt một miếng bánh Trung thu, tướng quân, thế mới đúng chứ!

Tân Mi bị kéo đi, chân không chạm đất, cả người giống như con diều bay trong gió đang bị hẫng kéo căng, trong lúc choáng đầu hoa mắt đã cảm giác thấy hẫng đặt mình lên lưng Thu Nguyệt, lúc lấy lại được tinh thần thì mới phát giác ra hai người đã ở giữa không trung. Thu Nguyệt vỗ cánh tàn tàn, cố tình bay chậm rì, Liệt Vân Hoa vô cùng thông minh, hiểu chuyện theo đuôi ở phía sau, tất cả mọi người đều không muốn quấy rầy hai người bọn họ.

Tân Mi ngẩng đầu nhìn hẫng, thấy sắc mặt hẫng nặng nề, trầm mặc không nói gì, quay đầu sang hướng khác không nhìn nàng.

“Này... Lục Thiên Kiêu” nàng mở miệng trước: “Chúng ta, chúng ta đi đâu vậy?”

Hẫng vẫn không nhìn nàng, cách nửa ngày mới nói: “Đưa em về Tân Tà Trang.”

Nói đến Tân Tà Trang, nàng mới phát hiện ra hẫng vẫn còn mặc y phục lúc ở Tân Tà Trang, chỉ có điều bây giờ y phục trắng tinh đã nhiễm bẩn, bụi bặm, cỏ cây, bùn đất dính loang lổ trên góc áo, tóc của hẫng cũng rối tung,

lộn xộn, tuy rằng trên mặt không có vẻ mỗi một ... Có phải, có phải chàng đã đi tìm em suốt hai ngày qua không ăn không ngủ không nghỉ hay không?

Tân Mi thấy vậy chỉ dám nhỏ giọng nói: “Lục Thiên Kiêu, chàng có muốn ngủ một lúc không?”

Hắn không thèm để ý tới nàng.

“... Chàng đừng giận, em chỉ đi tặng bánh Trung thu cho mọi người thôi mà.”

Rốt cục hắn cũng động đậy, đưa tay xoa xoa trán.

“Lục Thiên Kiêu.” Tân Mi nhích qua, cẩn thận, dè dặt nắm tay áo của hắn, hắn không giằng ra, thế là nàng vừa yên tâm vừa to gan ghé sát người vào, đặt đầu trên vai hắn.

“Chàng nói gì đi, nói gì cũng được.”

Giọng nói mềm mại, cả người nàng cũng mềm nhũn khiến cho người nghe dù đang tức giận thấu trời cũng tan thành mây khói.

Lục Thiên Kiêu do dự đưa tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai nàng, nhỏ giọng nói: “... Xin lỗi, là ta sai.”

Nàng nhe răng cười hì hì: “Cả hai chúng ta đều sai mà, đúng không?”

Sắc mặt âm trầm của hắn rốt cục cũng dần dần trở nên hiền hòa, dịu dàng, nắm ngón tay luồn sâu vào mái tóc nàng, vuốt xuống bím tóc của nàng, khẽ hỏi: “Em đã đi đâu?”

“Em đi tặng bánh Trung thu cho mọi người.”

“Tân Mi.”

“Dạ?”

“Nửa tháng sau, ta sẽ đích thân đón dâu, đến lúc đó ta hứa sẽ không trốn tránh nữa.”

“Được.”

Ngón tay rời khỏi mái tóc, nhẹ nhàng vuốt ve trên gò má nhẵn mịn của nàng, bỗng nhiên hấn cúi đầu hôn một cái lên vầng trán cao cao. Khoảng cách gần sát như vậy lại còn da thịt chạm vào nhau khiến cho cả người nàng có cảm giác vô cùng khó chịu, chẳng thoải mái chút nào cả, hấn lại cúi thấp người xuống một chút, hít hà mái tóc của nàng.

“Lục Thiên Kiêu, em hôn chàng một cái, chàng không được dùng dây trói yêu trói em đấy.”

Nàng ôm cổ hấn, nhìn hấn mỉm cười.

Trong khoảnh khắc, mặt hấn lại đỏ ửng lên, sau đó khẽ nhắm mắt lại, đợi một lúc sau mới cảm nhận được làn môi mềm mại chạm vào khuôn mặt mình.

Hình như hấn... lạc mất hồn phách rồi.

Tân Mi vuốt vuốt mấy sợi tóc rối loạn trên đầu hấn ra sau, nghiêm túc nói: “Bước tiếp theo, chờ đến lần sau đi.”

“Nghịch ngợm.”

Ngón tay hấn bấm nhẹ sau ót nàng, rồi lại cúi đầu hít hà mái tóc nàng, đầu mày nhăn tít lại.

Toàn thân nàng từ trên xuống dưới lại có cảm giác vô cùng khó chịu, chỉ những lúc bất thường như thế này mới cảm thấy được. Là vì gặp người này sao?

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thề Ước Một Đời (li)

Trở lại Tân Tà Trang chưa được mấy ngày thì Tư Lan tới, còn mang theo ba bộ áo cưới kiểu dáng khác nhau, nghe nói là do Lục Thiên Kiêu tự tay chọn lựa.

Tân Mi nhìn ba bộ áo cưới với cái mũ phượng giống y chang cái bồn cầu mà mặt dần ra đến nửa ngày, quay đầu lại nhìn Tư Lan thấy mặt y vẫn tỉnh bơ, không chút thay đổi. Quay sang ngó Tân Hùng, thì thấy cha nàng mở to hai mắt sáng lấp lánh, nàng nghĩ rằng dù Lục Thiên Kiêu có mang mấy cái bồn cầu tới thật thì cha nàng nhất định cũng vui sướng đến phát khóc lên.

“Người chắc chắn ... Ta phải mang cái này trong ngày cưới?”

Nàng muốn nói đến cái bồn cầu kia ... Không đúng, chính xác là cái mũ phượng kia, đành ngửa đầu lên khẽ bóp trán, che kín cả nửa gương mặt.

Tư Lan khẽ ho một tiếng: “Tướng quân nói, áo cưới của bộ tộc Chiến quý mang phong cách như vậy đó.”

... Cô dâu của bộ tộc Chiến quý thực đáng thương, ai nấy cũng phải đội bồn cầu lên đầu để cưới chồng.

“Tướng quân còn dặn dò, trong vòng nửa tháng tới ngài ấy sẽ thu phục nông binh ở vùng phụ cận quan ả Gia Bình, không có thời gian chăm sóc cô, cho nên giao nhiệm vụ gian khổ này cho ta. Nên nửa tháng này cô hãy ngoan ngoan ở trong Tân Tà Trang, không cho phép đi đâu cả.”

Nhắc tới mới thấy, nhiệm vụ này quả thật là vô cùng gian khổ... Tư Lan xoa xoa cái trán đang giật tung tung của mình.

Nhưng thật ngoài dự đoán, Tân Mi lại rất biết điều chỉ gật gật đầu, không hề có bất kỳ ý đồ phản đối nào cả, cục nghẹn chặn ngang cổ Tư Lan cuối cùng cũng được nhả ra, giải tỏa hết.

“Đúng rồi, Tư Lan.” Tân Mi tháo cái mũ phượng xuống, có ý tốt quay đầu lại nhìn y, “Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, người đã tới đây thì ta đưa người đi thành Lục Thủy tìm vị đại phu kia nhé? Ông ấy có bàn tay châm cứu rất cao siêu, chuyên trị mặt than, rút gân, trúng gió.”

... Tư Lan lại nghẹn suýt chết, cục nghẹn kia quả nhiên là y đã nhả ra quá sớm mà.

Thời gian nửa tháng, đối với Tân Mi mà nói thì chỉ trong nháy mắt, nhưng đối với Tư Lan thì còn dài hơn cả ba kiếp.

Tin chiến thắng ở quan ải Gia Bình nhanh chóng truyền về, tuy rằng lão tướng quân Bạch Tông Anh đã cáo lão hồi hương, nhưng Phiêu Kỵ tướng quân mới phụng chỉ tới không hề kém cỏi, dễ dàng tiêu diệt mấy đại tướng thuộc hạ của Võ Sảng, từ thế như chẻ tre lúc mới bắt đầu khởi nghĩa cho tới nay, cuối cùng Võ Sảng cũng lãnh giáo được cảnh núi càng cao thì sụp càng đau, rơi vào bước đường cùng rốt cục phải lui quân khỏi quan ải Gia Bình, rút ra khỏi biên giới Quỳnh quốc, chắc chắn trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dám xâm phạm.

Tim rồng Vinh Chính để cực kỳ phấn khởi, ban thưởng vàng bạc giống như thác đổ không hề tiếc tay, còn ban thánh chỉ cho xây dựng rầm rộ một tòa Phiêu Kỵ tướng quân phủ ở kinh thành, cõi lòng tràn đầy ngóng trông và chờ đợi tướng quân về triều.

Nhưng mong ước này của hoàng đế hiển nhiên là lại thất bại lần nữa, Lục Thiên Kiều viết tấu sớ dâng lên yêu cầu được nghỉ ngơi nửa năm, chẳng thềm chờ hồi âm mà thu dọn trở về hoàng lăng ngay tối hôm đó.

Việc quan trọng và gấp rút nhất của hãn bây giờ là cưới vợ, không rảnh về kinh thành.

Hôm nay là ngày 18 tháng 9, nghe nói là ngày hoàng đạo tốt nhất, không còn ngày nào có thể tốt hơn nữa.

Tân Mi đội cái mũ phượng y chang cái bồn cầu lên đầu, trên người mặc chiếc áo cưới kết bằng lông của một trăm loài chim bện vào chất liệu vải lỗ chỗ như bao tải, trước mắt bao người, nàng mặc bộ y phục này thực sự là không thể nào giữ được dáng khí thường ngày, đành phải dùng tay áo che khuất mặt mình, bước lên xe hoa một lần nữa. Khác với lần trước, lần này, Lục Thiên Kiều tới tận nơi, cười trên Liệt Vân Hoa toàn thân đỏ rực như lửa, mặc áo cưới cũng lỗ chỗ hết như bao tải, tuy nhiên vẫn không hề làm giảm bớt chút phong độ ngọc thụ lâm phong, khí phách hiên ngang nào của hãn.

Thành Lục Thủy lại một lần nữa sôi trào như núi lửa phun, nghe nói Tân Tà Trang có cô tiểu thư mang mệnh khắc chồng vừa gả đi không tới mấy tháng đã khắc chết chồng trước, nhưng lại nhanh chóng vung tiền như rác tìm được người thay thế, lại còn là một anh chàng đẹp trai, phi phàm như vậy.

Nhìn khuôn mặt già nua, đầy nếp nhăn nhưng lúc nào cười tươi như nở hoa, chả khác địa chủ được mùa là bao của Tân Hùng, những gia đình có con gái chưa được gả đi ở xung quanh vừa ôm hận vừa ghen tỵ, vung thẳng tay trên bàn tiệc, ăn hùng hục uống ừng ực, mãi cho đến khi nhà bếp không còn mang đồ ăn ra nữa mới giải hết oán hận, ôm bụng no kèn ra về.

Nhìn thấy đoàn đón dâu chuẩn bị xuất phát, Tân Hùng vội vàng chạy đến xe hoa vén rèm lên hỏi: “Tiểu Mi, mấy cuốn sách cha đưa cho con đã xem hết chưa?”

Tân Mi đang cầm cái mũ phượng vốn phải được đội trên đầu chơi đùa lộn vòng trong tay, chợt nghe những lời này thì chiếc mũ phượng rơi thẳng xuống đất.

Mấy cuốn sách đó ... Nàng mới xem mỗi cuốn Lan Xạ Kiều Nhụy Tập, mấy cuốn còn lại nàng dự định khi có thời gian rảnh rỗi sẽ đọc tiếp, ai biết được ngày đó Lục Thiên Kiều đưa nàng trở về Tân Tà Trang, không nói lời nào cướp đoạt sạch sẽ đi mất rồi.

“Con đã học được chút ít rồi cha à, cha cứ yên tâm.”

Lúc đó, cha nàng đem mớ sách này cho nàng chỉ nói một câu như vậy, lại còn nói với vẻ đặc biệt nghiêm túc thế nữa, hại nàng nằm mơ thấy mộng xuân mấy đêm liền.

“Tóm lại, đêm nay con sẽ kiểm hàng.”

Tân Mi nhặt cái mũ phượng lên, quay đầu cười đầy vẻ bá vương với Tân Hùng.

Đoàn đón dâu chậm rãi rớt cục cũng bay lên trời, bay về phía hoàng lãng. Tân Mi ngồi trong xe hoa cảm thấy rất ngọt ngào nên vén rèm lên, bất chợt nhìn thấy Lục Thiên Kiều đang cười Liệt Vân Hoa bay sang bên này, Tân Mi vội vàng ngoắc tay.

“Tư Lan nói, bộ tộc Chiến quý của chàng khi cưới vợ không giống phong tục của bên em, lát nữa còn phải biểu diễn một màn đập nát tảng đá lớn trên lồng ngực gì đó nữa. Chúng ta thương lượng trước đi, trước tiên để cho em ăn cơm đã rồi mới biểu diễn được không?”

... Đập nát tảng đá lớn trên lồng ngực là chuyện gì đây? Tư Lan lại nói bậy bạ gì với nàng nữa rồi?

Lục Thiên Kiều lấy từ trong lồng ngực ra một túi bánh ngọt đưa cho nàng, khẽ mỉm cười nói: “Cô bé ngốc, em cho rằng ta là gánh xiếc giang hồ sao? Mau phủ khăn voan lên đi, không cần em phải làm gì cả.”

Nói xong hấn lại lẳng lặng nhìn nàng lâu thật lâu, bên tai hơi đỏ ửng lên, nhỏ giọng nói: “Hôm nay em ... rất xinh đẹp.”

Hấn thường nghĩ đến cảnh nàng mặc áo cưới của bộ tộc Chiến quý, nghĩ rất nhiều lần, nhưng những gì hấn tưởng tượng trong đầu so với người thật việc thật đang ở ngay trước mặt hấn đây còn thua xa rất rất nhiều.

“Em rất hợp với áo cưới của bộ tộc ta.”

Tân Mi do dự cúi đầu nhìn y phục như miếng bao tải thùng lỗ chỗ trên người mình, lại nhìn cái mũ phượng giống cái bồn cầu đang nằm trong tay, thì ra... Ở trong mắt hấn, nàng thích hợp với y phục như vậy.

“Chàng cũng rất hợp với trang phục này.” Nàng miễn cưỡng khen ngợi mấy lời, “Cả người dính đầy lông chim thực là rục rở.”

Ặc, chàng ... Chàng cười rạng ngời hạnh phúc quá a a a.

Tân Mi chợt dạ bốc một miếng bánh táo ngọt, yên lặng lấp đầy miệng.

Lục Thiên Kiều còn muốn nói tiếp gì đó nữa nhưng chợt thấy hơi bất thường, đột nhiên hấn quay đầu lại liền nhìn thấy mấy con chim thiên đường khổng lồ rẽ đám mây mù ở xa xa chậm rãi bay tới, chúng nó còn kéo theo một chiếc xe kéo vàng rục, lấp lánh, vô cùng phong cách, vô cùng xa hoa, từ từ nhích lại gần.

Ánh vàng chói lóa hóa thành những dòng chữ chảy xuôi, bất chợt lướt qua thân thể, khiến cho người ta có cảm giác ... không hề thoải mái chút nào.

“Tướng quân!”

Tư Lan đi ở phía trước vô cùng cảnh giác, lập tức thúc ngựa quay lại, theo bản năng chặn ở phía trước, một tay lạng lã cầm chuôi đao đeo bên hông.

Lục Thiên Kiêu khẽ lắc đầu, ra hiệu cho y lui lại.

Hắn rốt cuộc cũng biết ngày đó trên người Tân Mi có mùi hương khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái là từ đâu, nàng gặp tên đại sư của Hồ tộc này?

“... Chuyện gì?”

Hắn thúc ngựa tiến lên ba bước, giọng nói lạnh lùng.

Tấm màn trúc màu đen bị một bàn tay mang bao tay đen cuốn lên, tên đại sư Hồ tộc thò đầu ra, ung dung nhìn hắn mỉm cười.

“Không phải tìm người, mà là tìm nàng.”

Y chỉ chỉ vào Tân Mi đang ngồi trong xe hoa nhét bánh táo ngọt đầy miệng.

Lục Thiên Kiêu cau chặt lông mày, không thèm nói gì, chỉ hơi nghiêng người, không kiêng nể gì chặn ngang tầm mắt của y.

“Cô dâu trong xe hoa thật là xinh đẹp!” Đại sư tay tay lên môi làm loa, lớn giọng gào lên, “Đa tạ bánh Trung thu lần trước của cô nương, hôm nay ta tới trả lễ.”

Tân Mi phúi phúi mấy mảnh vụn trên tay, tò mò nhìn y nửa ngày, ngạc nhiên hỏi: “Ta quen người sao?”

“Ái chà, sao cô nương lại không nể tình như vậy.” Y cũng không bận tâm, chỉ cười cười hỏi, “Quên ta rồi sao? Cũng không sao cả, ta tới trả lễ cho cô, ngay cả quà mừng của con hồ ly ở Sùng Linh ta cũng mang tới giúp cô đây này, đón lấy!”

Y vung tay lên, ném tới một cái hộp to.

Lục Thiên Kiêu ra tay nhanh như chớp, chặn lại trong nháy mắt, nhìn y chăm chăm trong chốc lát, sau đó chậm rãi nhìn xuống, trong tay hẳn cầm một cái hộp gỗ dài rộng hơn một xích (*), trong hộp có hai cái hộp nhỏ, một hộp đựng viên minh châu to cỡ cái trứng chim bồ câu, hộp còn lại đựng một chiếc vòng cổ bằng vàng vô cùng tinh xảo.

*Xích: thước Trung Quốc (đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét)

“Vòng cổ là của ta tặng.” Tên đại sư cười rộ lên nhưng đầy vẻ lười biếng, chậm rãi nói, “Chúc các người trăm năm hòa hợp, như keo như sơn, sớm sinh quý tử.”

Trên chiếc vòng cổ tỏa ra mùi hương thơm mát khiến cho người ta cảm thấy chán ghét vô cùng, Lục Thiên Kiêu mặt không đổi sắc, ném thẳng cái hộp xuống dưới.

Đại sư cũng không tức giận, vẫn cười tít mắt như cũ: “Làm gì mà có vẻ đối địch với ta như vậy chứ? Ta đối với người có ấn tượng rất tốt mà.”

Lục Thiên Kiêu xoay người phân phó: “Tiếp tục đi.”

Đội ngũ đón dâu tiếp tục lên đường, chiếc xe kéo xanh vàng rực rỡ kia dần dần biến mất. Tân Mi thò đầu ra nhìn, đột nhiên trong đầu lóe sáng,

hình như nghĩ ra chuyện gì đó : “À! Đó chính là đại sư giả đòi ăn thịt đây mà!”

Lục Thiên Kiều lạnh lùng: “Không được nghĩ tới y.”

Ặc, ghen sao?

Tân Mi chống cằm mỉm cười đầy ngọt ngào: “Ngoan nào, trong lòng em chỉ có chàng thôi.”

Trên mặt hãn chợt hiện lên ý cười, nhưng nhanh chóng biến mất: “Ngồi yên đi, không cần thận lại ngã xuống bây giờ.”

Hồ tộc xuất hiện ... Ngày đó ở quan ả Gia Bình, lúc Ly Mẫn gần đi đã từng nói, gần đây bọn họ đã rục rịch, khiến cho mẹ hãn vô cùng phiền não. Một bên khẳng khẳng nhận mình là hậu duệ của Thần tộc, một bên kiên quyết không chịu thừa nhận đối phương mang huyết thống của Thần tộc, mâu thuẫn bắt đầu từ nơi đây. Mấy năm gần đây, bộ tộc Chiến quý suy tàn, có lẽ... Đã đến hồi kết thúc rồi.

“Lục Thiên Kiều, chàng đang nghĩ gì đó?”

Giọng nói của cô vợ yêu trong xe hoa cắt đứt dòng suy nghĩ của hãn, hãn cười cười, đúng rồi, giờ hãn đang trên đường rước vợ yêu về nhà kia mà.

“Không có gì.” Hãn kéo rèm che xuống cho nàng, “Ngồi cho vững nào, bây giờ sẽ tăng tốc, trước khi trời tối phải tới được hoàng lăng.”

Chuyện cưới hỏi xưa nay, lúc nào người khác nhìn vô cũng thấy là chuyện vui mừng, chỉ có người trong cuộc mới cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Bộ tộc Chiến quý cưới vợ, so với sinh con còn phiền phức hơn nhiều. Tân Mi che khăn voan, bị Lục Thiên Kiều ôm vào trong lòng, ba hồi lên núi đao, ba hồi lại xuống chảo dầu, nghe nói những sợi lông của một trăm loài chim bện trên áo cưới có tác dụng như thế này — trên đường lên núi đao xuống chảo dầu, không được để rơi một cọng lông chim nào xuống, nếu không đó là điềm xấu.

Khó khăn lắm mới vào được cửa, nhưng thứ đón đầu lại là một quả cầu sắt khổng lồ bay tứ tung, loạn xạ khắp nơi — rốt cuộc đây là phòng hoa chúc hay phòng đặt cơ quan?!

Đưa mắt nhìn, chỉ thấy Lục Thiên Kiều nhẹ nhàng tung một cước đá bay quả cầu sắt kia, phá tan nát bức tường, căn phòng đáng thương bị đối xử hung bạo như vậy liền biến thành đồng hoang tàn, đổ nát.

Thì ra ... Phòng hoa chúc ở phía sau.

Tân Mi mới vừa được đặt ở trên giường, còn chưa kịp bày ra bộ dạng thẹn thùng, thì chợt nghe thấy dưới bàn chân mình vút vút mấy tiếng, phía dưới tấm ván giường đâm lên một loạt đao thép, thật sự biến chiếc giường cưới thành chiếc lồng sắt.

Chú rể đứng ở bên ngoài chiếc lồng sắt, đang tính xắn tay áo bẻ gãy đồng đao thép kia để vào với người đẹp thì người đẹp đang ở trong lồng sắt kia đã sớm giậm chân giậm dữ, tung một cước đá gãy sạch sẽ đồng gươm đao chướng mắt trước mặt.

“Tới đây!” Tân Mi kéo chiếc khăn voan xuống, chìa ngón tay ngoắc ngoắc chú rể đang thần thờ ở ngoài, “Bây giờ — rốt cuộc đã có thể động phòng chưa?”

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thề Ước Một Đời (Iii)

Vừa kéo vừa đẩy, cả hai người cùng bị đẩy ngã vào bên trong, Lục Thiên Kiêu nhận thấy sự lựa chọn của người đang đứng trước hẳn, cảm nhận được sự đồng ý của nàng.

Thế là hẳn tiến lên từng bước, nhẹ nhàng giữ lấy bờ vai mềm mại của cô dâu mới cưới đang ngồi trên giường, chỉ do dự trong phút chốc, sau đó quyết định đặt nàng nằm xuống.

Tân Mi đột nhiên đưa tay ngăn lại: “Đợi một chút.”

... Trước đó người vô cùng lo lắng là nàng, bây giờ rốt cục đã thành hôn, nàng lại muốn hẳn đợi sao?

Đương nhiên là hẳn không đợi rồi.

Chiếc mũ phượng nhẹ nhàng bị gỡ xuống, ngón tay hẳn lồng vào trong búi tóc đen dày của nàng, chậm rãi rút một cây trâm ra.

Một lọn tóc dài trượt xuống.

Tân Mi ngẩng đầu nhìn hẳn, sau đó lại nhìn ra cửa sổ phía sau hẳn, dừng lại một chút rồi hỏi: “Chàng, chàng thực sự quyết định mở cửa sổ động phòng sao?”

Lục Thiên Kiêu xoay người, nhìn thấy rõ ràng cánh cửa sổ mở toang ra, đám tiểu yêu quái trong hoàng lãng đứng lơ nhố, chen chúc bên ngoài, mắt to trừng mắt nhỏ, cắn cắn ngón tay nhìn bọn họ.

“...”

Cây trâm trong tay rơi xuống mặt đất.

Đào Quả Quả vội vàng che mắt em trai, sợ tâm hồn ngây thơ thuần khiết của trẻ con bị đầu độc, Tư Lan vội vàng túm lấy người bên cạnh bỏ chạy, Ánh Liên... không thấy bóng dáng Ánh Liên đâu cả, chắc hẳn lại trốn ở một nơi bí mật gần đó đâm hình nhân rồi.

Chỉ có Triệu quan nhân chuyển hẳn một cái bàn tới ngồi bên cửa sổ, trước mặt chất đầy đồ ăn vặt và nước trà, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nhìn hẳn cười hết sức thô tục: “Tướng quân, ngài phải mạnh mẽ lên, bọn ta sẽ ủng hộ ngài hết mình. Có chỗ nào không thông hay vướng mắc, ta cam đoan sẽ chỉ dạy tận tình cho ngài.”

Lục Thiên Kiêu giữ nguyên bộ mặt than lạnh te, không chút tình cảm đi qua, mở miệng: “Biến.”

Vừa quát xong, bày tiểu yêu bỏ chạy tan tác như ong vỡ tổ, hẳn làm tướng quân lâu như vậy, đương nhiên hình tượng và tầm ảnh hưởng xây dựng được không phải là giả rồi.

Triệu quan nhân quét mớ vỏ hạt dưa trên bàn xuống rồi đi qua, lén lút đưa cho hẳn một miếng giấy cuộn tròn lại, nháy nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Tướng quân, chuyện này chỉ nói giữa những người đàn ông với nhau thôi nha, có lúc sẽ khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, tặng cho ngài thứ này, bảo bối đó nha.”

Lục Thiên Kiêu mở tờ giấy ra, chỉ thấy bên trong bao bọc hai viên thuốc nhỏ có màu sắc và hình dạng cực kỳ thô bỉ.

Mấy sợi râu chuột của Triệu quan nhân run run: “Chỉ cần dùng sẽ biết ngay công dụng, nếu là người khác thì ta cũng không nói cho biết đâu.”

Hai viên thuốc bị nhét vào trong lỗ mũi của lão ngay lập tức, Lục Thiên Kiêu kéo cửa sổ lại, khóa kỹ, kéo rèm che cửa xuống thật nhanh.

... Không khí động phòng hoa chúc hình như chẳng còn lại bao nhiêu. Hãn xoay người, không biết Tân Mi đã cởi áo cưới xuống từ lúc nào, chỉ mặc một bộ váy màu đỏ tươi, ngồi bên cạnh bàn dùng đũa gắp mì sợi ăn ngon lành.

Sợi mì được trộn bằng dầu vừng, mặt trên rắc thêm đậu phộng và hạnh đào giã nhỏ, chính là ý nghĩa trong từ cát tường.

Tân Mi có ý tốt múc cho hãn một chén, quan tâm hỏi: “Tới đây ăn một chút gì đi, chàng đói rồi đúng không?”

Hãn hết lên núi đao lại lao xuống chảo dầu, so với thực hiện màn đập nát tảng đá lớn trên lồng ngực còn mệt hơn nhiều, thực không dễ dàng chút nào.

Nhìn thấy nàng ăn mì dính dầu bóng lưỡng bên môi, hãn nhin không được chỉ muốn cười, tâm trạng lo lắng ẩn giấu dưới đáy lòng cả ngày nay rốt cục cũng tiêu tan. Lục Thiên Kiêu đi qua bưng chén lên, gắp một đũa mì đưa đến bên miệng nàng, nhỏ giọng nói: “Đây gọi là đút cho nhau ăn, há miệng ra nào.”

Tân Mi ngoan ngoãn há miệng, sau đó cũng gắp một đũa cho hãn: “Thì ra phong tục trong tộc của chàng không phải là uống rượu giao bôi, mà là ăn mì giao bôi.”

Nhìn thấy mấy mẩu đậu phộng dính trên môi nàng, Lục Thiên Kiêu dùng tay nhẹ nhàng lau sạch đi, không biết vì sao, hãn lại nghĩ đến lần đầu tiên đưa nàng tới hoàng lăng, nhốt trong căn phòng nhỏ tối đen, lúc hãn đẩy cửa ra, chợt nhìn thấy bộ dạng của nàng đang cúi đầu ăn bánh, mái tóc đen óng mượt, gò má mềm mại, còn có mấy mảnh vụn bánh dính trên mặt.

Nàng thật giống một con thỏ nhỏ màu trắng.

“Tân Mi, qua đây.”

Hắn đặt chén xuống, nhẹ nhàng cầm cổ tay nàng, kéo một cái, Tân Mi từ trên ghế chuyển thành ngồi gọn ơ trên đùi hắn, sau đó biến bị động thành chủ động, đưa tay ôm chặt cổ hắn.

“Lục Thiên Kiều.” Nàng áp sát mặt vào má hắn, “Hôm nay chàng không mang theo dây trói yêu chứ?”

“Ừ, không mang.” Hắn cười.

“Vậy chàng nhắm mắt lại, em muốn hôn chàng một cái.”

Hắn khẽ nhắm mắt lại, hàng lông mi đẹp đẽ, đen dày khẽ run nhẹ. Tân Mi ôm đầu hắn, càng nhìn càng thích, cúi đầu hôn thật mạnh ở hai bên má hắn.

Hắn... cảm thấy mát mát, chưa đủ.

Đang tính mở mắt ra, trên môi bỗng nhiên mềm nhũn – một nụ hôn mang theo mùi hương hỗn hợp của dầu vừng, đậu phộng và hạnh đào.

Không phải một nụ hôn sâu mà là dây dưa lửa nóng, nàng hôn một lúc mới chịu rời ra. Ánh đèn hỉ chiếu vào đáy mắt hai người, nhìn lại càng sáng long lanh hơn.

Khuôn mặt hai người đều hơi ửng đỏ.

“Chàng học được đến đâu rồi?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Lục Thiên Kiều hơi sững sốt, nhưng sau đó đã phản ứng kịp, không đỏ mặt nữa, chỉ cúi đầu cười cười, hỏi lại: “Còn em học ra sao rồi?”

“Chắc chắn là ... Không tệ.”

“Chỉ là lời nói miệng không có bằng chứng.”

Vậy thì để nàng trực tiếp hành động đi.

Tân Mi duỗi tay ra, lần mò vào trong cởi bỏ một lớp áo của hần. Bên dưới lớp áo, khung xương quai xanh tuyệt đẹp lộ ra một đoạn.

Lại cởi xuống một chút nữa, một phần khuôn ngực xuất hiện, rắn chắc, mạnh mẽ.

Hần vẫn không nhúc nhích, chỉ cúi đầu nhìn nàng cởi quần áo của mình.

Tân Mi nhíu mày: “Sao chàng chưa cởi của em? Chàng học xong thật rồi á?”

Lục Thiên Kiều nghĩ nghĩ rồi nói: “Em làm trước đi.”

Về phương diện này hần muốn tôn trọng nàng.

Tân Mi chột cười: “Hừ, thật ra chàng vẫn chưa biết đúng không? Vậy chàng hãy nhìn cho kỹ nhé, em dạy cho chàng.”

Lớp áo ngoài bị nàng nhẹ nhàng cởi ra, trượt xuống mặt đất. Tiếp theo là lớp quần áo bên trong, khuôn ngực của hần đã hiện ra hoàn toàn dưới ánh nến, trước mắt nàng là khung xương quai xanh tuyệt đẹp, bắp thịt rắn chắc, nàng do dự một chút rồi nhẹ nhàng đưa tay chạm lên, làn da dưới tay nàng nóng như lửa, trái tim đang đập kịch liệt, nhịp đập ấy xuyên qua lòng bàn tay, truyền vào trái tim nàng.

“... Đừng sợ.” Nàng nhỏ giọng an ủi, “Tới đây, lên giường với em nào.”

Hần đưa tay về phía nàng, cả người nàng liền bị bế bổng lên, tấm màn trước giường buông xuống, hần ở trên nàng ở dưới, không khí vô cùng ái

muội.

Tân Mi lắc đầu: “Không đúng, phải để em ở trên.”

Lục Thiên Kiều vừa nghiêng người đã bị nàng đẩy nằm xuống dưới giường, trên người cảm thấy nặng nặng — nàng đã ngồi lên trên rồi.

Nàng cúi xuống hôn lên môi hắn, mái tóc dài xõa xuống chạm vào ngực hắn, hơi thở chợt trở nên ẩm ướt, nóng cháy... Thật sự là ngứa ngáy khó mà chịu được. Đột nhiên Lục Thiên Kiều ôm lấy eo nàng, lòng bàn tay lướt theo xương sống của nàng khẽ vuốt ve kéo về phía trước, hắn hơi dùng lực, nàng liền ngã vào trong lòng hắn, cả hai cùng thở dốc, chẳng biết từ lúc nào đôi môi mềm mại lại cuốn lấy nhau một lần nữa, dây dưa, thâm nhập, nhẹ nhàng vuốt ve lẫn nhau.

“... Em nóng...”

Trong đầu nàng lúc này vô cùng hỗn loạn, đúng rồi, nàng phải dạy chồng ... Nhưng chính nàng lại không buông tay được, bất luận là cơ thể hay là đôi môi, đều khát khao được hắn chạm vào, cho dù rời khỏi trong khoảnh khắc ngăn ngủ cũng không được.

Nóng thì lột quần áo.

Cả người hắn cứng ngắc hơn nữa lại run rẩy cởi bỏ vạt áo của nàng, ngay sau đó làn môi của nàng lại không chịu sự cô đơn dán chặt lên môi hắn, hơn phân nửa khuôn ngực thoát ra khỏi vạt áo— da thịt lại chạm vào nhau.

Giống hệt như một ngọn lửa lớn bốc cháy trên trên thảo nguyên khô ráo, trong nháy mắt không thể khống chế được cục diện, mất đi tất cả trình tự.

Cuối cùng làm cách nào cởi hết quần áo thì cả hai người đều không nhớ được, cũng không có thời gian nghĩ đến.

... Đúng rồi, vận dụng Quan Âm tọa sen.

Trong lúc ý thức của Tân Mi tan tành chẳng còn chút nào, nát như như tương thì bốn chữ này chợt lóe lên. Lục Thiên Kiều vốn không có kinh nghiệm, trách nhiệm của nàng vô cùng to lớn, đêm nay phải phụ trách việc dạy dỗ cho chàng chứ.

Thế là...

Tấm màn lụa rung lên kịch liệt, sau đó chợt vang lên mấy tiếng kêu rên, Tân Mi kéo tấm màn “Roẹt” một tiếng, sắc mặt tái nhợt thò một cánh tay trần ra, lục lọi loạn xạ trong ngăn tủ đầu giường.

Một bàn tay kéo nàng trở về.

Nàng yếu ớt chồm ra ngoài, thì thào: “Em bị thương, chảy máu nữa này... Thuốc chữa thương... Còn cuốn Lan Xạ Kiều Nhụy Tập kia nữa...”

Nàng cần thuốc chữa thương, còn có bộ sách mẫu đêm động phòng hoa chúc nữa...

“Đừng đi!”

Cho dù có nhẫn nại đến tận cùng, cực hạn thì gân xanh cũng nhanh chóng nổi đầy trên trán Lục Thiên Kiều, rốt cục cũng không có cách nào nhịn được nữa, hấn vươn tay ra ôm nàng trở về, khẽ động thân thể một chút, đỡ lấy cổ nàng nằm xuống bên cạnh.

“Đừng đi...”

Nếu không hấn sẽ chết, thực sự sẽ chết người đó.

“Em đau.”

“Cố gắng chịu đựng một chút, sẽ nhanh chóng hết đau ngay thôi.”

Hắn xoay người đè nàng xuống, những nụ hôn trái xuống trước ngực nàng, hắn dùng hết tất cả ý chí và nỗ lực của Chiến quý, không thềm nghĩ tới hương vị tiêu hồn lạc phách vừa rồi vừa mới thoáng qua, ngón tay khê vuốt ve vành tai rồi trượt xuống cổ nàng, xoa dịu phần da thịt đang căng cứng của nàng.

Đêm động phòng hoa chúc với biết bao khó khăn lại đầy gai góc, đối với nàng và hắn mà nói, đều đúng cả.

“Đừng, chớ có đụng vào bên này!”

Vậy thì đối bên kia.

“A ha ha! Nhột quá, nhột quá! Đừng có sờ như vậy!”

Thế thì đối lại, mạnh hơn được không.

“... Nhẹ một chút, đau quá a...”

Thực là khó hầu hạ.

Hắn dường như muốn trừng phạt nàng, khê cắn môi dưới của nàng một cái, Tân Mi lập tức không cam lòng chịu yếu thế báo thù ngay, tính cắn lên mũi hắn nhưng hắn lại ngẩng đầu lên khiến hàm răng xinh xắn của nàng khê cắn vào cằm hắn.

Hắn bỗng nhiên cử động mạnh, mang theo ý thăm dò nhưng nhiều hơn là bất ngờ chiếm đoạt, mang đầy sự chiếm hữu không cho nàng cơ hội kháng cự, nàng khê cứng đờ người.

“... Đau không?” Giọng nói mang theo sự nhẫn nhịn, hơi thở gấp gáp, khê hỏi nàng.

Không thể nói rõ... Nàng không thể nói rõ đó là cảm giác gì, giống như là đau, nhưng không phải cơn đau như vừa rồi, vừa xa lạ vừa kỳ lạ. Tân Mi

nắm chặt lấy bờ vai hắn, hoang mang nhìn hắn. Đôi mắt thâm thúy màu đỏ sậm có vẻ hơi đáng sợ, bỗng nhiên, đôi hàng mi khẽ run rẩy, hắn nhắm mắt lại, cúi xuống hôn nàng thật sâu.

Trời đất xoay chuyển.

Nàng níu chặt lấy chăn mền, không biết vì sao lại muốn leo ra ngoài:
“Không... Em không...”

... Không được nói “Không”.

Một bàn tay nhấc eo nàng lên, hắn ép hẳn người xuống, vừa xâm nhập, vừa công kích, chiếm lấy tất cả. Trong phút chốc, cả người nàng mềm nhũn ra, trong cổ họng lần đầu tiên phát ra tiếng rên rỉ, run rẩy, nàng mở mắt ra, chỉ thấy một màu hồng khắp bầu trời, sự sung sướng đã nuốt trọn hết nàng.

“Lục Thiên Kiều...” Nàng khó khăn tìm lại giọng nói của mình, ngón tay lồng sâu vào trong tóc hắn, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn.

“Đúng... Phải là em dạy chàng. Em muốn ở trên.”

“Ngày mai sẽ nhường cho em ở trên.”

Nàng đang còn suy nghĩ cách phản đối, nhưng những lời muốn nói lập tức bị bỏ quên sạch sẽ, cánh tay đung chạm lung tung bị hắn nắm chặt lấy đặt ở hai bên, hai người dây dưa không ngừng, khó phân thắng bại.

Trong ngăn tủ, Lan Xạ Kiều Nhụy Tập yên lặng rơi lệ, hai người bọn họ xem tranh nhiều lần như vậy, nhưng khi chuyện ập tới trước mắt thì không thềm áp dụng lấy một cái nữa.

Đêm động phòng hoa chúc đã trôi qua trúc trắc mà trọn vẹn như vậy đó...

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Rửa Tay Hầm Canh

Nghe nói rằng, tiêu chuẩn của một người vợ thật sự hiền lương, xuất sắc, thì ngoại trừ việc trên thông thiên văn dưới tường địa lý, tinh thông ba trăm sáu mươi lăm loại võ nghệ, kèm theo kỹ thuật thượng thừa ở trên giường, thì còn phải có biệt tài nấu nướng kinh thiên động địa, khiến cả quỷ thần cũng phải khiếp sợ.

Ba cái tiêu chuẩn đầu tiên, Tân Mi nghĩ đến lúc nàng chín mươi chín tuổi cũng chưa chắc đủ tới được trình độ đó, nhưng cũng rất may, nàng vẫn còn tài nấu nướng tuyệt vời để có thể ra tay trở tài.

Cho nên, bắt đầu từ ngày hôm nay, nàng quyết định vì mục tiêu trở thành một người vợ hiền thực, xuất sắc nhất mà phải cố gắng thật nhiều.

Bây giờ đã là giờ mẹo hai khắc, bầu trời mới chỉ tờ mờ sáng, Tân Mi bước xuống giường, mặc quần áo vào, rửa mặt chải đầu xong xuôi, quay đầu nhìn lại một cái, nàng thấy Lục Thiên Kiều vẫn còn ngủ, một cánh tay trần của hắn đang vắt vẻo ở ngoài chăn, còn lộ ra một mảng ngực trần nho nhỏ, trên ngực còn có những ngấn vết màu đỏ đỏ rất là mờ ám... là dấu vết do tối hôm qua nàng gặm gặm hắn mà ra.

Đêm động phòng hoa chúc đã biến thành một màn hỗn chiến, hãn lao động vất vả cực nhọc đến mức sắc mặt trở nên trắng bệch, thế nên tới giờ vẫn còn bất tỉnh nhân sự.

Tình yêu với chồng đang tràn ngập trong lòng Tân Mi, nàng xoay người lại chu mỏ ra, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn một cái, hãn hơi nhúc nhích, mơ

mơ màng màng mở mắt ra nhìn nàng một cái, sau đó lại xoay người qua tiếp tục giấc mộng.

Thỉnh thoảng, ngủ nướng cũng là một thói quen không tệ chút nào.

Nàng khẽ khàng đưa tay đẩy cửa ra, buổi sáng sớm sương mù tràn ngập hoàng lãng, mang theo chút cảm giác lạnh lạnh mà chỉ vào mùa thu mới có. Nàng vừa mới nhấc chân lên, chợt cảm thấy bàn chân đã đá trúng một thứ gì đó... đó là một đồng ống trúc vẫn còn rất tươi, phía trên còn được buộc dây đỏ, ống trúc trên cùng được thắt nơ đỏ rất đẹp.

Tân Mi cầm cái trên cùng lên, mở phần trên của cái ống trúc ra, bên trong là một vắt xôi tím có hình hoa sen được xếp ngay ngắn, trên năm xôi còn được trang trí một quả táo đỏ, năm xôi được chế tác vô cùng đẹp đẽ.

... Là ai đã đưa tới năm xôi tím này? Hình như nó vừa mới được đưa tới đây thôi, năm xôi vẫn còn rất ấm.

Tân Mi đóng ống trúc lại, mang theo đồng ống trúc đến nhà bếp, nàng bắt đầu nhóm lửa nấu cơm một cách rất thuần thực, đây là việc mà một cô con dâu mới về nhà chồng nên làm, rửa tay hằm canh thôi (*).

* Đây là một câu có xuất xứ từ bài: Tân Giá Nương (Cô dâu mới) của Vương Kiến.

Tam nhật nhập trừ hạ

Tẩy thủ tác canh thang

Vị âm cô thực tính

Tiên khiển tiểu cô thường

Tạm chỉnh:

Cô dâu về ở ba ngày

Rửa tay xuống bếp, dọn bày hầm canh

Mẹ chồng khâu vị chưa rành

Nhờ em chồng nếm, thử canh cho vừa.

Trong chậu nước đang ngâm mấy miếng tiết vịt còn rất tươi, tốt lắm, vậy làm canh tiết vịt đi.

Nồi canh đã bắt đầu sôi lục đục, mùi hương nồng đậm tỏa ra bốn phía, Đào Quả Quả dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng bước vào nhà bếp, thì thà thì thào: “Thơm quá nha, Tư Lan đại ca ... huynh đang nấu gì vậy?”

Đào Quả Quả ngẩng đầu trông thấy Tân Mi, đầu tiên y sửng sốt, sau đó liền xoay người lại bỏ chạy thật nhanh, y chạy được nửa đường mới dừng lại, giống như rớt cục cũng nhớ ra Tân Mi vừa được gả đến đây ngày hôm qua, từ giờ nàng đã chính thức là người của Tướng quân.

“Cô, cô, cô... Mới sáng sớm cô vào nhà bếp để làm gì?!”

Đào Quả Quả núp ở sau cánh cửa chia ngón tay ra chỉ thẳng vào Tân Mi, y thấy nàng vừa cười tí mắt vừa thêm gia vị vào nồi canh tiết vịt, y căng thẳng đến mức tóc muốn dựng ngược hết lên.

“Cô không được làm hỗn loạn nhà bếp đó! Lỡ như cô đốt luôn nhà bếp thì phải làm sao?”

Tân Mi múc một chén canh hầm ra đưa cho y: “Người nếm thử xem mùi vị thế nào.”

“Ta không ăn!” Đào Quả Quả ra sức lắc đầu, loại phụ nữ này không thể tin tưởng được, thứ nấu ra chắc chắn còn khó ăn hơn cả cám heo, y không muốn miệng mình phải chịu uất ức.

“Có sao đâu, người chỉ ném thử thôi mà.”

Tân Mi đưa tay ra chụp lấy hai cái cánh xù lông của y, bịt chặt mũi của Đào Quả Quả rồi tống một chén nhỏ nước canh vào miệng y: “Mùi vị có ngon không?”

Đào Quả Quả ho sặc sụa đến mức muốn ngất đi, y khóc nức lên một tiếng, quay đầu ôm mặt bỏ chạy, cuống cuồng chạy thẳng ra ngoài được vài bước, hình như lại nhớ ra cái gì đó, y lấy từ trong ngực áo ra một cái ống trúc còn tươi giống y hết những ống trúc kia, với vẻ mặt đau khổ ném nó cho nàng: “Cho cô đó!”

Gì? Lại là một cái ống trúc được cột dây đỏ, nàng mở ra xem, bên trong vẫn là năm xôi tím, cái này được làm cũng không khéo léo lắm, vẫn còn để lại những dấu tay nhem nhuốc ở phía trên.

Tân Mi cầm lấy năm xôi tím suy tư, chốc lát sau Tư Lan lại bước vào, y thấy nàng đã bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, sắc mặt không khỏi thay đổi kịch liệt, Tư Lan chạy vội tới mở nồi canh ra... hoàn hảo, vô cùng hoàn hảo, thức ăn bên trong vừa không bị khét lại vừa không giống cám heo, canh tiết vịt chỉ vừa chín tới, chắc là đã dùng nước hầm vịt làm nước dùng, ngoài ra còn bỏ thêm hạnh nhân, hương thơm nồng cả mũi.

Đám yêu quái từ lớn đến nhỏ sống trong Hoàng lãng này, thật ra ngày thường không cần ăn uống gì cả, thỉnh thoảng bọn họ có ăn một món nào đó chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi, chỉ có tướng quân một ngày phải ăn ba bữa cơm là chuyện không thể thiếu, những chuyện lật vật, linh tinh như nấu cơm vẫn thường do Tư Lan lo liệu, từ trước tới giờ y chưa bao giờ yên tâm mà giao việc này cho bất kỳ ai khác.

Giây phút Tư Lan nhìn thấy nồi canh tiết vịt này, ngay lập tức y biết rằng tài nấu ăn của Tân Mi còn cao siêu hơn cả mình, tâm trạng y bỗng chốc trở nên thật phức tạp.

... Thế xác của Tướng quân đã là của cô ta cả rồi, sau này ngay cả nấu ăn cho tướng quân y cũng không được làm được ư?

Chỉ mới ngày đầu tiên Lục Thiên Kiêu thành hôn mà Tư Lan bỗng cảm thấy mình thật cô đơn lạnh lẽo.

“Phu ... cái đó... phu...” Y lưỡng lự mà cố gọi vài lần, hai chữ phu nhân này bảo y nói với Tân Mi, y quả thật không thể nặn ra khỏi miệng, đành dứt khoát bỏ qua: “Trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

Dứt lời, y đưa cho nàng một ống trúc rất đẹp, bên trong ống trúc vẫn là nấm xôi tím, được vo lại tròn tròn, nhìn mộc mạc đáng yêu.

“Tại sao lại cứ là xôi tím?” Trong lòng Tân Mi rất hiếu kỳ hỏi: “Là đồ ăn thừa hôm qua các người ăn không hết sao?”

“Đó là phong tục của dòng tộc tướng quân!”

Tư Lan cảm hận gầm nhẹ một tiếng, đầu nàng ta rớt cuộc được làm từ cái gì chứ?!

Phong tục của tộc Chiến quý là tặng xôi tím cho cặp vợ chồng mới cưới, đám yêu quái trong hoàng lăng biết rất rõ phong tục này, cho nên từ lúc tờ mờ sáng ở trước cửa phòng nàng đã chắt một đồng xôi tím, những thứ đó là do đám yêu quái nhỏ tuổi mang đến tặng.

Tân Mi lấy một miếng đưa vào miệng, nàng cau mày cắn vài miếng, hết sức miễn cưỡng gật đầu một cái: “Cũng... miễn cưỡng có thể ăn được, hạt gạo nấu không đủ mềm.”

... Cô ta tuyệt đối là cố ý, nhiều ống trúc đến vậy, tại sao cô ta lại cương quyết chọn mỗi cái ống trúc mà y làm?!

“Ồi chà, thơm ghê! Tư Lan, hôm nay người nấu cái gì thế?”

Giọng nói Triệu quan nhân từ ngoài cửa vọng vào, lão vừa bước vào cửa nhà bếp đã thấy Tân Mi đang ngồi bên bàn xử đẹp vắt xôi tím, lão cười đến mức hai con mắt híp lại như một đường chỉ, nhanh chóng chạy qua chỗ Tân Mi, soi nàng từ trên xuống dưới, rồi bắt đầu chặc chặc khen ngợi, ngay cả chòm râu nhỏ cũng lộ ra vẻ thô tục, đáng khinh: “Hôm nay vừa nhìn cô nương ta đã thấy khác hẳn với trước kia, làn da trong veo như nước, khuôn mặt đỏ ửng căng mịn, tướng quân thật có công tưới tắm nha!”

“Thật sao?” Tân Mi đưa tay sờ sờ mặt, sao nàng lại không cảm thấy mình có gì thay đổi nhỉ.

“Thật, thật mà!”

Triệu quan nhân móc từ trong tay áo ra một ống trúc, nháy mắt ra hiệu: “Đây, bắt lấy này. Cô nương, nhớ cho kỹ nhất định phải đưa năm xôi tím này cho tướng quân ăn, ngài ăn rồi, cô sẽ chỉ có lợi thôi.”

“Có lợi lộc gì chứ?”

Tân Mi mở ống trúc ra, mấy năm xôi tím bên trong bất luận là nhìn kiểu nào, ngay cả màu sắc hay hình dạng cũng đều rất là thô tục.”

“Khụ, khụ, dùng rồi sẽ biết thôi. Cô nương à, nếu là người khác cầu xin ta, ta cũng không cho đâu. Cô phải cảm ơn ta thế nào đây?”

Nàng cười tí mắt múc một chén canh tiết vịt đưa đến trước mặt lão, lại chọn cái ống trúc có năm xôi tím được tạo dáng thành hình hoa sen đưa cho lão: “Triệu quan nhân, ngài ăn nhiều một chút.”

Mặt mày lão vui vẻ hơn hở, cúi đầu xuống, nhưng chỉ vừa húp được một ngụm canh, từ khóe mắt lão đã nhìn thấy Lục Thiên Kiêu đang đi đến nhà bếp, ngay lập tức lão thật biết điều biết chuyện bưng cả xôi lẫn canh lẫn đi thật nhanh, thuận tay tóm luôn Tư Lan, kẻ đang quyến luyến không rời muốn ở lại nói chuyện với tướng quân theo luôn.

“Tân Mi.”

Lục Thiên Kiều đứng trước cửa nhà bếp khẽ gọi nàng một tiếng. Lúc tỉnh lại, theo bản năng muốn đem người vốn đang nằm bên cạnh ôm vào lòng vỗ về một chút, ai ngờ hăn sờ soạng một lúc lâu thì thấy bên cạnh trống không, trong khoảnh khắc đó, hăn đột nhiên thấu hiểu được tâm trạng của người vợ bị bỏ rơi, luôn sống trong quạnh quẽ, điều hiu trong căn phòng trống rỗng là như thế nào.

Nàng nghe thấy tiếng gọi của hăn nên chạy nhanh tới, nét mặt nàng mang theo một nụ cười không chút buồn lo, tóc vẫn kết theo kiểu một cô gái chưa chồng, vài sợi tóc mai trên trán bị gió thổi qua phấp phơ phấp phới.

Sau đêm động phòng hoa chúc, mới sáng sớm lại gặp được khuôn mặt tươi tắn vui vẻ của nàng, hăn cảm nhận được một loại cảm giác ấm áp và thân thiết dường như đã mất từ lâu lắm rồi.

Hăn khẽ ho một tiếng, cố tỏ vẻ tự nhiên quay mặt đi, thấp giọng hỏi nàng: “Em... vẫn khỏe chứ?”

Cái này... Hăn không có chút kinh nghiệm gì về phương diện này, thân thể người hụ nữ yếu ớt hơn trong tưởng tượng của hăn nhiều... Việc này nữa, lúc này hăn tình dục phát hiện trên giường có một vết máu, hăn vội lục tung ngăn kéo lôi ra một đống các loại thuốc trị thương, bôi ngoài da các loại... có phải... có phải nên bôi một chút thuốc cho nàng hay không...

“Em rất khỏe mà.” Nàng mang theo một dáng vẻ tràn đầy sức sống trả lời hăn.

... Thật ra, tuy hăn không trông mong gì vào việc thấy vợ mình mảnh mai yếu ớt, không còn chút sức sống nào mà tình dục, rúc vào lòng hăn làm nũng kêu đau, nhưng... nhưng nàng vẫn giống như thường ngày, giữ một

dáng vẻ luôn vui sướng nhảy nhót, còn có hứng thú nấu canh tiết vịt từ sớm tinh mơ, việc này dường như càng làm hẳn khó có thể tiếp nhận được.

Có lẽ... hẳn phải nghiêm túc tham khảo cái cuốn Lan Xạ Kiều Nhụy tập kia chẳng? Lục Thiên Kiều bắt đầu rơi vào trầm tư, tự hỏi.

Một bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay áo hẳn, Lục Thiên Kiều cúi đầu nhìn xuống, thấy đôi mắt đen lay láy của nàng đang nhìn hẳn rất chăm chú, lòng nàng tràn ngập một sự kỳ vọng nhìn hẳn: “Ăn có ngon không?”

Khuôn mặt hẳn lập tức đỏ bừng lên, nàng muốn hỏi cái gì ăn ngon chứ? Ừm, rất ngon ... Quả thật, quả thật rất ngon...

“Mùi vị của canh tiết vịt thế nào? Có nhạt quá hay không?”

Trong nháy mắt Lục Thiên Kiều đã bình tĩnh lại, hẳn im lặng cúi đầu xuống húp một ngụm canh, hình như nàng còn cho vào canh hạt hạnh nhân được xay nhuyễn, còn có chút bột tiêu nữa, mùi hương thoang thoang, lại còn cay cay ... quả nhiên nàng vô cùng tinh tường việc bếp núc.

“... Rất ngon.” Hẳn cười cười, nắm lấy tay nàng: “Em thức sớm như vậy là vì muốn hầm canh à?”

Tân Mi gật gật đầu: “Cha em nói, cái này được gọi là rửa tay hầm canh. Nhưng có điều em vẫn chưa rửa tay đó, cái này cũng không quan trọng lắm chứ?”

Hẳn rất thích cái dáng vẻ trịnh trọng như đang trình bày một vấn đề gì đó hết sức lớn lao này của nàng, lúc này hẳn đã ăn hết cả bát canh đầy ụ, bỗng thấy nàng đưa tới một ống tre có vắt xôi tím với hình dạng và màu sắc đều rất thô tục, nàng lại tiếp tục ân cần, niềm nở nhìn hẳn: “Cho chàng ăn cái này.”

... Năm xôi này nhìn rất quen mắt nha.

Lục Thiên Kiều cầm lên một miếng xem xét nó từ trước ra sau hết một vòng, trong lòng bắt đầu hơi nghi ngờ, hẩn nhìn nàng một cái, lại nhìn đến vắt xôi, do dự một lúc rất lâu, rất lâu rồi mới hỏi: “Là ai đưa cho em?”

“Là Triệu quan nhân đó.”

Nàng đưa cho hẩn năm xôi tím thô tục của Triệu quan nhân tặng cho... Năm xôi tím mà người này ăn người kia được lợi ... ý của nàng có phải là...

Trong lòng hẩn vô cùng khốn đốn.

“Lục Thiên Kiều, chàng ăn sáng xong rồi, em có thể ngủ lại thêm một lát nữa được không?”

Tân Mi nghiêng người tới dựa vào hẩn, đưa đầu tựa vào vai hẩn, giọng nói mềm nhũn ra.

“... Em mệt rồi ư?”

“Ừm.” Nàng ngáp một cái: “Em vẫn chưa được ngủ, cứ ráng nằm chờ đến hừng đông để rửa tay hầm canh cho chàng.”

Hẩn ôm lấy bờ vai nàng, một tay kéo nàng đến đầu gối của mình, nhẹ nhàng ôm lấy, nàng liền cuộn mình nằm vùi trong lòng hẩn, Lục Thiên Kiều nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng: “Bây giờ em cứ ngủ đi.”

“Ồ, nhưng em chưa rửa chén...”

“Cứ ngủ đi.”

Ta vẫn sẽ mãi ôm nàng thế này.

Tân Mi rất nhanh chóng chìm vào một giấc ngủ sâu, vì vậy nàng đã không biết, ngày hôm đó Triệu quan nhân bị tiêu chảy đến mức mặt xanh

như tàu lá, nằm dài trên giường đau đớn rên rỉ hết cả một ngày. Tân Mi cũng không biết rằng, Ánh Liên ngủ trong hồ sen đang cười vô cùng đắc ý và hả hê, nằm xôi tím được nắn theo hình dạng hoa sen vô cùng xinh đẹp kia là của nàng ta, Ánh Liên cũng không tin con nhóc chết tiệt kia lại không ăn nó, đây là sự trả thù cho việc con nhóc đó đã cướp đi mất người đàn ông mà nàng thầm thương trộm nhớ bao nhiêu năm qua, nàng muốn con nhóc đó phải ôm bụng đau đớn mà trải qua ngày đầu tiên sau khi thành hôn.

Ừ, ngày đầu tiên sau hôn lễ vui vẻ cứ như vậy yên bình mà lặng lẽ trôi qua.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Oan Duyên Trời Định

Vào thời điểm gần đến cuối năm, một trận tuyết đầu mùa thật lớn đã phủ xuống hoàng lăng, vở kịch của Triệu quan nhân cũng hoàn thành được phân nửa. Nghe nói câu chuyện mới toanh này được lấy cảm hứng từ chuyện tình yêu của Tướng quân và Tân cô nương, lại đặc biệt được chính lão Triệu phóng tác, cố ý thêm thắt gia vị khiến cho nó vô cùng cảm động, gay cấn và xúc động, có thể nói rằng đây là tác phẩm kinh điển nhất và đặc ý nhất trong mấy năm gần đây của Triệu quan nhân.

Thậm chí Tướng quân còn đích thân vác dao ra, điêu khắc ra hai con rối gỗ mới toanh, một con tên Kiêu, một con tên Mi, bọn chúng được đặc chế riêng để làm nam nữ chính trong vở kịch này. Sau khi Tân cô nương xem xong kịch bản, nàng khóc hết một ngày một đêm, sau đó đặt tên vở kịch này là: “Oan duyên trời định.”, nàng còn quăng lại một câu bình phẩm vô cùng quý giá: viết nhăng viết cuội.

Ngày hôm đó là ngày mười ba tháng chạp, trời đổ một trận tuyết lớn.

Sân khấu đã được Triệu quan nhân chỉ huy đám yêu quái dựng lên từ rất sớm, bên dưới sân khấu một bày tiểu yêu quái cũng đã nhanh chân chiếm lấy vị trí tốt nhất từ lâu, bọn chúng đang trông ngóng háng hót vở kịch kinh điển cuối cùng của năm nay.

Tân Mi lợi dụng thân phận đặc biệt của mình, nàng giành được chỗ ngồi trung tâm gần với sân khấu nhất.

Vỡ kịch còn chưa vén màn, nàng bình thân nhẹ nhàng móc vài thứ gì đó từ trong túi càn khôn ra... đầu tiên là một xấp khăn tay thiết dày, nàng định dùng nó để lau nước mắt; tiếp đó nàng lại lấy ra một xấp khăn tay thật dày khác dùng để xin chữ ký của Triệu quan nhân; thêm một cái lò sưởi ôm tay dùng để sưởi ấm bàn tay; rồi còn hột dưa để cắn chơi ...

Chỉ trong nháy mắt, trong hai bàn tay Lục Thiên Kiêu đang đứng cạnh nàng rất cuộc cũng không thể bỏ thêm được bất kỳ thứ gì nữa, Tân Mi vẫn chưa thỏa mãn, thở dài một hơi, đùn đẩy vài món đồ ở trong lòng hăn ra, nàng thò đầu từ nách mà chui vào lòng Lục Thiên Kiêu, tìm một tư thế dễ chịu hơn, rất được, như thế này rất tuyệt.

Đối với cái tính chuyện gì cũng thích nhúng tay, cũng thích chen chúc của vợ mình, Lục Thiên Kiêu đã xem như đó là một chuyện rất bình thường và quen quá rồi, hăn đem vài món đồ chả biết là gì đó vứt sang cái ghế dựa bên cạnh, mở áo khoác ra bọc lấy nàng ôm vào lòng, che chắn, ủ ấm cho nàng trong lồng ngực mình.

“Em có lạnh không?”

Hăn cúi đầu nhìn, thấy chiếc áo khoác nàng đang mặc cũng không xem là quá dày, hai cục lông xù trắng như bông rũ xuống từ cổ áo khoác xuống, nhìn rất hợp với chiếc trâm cài xù lông trên tóc nàng, càng nhìn càng cảm thấy giống con thỏ trắng nhỏ nhắn, đáng yêu.

“Suyt, đừng nói nữa, bắt đầu rồi!” Tân Mi bịt miệng hăn lại.

Một loạt đèn trên sân khấu không biết từ lúc nào đã đồng loạt bật sáng, luồng sáng đó ánh lên trên nền tuyết trắng một màu vàng như vỏ quýt thật ấm áp. Khuôn mặt như tranh vẽ, phong thái yếu điệu thực nữ, con rối Tiểu Mi là nhân vật đầu tiên bước lên sân khấu.

Ở dưới sân khấu, đám yêu quái nhỏ cùng lúc “Ồ” lên một tiếng, một đám đồng loạt quay đầu nhìn lại Tân Mi đang ngồi ở bên này. Tất nhiên,

con rối này được làm còn xinh đẹp hơn bản gốc, khổ nổi có thứ được gọi tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, trong mắt tướng quân Tân cô nương chính là tiên nữ giáng trần.

Tiểu Mi sắp tròn mười sáu tuổi, là một cô gái lạc quan tươi trẻ, tính cách nàng vừa phóng khoáng lại hết sức bừa bãi, tuy rằng nàng vô cùng xinh đẹp, đáng yêu. Nhưng đến nay vẫn chưa có bất cứ kẻ nào dám đến cầu hôn, chỉ vì bọn họ nghe đồn nàng có mệnh khắc phu rất là đáng sợ. Cha già của nàng vì chuyện hôn nhân của nàng mà trái tim lung lổ chổ, Tiểu Mi rơi vào bước đường cùng, quyết chí rời nhà ra ngoài sắm một đức ông chồng, từ đó mở ra một đoạn đường vừa kỳ diệu vừa rắc rối trong cuộc đời nàng.

Từ đó về sau nàng gặp gỡ rất nhiều người, có vị hồ tiên vừa xinh đẹp lại quyến rũ, còn có một tiên nhân đã yếu đuối lại còn hèn nhát, rồi đến cuối cùng nàng cũng gặp phải khắc tinh của cuộc đời mình, chính là Phiêu kỵ tướng quân Lục Thiên Kiêu. Ngay ánh mắt đầu tiên chạm nhau đã sét đánh động trời, lửa thiêu rụi đất, lần đầu gặp gỡ, chỉ một ánh mắt lướt qua, giữa hai người đã nảy sinh một tình yêu không thể cứu vãn, lần thứ hai gặp lại đã nguyện một lòng chung tình, chết cũng chẳng phân. (Tiếng nói trong lòng Tân Mi: đây rõ ràng là gian tình mà.)

Tuy rằng hai người tâm đầu ý hợp, nhưng chẳng may khi tướng quân lại gặp phải biến kiếp, rất có khả năng sẽ đi luôn về miền cực lạc. Cho nên sau nhiều lần dẫn vật hết suy nghĩ lại đắn đo, tướng quân đã hoàn toàn tỉnh ngộ, hẳn không thể cứ tiếp tục làm liều như vậy, cũng vì không muốn làm lỡ dở cuộc đời của Tiểu Mi, hẳn khó khăn khổ sở hạ quyết tâm một lần, sau đó đã lạng lẽ rời bỏ cô gái mà mình luôn yêu thương, tưởng nhớ.

Đìu hiu gió thổi sông Dịch lạnh,

Tướng quân một đi, quyết chẳng về (*).

(Lục Thiên Kiêu nói trong lòng: Cái loại người cặn bã này là ai? Chờ chút nữa phải gọi Tư Lan đem cái kịch bản này đốt sạch đi.)

* Đây là hai câu thơ được lấy ý và sửa chữa từ hai câu thơ của Kinh Kha chia tay với người thân trước khi đi ám sát Tần Thủy Hoàng trên bờ sông Dịch.

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Tạm chinh:

Đìu hiu gió thổi, sông Dịch lạnh.

Tráng sĩ một đi, quyết chẳng về.

Sau khi tướng quân rời khỏi, Tiểu Mi ngày đêm lấy nước mắt rửa mặt, nàng đau đớn đến không thiết sống, bên cạnh lại luôn có hồ tiên và vị tiên nhân yếu đuối kia nhào động viên, an ủi, khuyên bảo loạn xạ ngẫu, và cũng vì thế, lại đã diễn ra biết bao nhiêu chuyện phức tạp oan trái và nghiệt ngã hơn, những mối tình cường thủ hào đoạt đầy lưu luyến. Tuy Tiểu Mi bị người khác cướp tới đoạt lui, nhưng bóng dáng thật sự trong lòng nàng vẫn luôn là tướng quân. Sau khi Tiểu Mi có một cái hôn ướt át mập mờ với hồ tiên, và bị vị tiên nhân yếu đuối kia chiếm đoạt không thành, Tiểu Mi đau đớn hết cả cõi lòng nhất quyết ra đi. (Tân Mi nghĩ: Hai người bọn họ còn già hơn cả ông cố nội ta nữa!)

Ai ngờ được liễu rậm, hoa thưa lại có làng (*), từ khi tướng quân ra đi, vẫn luôn cứ biển biếc trời xanh đêm vẫn sâu (**), dù hã có làm cách nào cũng không thể quên được tiểu Mi dịu dàng, đáng yêu, sau đó lại biết nàng gian díu với hai vị tiên nhân đó, hã giận đến tím mặt, thế là lại thông gian một lần nữa, thông gian tới thông gian lui, tình cảm rốt cục lại bùng nổ, lại tiếp tục chết chăng chia lìa. (Lục Thiên Kiêu: vì sao rốt cục ta lại là kẻ

thông gian ...) (chữ gian ở đây là thông gian, gian dâm, MDH chọn dùng thông gian)

* Câu thơ này nằm trong bài Du sơn Tây thôn của Lục Du, ý nói về hy vọng. Có 2 câu rất nổi tiếng :

Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ,

Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn

(Trời đất tận cùng tưởng rằng không thấy lối,

Thấp thoáng trong bóng hoa bóng liễu, lại thấy một thôn làng)

** Câu này nằm trong bài Thường Nga của Lý Thương Ẩn, diễn tả nỗi lòng nàng Hằng Nga trên cung trăng, với cảnh sống cô độc, đêm dài lẻ bóng của mình. Và liệu Hằng Nga có đang hối hận vì ngày xưa trộm tiên đan để được trường sinh bất tử chăng, bởi người xưa quan niệm “có được cái phúc sống lâu thì vô duyên với nghĩa vợ chồng”:

Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm

Trường hà tiệm lạc hiểu tình trầm

Thường Nga ửng hối thâm linh dược

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm

Bản dịch thơ của Mai Quân:

Đá gấm bình phong ánh đuốc sâu

Ngân hà dần tắt lạc tình cầu

Hằng Nga chắc hối tiên đan trộm

Biển biếc trời xanh đêm vẫn sâu.

Niềm hạnh phúc ngọt ngào không kéo dài được bao lâu, kỳ biến kiếp của tướng quân đã đến, hẫng mất đi cả năm giác quan, hoàn toàn biến thành người thực vật. Mẹ của tướng quân vì vinh quang của dòng tộc mình đã ném tướng quân ra chiến trường, buộc hẫng cho dù chết cũng phải giữ thanh danh cho gia tộc. Trên chiến trường, lúc nguy cơ giăng ngập khắp bốn phía, tướng quân lại đột nhiên thức tỉnh, vung tít trường đao tàn sát hết đám người xung quanh....

Ở sau sân khấu, Triệu quan nhân hét to: “Nhanh! Đã chuẩn bị máu gà xong chưa? Tạt ra nhanh đi! Hiệu ứng! Hiệu ứng hình ảnh!”

“Roẹt, roẹt” theo động tác múa tít thanh trường đao lấp lánh tỏa sáng trên sân khấu, máu gà mang sắc đỏ tươi tạt khắp cả sân khấu, mùi máu tanh nồng lan ra bốn phía, đám yêu quái có khứu giác nhạy bén đều bắt đầu nhú mào lấy tay bịt chặt mũi.

Tân Mi lấy từ trong ngực áo ra một cái bánh có mùi hương mơ, quăng nó vào trong lò sưởi rồi đặt trước mũi mình, nàng bất chợt cảm thấy cánh tay Lục Thiên Kiều đang ôm lấy bờ vai của nàng dần dần siết chặt lại, nàng nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt hẫng nhìn qua cũng không có gì khác lạ, nhưng cứ nhìn chăm chăm vào cả khán đài ngập sắc máu đỏ tươi, không hề nhúc nhích.

Nàng xách cái lò sưởi giơ lên trước mũi hẫng, cả thân thể hẫng ngay lập tức bị chấn động mạnh, cúi đầu xuống dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng.

“Như vậy sẽ không ngửi thấy mùi tanh.” Nàng cười hì hì một tiếng, áp đôi bàn tay ấm áp lên gò má lạnh buốt của hẫng.

Hẫng nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng, kéo chiếc áo khoác vào khít khao hơn một chút, nhìn lên thăm cảnh đang diễn ra trên sân khấu, hẫng ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Ngày đó... cũng diễn ra như vậy?”

Hắn biết rất rõ ngày hôm ấy ở quan ải Gia Bình hắn đã giết rất nhiều người, nhưng điều đó cũng là sau này mới biết được. Thời điểm hắn thức tỉnh, hắn hoàn toàn không có chút ý thức và cũng không có một ký ức nào về chuyện đó.

“Thảm hơn nhiều.” Tân Mi phun phèo phèo ra hai mảnh vỏ hột dưa, “Còn có những kẻ đứt tay, đứt chân, nội tạng tung tóe...”

“Tân Mi” Hắn bất đắc dĩ thở dài, “Ngậm miệng lại.”

Tướng quân trên sân khấu lại bắt đầu tỏ rõ uy phong, sức mạnh chiến quỷ bùng nổ, khiến hắn gào thét, tru lên như loài thú dữ trong trạng thái như điên cuồng lại như mừng rỡ. Hắn giết luôn cả thuộc hạ vô cùng trung thành muốn khuyên can mình là A Lan... (lại một chậu máu gà được hất lên), hắn còn đang chuẩn bị giết thêm những người vô tội khác đứng gần đó, ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này thì Tiểu Mi đột ngột xuất hiện.

Nàng xông tới gắt gao ôm chặt tướng quân, vừa thâm tình lại ghen ngào cất giọng khàn khàn gọi tên tướng quân, động tác điên cuồng của tướng quân dần dần bình ổn lại, cuối cùng hắn cũng đã khôi phục được thần trí, hai người trước mặt bao nhiêu người ôm hôn nhau thật thắm thiết, kể lẻ từng chút từng chút một tình cảm nồng nàn bao ngày qua.

“Lục Thiên Kiều, vào lúc đó nếu em ôm lấy chàng như vậy, chàng có thể tỉnh táo lại không?”

Tuy những tình tiết rất là câu huyết, rất giả tạo, nhưng vẫn làm Tân Mi cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, lúc này nàng đã hoàn toàn xem vở kịch là một câu chuyện tình yêu xa xưa của kẻ khác.

“Cái loại chuyện ngu ngốc như thế tốt nhất em nghĩ cũng đừng nghĩ.”
Lục Thiên Kiều nhú mày.

Nàng hít hít mũi, lại đắc ý cười nói: “Cho nên.... Vào những lúc như thế đập tảng đá bự vào đầu chàng vẫn là cách tốt nhất.”

... Thảo nào, ngày hôm sau lúc tỉnh lại, đầu hẳn lại vô cùng đau đớn, lúc đó hẳn cứ tưởng là hẳn bị Lệ Mẫn hoặc kẻ nào khác đánh bất tỉnh, hóa ra là do nàng bê đá đập bẹp đầu hẳn.

Cuối cùng chân tướng cũng rõ như ban ngày.

Hẳn nhéo nhéo hai gò má của nàng.

Tướng quân thuận lợi vượt qua khỏi biển kiếp, có được toàn bộ sức mạnh của một chiến quỷ thực thụ, cũng có được dòng máu cao quý nhất, tinh khiết nhất của bộ tộc. Mẹ tướng quân ép hẳn phải nối tiếp dòng máu thuần khiết này, nên đã chọn ra một cô gái thuộc dòng dõi quý tộc trong bộ tộc chiến quỷ để làm đối tượng thành hôn với hẳn, Tiểu Mi cứ nghĩ rằng tướng quân chắc chắn sẽ kiên quyết chối từ, nhưng không ngờ hẳn lại chấp thuận ngay.

[Vì sao chứ? Không phải chàng đã từng nói sẽ lấy em, tình yêu của chàng dành cho em mãi mãi sánh cùng trời đất sao?] Nước mắt của Tiểu Mi lặng lẽ tuôn rơi.

[Chuyện lúc trước, ta không nhớ rõ lắm. Nếu như ta thực sự yêu cô đến điên cuồng như vậy, chắc hẳn ta sẽ không thể quên mất cô. Tình yêu của ta lúc trước đối với cô mà nói chẳng qua cũng chỉ có thể mà thôi] tướng quân bình tĩnh đáp lời.

[Trái tim của chàng thật ác độc!]

[Ta đã làm dang dở cuộc đời cô lâu đến vậy, thật xin lỗi.]

[Chàng nhất định sẽ hối hận! Ta sẽ khiến chàng trọn đời trọn kiếp này sống trong ân hận, vĩnh viễn không thể quay đầu!]

Tiểu Mi đau lòng chạy như điên rời bỏ nơi đó, từng chiếc từng chiếc đèn trên sân khấu lần lượt vụt tắt, Triệu quan nhân hăng hăng giọng, dùng một loại giọng nói dịu dàng êm ái nhất thì thì thăm thăm: “Tại sao chỉ trong một đêm tính tình tướng quân lại đột nhiên có thay đổi lớn? Lần này Tiểu Mi đau khổ chạy đi, nàng sẽ chạy đến chốn nào đây? Tình cảm hai người cuối cùng sẽ ra sao? Mời mọi người cùng chờ đợi “Oan duyên trời định” phần cuối, những tình tiết đặc sắc vẫn chờ đợi ở phía sau.”

Dưới đài vọng lên một trận rấm rứt, Tân Mi phì phèo hỉ sạch một đồng nước mũi, nắm lấy tay áo Lục Thiên Kiều lắc lắc: “Lục Thiên Kiều, chàng sẽ không cưới cái cô nàng chiến quý quý tộc nào đó mà vứt bỏ em chứ?”

...Hắn đau đầu quá nha, đêm nay dứt khoát phải sai Tư Lan nướng một ít thịt chuột làm món ăn khuya mới được.

Kịch hết người tan, rất nhiều yêu quái trong hoàng lãng kẻ thì nước mắt âm thầm tuôn rơi, kẻ thì thở dài bỏ về, Tân Mi đem từng món từng món đã bày ra dọn hết vào túi Càn khôn, nàng vốn đang chuẩn bị đứng lên, bất chợt nhìn thấy đèn trên sân khấu đột nhiên bật sáng, mà chỉ sáng có hai ngọn, Tiểu Mi và Thiên Kiều vẫn còn ở chỗ cũ, một người thì ngồi, một người nằm, tuyết theo ống tay áo lá tả tung bay rồi rơi xuống nền đất.

[Thiên Kiều, chàng luôn bảo ta chờ chàng, nhưng giờ đây ta không thể chờ chàng được nữa rồi.]

Có rất nhiều bóng người xuất hiện sau lưng nàng, ánh đao lạnh lẽo sắc bén lóe lên, như đâm thẳng vào lòng người.

[Lần này em hãy chờ ta, trên đường xuống suối vàng, bên chân cầu Nại Hà]

Ánh đao chém xuống, máu tươi văng tung tóe khắp nơi, rơi xuống chân hai người đang đứng dưới sân khấu, trong chớp mắt đèn tắt hẳn, sân khấu lại rơi vào bóng tối ảm đạm.

Triệu quan nhân thò đầu ra từ sau sân khấu, mấy sợi râu chuột rung rinh, dáng vẻ rất đặc ý hả hê: “Tướng quân, phu nhân, hai người thấy thế nào? Đây là cái kết thúc lão đặc biệt chuẩn bị riêng cho hai người! Dù đến chết vẫn phải yêu! Có thấy cảm động không?”

Tân Mi vò vò một quả cầu tuyết thật bự ném thẳng qua bên đó, nàng ném ngay chóc cái mũi của lão: “Quả là rất cảm động đó!”

Triệu quan nhân ôm mũi lặn lội la lối khắp mặt đất, Tân Mi vội vàng tìm thuốc bôi, quăng cho lão xem như đèn bù, Lục Thiên Kiều.... chà xóa vết máu dính trên nền tuyết trắng ở sát bên chân rồi xoay người rời đi.

Mùi máu quá mức tanh tươi, hẳn muốn thật nhanh nhanh rửa sạch cái mùi vị này...

Giúp Triệu quan nhân đáng thương bôi thuốc lên mũi xong, Tân Mi vừa xoay đầu lại, đã phát hiện không còn thấy bóng dáng của Lục Thiên Kiều đâu nữa, nàng vội vàng chạy về phòng, vừa mới bước vào sân, nàng đã thấy một chiếc áo khoác bị ném trên mặt đất, đúng là chiếc áo khoác lúc nãy hẳn mới mặc.

Đi tiếp vài bước nữa, nàng bắt gặp áo ngoài của hẳn. Lại tiếp tục bước vào trong, một đôi giày bị ném ở bên cạnh cửa phòng.

Tân Mi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng đẩy cửa phòng bước vào, nàng quẹo vào phòng ngủ, không nhìn thấy hẳn đâu cả. Nàng lại tiếp tục rẽ sang phòng tắm, liền nhìn thấy y phục của hẳn bị ném vương vãi trên mặt đất, còn Lục Thiên Kiều thì đang ngâm cả thân người ngập sâu trong làn nước nóng hầm hập, không buồn nhúc nhích.

Trong làn hơi nước tràn ngập mùi vị hoa quế thật ngọt ngào, là loại tinh dầu nàng vẫn thường dùng để tắm gội hằng ngày, không biết hẳn đã bỏ hết bao nhiêu tinh dầu vào nước, mùi hương nồng đến mức khiến cổ họng nàng muốn sặc sụa.

“Lục Thiên Kiêu, chàng sao rồi?” Nàng nghiêng người ghé vào cạnh hồ nước, thật cẩn thận, e dè hỏi hắn.

Hắn chậm rãi nổi lên trên mặt nước, từng giọt nước theo đường nét đẹp đẽ của hắn chảy dài xuống. Lục Thiên Kiêu xoay người lại, hắn đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, kéo nàng một cái, Tân Mi hét to một tiếng ngã ùm vào trong hồ nước, nàng bắt đầu giống như một con mèo bị rơi xuống nước cố sức vùng vẫy trong hoảng loạn đứng, ngay lập tức nàng bị hắn ôm lấy thật chặt.

“Chàng...”

Lời nói của nàng bị một làn môi nóng bóng chặn lại.

Một nụ hôn vô cùng mạnh bạo.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chiến Quỷ Hoàn Mỹ (I)

Cả thế giới như sôi trào, quay cuồng, nhảy múa cuồng loạn.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều biến thành màu đỏ tươi như máu, hắn không nhìn thấy gì, không nghe được gì, chỉ có cơ thể đang nằm trong lòng hắn là chân thật và mềm mại.

“Tân Mi...” Hắn ôm chặt lấy nàng, giống như chỉ cần buông tay thì nàng sẽ biến mất ngay lập tức, “Ta... Ta có chút...”

Hắn có chút bất thường, ngay bản thân hắn cũng phát hiện ra, nhưng không thể nhanh chóng tìm về lý trí giống như ngày xưa để tỉnh táo lại. Dòng máu cuồng loạn chảy khắp cơ thể, ngay cả hắn cũng không thể nói rõ, hắn bị mùi máu tươi kích thích, rốt cục đây là dục vọng trời dậy hay là sát ý đầy trời?

Hắn cứ ôm nàng như vậy, hết lần này đến lần khác, dùng tay vuốt ve mái tóc dài phía sau lưng nàng.

Cúi đầu xuống nhìn gương mặt nàng, nàng bị giật mình nên đang trợn tròn mắt nhìn hắn, một đôi mắt trắng đen rõ ràng, gò má mềm mại mịn màng, hàng lông mi dài, cong vút thật xinh đẹp——

Hắn yêu thích khuôn mặt này, người con gái này, chỉ cần nhìn thấy nàng thì từ sâu thẳm trong đáy lòng hắn liền cảm thấy vui sướng không gì sánh được.

Đầu ngón tay hần vuốt nhẹ từ gò má của nàng trượt xuống dưới, cổ của nàng còn trắng mịn hơn nữa, hần kìm lòng không đành cúi đầu hôn lên cổ nàng. Nghĩ đến nàng, muốn được hôn nàng như vậy, muốn... Cứ như vậy làm cho sinh mệnh xinh đẹp của nàng kết thúc ngay trước ngực mình.

Cổ của nàng rất thanh mảnh, có lẽ chỉ cần bóp nhẹ một cái sẽ gãy ngay. Đôi vai cũng quá mảnh mai, khó lòng gánh vác trọng trách quá nặng nề. Đôi tay mềm mại, mịn màng, vậy thì ngay cả đao kiếm cũng không cầm được. Cho dù nàng có sức mạnh hơn người bình thường một chút... Nhưng nàng, nàng sớm muộn gì cũng sẽ trở thành nhược điểm của hần, tất cả hoàng lăng cũng sẽ trở thành nhược điểm trí mệnh làm tổn thương đến hần, càng yêu thích thì càng trí mệnh.

Người bình thường và tiểu yêu quái, không gánh vác nỗi tình yêu của một Chiến quý. Một Chiến quý hoàn mỹ, không được có bất kỳ nhược điểm nào, bất luận là ở bên ngoài hay là bên trong.

Áo quần ướt đầm nước bị cởi bỏ ra, thân thể tuyết trắng của nàng nở rộ trong lòng hần.

Thật xinh đẹp biết bao nhiêu.

Lục Thiên Kiêu xâm nhập thật sâu vào nàng, dự vọng trời dậy không thể kiềm chế, trong cơ thể hần giống như có thứ gì đó đang bị thiêu cháy, bất chợt hần kéo mạnh tóc nàng, khiến cho nàng ngửa đầu ra nhìn thẳng vào hần, hần muốn nhìn thấy nàng. Trước giờ hần chưa bao giờ thô bạo quá mức như vậy nên trên mặt Tân Mi có chút bất mãn, nàng đưa tay tóm lấy tóc hần, kéo hần cúi thấp xuống, trán chạm trán, hơi thở gấp gáp giao hòa cùng nhau.

Cho dù có xinh đẹp như thế nào đi chăng nữa, nàng cũng sẽ trở thành nhược điểm của hần. Nàng đã sống vì hần vậy thì cũng nên chết vì hần.

Đầu ngón tay hần chậm rãi vuốt ve xung quanh cổ nàng, chỉ cần siết chặt, vặn nhẹ một cái, như vậy nàng sẽ chết vào lúc đẹp nhất trong cuộc đời.

Một bàn tay siết lấy cổ nàng.

Hình như... Hình như có điều gì đó không ổn! Tân Mi bị siết cổ chỉ nhìn thấy trước mắt biến thành một màn tối tăm, hai cánh tay bị hần giữ chặt trên đỉnh đầu, bất luận giãy dựa thế nào cũng không thoát ra được. Nàng cố gắng mở mắt ra, cố gắng nhìn rõ khuôn mặt hần, trên khuôn mặt hần là một con mắt đỏ tươi như máu sôi trào, con mắt kia lại đen như mực, ánh mắt lạnh lùng vô tình, nhìn nàng từ trên cao xuống.

“Lục, Lục Thiên Kiều...” Nàng gọi hần một cách khó khăn

Dường như nghe thấy tiếng nàng gọi, hần chậm rãi cúi thấp người, khẽ hé miệng ra hôn nàng.

Tân Mi liền há miệng cắn hần, cả người nàng từ trên xuống dưới chỉ có miệng là cử động được, lần này là cắn thực sự khiến hần chấn động cả người, như bừng tỉnh từ trong mộng, hần khựng người, dừng lại một lúc lâu, bỗng nhiên đưa tay lau trên môi, đầu ngón tay dính một vết máu nho nhỏ. Rồi lại nhìn Tân Mi bị mình xô ngã cạnh bờ ao, hiện giờ nàng thờ không ra hơi, ho khan không ngừng, mặt mày đỏ bừng.

Mùi máu tươi trên môi kích thích hần, sắc mặt Lục Thiên Kiều bỗng nhiên biến đổi, đột nhiên hần đứng lên, biến mất trong chớp mắt.

“Này! Này, này...”

Tân Mi vừa ho sặc sụa đến muốn chết muốn sống lại vừa suy nghĩ muốn rút nước mắt, chuyện này mới làm được có một nửa, sao chàng, chàng lại bỏ chạy như vậy chứ?!

Nàng vội vàng kéo áo quần lên chạy vào phòng ngủ, Lục Thiên Kiều không có ở đây, quần áo bị vứt bừa bãi ở ngưỡng cửa cũng không còn nữa, nàng để nguyên đầu tóc ướt đẫm tìm kiếm xung quanh hoang vắng, nếu như nàng nhớ không lầm thì vừa rồi đôi mắt của hắn ... Có phải là đã có sự biến hóa hay không? Một con mắt biến thành màu đen? Hắn còn siết cổ nàng như vậy, hay là lại bắt đầu biến thân? Nhưng... Biến thân đã qua rồi mà!

Tân Mi chạy thẳng đến con đường gần đó, bỗng nhiên nghe thấy giọng của Tư Lan: “Tướng quân, mắt của ngài làm sao thế?”

Nàng vội vàng vòng qua bức tượng người và ngựa bằng đá kia, quả nhiên nhìn thấy Lục Thiên Kiều khoác áo khoác, chậm rãi bước từ trong đồng tuyết ra đi về phía trước, tấm lưng kia... Có chút lạnh lẽo.

Tư Lan hỏi lại một lần nữa, hắn không thèm trả lời lấy một câu, chỉ chậm rãi đi lên phía trước, y vội vàng đuổi theo: “Tướng quân muốn ra ngoài sao? Thuộc hạ đi dắt Liệt Vân Hoa cho ngài.”

“Tránh ra.” Lục Thiên Kiều đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

Tư Lan đã hầu hạ hắn mười năm nay, chưa bao giờ bị hắn dùng giọng điệu lạnh lùng như vậy nên nhất thời vô cùng sửng sốt.

“Tránh ra.”

Cùng với câu nói thứ hai hết sức lạnh lùng ấy là tiếng xé gió rít vô cùng sắc bén, cây roi dài màu đen múa lượn như ma quỷ, quét mạnh trước ngực Tư Lan, y không kêu nổi một tiếng đã hộc máu bay thẳng ra ngoài, ngã lăn trên mặt đất không biết sống chết thế nào.

“Lục Thiên Kiều!”

Tân Mi kinh ngạc kêu lên, chàng ra tay giết Tư Lan sao?!

Cây roi dài trong tay hắn khẽ run lên, Lục Thiên Kiêu bỗng nhiên xoay người, đôi mắt đã từng mang một màu đỏ tươi sáng rực, bây giờ đã trở thành một mắt màu đen một mắt màu đỏ, vô cùng quý dị.

Giọng nói của hắn dường như cũng run run: “Em không được qua đây, quay về ngay.”

Sát ý không thể khống chế được, mọi chuyện đã khác hẳn so với trước đây, chỉ cần ngược mắt nhìn thêm một lần nữa thì hắn sẽ dùng cây roi dài đó đánh tất cả những người có mặt trong hoàng lăng thành tro bụi, giống như là gạt bỏ tất cả mọi nhược điểm của hắn, không chút lưu tình.

Tân Mi ngồi núp ở phía sau một người đá, thò đầu ra nhìn hắn gào lên: “Chàng, chàng có phải lại phát điên rồi hay không?!”

Một tiếng “Ầm” vang lên, cây roi dài quất trên tượng người bằng đá, cái đầu đá khổng lồ đứt bay trong nháy mắt, Tân Mi nhảy lên như một con thỏ, xoay người trốn tránh phía sau con ngựa đá, hoảng sợ đến độ hồn phách muốn bay về trời.

“... Quay về.”

Cây roi dài lại một cuốn lên đầu con ngựa rồi đập mạnh trên mặt đất, Tân Mi phản ứng vô cùng nhanh nhạy, chỉ nghe bịch một tiếng rồi lăn một vòng, tiếp tục trốn phía sau một con ngựa khác, lần này đợi một lúc lâu cũng không có cây roi nào cuốn tới bẻ đầu con ngựa này, nàng mang trong lòng sự sợ hãi lặng lẽ thò đầu ra lén lút nhìn, nhưng chỉ thấy tuyết trắng phủ kín con đường, ngập đầy đất, hai cái đầu của người đá và ngựa đá bị quăng trên mặt đất tạo thành mấy cái hố to, bóng người vừa xa lạ vừa lạnh lùng vừa rồi đã biến mất.

Chuyện này... Chuyện này rốt cục là sao?

Nàng chậm rãi bước ra, nhìn chăm chăm dấu chân trên nền tuyết, muốn đuổi theo nhưng lại nghĩ đến cây roi dài đáng sợ kia thì cảm thấy do dự. Nếu như hãn nổi điên giống như lần trước ở quan ả Gia Bình thì tốt xấu gì cũng còn có thể dùng đá đập ngắt đi, nhưng lần này, sát khí của hãn lại hướng về phía bọn họ trong khi vẫn hết sức tinh táo, nhưng sát ý lại ngập trời.

Tuy rằng không biết rõ nguyên nhân là gì...

Nếu nàng tùy tiện đuổi theo, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó khiến cả hai người phải hối hận.

Nghĩ ngợi một lúc lâu, rốt cục Tân Mi xoay người lại, đi đến bên cạnh Tư Lan lật người y lên xem thử — may mắn, may mắn quá, một roi kia quất cũng không mạnh lắm, có lẽ là y bị gãy mấy cái xương sườn nên bị hôn mê.

Nàng nhắc Tư Lan dậy, xoay người chạy vội vào trong, vừa chạy vừa gào khản cổ họng: “Triệu quan nhân! Hồng Liên tử tử! Đào Quả Quả! Mọi người mau tới đây, Tư Lan sắp chết rồi!”

Lục Thiên Kiều đột nhiên biến mất như vậy, khiến cho vô số lời đồn đãi nhảm nhí trở nên thịnh hành trong bầy yêu, một giả thiết cực kỳ thịnh hành đó là: Triệu quan nhân viết vở [oan duyên trời định] chọc giận tướng quân đại nhân, khiến đại nhân nhớ lại chuyện lúc trước vợ yêu của mình có mối quan hệ không rõ ràng với lão hồ ly chết tiệt và tên tiên nhân bà tám yếu bóng vía kia, lại phát hiện ra thuộc hạ trung thành của mình là Tư Lan trở thành tiểu tình nhân thỏ bạch của vợ mình nên giận dữ đánh y gần chết, giận dữ bỏ đi.

Triệu quan nhân không ngăn nổi nước mắt dọc ngang khắp mặt, dấm ngược giậm chân hối hận vì đã viết một kịch bản xui xẻo như vậy.

Lại nói đến ngày hôm đó trên núi Bạch Đầu tuyết vẫn chưa tan, đến tối thì trời lại đổ mưa âm âm, hai người tuyết được đám linh quỷ đắp trong sân của Mi Sơn cư, bị mưa xối thùng lỗ chỗ.

Mi Sơn quân vừa ngồi uống rượu, vừa nghĩ đến món đậu hủ Mi Sơn của Tân Mi, kìm lòng không được, nước mắt rơi lã chã.

Cảm giác say bốc lên tới đỉnh đầu, y vắt hết đầu óc tìm tòi những câu thơ lai láng đã từng xem qua, định ngâm nga, ca tụng vài câu để giải tỏa sự ngọt ngào trong lòng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui chỉ nghĩ được một câu “Hận không gặp gỡ khi chưa có chồng” (*) nhưng cũng không đúng hoàn toàn. Hai người bọn họ vốn gặp nhau lúc còn là trai chưa vợ, gái chưa chồng, nhưng không biết làm sao lại lướt qua nhau, ôi số mệnh của tấm bia đỡ đạn thật đáng thương, chỉ có nước mắt ướt đầm vạt áo mà thôi.

* Trích trong bài: Tiết phụ ngâm (Lời tiết phụ) của nhà thơ Trương Tịch đời Đường (618 – 904)

Quân tri thiệp hữu phu,

Tặng thiệp song minh chu.

Cảm quân triền miên ý,

Hệ tại hồng la nhu.

Thiệp gia cao lâu liên uyển khởi,

Lương nhân chấp kích Minh quang lý.

Tri quân dụng tâm như nhật nguyệt,

Sự phu thê nguyện đồng sinh tử.

Hoàn quân minh chu song lệ thù,

Hận bất tương phùng vị giá thời...

Bản dịch thơ của Ngô Tất Tố

LỜI TIẾT PHỤ

Chàng hay em có chồng rồi,

Yêu em chàng tặng một đôi ngọc lành.

Vấn vương những mối cảm tình,

Em đeo trong áo lót mình màu sen.

Nhà em vườn ngự kê bên,

Chồng em cầm kích trong đèn Minh quang.

Như gương vâng biết ý chàng,

Thờ chồng quyết chẳng phụ phàng thề xưa.

Trả ngọc chàng, lệ như mưa,

Hận không gặp gỡ khi chưa có chồng.

Y dùng tay áo lau lau khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, lấy từ trong ngăn kéo ra một cái hộp màu vàng sáng lấp lánh, mở ra, bên trong là mấy cái bánh Trung thu lúc trước Tân Mi đưa tới. Mỗi một cái bánh Trung thu được y dùng một cái hộp thủy tinh nhỏ bọc kín lại, sau đó mỗi lần y uống rượu đều ôm cái hộp, sờ nắn cái này, vuốt ve cái kia một chút.

Đám linh quỷ nhân dịp trời mưa không lớn lắm, quét sạch tuyết đọng trong sân, tránh cho sáng sớm mai lại đóng băng, khiến đường trơn trượt rất khó đi. Thấy Mi Sơn quân đứng trước cửa sổ vừa uống rượu vừa khóc nức nở ngậm thơ, tất cả mọi người đều nhìn nhau rất ăn vông qua tránh xa cái

cửa sổ kia, không ai thèm quan tâm tới y. Lần trước có một linh quý có lòng tốt an ủi y hai câu, kết quả là bị y kéo lại nói nguyên một buổi chiều về Tân Mi, làm cách nào cũng không chịu ngừng, thế là từ đó không ai dám an ủi nữa.

“Ta cá hôm nay ông chủ sẽ lấm bầm về cô ấy một canh giờ.” Linh quý giấp đặt hai đồng tiền.

“Ta cá hai canh giờ.”

“Ba canh giờ.”

“...”

Cuối cùng lúc một tên linh quý hô lên “Mười canh giờ”, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới một tiếng ngựa hí, một con ngựa toàn thân đỏ rực như lửa từ trên trời giáng xuống, vừa vặn dừng lại phía trước cửa sổ Mi Sơn quân đang đứng, phì phì hơi vào mặt y đầy khinh thường.

Mi Sơn quân giật nảy mình, cảm giác say biến mất trong nháy mắt, lập tức tỉnh táo lại, nước mắt tuôn đầy mặt nhìn người đàn ông lạnh lùng đang cười trên lưng ngựa, run giọng nói: “Chào, tướng quân đại nhân... Ngài, ngài, ngài tới làm khách, ghé thăm tệt xá rách nát, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này...”

Lục Thiên Kiều lấy từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa cho y, lạnh lùng nói: “Điều tra cho ta việc này, báo đáp bằng mười vò rượu thần kính thiên.”

Tuy rằng rất muốn hỏi hẵn vì sao Tân Mi không tới, nhưng vì nghĩ cho một miệng răng rơi máu chảy mà đành phải nuốt xuống ... Nhìn sắc mặt Lục Thiên Kiều lạnh lùng hơn gấp vạn lần so với ngày thường, y không dám nói một lời, lập tức mở phong thư ra, vội vàng nhìn lướt qua, hẵn muốn y điều tra về chuyện quyền thần Lục Cảnh Nhiên đã từng hô mưa gọi

gió một thời ở Quỳnh quốc hai mươi năm trước rốt cuộc đã chết như thế nào.

Nói tới, người này... Hình như y chết vô cùng đột ngột, lúc ấy lão hoàng đế ở Quỳnh quốc tuy tuổi già nhưng lại có tính đa nghi rất nặng, rất không vừa mắt với vị thần tử quyền cao chức trọng này, nhưng chưa kịp xuống tay thì y đã chết. Sau đó lão hoàng đế thừa cơ hội này cho khám xét nhà, nên giết thì phải giết, nên thưởng thì phải thưởng, và Lục gia đã biến mất như vậy. Mãi đến khi tân đế Vinh Chính lên ngôi, mới ban chính danh.

Nhưng Lục Cảnh Nhiên này, nếu như y nhớ không lầm thì hình như là cha của chiến quý tướng quân thì phải?

Mi Sơn quân nghi ngờ liếc hẳn một cái, bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của hắn, lại thêm một con mắt màu đỏ một con mắt màu đen, khiến ruột gan vốn đã yếu bóng vía, nhỏ bé của y càng nặng nề thêm.

“Tại hạ sẽ điều tra, điều tra ngay, lập tức... Lập tức điều tra ngay!”

Y rút nước mắt kêu quạ đen bé bỏng ra, cúi người xuống dùng giọng nhỏ nhất căn dặn: “Ngoan ngoãn nào, lần này ngàn vạn lần đừng có bay sang bộ tộc Chiến quý đấy, đám Chiến quý đó thật sự hung dữ lắm, chỉ cầm mạnh tay một chút thì cái mạng nhỏ của con sẽ không còn nữa đâu.”

Tiểu quạ đen liếc y đầy xem thường rồi bay mất, lần này thật sự điều tra rất nhanh, chưa tới một ngày đã bay về, ném một cuộn giấy vào tay Mi Sơn quân.

Y nhanh chóng co đầu rút cổ cười duyên dáng, cung cung kính kính đưa cuộn giấy đến tay Lục Thiên Kiều.

Trên tờ giấy chỉ có một hàng chữ viết ngoáy:

[Quỳnh quốc năm thứ 32, Ly thị bộ tộc Chiến quý có một nữ Chiến quý tên Triều Ưng biến thân thành Chiến quý hoàn mỹ trăm năm khó gặp vào năm hai mươi lăm tuổi, giết sạch toàn bộ gia đình chồng, từ trên xuống dưới một trăm ba mươi bảy người. Đây là chuyện lần đầu tiên chứng kiến, thật là kỳ dị.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chiến Quỷ Hoàn Mỹ (li)

“Biểu hiện của tướng quân rất bình tĩnh, không thấy có gì khác thường.

Mi Sơn quân bóp tim gãi phổi vô cùng tò mò, thật sự muốn biết trong tờ giấy kia viết gì! Đây chính là nỗi bi ai của những tiên nhân bà tám như y...

Lục Thiên Kiêu đọc rất lâu, bỗng nhiên vo tròn tờ giấy lại, cất vào trong ngực áo.

“Đa tạ.”

“Hắn lấy trong túi càn khôn ra mười vò rượu Thần Kính Thiên, đặt trên bàn rồi đứng dậy đi ngay. Mi Sơn quân thấy thế thì cuống quýt kêu lên: “Chờ một chút! Tướng quân! Tại hạ... Cô ấy... Gần đây Tiểu Mi có khỏe không?”

Lục Thiên Kiêu dừng bước, mặt lạnh te quay đầu nhìn y.

Mi Sơn quân hết hồn, cố gắng lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói: “Tại hạ không, không có ý gì khác, chỉ muốn quan tâm một chút...”

Cho dù chỉ là một người bạn bình thường thì y vẫn có tư cách ân cần thăm hỏi như vậy chứ? Có mà? Phải không?

Tướng quân vẫn không trả lời y, chỉ ảm đạm rũ hàng mi xuống, im lặng bước đi.

Cuối cùng là khỏe hay không khỏe hở? Mi Sơn quân rất nôn nóng nhưng thật sự không có đủ dũng khí đuổi theo hẳn để hỏi tiếp, đành phải quay lại ôm lấy quạ đen bé bỏng đang uống nước, cười cười dụ dỗ: “Ngoan nào, quạ đen bé bỏng của ta, nói cho ta biết, trên tờ giấy đó viết gì vậy?”

Tiểu quạ đen tiếp tục liếc y đầy xem thường, quay người nhảy lên trên bàn, giật một tờ giấy trắng, móng vuốt của nó chợt lóe sáng, bắt đầu viết ào ào như mây bay nước chảy.

Mi Sơn quân đang tính bước qua xem thử thì chợt nghe bên ngoài linh quý cười nói: “Ôi? Là Hồ Tiên đại nhân, ngài tới thật đúng lúc, mới vừa rồi có một Chiến quý tướng quân tặng cho ông chủ mười vò rượu ngon tuyệt vời.”

Mi Sơn quân vừa đi vừa chạy nhào tới ôm gọn mười vò rượu ngon vào trong lòng, gầm lên giận dữ: “Rượu này rất quý hiếm! Tuyệt đối không cho người uống!”

Chân Hồng Sinh cười ha hả, đẩy cửa bước vào: “Tên Mi Sơn keo kiệt kia, sao người lại nhỏ mọn như vậy? Ta có rượu ngon cũng chưa từng thiếu phần người.”

“Không cho, chết cũng không cho!”

Tuy nói rằng Lục Thiên Kiều đã đưa cho y bí kíp ủ rượu Thần Kính Thiên, nhưng trong đó có rất nhiều nguyên liệu chỉ có ở thời thượng cổ, bây giờ đã tuyệt chủng từ đời nào rồi. Trước mắt để gì có được mười vò rượu này, y muốn giữ lại mỗi ngày uống một ngụm nhỏ, một mình thưởng thức rượu ngon trên đời.

Chân Hồng Sinh cũng không tức giận, chậm rãi đi tới, nhìn thấy dòng chữ tiểu quạ đen viết trên giấy, có vẻ như viết về chuyện của bộ tộc Chiến quý, liền nói: “Ta vừa mới gặp vị Chiến quý tướng quân kia, vẻ mặt rất hung dữ.”

Hơn nữa, đôi mắt của hắn... Quả nhiên là đại sư đã nói đúng, hai mẹ con bọn họ thực sự không đơn giản.

Mi Sơn quân cầm tờ giấy kia lên, vừa mới đọc qua thì vô cùng sửng sốt.

Chân Hồng Sinh liếc nhìn y: “Đúng rồi, nói tới mới nhớ, Tân Mi là vợ của vị tướng quân kia đúng không? Ta thấy hắn không bình thường chút nào, lần biến thân này, không biết sẽ gây náo loạn hoàng lăng đến mức nào nữa. Mi Sơn, chẳng phải người rất thích cô nương ấy sao?”

Nói chưa dứt lời, Mi Sơn quân đã vắt mấy vò rượu xuống, chạy như điên ra ngoài, hồn hển gào lên: “Mau! Dắt tiểu tiên hạc qua đây cho ta! Ta phải ra ngoài!”

Chân Hồng Sinh bước đến bên cửa sổ để thêm một câu: “Mau mau đi! Ta đã xem tướng tay của con bé rồi, gần đây có điềm xấu. Người mà đến trễ thì có thể cái mạng nhỏ của con bé cũng chẳng còn nữa...”

Mi Sơn quân nhảy lên lưng tiểu tiên hạc, ngàn năm một thuở mới nhìn thấy cốt cách của người tu tiên, phóng nhanh như chớp bay mất, không thèm quay đầu nhìn lại một cái luôn. Chân Hồng Sinh đạt được mục đích, mở một vò rượu Thần Kính Thiên ra, hừ hừ, y keo kiệt như thế thì mấy vò rượu này còn phần y hay không để tính sau. Chậm rãi rót rượu vào chén, trong veo như nước, lão thưởng thức thật từ từ, tỉ mỉ.

“Rượu ngon, rượu ngon, Mi Sơn, ta nhất định không chừa cho người dù chỉ một giọt.”

Lục Thiên Kiều vẫn không trở về hoàng lăng, Tư Lan bị đá thương, nằm trên giường hết như cô vợ bị chồng bỏ, suốt ngày nước mắt lưng tròng, hể mở miệng ra là chỉ có mấy chữ: “Tướng quân ... Vì sao ngài...”

Ban đầu Triệu quan nhân còn an ủi mấy câu, nhưng bây giờ đã thành mức này thì đành phải mắt mù tai điếc. Hôm nay, Tân Mi đưa thuốc chữa thương tới, vừa mới đẩy cửa thì đã nghe thấy Tư Lan tiếp tục nhai đi nhai lại mấy câu cũ rích như bò nhai cỏ: “Tướng quân! Ngài thật độc ác! Vì sao, vì sao?!”

Triệu quan nhân đang ngồi trước bàn viết phần sau của oan duyên trời định, bị y lèo nhèo đến phát nhức đầu, nhin không nổi nữa nghiêng răng nghiêng lợi đẩy ai oán: “Người nhìn người thử xem! Cao lớn thô kệch, vai thô hông to! Người là đàn ông! Không phải diễn vai nữ chính là cô vợ bị chồng vứt bỏ trong hí kịch! Đủ rồi nha, câm miệng ngay cho ta!”

Tư Lan bị mắng thì phủ một cái khăn trắng trên đầu, nhắm mắt lại tiếp tục khóc thầm.

... Biết nói như thế nào đây, ngay cả Tân Mi là vai nữ chính hàng thật giá thật mà còn cảm thấy gánh nặng này rất nặng nề.

“Cô nương, cô còn mang thuốc tới làm gì nữa!” Triệu quan nhân vừa nhìn thấy nàng, liền nói: “Tên quý này là yêu quái, mấy khúc xương sườn kia chỉ cần hai ba ngày sẽ lành lặn lại thôi, không cần bôi thuốc.”

Tư Lan chịu không nổi mở mắt ra: “Lão Triệu, ta đang rất đau lòng!”

“Cho nên lão già như ta mới bị ép ngồi ở đây nghe người lái nhải! Tránh cảnh người một khóc lóc hai làm loạn ba thắt cổ!” Triệu quan nhân ném cây bút lông, lớn tiếng chửi rửa thậm tệ, “Kịch bản đang viết đến đoạn gây cản lại bị người quấy rối khiến cho ta tụt hết cảm hứng!”

“Tất cả là do lão già chết tiệt nhà người viết cái vở kịch xui xẻo kia! Khiến cho tướng quân tức giận bỏ đi!”

“Người ăn nói bậy bạ!”

“Người...”

Nhìn hai con yêu quái cãi nhau ôm tôi, không biết làm sao để kết thúc, Tân Mi nhìn tên này một cái rồi lại ngó tên kia một lượt, nghĩ tới nửa ngày cũng không biết có nên khuyên hay không, đúng lúc nhìn thấy trên bàn có một ấm trà, nàng đang định ngồi uống trà tiếp tục xem trò hay thì chợt nghe ngoài cửa có mấy tiểu yêu quái kêu lên: “Tư Lan à! Đừng giả bộ bệnh nữa, mau ra đây! Bên ngoài Hoàng lăng có một tên tiên nhân bị Vân Vụ trận vây khốn, đang lớn tiếng chửi bậy âm ỹ ngoài kia kìa!”

Tư Lan nghe vậy lập tức đứng dậy, ném cái khăn trắng mới phủ trên đầu vào trong thau nước, với tay khoác thêm áo ngoài, động tác vô cùng nhanh nhẹn, nhìn chẳng ra bộ dạng của kẻ mang thương tích nặng nề chút nào cả.

Tuy rằng tướng quân đã thương y, nhưng chỉ cần y còn mạng ở đây thì tuyệt đối không bao giờ phản bội ngài ấy! Bây giờ tướng quân không có ở hoàng lăng, y thề chết cũng phải bảo vệ chốn yên vui này thay tướng quân!

Mọi người lập tức chạy ra ngoài Vân Vụ trận, từ xa đã nghe thấy một người đang quát âm ỹ: “Lục Thiên Kiều! Người, nếu người dám giết Tiểu Mi, Mi Sơn ta có lên trời xuống đất cũng không tha cho người!”

Tân Mi đi qua, ngẩng đầu nhìn tiểu tiên hạc mang đầy cốt cách thần tiên giữa không trung, tò mò hỏi: “Mi Sơn đại nhân, ngài đang làm gì vậy?”

Mi Sơn quân chợt nhìn thấy nàng vẫn nguyên vẹn lại xinh đẹp tươi cười xuất hiện ngay trước mắt, kích động đến nỗi không giữ được thăng bằng ngã lăn từ lưng tiểu tiên hạc xuống dưới, lăn vèo vèo đến trước mặt nàng, hai hàng nước mắt lưng tròng nói chẳng nên lời.

“Tiểu Mi! Tốt quá, em không sao cả!”

Y kích động, y gào khóc, y kinh ngạc vui mừng hàng nghìn hàng vạn lần. Chấn hưng lại khí phách của một người đàn ông đích thực, tóm lấy tay

áo nàng, định kéo đi: “Em đi theo ta ngay! Bỏ trốn khỏi đây! Nơi này không thể ở lại được nữa!”

Kéo một cái —— muốn sái tay mà không thấy động đậy.

Tiếp tục dùng sức kéo một cái nữa —— vẫn tiếp tục không động đậy.

Mi Sơn quân dùng hết sức lực kéo thật mạnh, mặt đỏ bừng lên, chợt nghe thấy ở phía sau Tân Mi hỏi rất kỳ lạ: “Ngài kéo Tư Lan làm gì vậy?”

Y ngạc nhiên xoay người lại, thấy mình đang nắm tay một anh chàng cao to, vạm vỡ nhưng sắc mặt chẳng tốt chút nào, chàng trai cao lớn, vạm vỡ ấy dùng ánh mắt thâm thúy, lẳng lặng nhìn y, hỏi: “Mi Sơn tiên nhân, ngài muốn cùng ta bỏ trốn đến nơi nào?”

...

Mi Sơn quân bình tĩnh trở lại, chuyện tiếp theo sau đó là như thế này, Tân Mi ngồi trên chiếu giữa một bày tiểu yêu quái, uống một chén trà, ăn hai cái bánh hoa hòe, ợ vài cái vô cùng thỏa mãn.

“Nghe giọng điệu của ngài, hình như là biết rõ tướng quân đã xảy ra chuyện gì?” Tư Lan đưa cho y một chén trà, giúp y nhuận khí.

Vẻ mặt của Mi Sơn quân cũng hờ hững, mờ ảo, giọng nói lại giống như một con thỏ nhỏ lạc đường: “Chính là biến thân, giết người lung tung đó...”

Cuối cùng là có ý gì chứ?

“Đại khái là mẹ tướng quân giết chết cha ngài ấy, bây giờ con trai lại muốn giết vợ của mình...”

“Xin ngài dùng ngôn ngữ của người bình thường, nói lại một lần nữa thật rõ ràng, rành mạch.”

... Bây giờ y không thể bình thường được — không, về sau y cũng không bình thường nổi! Hai hàng nước mắt của Mi Sơn quân chảy xuống cùng với cảm giác đau đớn pha lẫn xấu hổ.

“Ôi? Thật đông vui quá, ta tới thật đúng lúc.”

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng lỗ mãng, mọi người ngẩng đầu lên thì thấy mấy con chim thiên đường không lồ lướt qua đám mây mù bay tới, phía sau kéo theo một chiếc xe kéo, phong thái vô cùng phi phàm. Một chàng trai trẻ tuổi mặc một bộ y phục rộng thùng thình ngồi ở đầu xe, cười tí tít mắt vẫy vẫy tay về phía bọn họ.

Người này là ai chứ? Huênh hoang khoác lác làm cho người ta cảm thấy phát ghét.

Tên Mi đang gặm một miếng bánh hoa hòe chọt a lên một tiếng: “Là người... Cái gì Hồ... A là đại sư giả mạo!”

“Là hàng thật giá thật nha, không phải đồ dỏm đâu.”

Tên đại sư than thở đầy ai oán, nhảy từ chiếc xe kéo xuống, vừa vịn đứng ở phía đối diện nàng, thuận tay bốc một cái bánh hoa hòe nhét vào trong miệng, thì thào: “Chạy suốt hai ngày trời, ta đói gần chết.”

“Người là người của Hồ tộc!” Đôi mắt thất thần của Mi Sơn quân giờ phút này rốt cục cũng có chút thần thái trở lại, nghi ngờ nhìn tên đại sư.

Y từng có một thời gian cảm thấy rất hứng thú với hậu duệ của bộ tộc thượng cổ này nên đã kêu quạ đen bé bỏng tra xét rất nhiều, ví dụ như phía Tây có bộ tộc Chiến quý, phía Nam có Hồ tộc, phía Bắc có bộ tộc Ngự Tử, vv.... Từ xưa hậu duệ của các gia tộc này không tiếp xúc nhiều với nhau, giống như giữa Hồ tộc và Chiến quý luôn tồn tại mâu thuẫn, bởi một bên nói mình mang huyết thống của Thần tộc, bên kia lại kiên quyết không chịu thừa nhận chuyện này, những tình huống như vậy tương đối hiếm thấy.

So với bộ tộc Chiến quỷ ngày càng suy tàn thì Hồ tộc lại càng phát triển mạnh mẽ, cho đến nay ở phía nam có rất nhiều quốc gia xây dựng chùa, điện thờ phụng bọ họ, coi bọ họ như thần tiên thực sự, vô cùng kính ngưỡng, sùng bái. Mà người gọi là đại sư, lại càng khác xa so với những người bình thường trong tộc, nghe nói địa vị rất cao quý, chính là người mang dòng máu cực kỳ thuần khiết và thanh cao.

Ngó mắt nhìn tên áo đen này... Một khuôn mặt bình thường, nhìn xong có thể quên luôn, miệng nhai nhồm nhoàm bánh hoa hòe, lại còn để dính đầy mảnh vụn quanh mép, cái gì gọi là thuần khiết và thanh cao chứ, muốn lừa người sao?

“Người đúng là danh bất hư truyền, bà tám hết sức à.” Tên đại sư nhìn y cười cười, “Đáng tiếc bản thân người chưa đủ tao nhã, phải học hỏi ta này, muốn gọi một người con gái đi cùng người, thì nhất định không được để nước mắt tuôn như suối thế kia.”

Y nhét một cái bánh hoa hòe cuối cùng vào miệng rồi vỗ vỗ tay, tung một chưởng về phía Tân Mi đang đứng phát ngốc ở bên cạnh trước mắt bao người — Ặc, chưởng của y tan vào không khí, cô nương này phản ứng quá nhanh, lách người trốn thoát trong gang tấc. (Mi Sơn gầm lên giận dữ: Cái này gọi là tao nhã của người đó hả, tên sư giả mạo chết tiệt kia?!)

“Người muốn làm gì?!” Tân Mi nhảy vèo một cái, trong đầu suy nghĩ nên đâm cho y một cái hay đá cho y một cước.

Tư Lan chặn ngay trước mặt nàng, mặt tối sầm trừng mắt nhìn y: “Ta biết rõ người là người của Hồ tộc! Chính là kẻ thù của bộ tộc tướng quân? Thừa dịp tướng quân không có ở đây, người muốn thừa nước đục thả câu sao?!”

Tên đại sư cười gian xảo, nói năng vô cùng tùy tiện: “Tên đó mà ở đây, các người còn sống được sao?”

Tư Lan nhất thời sửng sốt.

“Cảm phiền tránh đường cho ta, đừng quấy rầy ta cứu người.”

Bàn tay mang bao tay màu đen của y vỗ vỗ vai Tư Lan ra vẻ tốt bụng lắm, nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy Tư Lan hoàn toàn không thể chống cự, bất chợt lui lại một bước, để mặc cho y vươn móng vuốt của mình về phía Tân Mi.

— Lại tóm vào không khí, cô nương này còn trơn hơn cả lươn nữa, lại trốn phía sau một gốc cây, giống như một con thú nhỏ đầy cảnh giác.

“Ngoan nào, mau tới đây.” Tên đại sư ngồi chồm hồm trên mặt đất, như ngồi chơi với một chú mèo con ngoắc ngoắc ngón tay về phía nàng, “Đại ca đây sẽ mua đồ ăn ngon cho bé nhé.”

Một cục đá bay thẳng vào mặt y, y phóng người lên rất nhanh, chỉ nghe một tiếng “Răng rắc”, phía sau, một cây hoa hòe mới lớn, xù xì gãy ngang thân, ngã rầm trên mặt đất.

Tên đại sư xoa xoa trán, toát mồ hôi lạnh: Chiến quý tướng quân, chắc là người vất vả lắm đây.

Rốt cục Mi Sơn quân cũng không đứng nhìn được nữa, lại một lần nữa chấn hưng khí phách của đàn ông đích thực, bước lên phía trước một bước, đang tính ngăn cản lại thì nghe y cười nói: “Không kịp rồi, tin tức của Lê Triều Ương thật là mau lẹ quá đi. Không còn cách nào nữa, đành phải dùng thủ đoạn thôi.”

Y khẽ huýt sáo, mấy con chim thiên đường đang kéo chiếc xe kéo lập tức cao giọng hót lãnh lót, chỉ thoáng một cái đã thấy ánh sáng bắn ra bốn phía, khiến ai nấy đều bị lóa mắt không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Mọi người vội che mắt lại, ngồi xồm xuống theo bản năng, một lát sau, chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ như không của tên đại sư giả mạo vang lên trên đỉnh đầu:

“Các người cũng chạy nhanh lên, nếu không muốn chết không kịp trăn trối.”

Mi Sơn quân kiên cường chống đỡ ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào mở mắt ra, hốt hoảng, chỉ nhìn thấy lờ mờ cảnh Tân Mi té xỉu trong lòng người kia, bị y ôm lên chiếc xe kéo.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh sáng chói lọi, chim thiên đường, và chiếc xe kéo, sau đó ngay cả Tân Mi cũng biến mất không thấy tung tích.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chiến Quỷ Hoàn Mỹ (Iii)

Chỉ nhớ là sau khi Tư Lan bị trọng thương vừa tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy Tân Mi đứng bên giường, thì phản ứng đầu tiên là giận tím ngắt mặt mày.

“Sao cô còn ở đây? Vì sao không đuổi theo tướng quân?!”

Tân Mi cảm thấy rất khó hiểu: “Chàng muốn giết ta, đuổi theo để nhận lấy cái chết sao?”

“Không phải bảo cô đi chịu chết!” Lần đầu tiên Tư Lan thực sự nổi giận, “Cô có thể không đuổi theo! Cô cũng có thể tiếp tục giả vờ bình tĩnh, ngây thơ! Nhưng cô không nên tỏ ra thờ ơ không chút quan tâm như vậy! Có phải chỉ cần tướng quân thích cô, thì ngài ấy trở thành người như thế nào đều không ảnh hưởng đến cô?! Cho dù tướng quân có xảy ra chuyện gì, chỉ cần cô giả ngu đứng bên cạnh, không cần phải làm gì cả, chờ tướng quân trở về tiếp tục cưng chiều cô là cô đủ vui rồi?”

“... Tư Lan, hình như người phát sốt rồi, nói mê sảng thế này, ta đi kêu Triệu quan nhân.”

Nàng vừa đi đến bên cửa, lại nghe thấy giọng Tư Lan lạnh như băng: “Thật ra cô vốn không yêu thương gì tướng quân! Cô chỉ muốn có người yêu thương cô, tất cả mọi thứ đều dành cho cô, còn chuyện người đó muốn gì, quan tâm đến điều gì, cô đều không bận tâm đến!”

Cánh cửa khê đẩy ra, nàng bước thẳng ra ngoài, Triệu quan nhân lúng túng bưng chậu nước ở ngưỡng cửa nhìn nàng.

“Chuyện này... Cô nương a...” Lão ngật ngừng nói, “Ta không muốn nhiều chuyện, nhưng cô như vậy... Suốt ngày ở trong hoàng lăng giống như không có chuyện gì, quả thật cũng không tốt lắm...”

Có lẽ nàng cần phải giống mấy nữ chính trong kịch bản một chút, chồng yêu vừa xảy ra vài chuyện thì lập tức trần trọc, trần trở, ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí khóc lóc không ngừng, đau lòng đến mức không muốn sống nữa thì mọi người sẽ cảm thấy thoải mái hơn chẳng.

“Ta...” Tân Mi suy nghĩ một lát, mới tiếp tục nói, “Không phải ta không quan tâm, không để ý.”

Chuyện tối hôm đó xảy ra quá đột ngột, cho nên đến bây giờ nàng vẫn nghĩ rằng Lục Thiên Kiêu nhất định sẽ trở về an toàn ngay sau đó. Bởi vậy nàng không nghĩ tới chuyện đuổi theo hắn, nhưng đuổi theo để bị giết chết, rồi để lại một mình Lục Thiên Kiêu sống trong hồi hận đau khổ, thì có ích lợi gì chứ?

“Cô nương, cô không tin tưởng tướng quân sao.”

...

“Nói ra mới thấy, ý thức tự bảo vệ mình của cô lợi hại thật.”

Nàng và Lục Thiên Kiêu từ lúc gặp nhau cho đến khi cưới luôn gặp thuận lợi, cho dù có xảy ra chút sóng gió cũng chỉ là tạm thời nên trôi qua nhanh như gió thoảng mây trôi. Nàng luôn luôn tràn đầy tự tin, giống như cha nàng nói, trên đời này không ai có thể ức hiếp được nàng, chỉ có nàng ức hiếp người ta mà thôi. Cho nên, chỉ cần nàng muốn thì Lục Thiên Kiêu nhất định có thể làm được. Nàng nói Lục Thiên Kiêu không chết thì nhất định chàng có thể tỉnh lại.

Bây giờ nàng đang nghĩ, Lục Thiên Kiêu nhất định bình yên vô sự trở về.

Vậy mà sao chàng còn chưa trở về?

Nàng nhìn thấy hắc trong giấc mộng, một thân một mình cô độc, lẻ loi, tay cầm cây roi dài bước đi trong tuyết, quay đầu nhìn bốn phía, giống như là không biết phải bước về hướng nào.

Nàng đuổi theo hỏi: “Lục Thiên Kiêu, chàng đi đâu vậy? Sao không trở về?”

Hắc siết chặt cổ nàng, quất cây roi dài trên đầu những bức tượng, nàng không tức giận, cũng không bận tâm, nàng là một người vợ hiền lành, rộng lượng.

Chỉ nghe hắc nói: “Tân Mi, ta không còn nơi nào để đi nữa.”

Nơi yêu thích nhất, bây giờ lại là nơi muốn hủy diệt nhất, người yêu thương nhất, bây giờ là người muốn tự tay giết chết nhất.

Hắc không còn chỗ nào để đi nữa.

Tân Mi giật mình tỉnh giấc, cảm thấy bản thân mình hiểu rất rõ tâm trạng của Lục Thiên Kiêu lúc này, thậm chí nàng chưa từng nghĩ thử tới cảm giác tuyệt vọng lúc Lục Thiên Kiêu.

“Tỉnh rồi sao? Vậy thì làm phiền cô ngồi yên, chúng ta sắp bắt đầu nhảy nhót cả trên lẫn dưới rồi đấy.”

Giọng nói xa lạ nhưng cũng có chút quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu, Tân Mi ngẩng cổ, còn chưa kịp nhìn rõ, chỉ thấy cả người nẩy tung lên, cả người nàng lặn từ trên cao xuống thấp, rồi lại nẩy lên lặn vèo vèo trở về, tự động biến thành một hòn đá nhỏ lặn lông lốc.

“Núi... Núi lở?!”

Nàng vươn tay chụp những thứ có thể tóm lấy trong tầm tay theo bản năng, phía đối diện lập tức vang lên tiếng kêu đau đớn, bình tĩnh nhìn kỹ lại thì tên đại sư Hồ tộc kia đang khổ sở ngóc thẳng cổ lên – Mái tóc của y bị nàng tóm chặt lấy, mặt mày xanh lét.

Tân Mi bình tĩnh nhìn y, chớp chớp mắt. Y cũng chớp chớp theo vài cái.

Một bàn tay phất qua mặt y trong nháy mắt, lột sạch một lớp da... Ặc, một lớp da?!

Tên đại sư che mặt kêu rên: “Sức lực của cô có phải quá mạnh hay không?!”

Vừa nói xong y liền vuốt tay qua khuôn mặt mình, quả nhiên bên mặt trái sưng đỏ tấy lên, nhưng khuôn mặt kia hoàn toàn khác xa ban đầu, tuy vẫn là khuôn mặt tầm thường vừa nhìn thấy sẽ quên liền, nhưng mắt, mũi, miệng hoàn toàn khác biệt.

“Ôi, mặt người...”

Tân Mi bước qua, không thèm để ý đến sự ngỡ ngàng, thẹn thùng và sự chống cự yếu ớt của y, tách bàn tay đang che mặt của y ra, vô cùng nghiêm túc nhìn y chăm chăm lâu thật lâu mới nói: “Người mang mặt nạ da người trong truyền thuyết!”

Tên đại sư khẽ ho một tiếng, hơi ngại ngùng nói: “Chính xác là mặt nạ, nhưng không phải da người đâu.”

Tân Mi bóp chặt da mặt y, ra sức kéo mạnh, mãi đến khi y liên tục kêu rên thảm thiết. Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, một tấm mặt nạ rơi xuống, hiện ra khuôn mặt của người qua đường Giáp; lại “Soạt” một tiếng nữa, thêm một tấm mặt nạ rơi xuống, là khuôn mặt của người qua đường Ất.

Nàng lộn xuống liên tục mười mấy tấm mặt nạ, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đó, cảm giác phía sau vẫn còn nữa, cuối cùng nàng ngừng tay lại không lộn nữa.

“Người quả nhiên không có mặt!” Nàng khiếp sợ.

Đại sư ngửa mặt lên trời lặng yên rơi lệ, không, y có mặt, y thực sự có mặt...

“Tạm thời không nói đến chuyện ta bị hôn mê, ” sắc mặt Tân Mi chợt hiền hòa, trở nên thương hại lại dịu dàng, tràn đầy sự ban ơn và nhẹ nhàng của người bề trên cao cao tại thượng, “Chỉ với việc người không có mặt thôi, cũng đủ để ta không bao giờ bỏ trốn với người rồi.”

... Y có thể nhảy từ trên xe xuống không? Có thể không? Có thể không?

Dưới người bỗng nhiên rung động thật mạnh, Tân Mi ngã lăn ra, lúc này mới phát hiện ra là hình như bọn họ đang ở trong chiếc xe kéo lộn lầy, bất phàm kia, đồ vật trong xe đã lắc lư, lộn xộn, thành một mớ hỗn độn, mặt tên đại sư xanh lét như tàu lá chuối, cùng chung số phận lăn lông lốc qua lại trên mặt sàn xe như nàng.

“Xe này do người điều khiển hả? Sao lại để cho nó di chuyển lắc lư như vậy?!”

Đầu Tân Mi va mạnh vào vách xe một phát, nhất thời đầu váng mắt hoa.

Tên đại sư chỉ biết cười khổ: “Phía sau có người đuổi giết, vào lúc này đừng đòi hỏi quá nhiều.”

Tân Mi dùng hết sức giữ người cân bằng ngồi dậy, đồng thời nắm được bộ cửa sổ, nhào nửa người ra ngoài dò xét tình hình, phía sau đám mây mù mờ mịt trên trời cao thấp thoáng bóng dáng của mười bảy con linh mã đang

đuổi theo, người ngồi trên ngựa hình như là mặc y phục màu trắng vô cùng mờ ảo, chiếc xe lại lắc lư dữ dội, bởi vậy nhìn không rõ chút nào.

Một trận gió lớn thổi qua, đám mây mù dày đặc bị thổi tan ra một chút, bóng dáng mặc y phục màu trắng kia hình như càng gần hơn.

Tân Mi nhìn thấy một đôi mắt màu đỏ.

Là người của bộ tộc Chiến quý!

Nàng vừa định giơ tay lên vẫy vẫy để chào hỏi thì bất thành linh người đó giương trường cung lên, tiếng xé gió bén nhọn đột nhiên vang lên, mũi tên phóng khỏi cây trường cung, bay thẳng về phía mặt nàng, điên cuồng lao tới.

Tân Mi lăn một vòng quay trở về, mũi tên kia bắn sượt qua thành xe, bắn nát một góc đầu xe bằng gỗ.

“... Là muốn giết ta sao?” Nàng không thể tưởng tượng nổi, thốt lên.

Tuy rằng nàng gặp nhiều người của bộ tộc Chiến quý tộc, nhưng bọn họ cũng là người nhà của Lục Thiên Kiêu, dựa vào những kinh nghiệm trước đây nàng cũng biết tuy rằng bọn họ hơi hung hãn, cũng rất ít khi đến trước mặt người khác ra tay giết người như vậy. Hay là nàng lại đắc tội với mẹ chồng mà không biết?

“Dù sao cũng không phải giết ta.”

Chiếc xe kéo bị mấy con chim thiên đường kéo lắc lư mạnh hơn nữa, tên đại sư lăn đến bên chân nàng, dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc ngẩng đầu nhìn nàng: “Thật sự là ta tới cứu cô mà.”

“... Cho ta lý do trước.”

“Không thành vấn đề, nhưng... Phiền cô có thể bỏ bàn chân ra chỗ khác được không?”

Tên đại sư chỉ vào bàn chân nàng đang giẫm trên trán mình, chỉ biết cười khỗ.

Sự thật rất đơn giản, năm Lê Triều Ương hai mươi lăm tuổi thì thức tỉnh, trở thành Chiến quỷ hoàn mỹ trăm năm khó gặp, sau đó giết chết toàn bộ gia đình chồng, trên dưới một trăm người, lúc ấy Lục Thiên Kiều bị đưa về bộ tộc cho người của Lê thị chăm sóc, cho nên mới tránh được một kiếp nạn. Hắn là người mang dòng máu lai hỗn tạp, vốn là ở vào thế yếu, người trong tộc đều cho rằng khi đại tiểu thư trở về nhất định sẽ giết hắn không chút lưu tình, ai ngờ Lê Triều Ương chỉ kêu người mang hắn đi, giữ lại tính mạng cho hắn.

Hai mẹ con bọn họ xưa nay tình cảm luôn luôn xa cách, thỉnh thoảng gặp nhau một lần, Lê Triều Ương cũng chỉ ngồi trong xe, tấm màn trúc ngăn cách như chia ra hai thế giới khác biệt.

Hiện tại suy nghĩ lại mới thấy, Chiến quỷ hoàn mỹ vốn không có thứ gọi là tình cảm, Lê Triều Ương giữ lại mạng sống của Lục Thiên Kiều, có lẽ cũng vì ôm một phần hy vọng mỏng manh, bản thân mình có thể trở thành Chiến quỷ hoàn mỹ nên đưa con trai ruột thịt của mình cũng có khả năng thực hiện được.

Bây giờ, hắn thực sự có hy vọng trở thành Chiến quỷ hoàn mỹ, nhưng trong tim lại có tình cảm vẫn vương không bỏ được, thà rằng một mình lặng lẽ bỏ đi, ngay cả sự hưng suy của bộ tộc Chiến quỷ cũng chẳng bận tâm, Lê Triều Ương phần nộ cũng có lý do của bà ấy.

Lục Thiên Kiều không thể ra tay vậy thì hãy để cho bà ấy ra tay.

“Chuyện trên đây, chính là như vậy.”

Tên đại sư nói một lèo đến độ miệng đắng lưỡi khô, lời ống trúc bên hông xuống uống một hớp để thông cổ họng. Y ngẩng đầu nhìn Tân Mi, nàng hoàn toàn không có chút phản ứng nào, chỉ ngồi chống cằm đến phát ngốc.

“Cô không hiểu hở?” Y xua xua tay trước mặt nàng.

Tân Mi vừa nghĩ vừa lắc đầu: “Không, ta cảm thấy... Bà ấy không phải loại người như vậy.”

“Lục gia trên dưới một trăm ba mươi bảy mạng người bị bà ấy giết chết, đây chính là sự thật, ta không nói chuyện vô căn cứ.”

“Ý của ta là, bà ấy cũng có tình cảm.”

Ngày hôm đó, đối mặt với đôi mắt màu đỏ tươi như máu mang đầy sát ý và lạnh lùng trong lều trại cũng không khiến nàng cảm thấy sợ hãi và không hề có ý nghĩ sẽ trốn tránh. Nàng nhìn thấy Lệ Triều Ương khẽ vuốt ve khuôn mặt của Lục Thiên Kiều, mỗi động tác, từng đầu ngón tay đều toát ra sự thương tiếc, bi thương vô hạn, thân thể chính là thứ chân thật nhất và nó không thể nói dối.

“Nhưng cũng không phải có tình cảm với cô, nếu không vì sao bây giờ chúng ta phải chạy trốn chết làm gì?”

Tân Mi nhìn y: “Đúng rồi, người kéo ta bỏ trốn cùng người làm gì? Ta và người lại không hề quen biết.”

Đại sư nhe răng cười hì hì: “Đây là chuyện đương nhiên, bởi vì chúng ta là người của Hồ tộc, là anh hùng quang minh, chính nghĩa đầy mình, bọn ta không cho phép tội ác của Chiến quý tiếp tục hoành hành, giết người lung tung, ta tới để ngăn cản sự độc ác, tàn nhẫn của bọn họ.”

Tân Mi không nói gì, chỉ nhìn y chăm chăm.

Tên đại sứ lại cười : “Tóm lại... Ta sẽ không hại cô đâu, cứ yên tâm đi.”

Chim thiên đường cuối cùng cũng không phải là chim phàm trần, bay còn nhanh hơn cả linh mã, sau nửa canh giờ xóc nảy kịch liệt, rốt cục cũng thoát khỏi sự truy đuổi của đám Chiến quý phía sau.

Hai người bị lăn lộn trong chiếc xe kéo vô cùng thê thảm, tên đại sứ nhào cả thân người đang mềm nhũn, bò tới gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài nói: “Ta muốn đưa cô đến bộ tộc của ta, qua bên đó rồi sẽ không có người nào dám tới giết cô nữa.”

“Ta không đi.” Tân Mi từ chối vô cùng thẳng thừng và nhanh gọn, “Đưa ta trở về hoàng lăng.”

Đại sứ thực sự muốn gào lên: “Ta hao tổn bao nhiêu là nước bọt với cô này giờ, cô không hiểu gì à?!”

“Về hoàng lăng.” Chỉ có ba chữ vô cùng dứt khoát.

Tên đại sứ rốt cục cũng thu nét mặt hài hước của mình lại, lẳng lẳng nhìn nàng: “Cho dù trở về, Lệ Triều Ương không giết cô thì cô có đợi thêm mười năm, hai mươi năm, hãn cũng sẽ không trở về. Mà cho dù hãn có trở về thì hai người cũng chỉ gặp mặt trong phút chốc, ngay sau đó hãn nhất định sẽ băm vằm cô thành trăm nghìn mảnh. Chết hay không là chuyện của cô, nhưng nhiệm vụ của bộ tộc giao cho ta là bảo vệ cô, không hoàn thành nhiệm vụ thì cũng chẳng tốt cho ta chút nào cả.”

“Ta có chuyện phải nói với chàng, nhất định phải nói.”

Không có gì là không thể, nàng nhất định sẽ ở hoàng lăng chờ hãn, mãi mãi chờ hãn, chỉ cần nàng còn sống thì nơi này vĩnh viễn là nhà của hãn, là nơi để hãn trở về.

Đại sư chỉ biết thở dài: “Cô không cần trở về hoàng lăng, ta biết hẳn đang ở đâu, để ta đưa cô đi gặp hẳn.”

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Gặp Gỡ Bên Vách Đá (I)

Lục Thiên Kiều không trở về bộ tộc Chiến quý, lúc này hấn đang ở trên chiến trường, đang tràn ngập trong mùi vị thuốc súng, những nông binh còn sót lại bị binh lính mặc giáp sắt bao vây, vội vã tìm đường tháo chạy khắp chung quanh.

Lại thêm một trận thắng nữa.

Ngày đó, theo lệnh của Vinh Chính đế, mười ngày sau có một tờ thánh chỉ được đưa tới quan ả Trường Canh, đây là quan ả xa xôi nhất ở phía Bắc của Quỳnh quốc, gần đây chẳng những có nông binh xâm phạm, mà ở bờ biển bên kia còn có Thiên Nguyên quốc thường xuyên khiêu khích. Nghe nói Thiên Nguyên quốc có một tên thái tử, tự nhận là tuân theo mệnh trời, trong người mang dòng máu yêu ma, vô cùng dũng mãnh, dã tâm bừng bừng, phát động chiến tranh với tất cả các nước xung quanh, có không ít các nước nhỏ đã bị thôn tính, tiêu diệt.

May mắn là bốn phía xung quanh Quỳnh quốc không chỉ có núi non trùng điệp mà còn có biển rộng mênh mông, bị ngăn cách bởi núi và biển, đối phương không dám tự tiện đưa đại quân sang đánh, phát động chiến tranh, chỉ dám cấu kết với nông binh, thỉnh thoảng đánh vài trận nhỏ, gây náo loạn để thăm dò thực lực.

Gió cuốn theo mùi thuốc súng, mùi máu tươi ập vào mặt, Lục Thiên Kiều nhắm hai mắt lại, cảm giác cả người đang run lên.

Hắn thích mùi vị này, cứ như vậy cầm theo cây roi dài, phóng ngựa rong ruổi trên chiến trường, giống như là giải phóng tất cả sức mạnh đang bị nhốt chặt trong lồng giam, vùng vẫy thoát khỏi tất cả mọi sợi dây trói buộc hẳn, khiến cho mọi sự bất an lẫn buồn rầu được giải phóng hết, coi chuyện những người đó như không liên can gì đến mình.

“Đuổi theo! Một mạng cũng không tha!”

Liệt Vân Hoa hí lên, tiếng hí cao vút, tung bốn vó nhảy lên không trung, xông lên phía trước, dẫn đầu đuổi theo đám tàn binh. Cây roi dài màu đen giống như một cơn lốc xoáy, đi tới nơi nào là nơi ấy máu tươi bắn tung tóe.

Hắn chưa bao giờ có cảm giác yêu thích sự truy cùng giết tận giống như bây giờ, điều tiếc nuối duy nhất chính là đối thủ quá yếu ớt, mà bản năng của Chiến quý vẫn đang khao khát có thêm nhiều kẻ địch mạnh mẽ, hung bạo hơn nữa.

Trong lồng ngực có thứ gì đó cứng cứng chạm vào mặt trong của chiếc áo giáp, Lục Thiên Kiều vô thức móc ra — là con rối Thiên nữ đại nhân, trên khuôn mặt tuyệt đẹp dính một vết máu, mơ mơ hồ hồ, nhìn không đẹp chút nào.

Hắn vừa cảm thấy xa lạ lại vừa quen thuộc, từ đáy lòng bất chợt nổi lên một tình cảm nhẹ nhàng, dịu dàng.

Ngày nào hắn cũng mang theo con rối này ra chiến trường, tất cả những chuyện trước kia hắn đều nhớ hết, chỉ có điều hắn không thể nào giải thích được vì sao bản thân mình từng có lúc yếu đuối và hoang mang như vậy. Vì sao hắn không thích đánh trận? Vì sao mỗi lúc rảnh rỗi không có chuyện gì làm lại hay khắc rối một cách nhàm chán như vậy? Vì sao ... Lại không muốn giết một cô nương mềm mại như một chú thỏ trắng kia? Không muốn giết đám tiểu yêu quái thô tục mà vô dụng kia nữa?

Hắn không giải thích được vì sao, nhưng trong đầu óc, thân thể luôn ghi nhớ như một mệnh lệnh tuyệt đối, mỗi khi sát ý dâng tràn, hứng thú giết người tăng lên, bất chợt nhớ về những ngày bình yên, không chém giết ở hoàng lăng, lập tức đem con rối ra ngắm nhìn, sát ý cũng dần dần bình ổn lại.

Liệt Vân Hoa không biết vì sao ông chủ đang ngồi trên lưng mình dừng động tác lại, nó nghi ngờ quay đầu lại nhìn, khẽ chạm cái mũi vào chân hắn.

“... Thôi, quay về.”

Lục Thiên Kiêu cắt con rối vào, quay đầu ngựa lại, đánh chuông thu binh.

Hắn không thích con rối này bị dính máu, hắn phải rửa nó thật sạch sẽ mới được, nếu không, nàng nhìn thấy sẽ giận. Nhưng có lẽ cả đời này, nàng cũng không bao giờ được nhìn thấy nó lần nào nữa?

Trong lòng hắn phảng phất một cảm giác đau đớn không thành lời, nhưng nhanh chóng biến mất không còn tung tích.

“Cô đã thấy rồi đó, bây giờ hắn sắp biến thành Chiến quỷ hoàn mỹ, hoàn toàn thay đổi thành một con người khác. Cô và hắn còn có thể nói chuyện, còn thấu hiểu nhau nữa không..”

Chiếc xe kéo lộng lẫy giấu mình phía sau đám mây, tên đại sư ôm cánh tay lắc đầu thờ dài.

“Tốt nhất là đi với ta đến Hồ tộc, người nhà của cô cũng có người của bộ tộc ta coi chừng rồi, sẽ cùng qua đó với cô.”

Tân Mi chống cằm ngồi ở trước xe đến phát ngốc, hoàn toàn không nghe y nói gì.

Nhất định là Lục Thiên Kiều không được ăn ngon và nghỉ ngơi đầy đủ, mới mấy ngày không gặp mà mặt của chàng đã gầy xẹp thế rồi, hai má chẳng có chút thịt nào, lại còn phong trần mệt mỏi, rất khó coi.

Đúng rồi, hình như chàng mới vừa xem con rối Thiên nữ đại nhân, thảo nào nàng tìm kiếm ở hoàng lăng bấy lâu nay mà không tìm ra, thì ra đã bị chàng cầm đi mất. Vậy mà cũng không thèm nói với nàng một tiếng, hại nàng khổ sở cả đêm.

Nàng sờ sờ trên người, con rối tướng quân đại nhân để ở hoàng lăng mất rồi, nàng không mang tới đây, trong chiếc túi chỉ có một con thỏ nhỏ điêu khắc bằng gỗ do Lục Thiên Kiều tặng nàng, lớn hơn phân nửa bàn tay, cái lỗ tai dài của nó bị nàng sờ bóng loáng đến mức soi được mặt người luôn rồi.

“Bên kia có vách núi cheo leo, ta muốn qua đó.”

Nàng chỉ vào vách núi dựng thẳng đứng phía đối diện quan ải Trường Canh.

“Cô muốn làm gì?” Đại sư nghi ngờ nhìn nàng.

“Đương nhiên là đi thăm chàng rồi!”

Tân Mi nhìn đến phát ngốc, dường như đang nhìn xem thử đường trở về.

... Nếu sớm biết cô nương này khó đối phó như thế, thì y nhất quyết không đồng ý nhận nhiệm vụ lần này!

Tên đại sư nhăn nhó, mặt xanh như tàu lá di chuyển chiếc xe kéo đến trên vách núi cheo leo ở phía đối diện, lại thấy nàng chẳng làm gì giống hành động bình thường mà mọi người hay dự đoán, chỉ bước xuống xe, ngồi dưới tàng cây vuốt ve con thỏ bằng gỗ kia.

Không phải muốn đến thăm Lục Thiên Kiều sao? Cô ta thăm kiểu này ư?

Đại sư chờ đợi đến mức phát chán lên, nằm ngủ gà gật trong xe, cứ nằm chờ đến lúc trăng lên tới đỉnh đầu, vầng trăng treo trên bầu trời giống như bị bầu trời che khuất khuyết đi một mảnh, nhưng vô cùng sáng, vô cùng trong, đáng tiếc nó không thể nào tròn vẹn được.

Tân Mi đột nhiên đứng bật dậy, tên đại sư lập tức mở mắt ra, thấy nàng bước đến bên vách đá, bắc hai tay áp sát bên miệng.

“Lục Thiên Kiều –! Em tới thăm chàng –!”

Nàng gọi thật to, thanh âm ngọt ngào, mềm mại quấn quanh, vấn vít trong hang núi.

“Chàng là đàn ông thì mau thò mặt ra đây cho em! Trốn tránh không phải là đàn ông đích thực –!”

Thanh âm lại tiếp tục quấn quanh, quấn quanh...

Đúng là một cô nương hết sức xằng bậy! Tên đại sư ghen hống nhìn nàng trân trối.

“Lục Thiên Kiều! Sao chàng có thể bội tình bạc nghĩa? Chàng mau ra đây –! Nói rõ ràng với em ngay–!”

Bên trong quan ải Trường Canh chợt trở nên rối loạn, tất cả binh lính đều mang một sắc mặt kỳ lạ nhìn về phía lều tướng quân. Chuyện này... Là chuyện riêng của quan trên, bọn họ không nên chõ mũi vào, nhưng gì mà bội tình bạc nghĩa... Cũng có phần hơi quá đáng ... Tuy rằng Phiêu kỵ tướng quân mới đến chưa tới mấy ngày, nhưng trong lòng mọi người đều rất kính sợ hãi, không ngờ, ôi thật không ngờ, che giấu bên dưới bề ngoài lạnh lùng, băng giá đó lại là một trái tim lửa nóng đầy phóng đảng!

Ngay lúc mọi lời xì xào bàn tán lên tới đỉnh điểm thì tấm màn cửa của căn lều tướng quân cũng bị người nào đó vén mạnh lên, Lục Thiên Kiều tướng quân khoác áo ngoài, đầu tóc bay tán loạn bước ra, mặt trầm như nước, không thể nhìn ra là vẻ mặt gì.

Hắn đi về phía vách núi cheo leo, trong tay còn cầm cây roi dài – ôi, cô nương đáng thương! Tướng quân sẽ không bị thẹn quá hoá giận mà giết chết cô chứ?!

Tân Mi vẫn tiếp tục bắc tay, áp sát bên miệng gọi lớn: “Mau ra đây –! Em chờ chàng ở vách đá đối diện –!”

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh như băng cuốn theo gió từ vách núi cheo leo đối diện bay đến : “Vì sao lại tới đây?”

Nàng chột dừng lại, vui mừng như điên tập trung nhìn về phía đối diện, ánh trăng không đủ sáng cho nên không nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ thấy một con mắt màu đỏ phát sáng rực rỡ trong bóng đêm tối tăm, giống hệt như dã thú nanh ác.

“Chàng cướp Thiên nữ đại nhân của em rồi!”

Một câu trách móc như sấm sét giữa trời quang, khiến cho tên đại sư giả mạo ở phía sau và Lục Thiên Kiều đứng đối diện đều sửng sốt. Đáng lẽ câu đầu tiên nàng nói phải là “Em rất nhớ chàng, vì sao chàng lại bỏ đi”, nếu chưa đủ thì cần bồi thêm “Chàng yên tâm, em nhất định chờ chàng trở về “, nhưng sao nàng lại thốt ra một câu không thể đỡ được như vậy?

“Nhưng chuyện này cũng không vấn đề gì, em là chuẩn của mẫu vợ hiền khoan hồng, độ lượng.” Nàng khoát tay, “Thiên nữ đại nhân tặng cho chàng đấy!”

Thiên nữ đại nhân ... Lục Thiên Kiều đưa tay vào trong ngực theo bản năng, hắn không mang con rối theo. Tuy rằng vách núi đối diện không xa

lắm, nhưng cũng không nhìn rõ cả người nàng, chỉ nhìn thấy lờ mờ làn váy màu lam nhạt của nàng bay bay theo gió.

Vì sao lại tới đây? Vì sao phải tới? Hãn không biết rõ nguyên nhân nhưng cả người khẽ run lên nhè nhẹ khi thấy nàng đến.

Nàng đang đứng ở phía đối diện, chỉ cần dùng hết sức là có thể vọt qua bên đó – qua đó giết chết nàng!

Hãn xiết chặt cây roi dài trong tay, nghĩ tới màn mưa máu gió tanh sắp tới mà cả người hưng phấn vô cùng, con mắt lại càng phát sáng hơn nữa.

“Lục Thiên Kiêu, chàng phải chăm sóc Thiên nữ đại nhân thật cẩn thận, phải coi nó là em để quan tâm, chăm sóc.” Tân Mi dùng tay ra hiệu với hãn, “Phải tắm rửa cho nó mỗi ngày, không được để nó bẩn thỉu dơ dáy, quần áo phải giặt thường xuyên, cũng đừng quên chải tóc cho nó. Trước khi ngủ nhớ phải hôn nó một cái, điều này là quan trọng nhất!”

“... Nói xong chưa?”

Cùng với giọng nói của hãn là tiếng xé gió bén nhọn của cây roi dài, người ở phía sau nàng không biết đã làm gì chỉ thấy kết giới vô hình xuất hiện phía trước dốc núi, hãn không thể nào nhảy qua đây, chỉ có thể múa cây roi dài, cố gắng dùng gió xé tan người nàng.

Ngay cả khi có kết giới ngăn cản, tiếng xé gió sắc nhọn vẫn xuyên qua tấm màn vô hình ấy, Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, quần áo ở gần xương quai xanh của nàng bị xé rách một đường dài, máu tươi từ từ thấm ra, nhuộm đỏ cả vạt áo.

Tân Mi lại nói tiếp: “Chàng cũng phải ăn cơm đúng giờ nữa! Đừng có suốt ngày rong ruổi giết người như vậy! Trên đời này có rất nhiều việc hay hơn so với giết người! Nếu chàng cứ suốt ngày đánh đấm quên ăn như thế, chịu thua cái thứ gì mà huyết thống bản năng như thế thì quá bề mặt rồi!

Còn nữa, phải ngủ đúng giờ và đủ giấc nha, bằng không sáng sớm thức dậy lại mở mắt không nổi lăn ra ngủ nướng đấy, ra bên ngoài mà ngủ nướng như thế thì thật là ấu trĩ hết sức!”

Lại một ngọn gió khác cắt qua, trúng ngay eo nàng, nút buộc túi hành lý bên hông nàng đứt ra, rơi xuống đất, con thỏ nhỏ bằng gỗ điêu khắc quay tròn lăn ra đất, nàng vội vàng nhặt lên, phúi phúi bụi đất bám trên mặt.

“... Lục Thiên Kiêu, thật ra em có rất nhiều chuyện muốn nói với chàng.” Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ rồi khẽ cau mày cười cười, “Chúng ta bên nhau thực sự chưa lâu, em đối với chàng... Vẫn chưa đủ dụi dụi sờ sờ như một người vợ hiền...”

Rửa tay hầm canh cũng chỉ làm được mấy ngày sau khi cưới, sau đó mọi chuyện chăm sóc bữa ăn bữa uống vẫn do Tư Lan làm, thật khổ thân y, trước giờ chỉ chăm sóc một người giờ lại biến thành vú em chăm sóc cả hai vợ chồng.

“Nhưng mà, nhưng mà có những chuyện em không bao giờ giao cho người khác làm.” Nàng xiết chặt con thỏ nhỏ kia, “Hai ngày nữa, em sẽ tới thăm chàng, em có rất nhiều chuyện muốn nói, chia ra nói cho chàng nghe lần lượt sẽ tốt hơn. Chàng nhớ là đánh giặc xong nhất định phải trở về nhà đó. Em nhất...nhất định ở nhà chờ chàng trở về.”

Về nhà...

Lục Thiên Kiêu ngừng cây roi dài đang múa may lại, khoảng cách không xa, trong chớp mắt dường như hẳn có thể nhìn thấy nàng rất rõ, trên bộ quần áo màu lam nhạt dính một vết máu đỏ thẫm, nhưng nàng lại đang cười, gò má mềm mại, trắng như tuyết, đôi mắt to tròn, trắng đen rõ ràng, nụ cười ngây thơ, rạng ngời.

“Ừm, em đi đây.”

Tân Mi vẫy vẫy tay về phía hần: “Tối ngày mốt, lúc trăng lên cao trên bầu trời, hẹn gặp chàng ở chỗ cũ bên vách đá.”

Cứ như vậy nhìn nàng bỏ đi, thực sự là lựa chọn tốt nhất sao? Từ đáy lòng có giọng ai đó nhẹ nhàng hỏi hần.

... Không biết, ta không biết nữa. Lục Thiên Kiêu xiết chặt dây roi dài, trong tim lại nhói lên những cơn đau không hiểu nổi, đứng trơ mắt nhìn bóng dáng nàng biến mất trong rừng cây, sát khí tràn ngập trong máu bỗng chốc biến mất không còn chút bóng dáng, hần cảm thấy mình thật vụng về không biết nên theo ai.

Nhớ lại khoảng thời gian ngọt ngào, gần gũi trước đây, lúc hần đang chăm chú làm con rối cho nàng, mái tóc dài ướt đầm của nàng chạm vào mu bàn tay hần, tỏa ra mùi hương say lòng người.

Thực sự muốn vứt bỏ nó sao?

Chỉ thấy vầng trăng sáng trong giữa đêm khuya, tuyết trắng xóa đọng trên dốc núi nhưng không có người nào trả lời hần.

Tướng quân trở về căn lều của mình, hôn Thiên nữ đại nhân một cái, mơ màng, ngỡ ngàng chìm vào trong giấc mộng.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Gặp Gỡ Bên Vách Đá (I)

Vầng trăng treo trên bầu trời cao cao.

Lục Thiên Kiều ngồi trên hàng lan can xù xì, không biết vì sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này, trong lòng bỗng chốc dâng lên tình cảm mong đợi pha lẫn nhớ nhung.

... Nàng nói hôm nay sẽ tới, nàng có tới hay không?

Vì sao phải mong đợi? Vì sao lại cảm thấy hoảng hốt? Hẳn nhớ rất rõ mình đã yêu nàng như thế nào, nhưng bây giờ nhìn lại đoạn tình cảm này chợt cảm thấy mờ mờ mịt mịt, giống như một vùng cấm địa không thể bước chân vào.

Trong lòng hẳn không cho phép có cái gọi là “Yêu thích”, nhưng hẳn biết rất rõ, mình yêu nàng rất nhiều, phải giết nhưng lại luyến tiếc không thể xuống tay với nàng.

Hắn đang có xu hướng trở thành một Chiến quỷ hoàn mỹ, cần phải trở lại bộ tộc Chiến quỷ, tiếp nhận vinh quang lẫn trách nhiệm vốn thuộc về hắn.

Nhưng dường như trong thâm tâm hắn không muốn trở về, bởi vì không có chỗ nào để đi, hắn đành phải cầm cây roi dài thúc ngựa rong ruổi trên chiến trường.

Con rỗi Thiên nữ đại nhân được hăn lau chùi sạch sẽ, bóng loáng, tỏa sáng lấp lánh, nhìn thấy ngón tay bị mẻ một miếng, hăn không hề nghĩ ngợi móc một con dao nhỏ trong túi càn khôn ra, sửa chữa lại chỗ bị hư hỏng vô cùng thành thực.

Vì sao vào lúc này hăn lại muốn làm những chuyện nhàm chán như vậy?

Cơn gió đêm lạnh giá nhảy múa, cuốn quanh những bông tuyết đọng trắng xóa, ngay sau đó, một giọng nói vừa ngọt ngào vừa mềm mại theo gió cuốn đến.

“Lục Thiên Kiều –! Con người này, đồ khốn, sao chàng có thể lừa hện được chứ –?!”

Không! Ta không hề lừa hện. Cây dao nhỏ trong tay rơi xuống, Lục Thiên Kiều bỗng nhiên đứng dậy, sải bước chạy đến bên vách đá.

Nàng đang đứng ở bên bờ đá, hôm nay nàng mặc y phục màu đỏ nhạt, trên cổ áo còn thắt hai quả cầu nho nhỏ, trên mái tóc cũng cài một cây trâm có hình cầu bằng lông xù, nhìn qua... Nhìn qua — thực sự chỉ muốn bóp nát nàng.

Hăn bất chợt đặt tay lên hông, tìm kiếm cây roi dài theo bản năng, nhưng bên dưới trống không.

Hôm nay, hăn không mang theo cây roi dài bên người.

Sát ý tung hoành trong người tan đi rất nhiều so với hôm qua, Lục Thiên Kiều nhú mày, cảm thấy không quen với cảm giác kỳ lạ này, hăn ngóng trông nàng hình như không phải là để giết chết nàng.

Tân Mi lấy từ trong lồng ngực ra một con rỗi vô cùng uy phong lẫm liệt, đưa ra trước mặt: “Chàng xem này! Hôm nay em có mang tướng quân đại nhân tới!”

Tướng quân đại nhân ... Là một con rối khác hẳn đã làm cho nàng sao? Một bộ áo giáp đẹp đẽ và rực rỡ, lại còn một thanh trường đao vô cùng khoa trương — nhìn qua ngớ ngẩn hết sức.

Tân Mi ngồi xếp bằng bên vách đá, tay cầm tướng quân đại nhân, chỉ vào vầng trăng khuyết trên không tròn vẹn bầu trời: “Tướng quân, ánh trăng nói hộ lòng em!”

... Có ý gì chứ?

Nàng nói: “Chỉ có tính tình của chàng thay đổi chứ không phải tình huống mất trí nhớ cầu huyết thường thấy! Tạm thời cứ cho là em giả vờ không biết! Chàng dám nói chàng không nhớ gì không?”

Hắn nhớ rất rõ, nhớ lúc hắn hoang mang và yếu đuối như thế nào, nhớ những lúc không thể nhìn thấy tương lai nhưng vẫn thích lừa mình dối người như thế nào.

Vào lúc đó ... vào lúc đó, hình như nàng say, tấm thân mềm mại kề sát bên hắn.

Lần đầu tiên hôn nàng vì không kiềm chế được, nhưng sáng hôm sau lại không dám nhìn mặt nàng.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, kỳ dị, tầng băng mỏng bao phủ đôi mắt rốt cục cũng tan rã một phần, hắn hơi chần chừ, rồi bắt chước nàng ngồi xếp bằng bên bờ đá, trong tay cầm Thiên nữ đại nhân.

“Lục Thiên Kiều, chàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở đâu, sau đó chúng ta đã làm gì không?”

Hắn suy nghĩ rồi khẽ đáp: “Ở khu rừng rậm bên ngoài hoàng lăng, lúc đó ta giết con hổ yêu, còn em vô tình đi qua.”

“Sai rồi!”

Tân Mi trợn mắt: “Lần đầu tiên gặp là trong hoàng lăng! Em táng Đào Quả Quả ngất xỉu, chàng đánh em một chưởng!”

Cho nên mới nói, đàn ông mà! Không cẩn thận chút nào, cũng chẳng nhớ dai, cái gì cũng qua loa không quan tâm cũng chẳng để ý! Cho dù tính tình của chàng có thay đổi lớn lao thế nào, cũng không thể biến thành một người đàn ông tốt hơn được.

“Lục Thiên Kiêu, chàng có biết hay không, ngay từ đầu em đã đặc biệt ghét chàng.” Nàng vuốt vuốt quần áo của tướng quân đại nhân, giọng nói rất cục cựa mềm nhẹ lại, “Cướp linh thú của em, lại còn đánh em. Em có lòng tốt mang túi tiền trả lại cho chàng vậy mà chàng còn bắt em, còn hung hăng đòi lấy mạng em. Lúc đó em đã nghĩ, cho dù phải gả cho tên ăn mày ở ven đường, cũng tuyệt đối không chấp nhận làm vợ chàng.”

Đúng là ... như vậy sao? Ngay từ đầu hẳn đã là người thất bại như vậy sao?

“Nhưng chuyện này thực sự không đúng nguyên tắc chút nào cả, cuối cùng chúng ta vẫn thành vợ chồng.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn hăn khe khẽ mỉm cười: “Chuyện hoàng thượng ban hôn không hề liên quan gì đến chuyện của riêng chúng ta, là chính em muốn gả cho chàng, còn bắt buộc chàng phải cưới em, khi đó chàng có tức giận không?”

Không hề ... Lúc nhìn thấy nàng mặc áo cưới xuất hiện trong hoàng lăng, ra tay phá hoại mọi thứ, hăn vô cùng vui sướng, điều này tuyệt đối không phải giả dối.

“Em biết rõ chàng thích em.” Nàng tràn đầy tự tin, không chút bẽn lẽn hỏi, “Cho nên dù em có ép chàng thì chàng cũng không oán trách em, đúng

không?”

Chỉ có sự trầm mặc.

“Mau nói với em, đừng giả vờ câm điếc.”

“... Đúng.”

Tân Mi cười rạn rỡ, không biết nghĩ đến chuyện gì mà trên mặt nàng chợt thoáng hiện sự ngượng ngùng trăm năm khó gặp, nàng cúi đầu cân nhắc nửa ngày mới nói: “Tuy rằng chúng ta thành vợ chồng chỉ có mấy tháng, bây giờ em nói điều này thì hơi kỳ lạ... Nhưng em chưa từng nói cho chàng nghe đúng không? Lục Thiên Kiều, em cũng thích chàng. Từ khi gặp chàng đến giờ em chưa bao giờ muốn gả cho một người nào khác.”

Hắn không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi ở phía đối diện, để mặc cho ngọn gió đêm thổi bay mái tóc dài, một con mắt đỏ rực phát sáng rạn rỡ trong bóng đêm thăm thẳm.

Nàng hít một hơi, lấy cái gương đồng tâm trong ngực ra, thứ này do nàng trộm của Triệu quan nhân mang tới đây. Sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên dù có Vân Vụ trận, nhưng tướng quân không có ở hoàng lăng thì cũng không thể yên tâm, nên dám yêu quái trong hoàng lăng lại trốn xuống lăng mộ dưới lòng đất.

Nàng không vào lăng mộ mà chỉ lẳng lẽ lấy một số đồ vật cần thiết, để lại cho Triệu quan nhân và Tư Lan một tờ giấy, nói bọn họ đừng lo lắng.

Giờ tấm gương đồng tâm lên, nàng hỏi: “Chàng còn nhớ thứ này không? Hai người được gương đồng tâm phản chiếu chính là nhân duyên trời định. Hai chúng ta đã được phản chiếu đó, nếu chàng không tin thì chúng ta lại chiếu một lần nữa.”

Mượn ánh sáng của vầng trăng treo trên đỉnh đầu, nàng xoay gương đồng tâm về ngay phía hăn, còn mình cũng xoay người ghé vào trước gương – trên mặt gương mờ mịt, tối đen, không hề có một chút phản ứng nào.

“Ôi...” Tân Mi hơi lúng túng, vỗ vỗ mặt gương, “Nó bị hỏng rồi sao? Hay là em nhắm không chuẩn?”

Lục Thiên Kiều bỗng nhiên đứng bật dậy.

“Đêm đã khuya rồi, ta đi đây.”

Hăn liền xoay người bỏ đi.

“Hai ngày nữa em trở lại thăm chàng!”

Tân Mi ra sức tát gương đồng tâm vô dụng kia một cái khiến nó rớt nước mắt, chịu kiếp bị nhét vào trong bao đồ.

“Em...” Hăn dừng bước lại, quay đầu nhìn nàng, “Ta không muốn lại...”

“Không muốn lại cái gì?” Nàng nhảy dựng lên, trừng lớn mắt nhìn hăn, “Chàng dám nói ra không? Chàng dám lặp lại lần nữa thử xem?”

【 Người cho rằng ta dễ bị lừa như vậy?! Bộ dạng này của người, ta đây đã xem trong hí kịch không biết bao nhiêu lần rồi! Người dám lặp lại câu không thích ta một lần nữa thử xem?! Người dám không?! 】

Giọng nói mạnh mẽ của nàng quanh quẩn trong đầu hăn.

Ngày đó, nàng đã nói: **【 Ta muốn gả cho chàng vậy đó, thì sao! 】**

Lục Thiên Kiều rũ mi xuống, cảm thấy cả người khẽ run lên, không phải vì bản năng cũng không phải vì sát ý.

“Chàng ngẩng đầu lên nhìn em. Lục Thiên Kiêu, em đang đứng đối diện chàng, mau nhìn qua đây!”

Một con mắt màu đỏ và màu đen nhìn nàng.

“Tốt lắm, bây giờ chàng muốn nói gì?” Tân Mi chớp chớp mắt mấy cái, hỏi hẳn.

Hắn trầm mặc rất lâu, những điều giấu kín tận đáy lòng giống như một con bướm bướm bị kén quấn quanh chọt rục rịch.

Hắn nói: “Lần sau ... nhớ đến sớm.”

Tân Mi nghe rằng cười hì hì, chẳng chút rụt rè: “Ừ, em biết rồi.”

Hắn bỗng nhiên vung tay lên, có thứ gì đó được nhẹ nhàng ném tới, lại va vào bề mặt kết giới bên bờ đá, may mắn là hắn dùng sức không mạnh lắm nên thứ đó không văng ra quá xa, Tân Mi bước lên một bước đưa tay chụp lấy.

Là thuốc chữa thương của Tân Tà Trang nàng, hắn vẫn mang theo bên người.

“... Trên người có vết thương, nhớ bôi thuốc.”

Hắn vẫn nhớ chuyện hôm trước dùng cây roi của mình đánh nàng bị thương, tuy rằng có kết giới ngăn trở, không đến mức tổn thương gân cốt, nhưng rách da chảy máu thì nhất định là có.

Tân Mi gật đầu: “Được, chàng cũng phải ăn uống đúng giờ, nghỉ ngơi đầy đủ, đừng quá bận rộn đấy nhé.”

Lục Thiên Kiêu nhìn vào khu rừng sâu rậm rạp sau lưng nàng, tuy rằng nơi đó ẩn giấu hết sức kỹ càng, kín đáo, nhưng trong rừng cây phảng phất một mùi hương khiến hắn cực kỳ khó chịu, bản năng của Chiến quỷ thôi

thúc hấn, khiến hấn chỉ muốn xé nát kết giới ngay lập tức, bóp nát kẻ đó thành cát bụi. Nhưng có điều Tân Mi cũng ở đây. Không biết vì sao hấn không muốn nàng nhìn thấy mình giết người.

Hấn phải đi ngay lập tức.

Tân Mi cười tí mắt chạy về, cầm lọ thuốc chữa thương thường ngày nâng niu như bảo bối.

Tên đại sư đang ngồi bên cạnh xe, gục đầu ngủ gà ngủ gật, nghe tiếng nàng chỉ ủ rũ hỏi: “Nói xong rồi sao?”

“Ừ, hôm sau đến sớm một chút.” Nàng lên xe, tiếp tục ôm lọ thuốc chữa thương như bảo bối, cảm thấy mùi vị cay nồng khó ngửi của nó còn thơm hơn cả mọi thứ cao lương mỹ vị trên đời.

Còn muốn đến nữa hử –! Đại sư lặng im kêu rên trong lòng.

“Bây giờ là thời điểm bất thường, thế mà mà cô động một tí là chạy tới chạy lui giữa hai chốn nguy hiểm này, cô thực sự không muốn giữ cái mạng nhỏ của mình nữa phải không?”

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Cái gì mà thời điểm bất thường?”

“Lệ Triều Ương đang phái Chiến quý tìm cô khắp nơi?”

Tân Mi nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Gần đây chẳng phải là không hề đụng độ với bọn họ sao? Bà ấy truy lùng giết ta làm gì chứ, cũng chỉ là lời người nói mà thôi.”

Mấy ngày nay ngoại trừ Lục Thiên Kiều, đừng nói tới Chiến quý, mà ngay cả một cọng lông của Chiến quý cũng không thấy. Bây giờ nghĩ lại, tên Chiến quý đụng độ mấy ngày trước chưa hẳn là tới truy lùng nàng, cũng

có khả năng là truy lùng tên đại sư giả mạo, không có mặt này cũng nên, không phải Hồ tộc và bộ tộc Chiến quỷ có mâu thuẫn với nhau sao?

Sắc mặt tên đại sư vô cùng quái dị nhìn nàng chăm chăm một hồi lâu, mới thều thào thốt lên: “Thực đúng là lòng tốt lại bị coi là gan lừa...”

“Đừng đông dài nữa, về hoàng lăng đi.”

Tân Mi nằm xuống, đưa lọ thuốc chữa thương đến trước mũi – hình như vẫn có thể ngửi được mùi hương trên người Lục Thiên Kiều, mới chia tay một lúc thôi mà nàng đã cảm thấy rất rất lâu rồi.

Có phải cô ta coi y là phu xe, là chân chạy cho cô ta rồi đúng không? Là loại hàng miễn phí, xài không cần trả tiền! Nhất định là như vậy? Đúng không?!

Tên đại sư ngược mặt nhìn vầng trăng khuyết, buồn bã muốn rơi nước mắt. Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà y đã bị vị cô nương này giày vò, tra tấn đến tim thắt ngực đau.

Thật là nhớ Hồ tộc quá đi, nhớ những con suối trong suốt mà sáng ngời, những vườn hoa nở suốt bốn mùa như mùa xuân, còn có những vị cô nương xinh đẹp lại thành kính, dịu dàng mà đáng yêu hết mực nữa.

Các cô nương yêu dấu, đại sư khả kính đáng yêu của các cô đang bị người ngoại tộc chà đạp thế này này, rốt cuộc là vì sao!

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Gặp Gỡ Bên Vách Đá (Iii)

Canh cá ở trong nồi đã sôi lục đục, từng lớp bọt lăn tăn nổi lên trắng đục như sữa, trong căn phòng bếp bé nhỏ tràn ngập một mùi hương nồng nàn, thơm ngát.

Tân Mi cúi đầu lấy dao ra, tập trung tinh thần thật chăm chú điêu khắc hình nhân trên đậu hủ. Đậu hủ được ngâm trong nước lạnh, mùa đông ở đây lại quá mức khắc nghiệt, tay nàng lạnh cóng đến mức đỏ ửng lên, động tác của nàng cũng có chút lụng khụng, nàng đành phải chậm chạp khắc ra hình dáng khuôn mặt trên miếng đậu hủ, nàng nín thở yên lặng, trong lòng chỉ sợ lỡ tay gây ra một xíu xiu sai sót gì.

Hôm nay là mừng một tháng giêng, nàng đã hẹn gặp Lục Thiên Kiều vào lúc tối muộn trên vách núi, nàng muốn làm một món gì đó ngon ngon mang qua cho hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn quyết định khắc hình nhân đậu hủ Tân Mi, như thế có vẻ có mùi vị của tình yêu hơn.

Nhớ lại mấy lần trước nàng đến gặp hắn, hắn đều chậm chạp khoan thai, từ từ mà đến, dáng vẻ của hắn cũng không giống vui vẻ cho lắm, sau đó dần dần mới biến thành hắn đến chờ nàng bên vách núi từ rất, rất sớm, những lời hắn nói với nàng cũng dần nhiều hơn, không còn giống như lúc đầu, nàng nói mười câu hắn trả lời lại chưa đến hai chữ.

... Nàng sắp thành công rồi sao?

Tân Mi vui mừng như mở cờ trong bụng, khắc một hình nhân đậu hủ thật hoàn hảo rồi bỏ vào trong lồng hấp chưng lên, ở trên bếp lò còn đặt hai

cái lồng hấp khác, đã sớm bốc khói nóng hầm hập, bên trong nồi là một vài cái bánh bao xíu mại nhỏ xíu và thêm một số loại bánh ngọt linh tinh nữa, những thứ này là để lại cho đám yêu quái trong hoàng lăng. Vì Lục Thiên Kiêu không còn sống trong hoàng lăng, nên Tư Lan căn bản không có tâm tình nấu nướng gì cả, đám yêu quái tuy không cần ăn vẫn có thể sống, nhưng mà tốt xấu gì cũng đã đến tất niên rồi, không khí xung quanh đây lại lạnh lạnh lẽo lẽo thì rất khó chịu.

“Thơm quá! Thơm quá nha!”

Triệu quan nhân, kẻ vẫn nằm chết dí trong hang động u ám của lão mà miệt mài tập trung hết cảm xúc chuyên chú viết Oan duyên trời định phần cuối, thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài hít thở không khí trong lành, lão người được một mùi thơm khiến người ta thèm chảy nước miếng nên vội vã phóng vào nhà bếp, mắt lão lóe lên tia sáng xanh lè nhìn chăm chăm vào đồng bánh ngọt tròn tròn trắng trắng nằm bên đó.

Tân Mi cười tí mắt múc một chén canh cá đưa cho lão, lại tiếp tục tặng thêm mấy cái bánh bao: “Triệu quan nhân, ông nếm thử xem mùi vị mấy món này thế nào.”

“Đích thân phu nhân trở tài, làm sao mà lại không ngon được chứ!”

Nửa khuôn mặt của Triệu quan nhân đã vùi trong cái chén, lão ăn đến lúc những sợi râu dài nhem nhuốc, dính toàn là vụn thức ăn, bỗng nhiên như chợt nghĩ đến điều gì đó, lão ngẩng đầu nhìn Tân Mi.

“Tân Mi, đêm nay cô vẫn muốn đến quan ải Trường Canh tìm tướng quân để tâm tình sao?”

“Tất nhiên rồi.” Cuộc hẹn này nhất định phải đi, cho dù trời có mưa lay gió cuốn, sấm vang chớp giật cũng không cản được nàng.

“VẬY NHỜ CÔ CHUYÊN LỜI THĂM HỎI CỦA CHÚNG TÔI ĐẾN TƯỚNG QUÂN NHA?” Lão thò tay móc móc trong tay áo nhăn nheo, nhàu nhĩ của mình, lão móc chẳng biết mất bao nhiêu thời gian, rốt cục cũng kéo ra được một lá thư nhăn nhúm không còn nhìn ra được hình dáng, với một dáng vẻ trịnh trọng hiếm thấy đặt nó vào lòng bàn tay nàng.

“MỌI NGƯỜI Ở ĐÂY ĐÃ TỰ VIẾT TÊN MÌNH TRONG THƯ NÀY, AI AI CŨNG ĐỀU MUỐN LÉN LÚT GỬI VÀI LỜI NHẮN CỦA MÌNH ĐẾN TƯỚNG QUÂN.” Triệu quan nhân xĩa văng những mảnh vụn thức ăn trong răng ra rồi nói, “Mấy hôm trước đã định đưa cho cô, nhưng cô cũng không đến cái hang chuột của ta, ta cũng chẳng thấy cô đâu. Tóm lại, mọi người ở Hoàng lăng rất nhớ tướng quân, cái gì mà biến thân, cái gì mà thành chiến quỷ, rồi hoàn mỹ gì gì đó, bọn ta là yêu quái chẳng quan tâm cũng chẳng hiểu biết gì nhiều, nhưng sống chung với nhau lâu rồi, tướng quân cũng không thềm quăng lại một câu nào, nói đi là đi luôn, tướng quân có còn xem nơi này là nhà nữa không?”

Tân Mi vạch lá thư ra, chỉ thấy bên trong là một xấp giấy trắng thật dày, ở phía trên còn viết chi chít tên của từng yêu quái trong hoàng lăng. Đào Quả Quả và em trai y không biết chữ, mỗi người liền để vào trong lá thư một cọng lông chim vàng óng ánh, em trai y còn đập cái bàn tay to mập mập núc ních của nó in dấu lên thư như đã ký tên.

“TƯ LAN LÀM ẦM LÀM Ì, QUẬY TƯỢNG BỪNG ĐÒI ĐI CÙNG CÔ ĐẾN THĂM TƯỚNG QUÂN, NHƯNG ĐÃ BỊ MỌI NGƯỜI CẢN LẠI RỒI.”

Triệu quan nhân nở một nụ cười thật ghê tởm, nói với nàng: “ĐÓ LÀ THẾ GIỚI DƯỚI HOA NGẮM TRĂNG VÔ CÙNG LÃNG MẠN, NGỌT NGÀO CỦA RIÊNG HAI NGƯỜI, SAO CÓ THỂ ĐỂ Y ĐI LÀM BÓNG ĐÈN SIÊU SÁNG, TÀN SÁT PHONG CẢNH THẾ CHỨ? CÔ NƯƠNG NÓI TƯỚNG QUÂN TRỞ VỀ NHANH NHANH, PHẦN CUỐI VỠ OAN DUYÊN TRỜI ĐỊNH TA ĐÃ VIẾT XONG HẾT RỒI, CHỈ CÒN CHỜ TƯỚNG QUÂN VỀ LÀ CHÚNG TA BẮT ĐẦU DIỄN THÔI. LẦN NÀY, TA ĐÃ SỬA LẠI RẤT NHIỀU, BẢO ĐẢM SẼ KHÔNG XẢY RA CUỘC THẨM SÁT GIỐNG NHƯ LẦN TRƯỚC NỮA ĐÂU.”

“Kết thúc lại là một chết một bị điên?” Tân Mi nhìn lão với ánh mắt nghi ngờ.

“Không, không, chắc hẳn lần này sẽ hoàn toàn khác hẳn! Là một kết thúc cho dù các người có nghĩ nát óc, có vắt sạch não cũng không thể đoán ra được!” Triệu quan nhân tỏ vẻ thần bí, cười hề hề vuốt cằm râu nhỏ, nghiêng người tới gần sát Tân Mi thủ thi: “Ta để cho mẹ của tướng quân mắc một căn bệnh quái ác không thể cứu chữa, lúc bà sắp chết, tâm nguyện cuối cùng là muốn tướng quân cưới tiểu thư con nhà quý tộc trong tộc chiến quý, tướng quân rơi vào tình thế bên tình bên hiếu bên nào nặng hơn? Và thế là cô cao cả hy sinh, âm thầm bỏ đi. Năm mươi năm sau, tướng quân đứng trước mộ bia của cô nước mắt lặng lẽ tuôn như thác, sau đó rút kiếm tự sát, theo cô xuống suối vàng.”

... Sao nàng lại cảm thấy cái kết này chả có gì khác hẳn với cái kết kia nhỉ?

Tân Mi giơ tay vợ vài cái bánh bao còn sót lại trong nồi hấp, nhét hết vào miệng nhai ngấu nghiến. Cái lão già có miệng quạ đen này, quả nhiên những thứ ngon lành không thể để lão ăn được mà.

Thấy giờ Thìn sắp tới, đường từ hoàng lăng đến quan ải Trường Canh lại xa tít tắp, Tân Mi vội vàng dùng một cái hộp to để thức ăn vào, thật cẩn thận cầm trên tay bước đi ngay.

Triệu quan nhân vẫn tiễn nàng đến vùng ranh giới của Vân Vụ trận, lão cười nói: “Cô nương, mọi chuyện như bây giờ không phải rất tốt rồi sao? Cô cũng thay đổi không ít, không còn tính trẻ con như trước, đã nhanh chóng biến thành một người phụ nữ còn hiền thực, đáng yêu hơn, vậy mau cướp tướng quân về đây đi.”

“Ta vốn là một người phụ nữ hiền thực, dịu dàng, đảm đang mà.”

Tân Mi cười hì hì một tiếng, xoay người bước ra khỏi Vân Vụ trận.

Vượt ra khỏi dự tính của nàng, lúc thường chỉ cần nàng vừa bước ra khỏi Vân Vụ trận, chắc chắn sẽ thấy đại sư dòm ngò trên chiếc xe lộng lẫy và rực rỡ chờ nàng, tuy rằng đến bây giờ nàng vẫn không biết cái người này vì điều gì mà cứ đeo chặt lấy mình, nhưng chiếc xe sặc sỡ của y bay rất nhanh, cũng không phải đưa mặt, vác xác ra ngoài trời hứng gió trời lạnh lẽo tạt tới, lại có được một tên kéo xe không tốn chút tiền nào quả thật là quá hoàn hảo.

Nhưng hôm nay, y lại không có ở đây.

Tân Mi lượn hết một vòng ở xung quanh, làm sao cũng không tìm được chiếc xe vừa dài vừa sặc sỡ của y, nàng đành phải lấy lá bùa có Thu Nguyệt trong ngực áo ra, đang định gọi Thu Nguyệt, chợt nàng nghe thấy trên đầu vang lên tiếng hót thánh thót, dễ nghe của đám chim Thiên đường, tay áo đại sư lay động phấp phới, y từ từ bay xuống, cười hì hì tỏ vẻ xin lỗi nàng: “Thật là ngại quá, hôm nay ta đến trễ, cũng may là cô không bỏ đi trước.”

Nàng lấy trong hộp cơm to ra năm hộp bánh ngọt đưa cho y, “Cho người một hộp, chúc người năm mới tốt lành. Bốn hộp còn lại phiền người giúp ta đưa đến Tân Tà Trang nha.”

Đại sư cười đến mức hai mắt tỏa sáng: “Thật cảm ơn cô, đã phiền cô nhọc lòng nhớ đến việc tặng quà cho ta. Nhưng mà, nếu ta đi đến Tân Tà Trang giao bánh ngọt, vậy ai hộ tống cô đi quan ả Trường Canh đây?”

Tân Mi nghĩ nghĩ một lúc: “Nếu không thì ta cưỡi Thu Nguyệt đi trước, sau khi người giao bánh xong thì đuổi theo đón ta.”

... Quả nhiên! Quả nhiên là nàng đã xem hãn như lão già đánh xe kiêu luôn chức người hầu tận tụy rồi! Đại sư sờ mó lồng ngực đang nhói đau từng cơn của mình, cố nhẫn nhịn đến mức mặt xanh như tàu lá.

“Đại sư dòm, hôm nay người gặp được chuyện gì tốt lắm sao?”

Tân Mi nhìn thấy vẻ mặt của y, thuận miệng hỏi y một câu.

Tầm mắt của đại sư hơi tránh ánh mắt nàng, cười cười: “Sao cô lại hỏi vậy chứ?”

“Hôm nay ta thấy mặt người có vẻ rất vui, rất tươi tắn nha.”

Tuy rằng vào ngày thường y vẫn luôn cười đùa tí tởn, nhưng hôm nay... phải nói thế nào đây, y có gì đó hoàn toàn khác hẳn trước đây, có một loại cảm giác thật vui vẻ không thể nói rõ cũng không thể hiểu được như lan tỏa từ tận đáy lòng ra, ánh mắt của y không thể lừa dối người khác được.

Y lại cười cười, quăng đồng hộp thức ăn vào trong xe, nói: “Ừ, ta đã chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng không uổng phí công sức bỏ ra, như thế cũng có thể xem là một chuyện tốt. Nhưng có thành công hay không còn phải xem ý trời nữa.”

Rốt cuộc là chuyện tốt gì đây? Nàng có chút hiếu kỳ.

“Tuy ta là đại sư, nhưng cũng là một người đàn ông. Bí mật của đàn ông, không thể nói với phụ nữ được.” Y phóng lên xe, chu miệng huýt một tiếng, lũ chim thiên đường vỗ cánh phành phạch bay lên trời.

“Vậy cô đi trước đi, làm xong chuyện ta sẽ đuổi theo ngay.”

Con người này thật là thần thần bí bí.

Tân Mi leo lên cười trên lưng Thu Nguyệt, vỗ vỗ đầu nó: “Thu Nguyệt ngoan nha, bây giờ chúng ta đi quan ải Trường Canh thôi.”

Ngày mùng một tháng giêng, đám nông binh suốt ngày xâm phạm quan ải lại in hơi lặng tiếng, có lẽ mọi người cũng biết đã bước sang năm mới, quan ải Trường Canh luôn xơ xác tiêu điều nay cũng một lần có được bầu không khí bình yên, an ổn hiếm hoi, mỗi quân lính đều theo tập tục quê nhà

của mình, hoặc làm sủi cỏ hoặc làm cơm bát bửu (*), mùi cơm canh thơm ngọt lan tỏa đã lấn át mất mùi khói súng và mùi máu tươi của chiến trường.

- Cơm bát bửu: thức ăn ngọt gồm gạo nếp, hạt sen, long nhãn và 1 số nhân hoa quả khô như: nho khô v.v... trộn lẫn rồi đồ chín.

Lục Thiên Kiêu ngồi trong doanh trại của chủ tướng xem xét bản đồ, trong tay hắn là một hộp cơm bát bửu và cả một vỉ sủi cỏ hấp nóng hổi, những thứ này là do bọn lính mang đến tặng.

Hắn lấy một miếng cơm bát bửu đỏ đỏ xanh xanh lên, bỏ vào trong miệng – ngọt quá.

Hắn lại ăn một miếng sủi cỏ hấp – quá nhạt.

Thật hiếm khi lòng hắn có chút nóng nảy, thấp thỏm không yên, ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, chắc còn khoảng một hai canh giờ nữa mới tới hoàng hôn, lúc đó Tân Mi mới tới đây. Hắn rất đói, nhưng lại không muốn ăn bất cứ thứ gì, chỉ vì nàng đã nói nàng sẽ tự tay nấu cơm mang đến cho hắn.

Giống như ... đã rất lâu, rất lâu rồi hắn chưa nếm lại được mùi vị những món ăn nàng làm.

Rốt cuộc hắn cũng đã hiểu được chút mùi vị của sự nhớ nhung, chỉ trông mong mặt trời xuống núi thật nhanh – hắn nhớ nàng, hắn muốn thật nhanh thật nhanh đến gặp lại nàng. Lúc này, hắn đang tưởng tượng đến việc phóng qua vách núi cheo leo, đứng bên cạnh nàng, sờ sờ gò má đáng yêu của nàng.

Sát ý trong lòng hắn với Tân Mi đã dần dần biến mất, cơn đau đớn mơ hồ vẫn thường làm lồng ngực hắn từng tức, cũng đã lâu rồi không còn đau đớn nữa.

Nàng không đến, toàn bộ quan ải Trường Canh giống như chỉ còn lại hai màu đen trắng, mùi máu tươi tanh tươi không còn tiếp tục làm hấn hưng phấn đến không thể kiềm chế nổi bản thân nữa, giờ đây hấn rất muốn ... rất muốn được kề sát người nàng, hít hà mùi hương của nàng một lần nữa.

Ôm nàng vào lòng, với hấn mà nói giống như đã là chuyện của kiếp trước.

Hấn đặt tấm bản đồ xuống, cầm con rối Thiên nữ đại nhân vẫn luôn đặt trên bàn lên, chỉnh chỉnh tay áo, rồi lại chải chải mái tóc của nó, rồi lại lấy ra con dao nhỏ, bắt đầu chăm chút sửa chữa lại những chỗ bị mài mòn và những chỗ bị xây xước.

Bên ngoài lều bỗng vang lên tiếng kêu hoảng loạn của đám quân lính, màn trướng vẫn đóng kín bị người ta vén lên, Lệ Mẫn người đã lâu hấn không gặp hòa lẫn với một luồng khí lạnh đột ngột xông tới.

“Tướng quân! Y, y tự ý xông vào...”

Binh lính canh giữ doanh trại lập bấp giải thích.

“Không sao, đi ra đi.” Lục Thiên Kiêu đặt con rối xuống rồi đứng lên.

Lệ Mẫn bước đến trước mặt Lục Thiên Kiêu, y nhìn thấy con người hấn là một đen một đỏ, vẻ mặt y vừa hơi hoảng hốt, vui mừng lại có chút phức tạp, khó xử, ngay lập tức Lệ Mẫn chấp hai tay lại hành lễ với hấn: “Thiếu gia! Quả nhiên thiếu gia đã thừa kế được dòng máu cao quý của phu nhân!”

Lục Thiên Kiêu không thèm nhìn y, khuôn mặt chỉ trầm ngâm như biển sâu hỏi y: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Phu nhân đã sớm biết chuyện của thiếu gia rồi, nhưng gần đây lại vương bận vì đám hồ tặc thường xuyên đến khiêu khích quấy phá, nên người vẫn không dám tự tiện rời khỏi bộ tộc. Rốt cuộc hôm nay phu nhân

cũng có được thời gian rảnh rỗi, phu nhân đang chờ thiếu gia ở vùng đất cách đỉnh Ly Sơn khoảng mười dặm.”

Lục Thiên Kiêu vẫn không thèm liếc mắt nhìn y lấy một cái: “Ta sẽ không quay về tộc đâu.”

Lệ Mẫn cũng không gấp gáp: “Phu nhân đã nói, tuy người rất muốn thấy dáng vẻ có thể giữ vững được lý trí mà không giết hết tất cả những kẻ mà thiếu gia yêu thương, nhưng người sẽ không nê hà việc tự người sẽ xuống tay giết chết bọn họ, thay thiếu gia xử lý cái đồng phiến não đó đâu.”

Rốt cuộc hẳn cũng quay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Lệ Mẫn, trái tim yếu ớt của Lệ Mẫn run lên một cái, bất giác y lùi lại một bước, cúi đầu xuống không dám lên tiếng mạo phạm.

“Bà... đã giết chết cha, bây giờ còn muốn dùng Tân Mi để uy hiếp ta sao?” Lục Thiên Kiêu giơ tay ra, nắm lấy sợi roi dài màu đen đặt trên giường, hẳn xoay người bước ra khỏi lều, “Ta sẽ đi gặp bà, nếu người không muốn đi tìm cái chết, thì đừng có vác xác theo.”

... Hai mẹ con bọn họ, rốt cuộc cũng không tránh khỏi một trận đánh đánh giết giết sao?

Lệ Mẫn im lặng nhìn theo bóng dáng Lục Thiên Kiêu càng lúc càng xa, y dừng một lát, cũng theo hẳn bước ra khỏi lều, y không dám đi cùng hướng với hẳn, nên tự mình bảo vệ mạng của mình chạy đến đỉnh núi phía đông chờ đợi.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Gặp Gỡ Trên Vách Đá (Iii)

Con ngựa đen đứng trên đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng tinh, y phục của Lệ Triều Ương dường như còn trắng hơn so với băng tuyết.

Hôm nay, bà không ngồi trong xe ngựa, mà lẳng lặng đứng tại dưới tàng cây đọng đầy tuyết, chắp tay sau lưng không biết đang nghĩ gì.

Con ngựa Tiểu Phong đứng ở xa xa gặm gốc cỏ trong đống tuyết, bỗng nhiên phát hiện có tiếng động, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Liệt Vân Hoa đáp xuống lặng yên không một tiếng động.

“... Thiên Kiêu.”

Giọng nói của Lệ Triều Ương rất trầm, lại như trống rỗng, khẽ gọi hẳn một tiếng rồi xoay người lại, ngược đôi mắt tối tăm nhìn hẳn.

Lục Thiên Kiêu bước tới trước mặt bà, chậm rãi quỳ xuống: “Mẹ.”

Dường như bà hết sức hài lòng với hình dạng của hẳn bây giờ, trên khuôn mặt lạnh như băng như chợt thấp thoáng ý cười, nhưng lại biến mất trong nháy mắt.

“Không hổ là con trai của Lệ Triều Ương ta.”

Lúc Lục Thiên Kiêu biến thân thất bại, bà cực kỳ thất vọng, cố gắng nén lại ý nghĩ giết chết hẳn, quay trở về bộ tộc, thậm chí quyết định quên đi chuyện mình có một đứa con trai duy nhất đó. Đối với bộ tộc Chiến quý mà nói, cái tuổi bốn mươi lăm của bà không hề tính là già, việc tái giá lấy một

người khác, rồi sinh một đứa con mang dòng máu Chiến quý thuần khiết không phải là khó khăn gì. Các trưởng bối trong bộ tộc cũng thường xuyên khuyên nhủ bà tái giá lấy một Chiến quý thuần huyết môn đăng hộ đối, nhưng bà bỏ mặc ngoài tai tất cả, mãi cho đến sau khi Lục Thiên Kiều biến thân thất bại thì bà không thể không suy nghĩ nghiêm túc việc này được.

Nhưng... Dù sao cũng là con trai của bà và người đó, cuối cùng con trai của bà cũng không khiến bà thất vọng.

“Không chỉ là con của mẹ, mà còn là con của Lục Cảnh Nhiên.”

Lục Thiên Kiều đứng dậy, cất giọng lạnh lùng.

Lệ Triều Ương không hề tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn hẩn: “Con đã biết rõ, là do chính tay ta giết chết tất cả trên dưới Lục gia, cha của con là người chết cuối cùng, chính mắt ta nhìn thấy ông ấy tắt thở trong tay ta.”

Năm mười bảy tuổi gặp được Lục Cảnh Nhiên, yêu đến đau đớn, giày vò. Mười tám tuổi kiên cường đứng vững gạt bỏ hết tất cả mọi áp lực trong dòng tộc, gả làm vợ y. Hai mươi tuổi sinh hạ Lục Thiên Kiều, một nhà ba người, vừa đoàn viên lại vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng Lệ Triều Ương vẫn chưa bao giờ nói được những lời ngọt ngào ấm áp, cũng không may vá vớ giày, y phục cho chồng, không rửa tay hầm canh, cũng không vui chơi, đùa giỡn với con trai của mình. Trên chiến trường giữa muôn trùng nguy hiểm, bà có thể bỏ mặc mạng sống của chính mình để bảo vệ sinh mệnh cho người đàn ông bà yêu, nhưng trong cuộc sống sinh hoạt an nhàn và rườm rà hằng ngày, bà không làm được gì cả, bà không phải là người vợ hiền trong suy nghĩ của Lục Cảnh Nhiên.

Lục Cảnh Nhiên vẫn luôn hoài nghi tình yêu của bà, những người con gái bình thường sẽ không giống như bà, có lẽ, bà vĩnh viễn không thể trở thành một người con gái bình thường được.

Đến năm hai mươi lăm tuổi, bà bắt đầu biến kiếp, lại thức tỉnh thành Chiến quý hoàn mỹ trăm năm khó gặp.

Lúc bà múa may Phương Thiên kích, sau đó huyết tẩy toàn bộ Lục gia, Lục Cảnh Nhiên chỉ đứng dưới bức tường tắm đẫm máu, nhìn bà cười kỳ dị.

Nụ cười kỳ dị đó, vừa ấm áp, vừa thương tâm, dường như hơi giật mình, lại vừa như giải thoát.

Cho tới bây giờ bà không thể nào quên được, thậm chí bà cũng không nhớ nổi cảm giác bi thương lúc giết chết người đàn ông của mình ra sao, chỉ riêng nụ cười đó vĩnh viễn không thể phai nhòa.

【 Không sao cả, mau tới đây. 】 người đó khẽ nói, giang rộng hai cánh tay, bộ dạng giống như muốn ôm lấy bà như trước kia, 【 Triều Ương, hãy để ta nhẹ nhàng thoải mái, giải thoát cho ta đi. 】

Người đó chỉ mong muốn một sự giải thoát.

Phương Thiên kích theo đúng tâm nguyện của người đó, xuyên qua da thịt, đâm thủng thân thể, cắm cả người y lên trên tường.

Hai tay bà ôm đầu người đó, chính mắt nhìn thấy y tắt thở trong tay mình, chỉ cảm thấy trong tim lơ mờ phảng phất thứ gì đó vô cùng đau đớn, mà bà không thể nào giải thích được.

Người đó được giải thoát, bà cũng được giải thoát, lúc trở về dòng tộc, dựa vào thực lực dũng mãnh của Chiến quý hoàn mỹ, đã đẩy địa vị của bộ tộc Lệ thị tăng lên không ít. Lão hoàng đế Quỳnh quốc nghe thấy Chiến quý quá lợi hại, tuy muốn tiêu diệt cả nhà Lục Cảnh Nhiên, nhưng vẫn không dám tới tìm Lệ Triều Ương, mãi đến khi tân đế lên ngôi, mới phong chính danh cho Lục Cảnh Nhiên, ước chừng cũng có dụng ý muốn mượn sức, phong bà làm phu nhân, hơn nữa còn kéo theo Lục Thiên Kiều lúc ấy mới

mười ba tuổi, phong làm Xa kỵ tướng quân, mười lăm tuổi hãn lập chiến công, lại lập thành Phiêu kỵ tướng quân.

Bà giết chết người đàn ông mình yêu, cũng đã từng nghĩ đến việc giết chết đứa con trai của mình và người đó – Một Chiến quý mang dòng máu lai hỗn tạp, vốn không có nhiều hy vọng sẽ vượt qua được biến kiếp, nói chi đến biến thành Chiến quý hoàn mỹ?

Nhưng vì sao bà không thể xuống tay được, thậm chí bản thân bà cũng không thể nào giải thích được nguyên nhân.

Có lẽ là bởi vì Thiên Kiêu có cái mũi giống người đó sao? Hay là do đôi khi nó lại thể hiện ra nét mặt giống y như người đàn ông ấy? Bà ... hối hận khi đã giết người đó phải không?

Các trưởng bối trong tộc thường xuyên đưa ra ý kiến muốn bà tái hôn, những tờ thiệp ghi ngày sinh được đưa tới, bà đều quăng hết vào xó.

Vì chấn hưng bộ tộc Chiến quý, chuyện gì bà cũng có thể làm được, theo lý thuyết kết hôn cũng cần phải đồng ý. Gả cho một Chiến quý mang dòng máu thuần khiết, sinh mấy đứa con cũng mang dòng máu thuần khiết, là chuyện cần thiết nhất bà phải làm.

Nhưng bà không thể.

Chỉ là không thể làm được, không có nguyên nhân cũng không có lý do.

“Ta đã từng có suy nghĩ muốn giết vị cô nương kia.” Lệ Triều Ương chấp tay sau lưng xoay người lại, chậm rãi đi về phía trước, “Nhưng Thiên Kiêu, con mạnh hơn ta, con không hề ra tay với con bé đó. Nói thật, ta cũng không muốn chuyện này lặp lại, cho nên, ta sẽ không ra tay với con bé đó và hoàng lãng.”

Chuyện giết chết người mình thương yêu, chỉ một lần là đủ rồi. Con trai của bà và người đó, bà đã không thể mang lại hạnh phúc vô tận cho nó, nhưng cũng không muốn khiến cho nó cô đơn, lẻ bóng một mình cả đời. Là một người mẹ không xứng với trách nhiệm của một người mẹ, bà chỉ có thể làm được điều này.

“Nhưng, ta không ra tay không có nghĩa là ta ngầm đồng ý cho con tùy hứng làm bậy.” Bà dừng bước, quay đầu lại, dĩ nhiên đôi mắt đã biến thành màu đỏ.

“Ta cho con và con bé đó, còn có tên đại sư thường xuyên quấy rối kia thời gian hơn nửa tháng. Sau đó ta sẽ không nhân nhượng con bất cứ thứ gì nữa, một ngày cũng không được. Con nhất định phải theo ta trở về bộ tộc, có gặp được con bé hay không là chuyện của con, mỗi lương duyên này có giữ lại được hay không, cũng là chuyện của con. Nhưng con bắt buộc phải trở về, gần đây Hồ tộc thật sự đáng ghê tởm, ta đã không còn cách nào nhẫn nại được nữa, nhất định phải nghĩ cách tiêu diệt chúng.”

Chẳng qua chỉ là một bầy súc sinh lông lá, mà dám can đảm tự xưng mình là hậu duệ của Thần tộc, thậm chí còn nói rằng, bộ tộc Chiến quỷ hầu hạ thần tộc từ thời thượng cổ đến nay, cho nên lẽ ra phải quy thuận bọn chúng, dốc hết lòng hết sức vì Hồ tộc.

Chiến quỷ không e ngại bất kỳ sự khiêu khích nào, cũng không lùi bước hay tha thứ cho bất kỳ hành vi khiêu khích nào.

Lục Thiên Kiều vẫn lặng im trước sau như một, không hề nói gì, bàn tay đang xiết chặt dây roi dài từ từ buông ra.

Hắn đã từng nghĩ qua, có lẽ lần này sẽ là một trận quyết chiến kinh thiên động địa, không phải bà ấy chết thì là mình chết. Cũng từng nghĩ, bà nhất định sẽ giận tím mặt khi hắn nhắc tới ba chữ Lục Cảnh Nhiên.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ qua, mọi chuyện lại phát triển thành như vậy.

Lệ Triều Ương quay mặt đắm chìm trong ánh trời chiều đỏ rực, hẳn không thể hiểu được biểu hiện trên mặt mẹ mình, là hối hận? Là vui mừng? Hay là... thứ gì khác?

Hắn cũng xoay người, lẳng lặng nhìn mặt trời lặn xuống phía chân trời, ánh tà dương nóng bỏng như kim loại nấu chảy, khiến những tầng mây đỏ như nhuộm máu, hắn nghĩ đến Tân Mi với má lúm đồng tiền vô ưu vô lự.

Vầng thái dương đỏ như lòng đỏ trứng vịt rốt cục cũng lặn xuống, Tân Mi đứng bên bờ đá, chà chà bàn tay lạnh buốt.

Cuối cùng là hôm nay Lục Thiên Kiều đến muộn, hay là nàng tới quá sớm đây? Phía vách núi cheo leo đối diện cũng không có bóng người. Nàng sợ thức ăn trong hộp sẽ nguội mất, tuy rằng bên trong có lót một lớp than mỏng, nhưng thời gian chờ đợi quá lâu thì cũng nguội hết, mà nguội như vậy thì đậu hủ Tân Mi sẽ mất ngon cho mà xem!

Khổ một nỗi là Thu Nguyệt bị nàng ra sức thúc giục chạy tới quan ải Trường Canh nên vô cùng mệt mỏi, vừa đáp xuống đất liền lăn ra ngủ, gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

Gió lạnh pha lẫn tuyết đọng thổi tới vách đá, Tân Mi thật sự bị lạnh đến mức không chịu nổi, đành phải nhảy tới nhảy lui cho nóng người.

Thực đúng là gặp quý mà, Lục Thiên Kiều không tới, mà cái tên đại sư dòm không mặt kia cũng không tới, ngược nhìn sắc trời càng ngày càng tối, thấy ánh lửa bập bùng bên trong quan ải Trường Canh, hơn nữa lại bị mùi thơm của các loại món ngon hòa cùng tiếng cười nói của đám binh lính truyền tới bên tai, nàng vừa lạnh vừa đói, thật sự nhịn không nổi nữa, đành phải bắc tay sát bên miệng, bắt đầu chiến thuật cổ xưa mà thực dụng — lớn giọng gầm rú.

“Lục Thiên Kiều –! Sao chàng lại đến muộn –?”

Không ai trả lời nàng, cũng không ai tới.

“Lục Thiên Kiều –!”

Nàng lại kêu lớn.

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí dài, Tân Mi vội vàng ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy con ngựa Tiểu Phong đen thui, bốn vó tóe lửa, cao cao tại thượng. Trên lưng ngựa là một phụ nữ mặc y phục màu trắng, hình như... Hình như là mẹ chồng tính tính không chút thân thiện của nàng, chao ôi!

Nàng lăn một vòng trốn vào trong bụi cây, còn nhanh hơn thỏ nữa.

Mẹ chồng nàng tới giết nàng? Mãng nàng? Chia rẽ uyên rẻ phượng? Hay là... Hay là làm gì khác mà nàng không biết rõ?

Chiến quỷ phu nhân đang ngồi trên ngựa không nhìn nàng, cũng không bước xuống, càng không mở miệng, chỉ thả xuống một vật nằm gọn trong lòng bàn tay, vừa vụn rơi xuống bên chân Tân Mi, vật đó phát ra tiếng leng keng.

Là một tấm lệnh bài bằng đồng thau cổ mộc đầy râu xanh, trên mặt là hoa văn mộc mạc được tạo hình từ thời cổ xưa.

Tân Mi cẩn thận, dè dặt ngẩng đầu lên nhìn mẹ chồng, lại cúi đầu nhìn miếng lệnh bài trong tay mình, cẩn thận cầm lên nhìn chăm chăm nhưng không hiểu nổi ý của mẹ chồng nàng là gì.

“Chìa khóa cổng lớn.”

Lệ Triều Ương chỉ nói bốn chữ lời ít ý nhiều, giải thích đầy đủ tác dụng của tấm bài tử bằng đồng này.

Cái gì, cái gì mà công lớn vậy? Tân Mi còn chưa kịp hỏi rõ ràng, con ngựa Tiểu Phong đã hí dài một tiếng, xoay người chạy thật xa. Để lại nàng không hiểu đầu cua tai nheo gì đứng trong bụi cây, đuổi theo không được mà không đuổi theo cũng không xong.

“Tân Mi.”

Trên dốc núi đối diện, giọng nói của Lục Thiên Kiều cuối cùng cũng vang lên, Tân Mi lăn lông lốc ra ngoài, nhìn thấy chồng yêu của mình chẳng hề giống trước đây chút nào, lần nào tới cũng để tóc tai rối bù, bay tán loạn hết như bộ dạng trước lúc đi ngủ.

Lúc này trên người chàng khoác áo khoác màu đen, tóc cột lại vô cùng chỉnh tề, cây roi dài giắt bên hông, điều quan trọng nhất là – chàng đang cười Liệt Vân Hoa!

“Lục Thiên Kiều... Chàng, chàng phải đi sao?”

Nàng ngạc nhiên.

Lục Thiên Kiều nhìn nàng thật sâu, hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, có vẻ hơi mỏng manh. Gió lạnh trên vách núi cheo leo thổi qua từng cơn, khiến hai gò má nàng bị thổi đỏ bừng lên, còn đôi môi lại hơi trắng bệch.

Hắn im lặng cởi áo khoác xuống, vung tay ném qua, chiếc áo khoác vừa vụn rơi trên vai nàng.

“... Em trở về sớm một chút đi. Không lại bị cảm lạnh.”

Chiếc áo khoác vừa rộng lại vừa dài, mang theo sự ấm áp và mùi hương trên người hắn, Tân Mi vội cuốn lấy nó theo bản năng, vừa mơ hồ vừa ngỡ ngàng hỏi: “Chàng phải đi sao? Đi đâu vậy?”

“Ta phải trở về bộ tộc.” Hãn nhìn tấm lệnh bài bằng đồng trong tay nàng, hơi do dự, nói: “Đây là chìa khóa cổng lớn ... Có nó, khi em tới bộ tộc ta sẽ không bị người khác chặn, cũng không ai dám làm em bị thương. Nhưng ... Tốt nhất là em đừng tới.”

Chìa khóa cổng lớn gì cơ, nàng không thèm quan tâm.

“Vì sao ... Vì sao đột nhiên phải trở về?”

Vậy từ nay về sau không thể gặp nhau bên vách đá nữa sao? Hôm nay nàng đặc biệt làm đậu hủ Tân Mi ... Còn mặc váy mới... Cho đến bây giờ nàng còn chưa được sờ vào bàn tay gầy guộc và vuốt ve khuôn mặt hốc hác của chồng nữa ...

“Trong bộ tộc có chút chuyện.”

Hãn lảng lạng chăm chú nhìn nàng, ánh mắt rất quen thuộc, ánh mắt đó khiến nàng nhìn thấy mà không thể hiểu được, nhưng lại khiến người ta không thở nổi buộc phải chăm chú nhìn lại.

Tân Mi nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Vậy lúc nào chàng có thể trở về?”

Một sự trầm mặc bao trùm, rốt cục hãn cũng mở miệng: “Có lẽ ... Sẽ rất lâu.”

“Rất lâu là bao lâu? Một tháng? Nửa năm? Hay là một năm?”

“... Ta cũng không biết rõ.”

“Vậy chàng có thể về một tháng một lần không? Em sẽ chờ chàng ở hoàng lăng.”

Hãn nhìn nàng rất lâu rất lâu, thời gian trầm mặc so với tất cả những lần trước đây còn dài hơn, dài đến mức nàng cho rằng hãn sẽ không trả lời thì hãn đột nhiên nói: “... Được, ta sẽ tranh thủ.”

Tân Mi dần dần mỉm cười, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội rút bức thư nhúm Triệu quan nhân đưa cho từ trong tay áo ra, giơ ra trước mặt hắn: “Nhất định phải trở về! Tất cả mọi người đang chờ chàng! Đây là thư của bọn họ nhờ em đưa cho chàng!”

Sắc mặt hắn chợt trở nên dịu dàng: “Giữ gìn cho ta, lần sau ... Về nhà xem.”

“Được! Vậy chàng nhất định, nhất định phải trở về nha!”

“Nhất định.”

Liệt Vân Hoa giơ hai chân trước lên, nhảy một cái phóng trên vách đá, ngự gió bay lên.

Lệ Triều Ương còn chờ hắn ở phía trước, kéo dài càng lâu thì càng không từ bỏ được, chia tay luôn luôn là như vậy, phải ép buộc bản thân mình nhanh chóng kết thúc, nếu không sẽ do dự thiếu quyết đoán.

Nhưng hắn không muốn Liệt Vân Hoa bay nhanh đến thế, bay được một đoạn, hắn quay đầu lại nhìn, thấy nàng còn cầm hộp đựng thức ăn, chạy trong đồng tuyết đuổi theo, ra sức vẫy vẫy tay về phía hắn. Chiếc áo khoác quá rộng rũ ra trên vai nàng, giống như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Những dấu chân mơ hồ kéo dài rất dài trên nền tuyết trắng xóa.

“Lục Thiên Kiều –! Chàng nhất định phải trở về đó –!”

Nàng khản cổ gọi hắn.

Nàng luôn gọi cả họ cả tên của hắn như vậy đó, dù không triền miên, e ấp, nhưng lại thâm tình khắc cốt ghi tâm.

Đôi môi trắng nhợt mơ hồ trong mắt hắn, cả người tưởng chừng như sắt đá lại dâng trào một sự xúc động không thể nào kiềm chế được.

Không có cách nào đi về phía trước được nữa, ta không thể tiếp tục bước lên phía trước dù chỉ một bước. Một giọng nói nhẹ nhàng mà kiên quyết vang lên tự đáy lòng.

Liệt Vân Hoa hí mạnh một tiếng thật dài, xoay người quay trở về, nhìn khắp xung quanh rồi đứng bên mép rừng.

Tân Mi đột nhiên dừng bước chân, mở to hai mắt, nhìn thấy hăn nhảy xuống lưng ngựa, chậm rãi rồi từ từ tăng tốc, cuối cùng biến thành chạy thật nhanh, thật nhanh.

Hơi lạnh mang theo mùi hương bấy lâu nay nàng không nghĩ thấy trên người hăn, theo hơi gió phả vào mặt nàng.

Hăn giang rộng hai cánh tay ra, ôm lấy nàng thật chặt.

Một vòng tay ôm ấp chặt thật chặt như cách biệt đã ba thu.

“... Đi theo ta!”

Giọng hăn khàn đặc, hai cánh tay nhấc bổng nàng lên, sải bước vội vàng chạy về phía vách đá.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Mục Đích Của Đại Sư

Lệ Triều Ương cũng không đuổi theo.

Sự thật là cho dù có ai truy đuổi cũng vậy, ai cản trở cũng thế, vì hắn đã hoàn toàn không bận tâm nữa.

Đối diện vách núi cheo leo là quan ải Trường Canh, với khoảng cách vài chục trượng như vậy mà hắn chỉ nhẹ nhàng vọt lên một cái đã vượt qua. Lúc hắn nhảy lên, có lẽ quá đột ngột, cũng có thể là do Tân Mi không phản ứng kịp, chỉ kịp kêu lên một tiếng “Chao ôi”, thì hộp đựng thức ăn trong tay đã rơi xuống, nàng vội la lên: “A! Đậu hủ của em...”

Cây roi dài chọt vung ra không một tiếng động, quẩn chặt lấy hộp đựng thức ăn, kéo một cái, nó đã nằm im vững vàng trong tay hắn, sau đó hắn lặng yên trả lại cho nàng.

Tân Mi sửng sốt một lúc mới ngẩng đầu nhìn Lục Thiên Kiêu, hắn khẽ chau mày, trên khuôn mặt vừa mang theo sự mong đợi vừa có chút do dự, nhưng lại không hề nói gì, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn nàng.

Nàng có nên khóc không? Hay là lại tiếp tục nhào lên ôm chặt lấy hắn?

Tân Mi bình tĩnh đánh giá thái độ của hắn, cuối cùng nàng từ từ mỉm cười, nhẹ nhàng kéo tay hắn, khẽ nói: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Bên trong lều tướng quân chỉ đốt một đống lửa chứ không đốt đèn, nhưng lại rất ấm áp, ánh sáng chập chờn có vẻ hơi tối. Nàng mở hộp đựng

thức ăn ra, dùng tay thò vào bên trong xem thử, may quá, vẫn còn ấm ấm, đậu hủ và thức ăn chay ăn như vậy cũng được, nhưng canh cá và thịt thà cần phải hâm nóng một chút.

Quay đầu lại nhìn đồng lửa, phía trên có treo một cái nồi sắt đơn sơ, nước bên trong nồi đang sôi sục, hơi nước ướt đẫm mang theo sự ấm áp khiến cho không khí khô ráo trong lều trại có vẻ thoải mái hơn một chút.

Nàng đổ nước trong nồi ra, đổ canh cá vào hâm nóng lại. Sau đó, nàng lại lấy hai khúc củi trong đồng lửa đặt lên lớp than hồng rực bên dưới rồi để hộp đựng thức ăn lên trên, chỉ một lát sau, mùi thức ăn thơm lừng đã lan khắp căn lều.

Nàng đi tới đâu, Lục Thiên Kiêu cũng lặng yên đi theo đến đó, lẳng lặng hết như một cái đuôi.

Có lẽ là vừa rồi, đứng bên bờ đá bị gió lạnh thổi quá lâu, mà lúc này trong căn lều lại đốt trầm hương làm ấm nên Tân Mi vừa mới hâm nóng xong thức ăn thì chịu không nổi nữa, hắt xì mấy cái thật lớn.

Cái đuôi phía sau rút cục bước tới trước mặt nàng, một bàn tay khê đặt lên trán nàng.

“... Bị cảm lạnh rồi, lại đây đi.”

Lục Thiên Kiêu bưng tới một thau nước ấm, nhẹ nhàng cởi giày của nàng ra, ngâm bàn chân lạnh buốt của nàng vào nước. Trong quân doanh, mỗi khi có binh lính bị cảm lạnh, phần lớn đều dùng phương thức khử lạnh thô sơ này, nếu bệnh tình nghiêm trọng hơn thì có thể thả thêm mấy lát gừng vào nước.

“... Lạnh buốt lại tím ngắt thế này.” Hắn cầm bàn chân mềm mại trắng như tuyết của nàng khê nhíu mày.

Đầu ngón chân đã biến thành màu xanh tím, chạm vào lạnh như tảng băng. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc váy màu vàng nhạt mỏng manh trên người nàng, hấn lại nhú mày.

“Mặc đồ mỏng manh quá.”

... Thực là không có chút lãng mạn nào cả mà.

Tân Mi cúi mặt nhìn hấn, hỏi: “Đây là y phục mới, chàng thấy thế nào?”

Lục Thiên Kiều lại ngẩng đầu nhìn nàng, kéo kéo chiếc váy, tiếp tục nhú mày: “Vải này mỏng quá, mùa đông không nên mặc y phục như thế này.”

“Ngoại trừ chuyện này ra, chàng không còn gì để nói nữa sao?”

Cuối cùng hấn đành phải nghiêm túc ngược nhìn nàng, lúc này mới phát hiện ra bộ váy mới này vô cùng xinh đẹp, dải thắt lưng thon dài rũ xuống giường, phía trên móc hai cái chuông bạc nhỏ nhắn, bên góc áo còn thêu hình hoa mẫu đơn tuyệt đẹp. Tuy rằng nàng không trang điểm, nhưng nàng trời sinh vốn đã xinh đẹp tự nhiên, nước da lại trắng trẻo, nên bộ y phục này khiến nàng càng trở nên xinh đẹp và thật sự nổi bật.

Hấn khẽ hé miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng lại bối rối không nói nên lời, hai tai dần dần đỏ ửng lên, tiếp tục cúi đầu múc nước ấm nhẹ nhàng tưới lên chân nàng.

Một bàn tay lạnh như băng chạm vào vành tai nóng bừng của hấn, sau đó hình như có mấy giọt nước rơi xuống.

Lục Thiên Kiều ngạc nhiên giương mắt nhìn, lại phát hiện nàng vừa ôm hai bên tai hấn vừa rơi nước mắt.

“... Sao vậy?” Hấn hơi hoảng hốt, chân tay luống cuống, vội vàng đặt chân nàng vào trong chậu nước, đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt nàng, rồi ôm lấy bờ vai nàng, nghĩ ngợi đến nửa ngày mới ngượng ngùng nói: “Y phục ... Y phục rất đẹp, rất đẹp...”

Có lẽ là vì không được khen nên nàng mới khóc, hấn thầm nghĩ trong lòng.

Kết quả là nàng lại khóc lớn hơn, càng khóc càng lớn, nàng rúc đầu vào trong lòng hấn, ra sức ôm chặt lấy người hấn, không nói bất cứ lời nào mà chỉ khóc không thôi.

Hấn đặt bàn tay phía sau ót nàng, ngón tay lồng vào trong tóc, nhẹ nhàng vuốt ve, một lúc sau mới nghe nàng nghẹn ngào nói: “Tai chàng ... Tai chàng còn đỏ được này ... Thì ra, thì ra... Cũng không thay đổi quá nhiều...”

Cuối cùng nàng cũng có thể khóc một cách thoải mái rồi.

Từng ngón tay của hấn nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt nàng, hấn cúi đầu khẽ hôn lên trán nàng.

Nhớ lại hương thơm thoang thoảng trên người nàng, dường như xa cách mấy ngàn thu có lẽ, hấn kìm lòng không được, lại cúi người hôn lên sống mũi cao cao, lên mí mắt ướt đầm nước mắt của nàng.

Cảm giác xa lạ mà lại quen thuộc, giống như lần đầu tiên trong đời được chạm vào, cảm xúc lúc ẩn lúc hiện mang theo sự xúc động khiến bản thân hấn không thể đè nén nổi.

Nàng ngược hàng mi ướt đầm lên rồi khẽ chớp xuống hết như một cánh bướm xinh đẹp, cánh tay Lục Thiên Kiêu đột nhiên siết thật chặt, đôi môi nóng bỏng chột dừng lại rồi áp chặt lên làn môi ướt lạnh của nàng.

Vừa dây dưa lại nhẹ nhàng ve vuốt... Làm thế nào cũng không thể giống với cảm giác dịu dàng mà vụng về trước đây hẳn đã từng hôn nàng, lúc này vừa khẽ cắn vừa mút chặt lấy đôi môi nàng, đầu lưỡi mạnh mẽ quấn lấy nàng như hòa quyện làm một.

Dường như Tân Mi bị hẳn làm cho hơi sợ hãi, nàng khẽ giật mình co người lui về phía sau một chút, hẳn lại thuận thế nhoài người lên, những ngón tay thon dài luồn thật sâu vào trong quần áo nàng, vạt áo nàng bị động tác hơi thô bạo của hẳn kéo bung ra.

Nàng mơ hồ kêu lên: “Đừng xé! Em ... chỉ mặc... Có mỗi một bộ này thôi!”

Nếu xé rách thì nàng sẽ không có quần áo mặc mất!

Thanh âm khàn khàn trầm thấp phát ra từ cổ họng hẳn, xin lỗi ... Hẳn không làm được. Những nụ hôn nóng bỏng trải rộng từ cổ áo mở bung kia lan xuống dưới, bàn tay hẳn cũng trượt theo xuống, tháo bung dải thắt lưng xinh đẹp vô cùng gọn gàng, hai cái chuông bạc gắn trên dải thắt lưng kêu leng keng mấy tiếng ròi ròi trên mặt đất, bàn tay kia cũng chuyển từ bên hông xuống thăm dò bên dưới, vừa mang theo chút vội vã lại vụng về.

“Chờ một chút...” Tân Mi cứng ngắc cả người mở mắt ra, đột nhiên nắm chặt bờ vai hẳn, hơi thở gấp gáp kịch liệt, “... Chân của em ... Vẫn còn ngâm trong nước...”

Hẳn khẽ móc chân một cái, hai bàn chân ướt đẫm của nàng lập tức đặt trên giường, làn váy bên dưới được cởi ra nhanh chóng lại vô cùng lưu loát.

Lần này dường như nàng hoàn toàn không có khả năng áp đảo hẳn, nàng, nàng vẫn chưa luyện tập tư thế Quan Âm tọa sen thành thạo, hơn nữa ... Nàng thật sự rất đói, vốn không còn sức lực... Thức ăn đã được hâm nóng rồi ... Kiểu này lát nữa phải hâm lại lần nữa ...

Tân Mi còn đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên không biết bị hấn chạm vào nơi nào, toàn bộ thân thể run lên, tất cả mọi chuyện đang suy nghĩ loạn xạ trong đầu bay sạch sẽ trong nháy mắt.

Ngón tay trêu chọc trúc trắc lúc đầu, dần dần trở nên thuần thực, hấn để trán mình trên trán nàng, hơi thở ướt át mà nóng rực đan xen vào nhau, có lẽ nàng đã chuẩn bị tốt rồi ... Đủ rồi, hấn cũng không thể chờ đợi thêm được nữa, nếu không hấn sẽ chết mất.

Có lẽ do vừa lạnh vừa đói lại mệt mỏi, cũng có thể là do hấn không đủ dạn dày, nên lúc tiến vào nàng hơi khó chịu, khẽ hừ nhẹ một tiếng, ngón tay nàng vội siết chặt cánh tay hấn, giọng nói thì thào gần như mê loạn: “Chậm ... Chậm một chút...”

Không thể chậm lại được ... Hấn đã sắp sa vào, không nói nên lời mà cũng chẳng thể nói được gì... Bất luận là lời thề non hẹn biển hay lời tỏ tình yêu thương, hấn cũng chưa từng nói với nàng, chỉ có thân thể hấn là chân thật nhất, mới có thể khiến cho nàng hiểu được những điều hấn che giấu tận đáy lòng.

Hấn luôn vụng về và cố chấp như vậy đó, lại chưa từng mang đến điều gì ngọt ngào cho nàng, thậm chí còn bỏ nàng ra đi rất nhiều lần rồi.

Vì sao đuổi theo hấn?

Vì sao chờ đợi hấn?

Vì sao... Yêu hấn?

Đậu hủ tương quân, đậu hủ Tân Mi... Trong cái đêm đôi mắt của hấn bị mù... Hương vị của những món ăn đó sẽ là hương vị mà cả cuộc đời hấn không thể nào quên được.

“Tân Mi...”

Hắn gọi tên nàng theo bản năng, giữa một loạt động tác kịch liệt không thể ngừng lại được, đôi môi hắn hôn lên khuôn mặt nàng, vòng tay càng siết chặt lấy nàng.

Hắn không bao giờ để mất nàng một lần nữa, không bao giờ.

Không phải Lệ Triều Ương chưa từng nghĩ tới chuyện Lục Thiên Kiều không chịu nổi nhất định sẽ quay về, mà là bà không nghĩ đến, con trai bà lại quay trở về kiên quyết đến vậy, giống như là hoàn toàn quên mất bà vẫn đang chờ nó ở phía sau.

Cũng có thể là cho dù nó có nhớ ra thì cũng không bận tâm đến.

Trong nháy mắt, đôi mắt màu đen chợt biến thành màu đỏ, bà đã từng nói dù chỉ một ngày cũng không cho nó, thậm chí còn đưa chìa khóa cổng lớn cho con bé, cũng là ngầm đồng ý cho con bé đến bộ tộc Chiến quý vào một ngày khác.

Trước giờ bà chưa bao giờ thốt ra một câu tới hai lần.

Phương Thiên kích trong tay giơ lên cao, tư thế này dường như là muốn phóng ra, chợt nghe phía sau một giọng nói lỗ mãng mà lạnh lùng như băng: “Người là Lệ Triều Ương?”

Phương Thiên kích múa lượn trong không trung không chút nghĩ ngợi, phóng về phía sau trong nháy mắt.

Không hề nghe thấy tiếng kêu đau đớn, cũng không nghe thấy tiếng thân thể bị đâm thủng – chuyện này đối với bà mà nói, thật sự rất hiếm thấy.

Lệ Triều Ương đột nhiên xoay người lại, chỉ thấy trước mắt một bóng người sặc sỡ, tiếp theo đó chợt thấp thoáng ẩn hiện thứ ánh sáng màu đỏ chói mắt rất quái dị chiếu thẳng về phía bà, Phương Thiên kích tiếp tục quét

qua bóng người kia — vẫn không nghe thấy tiếng đối thủ bị đánh trúng, xem ra tên này lui còn nhanh hơn chuột nữa.

Bà đưa tay lên triệu hồi Phương Thiên Kích về, rồi nhìn chăm chú xung quanh, đối diện với bà chỉ có bóng đêm mênh mênh, gió lạnh rét căm căm, làm gì có lấy nửa bóng người đâu? Nhưng trong gió lại phảng phất một mùi hương mà bộ tộc Chiến quý cực kỳ căm ghét, chính là mùi của bọn Hồ tộc.

Lệ Triều Ương khinh thường hừ lạnh một tiếng, hai chân kẹp chặt lại, khẽ huýt sáo ra hiệu cho Tiểu Phong đuổi theo mùi hương kia, không ngờ con linh mã ngoan ngoãn thường ngày lại đứng yên giữa không trung chẳng hề nhúc nhích.

Bà nhíu chặt mày: “Đi!”

Nó vẫn không nhúc nhích.

Lệ Triều Ương cúi đầu, hoảng sợ nhìn thấy bốn vó của Tiểu Phong đã biến thành những khối băng trong suốt, lóng lánh! Nó hí lên đầy thống khổ mà sợ hãi, nước mắt chảy xuống từ hốc mắt, bất lực nhìn chủ nhân đang ngồi trên lưng mình.

Khối băng tiếp tục tràn lên trên, chỉ trong phút chốc, bụng nó, lồng ngực, cần cổ ... Toàn bộ ngưng kết thành một khối băng trong suốt kiên cố!

Lệ Triều Ương phản ứng cực nhanh, lúc này vội phóng người lên không trung rồi đáp thẳng xuống mặt đất. Nhưng con ngựa Tiểu Phong còn rơi nhanh hơn so với bà, nó đã hoàn toàn biến thành một khối băng, đập thật mạnh trên mặt đất, phát ra tiếng vỡ vụn nặng nề.

Lần đầu tiên trong đời Lệ Triều Ương cảm thấy rung động, sau khi đáp xuống vội vàng chạy qua, nhưng vừa mới chạy được mấy bước chợt thấy có điều gì đó rất lạ thường, bà vội cúi đầu nhìn thì chợt phát giác ra hai chân mình cũng đã biến thành băng, dính chặt trên mặt đất, tiếp đó là đầu gối,

bắp đùi ... Bà còn chưa kịp phản nộ hét lên thì băng tuyết đã che kín đỉnh đầu.

Tên đại sư chậm rãi bước từ trong cánh rừng ra, chiếc bao tay màu đen bằng lụa tơ tằm ở bàn tay trái không biết đã được tháo ra từ lúc nào, cánh tay phải bị chặt đứt một nửa, cánh tay đứt được y kẹp dưới nách. Cuối cùng y vẫn không thể nào tránh khỏi một kích của Chiến quý hoàn mỹ, bởi vậy cánh tay phải đã bị đứt lìa. Sắc mặt y tái nhợt, bỗng nhiên đưa bàn tay trái lên, hướng về phía gốc cây đại thụ bên cạnh, trong lòng bàn tay chột lóe lên ánh sáng màu đỏ rực rỡ, ngay sau đó, gốc cây đại thụ kia cũng biến thành một khối băng trong suốt tuyệt đẹp.

Giống như là thở dài nhẹ nhõm một hơi, y chậm rãi mang bao tay vào rồi từ từ bước đến bên cạnh Lệ Triều Ương, quan sát thật kỹ nhân vật chiến quý đây tôn kính đã bị biến thành băng này.

Đây cũng không phải là chết thực sự.

Y tiếp cận với Tân Mi, thường xuyên đưa nàng qua lại giữa hoàng lăng và quan ải Trường Canh, đợi chờ hơn nửa tháng, quả nhiên là đã chờ được người cần đến. Nhưng nếu không phải tất cả mọi chuyện kéo đến thật vừa vặn, cho y cơ hội chờ được Lệ Triều Ương một thân một mình ở đây, thì chỉ với hai người kề cận bên cạnh Chiến quý phu nhân thường ngày cũng khó mà giết được. Bản lĩnh này của y không thể phát huy khi có nhiều người.

Ý trời đã như thế.

Y lấy giấy bút trong cái túi da đeo sau thắt lưng ra, chấm vào vết thương trên tay, dùng máu viết vội một dòng: [Giết Lệ Triều Ương, nhiệm vụ đã hoàn thành.]

Nãy giờ luôn có một con chim khách toàn thân đen như mực đậu trên cánh tay y chờ đợi, lúc này nó ngậm lấy tờ giấy vỡ cánh bay mất.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tấm Lòng Của Mọi Người

Thi thế Lệ Triều Ưng bị phong ấn trong băng, được Lệ Mẫn đưa tới quan ả Trường Canh lúc đêm khuya.

Lúc đó Tân Mi đang ngủ say, hoàn toàn không hay không biết mọi động tĩnh xung quanh. Nhưng linh cảm của Chiến quý lại cực kỳ nhạy bén, lúc bên ngoài lều vang lên tiếng bước chân đạp trên nền tuyết đã khiến Lục Thiên Kiêu đang nằm trần trọc mở choàng mắt ra.

Tấm màn che nhẹ nhàng vén lên, cơn gió lạnh cuốn theo những bông tuyết li ti ập vào mặt, Lục Thiên Kiêu khẽ nheo mắt lại, lập tức nhìn thấy Lệ Mẫn đứng lảng lảng cách đó không xa. Trong lòng y đang ôm một khối băng xanh thẫm khổng lồ, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

”Thiếu gia ...” Giọng Lệ Mẫn khàn khàn, thậm chí tràn đầy tuyệt vọng, “Vì sao thiếu gia lại bỏ mặc không quan tâm đến phu nhân như vậy?”

Trong lòng Lục Thiên Kiêu bỗng nhiên dâng lên một cảm giác bất an, nhìn chăm chăm khối băng trong lòng y — bên trong khối băng có người phải không? Hình như hẳn nhìn thấy cây Phương Thiên kích quen thuộc, còn có một góc áo trắng như tuyết.

“... Thuộc hạ vốn âm thầm đi theo phu nhân, đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa thiếu gia và phu nhân. Thiếu gia đã đồng ý trở về bộ tộc! Vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?!”

Khối băng khổng lồ nặng nề bay tới, Lục Thiên Kiêu vội vàng ôm chặt lấy, nhìn thẳng vào khuôn mặt của người trong băng.

Lệ Triều Ương ... Lúc bà bị đột ngột đóng băng, đôi mắt vẫn còn trợn lên đầy phẫn nộ, miệng khê hé ra, giống như sẽ hét lên thật đau đớn.

Hắn cứng đờ cả người.

“Thiếu gia, đối với người mà nói, Thiếu phu nhân và sự hưng vong của bộ tộc chúng ta, cuối cùng thứ gì quan trọng hơn?”

Sau khi chấn động đến cực độ, rốt cục Lục Thiên Kiêu dần dần bình tĩnh lại, liếc mắt nhìn Lệ Mẫn, coi như không nghe không thấy lời nói và thái độ đầy khiêu khích của y đối với hắn.

“... Bà ấy chưa chết.” Lục Thiên Kiêu ôm khối băng, bước đến một căn lều khác, “Chiến quỷ hoàn mỹ không chết dễ dàng như vậy. Nhưng khối băng này hơi kỳ lạ ... Phá băng trước rồi nói sau.”

Thứ bao bọc quanh người Lệ Triều Ương tuy nói là băng nhưng thực ra là một lời nguyện phép thuật vô cùng tàn nhẫn, độc ác, ngay cả khi đặt dưới ánh mặt trời như thiêu như đốt nó cũng không mảy may tan đi một chút nào. Nếu không phải lời nguyện này niêm phong ngũ quan của Lệ Triều Ương trong chớp mắt, thì cho dù là loại băng đá cứng nhất trên đời này cũng không trói được Lệ Triều Ương đến nửa khắc, bà ấy sẽ nhanh chóng thoát thân ra ngoài.

Những tiên nhân am hiểu lời nguyện phép thuật trên đời này không quá nhiều, nếu nói đến người hiểu rõ nhất loại phép thuật độc ác, tàn nhẫn này thì chỉ có Hồ tộc là vô cùng am hiểu.

Sự tồn tại của Chiến quỷ hoàn mỹ có ý nghĩa như thế nào với bộ tộc Chiến quỷ, không cần nói cũng biết. Mà lúc này, nhân vật gần như thần

thánh cũng như lãnh tụ của bộ tộc biến thành nông nổi này thì không thể nghi ngờ chính là một sự đả kích vô cùng nặng nề.

Ngay từ đầu mục đích của Hồ tộc chính là như vậy sao?

Đặt khối băng ở giữa lều, Lục Thiên Kiêu tháo dây roi dài xuống, nhẹ nhàng vung ra, dây roi giống như có sự sống quấn từng vòng bao lấy khối băng, chỉ nghe mấy tiếng “rắc rắc”, khối băng khổng lồ vỡ ra trong nháy mắt, cả người Lệ Triều Ương mềm nhũn ngã xuống, được Lệ Mẫn ôm lấy, nhẹ nhàng đặt trên giường.

“... Vì sao phu nhân còn chưa tỉnh lại?” Đêm nay y đã bị kích động quá nhiều nên thực sự cảm thấy hoảng sợ. Hai mắt Lệ Triều Ương nhắm chặt, miệng cũng khép lại, cả người mềm nhũn, nhưng không hít thở, thân thể lạnh như băng.

“Băng chẳng qua chỉ là giả, bà ấy trúng lời nguyền.”

Lục Thiên Kiêu đứng trong lều nhìn đống lửa, bình tĩnh thêm củi vào đống lửa.

Lệ Mẫn không nổi chịu sự tình tảo thái quá này của hãn, lạnh lùng nói: “Thiếu gia! Bất luận như thế nào, phu nhân cũng là mẹ của người!”

Hãn lặng im không nói gì.

Hãn đối với người phụ nữ này ... Vốn không có tình cảm sâu sắc gì, không giống tình cảm mẹ con bình thường của thế gian. Bà ấy không nuôi dạy hãn trưởng thành, không nấu cơm cho hãn ăn, không giặt đồ cho hãn mặc, cũng không nói cười an ủi hãn, thậm chí ... Số lần mẹ con họ gặp mặt cũng chỉ mấy lần, nói không quá chứ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cho tới bây giờ, hãn sắp trở thành Chiến quý hoàn mỹ thì càng không có thứ gọi là tình cảm đối với mẹ mình.

Hắn chợt cảm thấy mờ mịt, thực ra bà ấy không nên mang bộ dạng này ... Lê Triều Ương phải là một nhân vật tồn tại như một ngọn núi cao thật cao, không thể áp đảo, không thể xóa nhòa lại càng không có bất kỳ thứ tình cảm yếu ớt nào — mẹ hắn là Chiến quý hoàn mỹ nhất từ trước đến giờ.

Nếu Lê Triều Ương vẫn là một người mạnh nhất như vậy thì hắn không cần tương trợ cũng không cần giải thích gì cả, bởi vì bà ấy vốn không có tình cảm nên cũng không cần giải thích dài dòng. Giữa hai người bọn họ luôn luôn là như thế, chỉ cần một lời không hợp thì lập tức xông vào đánh nhau, ra tay không chút nương tình. Không ai muốn đập tan cái lệ thường này, bởi vì nếu không có nó nhất định hai người sẽ rất gượng gạo.

Hắn vốn định là, ít ra cũng phải tự mình đưa Tân Mi về hoàng lăng, rồi quay lại theo bà ấy về bộ tộc.

Nhưng đối phương lại tìm đúng khe hở này trong chớp mắt, xuống tay thành công với bà ấy.

Hắn nhớ đến ngày hôm đó trên đỉnh núi, giữa tuyết trắng bạt ngàn như hòa với ánh tà dương đỏ như máu, lần đầu tiên nhìn thấy biểu hiện thoáng qua trên khuôn mặt mẹ mình, không phải phẫn chấn cũng không phải vui mừng, mà là nhớ lại những chuyện cũ đã khắc sâu vào trái tim gần như trống rỗng của mình, bà ấy ngay cả hối hận vì những chuyện mình đã làm cũng không thể được sao?

Nếu như, nếu như bà ấy không bộc lộ nét mặt như thế thì hắn cũng không đồng ý trở về bộ tộc xử lý chuyện của Hồ tộc.

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp lại nhau mà không đánh nhau long trời lở đất, nhưng sau đó thì mẹ hắn không tỉnh lại nữa, đó cũng là lần cuối cùng.

Lục Thiên Kiêu nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi.

“Người đưa bà ấy về bộ tộc.” Hãn phân phó, “Đi ngay lập tức.”

Lệ Mẫn vẫn không thể tiếp nhận được chuyện này: “Thiếu gia, chẳng lẽ người vẫn quyết định ở lại đây, đánh trận cho tên hoàng đế ngu như lợn kia? Hay là vì Thiếu phu nhân?!”

Cây roi dài không một tiếng động vung ra, quất thẳng lên ngực y, Lệ Mẫn bay thẳng ra ngoài, xé rách tấm màn che cửa lều. Y hoảng sợ đứng lên, khóe miệng chảy đầy máu, nhưng không dám nói nửa lời.

“Lệ Mẫn, thứ nhất, người không có tư cách chất vấn ta như vậy.” Lục Thiên Kiêu thu cây roi dài lại, sắc mặt lạnh lùng nhìn y từ trên cao xuống, “Thứ hai, nếu người dám dùng khẩu khí đối địch với Tân Mi như vậy một lần nữa, ta nhất định sẽ giết người.”

Lệ Mẫn hoảng sợ nhìn đôi mắt hãn, con mắt màu đen bây giờ đang từ từ biến thành màu đỏ, một màu đỏ như máu, bên trong tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

Y theo bản năng quỳ xuống, tỏ vẻ thần phục.

“Đưa bà ấy trở về, ta sẽ nhanh chóng trở về ngay.”

Lúc Lục Thiên Kiêu trở lại lều tướng quân, Tân Mi đã tỉnh giấc, ôm chăn mền trợn tròn mắt đến phát ngốc, nghe thấy tiếng bước chân của hãn, nàng vội vàng quay đầu lại, trách móc: “Lục Thiên Kiêu! Hơn nửa đêm rồi, chàng còn chơi trò gì mà bỏ đi mất tích như vậy!”

Hãn phúi phúi mấy bông tuyết trên người, cả người mang theo hơi lạnh ngòi xuống bên giường, vuốt ve mái tóc nàng: “Ta không ở bên cạnh, em ngủ không ngon giấc sao?”

Tân Mi trợn trắng mắt lên: “Em bị đói nên mới tỉnh giấc! Quần áo thì bị chàng xé nát rồi, nên không thể nào xuống giường hâm nóng thức ăn được!”

Hắn cười cười: “Ta sẽ hâm nóng lại, em ngủ tiếp đi.”

Bữa cơm ngày mùng một tháng giêng này, quả thực là vô cùng gian nan. Lúc Lục Thiên Kiều hâm nóng thức ăn trong hộp xong rồi bưng lên, chuẩn bị chén đũa đầy đủ, chính thức ngồi vào bàn ăn thì trời cũng sắp sáng.

Tân Mi cuộn tròn người trong chăn, nhắm mắt thì thào yếu ớt: “Ngon không?”

Nàng đói đến mức choáng đầu hoa mắt, cảm giác như nhìn thấy người mẹ đã mất nhiều năm của mình đang đứng trong bóng đêm thăm thẳm vẫy vẫy tay với mình.

Lục Thiên Kiều đặt thức ăn trên ngăn tủ ở đầu giường, múc một miếng thịt gà lên: “Há miếng nào.”

Quần áo của nàng bị xé rách tung toé, từ bên trong ra đến bên ngoài. Không có quần áo mặc, đành phải nằm yên trên giường, bỗng chốc hưởng thụ cảm giác được tướng quân đại nhân tự tay hầu hạ.

Một muống cải trắng, một muống canh cá, một muống thịt gà — Tân Mi vừa nhai một vừa mơ hồ hỏi hắn: “Đậu hủ đâu?”

Lục Thiên Kiều khó xử nhìn nhìn chén đậu hủ không còn hình dạng gì nữa, nó đã nát bầy ra rồi, trải qua lặn lội đường xa, lại rơi xuống vách núi cheo leo, rồi bị nấu đi nấu lại, rốt cục nó đã biến thành đậu nát trong tay hắn.

“Ôi, sao lại bẽ nát như vậy...” Tân Mi vô cùng thương tiếc.

Vẻ mặt hắn rất nghiêm túc: “Không sao cả, ta sẽ ăn hết.”

Nàng quán chẩn mền đứng dậy, thò đũa bới qua bới lại trong bát, rốt cục cũng nhanh tay lẹ mắt kẹp lên một miếng đậu hủ nhìn như là cái đầu, mặt

mày hơn hờ đưa đến bên miệng hắn: “Đầu vẫn còn ở đây, chàng mau ăn đi!”

... Vì sao cảnh tượng như này luôn lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy? Lục Thiên Kiêu đỡ dẫn nuốt miếng đầu đậu hủ xuống, đậu hủ của nàng, vĩnh viễn khiến hắn mất hồn như thế.

“Lục Thiên Kiêu, chàng vẫn phải trở về bộ tộc Chiến quỷ sao?”

Lúc đang ăn cơm rất vui vẻ, thoải mái, nàng đột nhiên thuận miệng hỏi một câu.

Hắn dừng động tác dứt cơm cho nàng, một lát sau mới nhỏ giọng đáp: “Ừ... Có chút chuyện cần phải giải quyết triệt để. Vì quá nguy hiểm, cho nên không thể mang em đi theo được.”

“Vậy khi nào chàng đi?”

“... Ngày mai ta sẽ đi.”

“Vậy là sáng sớm sao? Sáng sớm phải đi rồi?”

“Ừ.”

Một bàn tay ấm áp mà mềm mại bỗng nhiên chạm lên khuôn mặt Lục Thiên Kiêu, hắn nhìn nàng khẽ mỉm cười: “Sao thế? No rồi sao?”

Tân Mi nhìn hắn chăm chăm một hồi lâu, cánh tay siết chặt lại, vòng qua cần cổ của hắn, chân mền quần trước ngực nàng liền trượt xuống. Ôi... Cảnh xuân mơn mớn đột nhiên hiện ra trước mắt. Lục Thiên Kiêu chợt cảm thấy cánh tay đang bưng bát cơm của mình cứng ngắc lại.

“Chàng sao thế? Hình như là không vui vẻ lắm.” Nàng nhòai người tới, nhỏ giọng hỏi.

Có lúc nàng khiến hãn ngạc nhiên hết sức.

Hãn túm lấy cái chăn kéo cao lên, quấn chặt nàng lại, coi cảnh xuân mơn mớn kia là chuyện nhỏ, bị cảm lạnh mới là vấn đề lớn à nha.

“Chỉ là luyện tiếc không nỡ bỏ lại em.” Hãn nói.

Tân Mi kinh ngạc há hốc miệng, đột nhiên đưa tay sờ sờ hãn trán, rồi lại quay đầu nhìn thử sắc trời bên ngoài, thì thào bên tai hãn: “Không phải bị sốt ... Mặt trời cũng không mọc từ hướng tây...”

“...”

Khó khăn lắm mới mở được cũi lòng, nói thẳng ra những lời chân thành lại ngọt ngào đến vậy, tại sao nàng lại phản ứng thế chứ?

“Nhân lúc trời còn chưa sáng, chàng mau ăn cơm đi, em lấy thư tất cả mọi người viết đọc cho chàng nghe nhé.”

Tân Mi vỗ vỗ vai hãn, xoay người lại lục lọi loạn xạ trên đầu giường hết nửa ngày, khó khăn lắm mới tìm được bức thư nhắn nhúm như rau khô, ngồi quần chần lại bắt đầu đọc: “Tư Lan nói, tướng quân, thuộc hạ thực xin lỗi ngài! Thuộc hạ dám nghi ngờ ngài! Thuộc hạ đúng là tội đáng muôn chết! Không! Vạn lần chết cũng không thể bù đắp tội ác ngật trời thuộc hạ đã phạm phải với tướng quân...”

Phía sau còn viết một tràng dài, nhiều yêu quái như vậy mà lời của y chiếm gần hết, chiếm hơn nửa tờ giấy. Tư Lan gần đây càng ngày càng có hơi hướm trở thành người thừa kế chân truyền của Triệu quan nhân.

Tân Mi đọc tiếp: “Triệu quan nhân nói, tướng quân ngài mau trở về đi, một mình ta ở hoàng lăng thực sự không gánh nổi trách nhiệm này.”

Lão suốt ngày hết ăn lại nằm, không có chuyện gì làm thì lại viết kịch bản tình yêu trai gái sướt mướt sến súa, cuối cùng là có trách nhiệm gì phải gánh đây?

“Ánh Liên tỷ tỷ nói: Ta ở trong hoàng lăng, quân lại ngoài hoàng lăng, ngày đêm nhớ quân không gặp quân, chỉ thấy nước mắt rơi ngàn hàng.”

[chữ quân ở đây vừa có ý gọi là ‘huynh’, lại vừa có ý chỉ quân chủ (chủ nhân), lại vừa có ý chỉ phu quân (chồng)]

Mấy câu thơ này chẳng gieo vần gì cả ...

Đào Quả Quả và em trai của y không viết gì, chỉ lăn dấu tay trên giấy, ngón tay mũm mĩm của em trai y chọt sáng lên trong bóng tối lờ mờ, dùng ngón tay sờ lên, trên dấu tay lập tức hiện ra một dòng tâm nguyện được phong ấn, dòng chữ loang loáng: [Thiên Kiêu đại ca! Nhớ mang đồ ăn ngon về nhé!]

Bọn họ chỉ nhớ mỗi chuyện ăn uống thôi à.

... Lúc đọc xong bức thư dài dằng dặc thì trời đã sáng. Tân Mi gấp bức thư lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy vẻ mặt hiểm khi dụ dằng của Lục Thiên Kiêu dường như trở nên bàng hoàng, sửng sờ.

“Tất cả mọi người đều chờ chàng trở về.” Nàng ôm lấy khuôn mặt hắn, khẽ vuốt ve mấy cái, rồi nghiêm trang nói, “Lục Thiên Kiêu, chàng nhớ phải về nhà thường xuyên.”

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cuộc Sum Hạp Sau Bốn Năm (I)

Đám tiểu yêu quái trong hoàng lăng chẳng hề cảm giác được nguy cơ đang kéo tới, cả đám dắt díu nhau trốn trong hầm mộ trong lòng đất mấy ngày, vừa phải chịu đựng bầu không khí ngột ngạt lại cộng thêm hiểm họa trong dự đoán chẳng thấy đâu, thế là cả đám lại kéo nhau trời lên mặt đất, tiếp tục nhao nhao, ầm ĩ, cãi nhau ỏm tỏi cả ngày.

Lúc Tân Mi trở lại hoàng lăng, đã gần hoàng hôn, từ xa xa nhìn thấy khói bếp cuộn lên cao từ gian bếp, có lẽ là Tư Lan đang làm bánh bao bánh ngọt cho mọi người, loáng thoáng giọng cười đùa lanh lảnh của Đào Quả Quả và em trai, và đương nhiên không thể thiếu tiếng rống giận dữ của Triệu quan nhân — bất luận bên ngoài náo loạn đến long trời lở đất như thế nào thì bên trong hoàng lăng vẫn hỗn loạn y như cũ.

“Lục Thiên Kiều, chàng muốn qua đó nhìn một chút không?”

Tân Mi quay đầu lại nhìn, cười tít mắt hỏi hẩn.

Vị tướng quân đại nhân này thường ngày làm chuyện gì cũng cực kỳ dứt khoát, nhưng vừa gặp nàng thì thay đổi không ngờ, cứ dính chặt lấy nàng, khi bắt đầu thì nói là đưa nàng đến vách đá, đi đến đó thì ôm nàng lên Liệt Vân Hoa, nói là đưa tiếp năm dặm đường nữa. Sau đó thì năm dặm rồi lại năm dặm nữa, cuối cùng biến thành đích thân hẩn đưa nàng trở về hoàng lăng.

Lục Thiên Kiều lắc đầu: “Không cần đâu. Em đi đi, ta đã thấy hết rồi.”

Gặp lại nhau đương nhiên rất vui mừng, nhưng tính lại thời gian thì chỉ sợ sẽ không kịp.

Tân Mi đưa Thu Nguyệt vào lá bùa, vừa bước xuống sườn dốc được vài bước thì quay đầu lại, Lục Thiên Kiêu vẫn lẳng lặng đứng trên sườn núi, ánh hoàng hôn bao trùm khắp thân người hấn.

Nàng vẫy vẫy tay, cao giọng kêu lên: “Tháng sau chàng trở về, em sẽ làm đệ hủ tướng quân cho chàng!”

Hấn khẽ gật đầu, ngược mắt nhìn nàng chạy nhanh như thỏ xuống triền núi, vọt nhanh như chớp vào hoàng lãng, không lâu sau, lập tức vang lên tiếng kêu kinh hãi của Tư Lan, tiếng gào rống của Triệu quan nhân, cuối cùng biến thành tiếng cười không ngớt, lan rộng trong làn khói bếp mờ ảo.

Đệ hủ tướng quân ... Hấn cúi đầu, không kìm chế được, khóe môi khẽ cong lên, kéo Liệt Vân Hoa quay trở về con đường cũ, lại nhìn thấy nó cũng có vẻ rất lưu luyến không muốn bước đi, liền nhỏ giọng hỏi: “... Người không nỡ xa Thu Nguyệt à?”

Nhắc tới mới nói, từ khi Liệt Vân Hoa biến thành tín vật trao đổi tình yêu đưa qua tay Tân Mi thì sau đó tính tình của nó thay đổi quay ngoắt 180 độ. Trước kia lúc nào cũng tự cao tự đại vì dòng máu cao quý đang chảy cuồn cuộn trong người, ngoại trừ hấn thì lúc nào cũng xa cách với xung quanh, nói đến Thu Nguyệt thì trong mắt nó, Thu Nguyệt chính là một con bò nông vừa xấu xí vừa lôi thôi lại vô dụng. Không biết Tân Mi đã làm cho nó bị kích động như thế nào mà sau khi nàng được gả tới đây, nó dính như keo như sơn với Thu Nguyệt, cả ngày tia ánh mắt sùng bái lẫn cung kính nhìn đối phương, chỉ hận đối phương không phải là ngựa, nếu không để lấy lòng đối phương bảo nó hôn mê chắc nó cũng làm luôn. (*)

* Còn có nghĩa là vượt mê ngựa, ý chỉ sự nịnh nọt thái quá.

“Tháng sau sẽ còn gặp lại mà.”

Lục Thiên Kiêu vỗ vỗ đầu Liệt Vân Hoa đầy thương cảm, nhảy một bước vọt lên lưng nó, một người một ngựa lặng yên biến mất bên ngoài Vân Vụ trận.

Ngày dần trôi qua đêm lại tới, vạn vật chìm trong bóng đêm tĩnh mịch, những trận gió lớn thổi những đám mây đen bay tới, che khuất mặt trăng, chưa đầy một khắc sau những bông tuyết trắng xóa, li ti đã bắt đầu rơi xuống. Bông tuyết bay vào cửa kính xe vốn bền chắc không một kẽ hở, hơi lạnh xộc thẳng vào khiến Tân Hùng hắt xì hơi mấy cái liền, ông nhin không nổi nhìn qua người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi đối diện mang nét trẻ trung giả tạo hỏi: “Này cậu... Còn chưa đến phủ của con rể ta sao?”

Hai ngày trước, người thanh niên trẻ tuổi ăn nói lỗ mãng này đột nhiên đưa tới mấy hộp bánh bao, bánh ngọt, nói là của Tân Mi gửi cho ông. Cũng trùng hợp ngay lúc bước qua năm mới, trong Tân Tà Trang cũng chẳng có chuyện gấp gì, các đồ đệ cũng dần dần tự đảm đương được mọi chuyện, Tân Hùng liền nghĩ đến chuyện đi thăm con gái rệu của mình. Người thanh niên trẻ tuổi này lại nói mình là thuộc hạ của Lục Thiên Kiêu, có thể dẫn đường giúp ông, thế là cả hai hẹn gặp nhau vào ngày hôm sau ở cổng Tân Tà Trang, vừa mới ra khỏi cổng ông đã bị chặn động bởi chiếc xe kéo màu vàng lộng lẫy, xa hoa của y.

Dùng chim thiên đường để kéo xe, đúng là phung phí của trời mà! Người mắc bệnh nghề nghiệp như Tân Hùng cảm thấy đau lòng ngàn vạn lần đối với hành vi này.

Tên đại sư ngồi cạnh cửa sổ, bàn tay trái mang bao tay tơ lụa màu đen thường hay vuốt ve cánh tay phải, nhưng mà cánh tay này hơi kỳ lạ, cứng đơ cứng ngắc như khúc gỗ, chẳng thấy cử động gì cả. Y nhìn Tân Hùng cười thân thiết: “Ông chủ Tân đừng gấp, sẽ tới ngay thôi mà.”

Chiếc xe kéo từ từ đáp xuống, cuối cùng dừng trong một vùng sương mù dày đặc phủ đầy tuyết trắng bên trong. Tên đại sư có lòng tốt chỉ sang một

hướng khác : “Ông chủ Tân cứ đi vào bên trong đi, có lẽ ông chỉ cần đi một đoạn thì con gái cưng của ông sẽ phát hiện ra thôi.”

Tân Hùng mờ mịt nhìn ra khoảng không tối đen, rét đậm ở bên ngoài rồi lại quay đầu nhìn y hỏi: “Người, người không đưa ta vào trong à?”

Dẫu sao ông cũng là người đứng đầu một trang, nên đương nhiên có thể nhìn ra màn sương mù dày đặc trước mắt rõ ràng là có bố trí trận pháp, chứ không phải là sương mù tự nhiên. Nếu không có người dẫn đường thì ông có vào đó 8 năm , 10 năm cũng không tìm thấy đường ra.

Tên đại sư nhẹ nhàng kéo ông xuống xe, nhưng rất lễ phép đẩy ông vào, vừa đẩy vừa cười cười nói: “Tại hạ rất muốn đưa ông chủ Tân vào đó nhưng không được, thứ nhất là vì tại hạ không phá được Vân Vụ trận, thứ hai ... Nếu ngài không đi ngay thì sẽ gặp nguy hiểm.”

Nguy hiểm?

Tân Hùng chưa kịp hỏi đã nghe một tiếng “Ầm” thật lớn, chiếc xe kéo nằm ở phía sau vài bước bị người nào đó đánh tan nát thành từng mảnh. Tân Hùng hoảng sợ há hốc miệng, chợt cảm thấy cánh tay của mình bị ai đó kéo mạnh, sau đó cả người bay thẳng vào bên trong màn sương mù dày đặc như cưỡi mây lướt gió, lại nghe thấy giọng của con rể yêu dấu vang lên bên tai: “Đi vào trước!”

Hai chân ông bất giác chạm xuống mặt đất, nhào về phía trước mấy bước theo quán tính, đến lúc đứng vững vàng, ngoái đầu lại nhìn thì chỉ thấy ngoài màn sương mù dày đặc, mờ mịt thì không thấy một bóng người!

Tên đại sư vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản, nhìn chiếc xe kéo tan tành xác pháo khẽ nói: “Đúng là bản lĩnh cao cường...”

Trên chiếc xe kéo có đặt phép thuật của Hồ tộc, nước lửa không thể xâm phạm, đao thương cũng chẳng chém tới, trên đời này người có thể cắt qua

chiếc xe này, rồi đập nó tan tành xác pháo như vậy chỉ có bộ tộc Chiến quý.

Sau đó, bên cạnh chợt có tiếng ngựa hí vang, một con ngựa uy phong lẫm liệt, cả người đỏ rực như lửa ngựa gió phóng tới, đánh thẳng về phía mấy con chim thiên đường đang vỗ cánh tán loạn kia, những tia sáng màu đỏ rực rờ phát sáng lan ra đến tận chân trời, có lẽ là không thể quay về ngay được.

Tên đại sư cười khổ hỏi: “Người biết ta nhất định sẽ tới nên canh ở ngoài hoàng lăng đợi ta?”

Không có người trả lời câu hỏi của y, cây roi dài màu đen múa lượn trong màn sương mù dày đặc lại phủ đầy tuyết trắng phóng tới trước mặt mà không hề nhìn thấy bóng dáng người nào. Tên đại sư nhắm mắt lại, bàn tay giấu trong ống tay áo dài, ngã phịch xuống ngồi xếp bằng trên mặt đất, một quầng sáng vàng bao bọc quanh người y, cây roi dài cũng quấn lấy thân thể y, nhưng kéo không nhúc nhích, nhắc cũng không lên, chỉ có thể quấn chặt từng vòng trói kín từ đầu đến chân.

Sắc mặt tên đại sư tái nhợt, miễn cưỡng cười nói: “Tướng quân, ta có lòng tốt đưa cha vợ của người tới đây, còn đưa vào hoàng lăng nữa.”

Rõ ràng là ta có ý tốt đưa con tin về mà.

Vẫn không hề có câu trả lời như trước, cây roi dài tiếp tục siết chặt hơn nữa, chặt đến nỗi ngay cả đá tảng cũng có thể bị bóp nát.

Vẻ mặt tên đại sư dỏm hơi đau khổ.

Y ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt thâm sâu của tên chiến quý đối diện, hình như nói một câu gì đó, ngay sau đó, quầng sáng vàng bao trùm khắp người y mở tung ra, cây roi dài rung lên, cả người y giống như miếng đậu hũ, bị xoắn lại vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, rơi ào ào trong đồng tuyết, khắp nơi là máu tươi tràn ngập.

Một lúc lâu sau, Lục Thiên Kiêu đi từ trong rừng ra, đến gần thi thể không còn hình hài nguyên vẹn kia, ngồi xuống nhìn ra ngoài một hồi, bỗng nghiêng đầu nhìn về phía Vân Vụ trận lắng tai nghe một hồi, rồi kiên quyết đứng dậy, biến vào trận thể trong nháy mắt.

Lúc đó, Tân Hùng đang bị vây khốn trong Vân Vụ trận, luống cuống tay chân, chửi ầm lên, vốn mang theo niềm vui chan chứa đến thăm con gái cưng và con rể quý, bây giờ chẳng gặp được đứa nào lại còn bị vây trong cái chốn tối tăm, ma quỷ này chịu đói, chịu rét.

Ông gào lên: “Tên nhóc con thối tha kia, ta biết ngay người không phải là thứ tốt lành gì rồi mà! Dùng chim thiên đường kéo xe là loại người khốn nạn nhất!”

Đang lúc chửi mắng vô cùng hăng say, chợt thấy cánh tay bị ai đó giữ chặt, Tân Hùng hét lên một tiếng muốn bể cổ họng, chỉ thấy cả người bắt đầu bay bổng trên mây, tuyết trắng và sương mù đập thẳng vào mặt, phía trước chỉ thấy cảnh tượng mờ mịt. Nhưng chỉ trong chốc lát, phía trước trở nên hết sức rõ ràng, một con đường rộng thênh thang phủ đầy tuyết trắng xuất hiện ngay trước mắt.

“Đi thẳng về phía trước.”

Người kéo ông đi nhỏ giọng dặn dò, giọng nói kia nghe thế nào cũng giống hệt giọng con rể yêu dấu của ông.

Tân Hùng vui mừng như điên xoay người lại nhưng thấy bên cạnh trống trơn, chỉ có những bông tuyết bay bay xoay tròn trong gió, giọng nói giống hệt con rể ông đã biến mất.

Đêm dài mênh mông, tuyết càng rơi xuống càng lớn, nhanh chóng vùi lấp thi thể tan nát của tên đại sư dỏm. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, chợt có tiếng bước chân nhỏ vang lên trên tuyết, hai bóng người đen thui chạy thẳng về phía thi thể của tên đại sư. Lúc nhìn thấy thi thể nát bấy,

thê thảm không còn hình dạng, xung quanh máu tươi văng tung tóe đầy đất, ai cũng khiếp sợ, không dám ngồi xuống khám nghiệm thử nữa, một người trong số họ nói: “Đại sư, tên đó đi rồi.”

Một lát sau, một giọng nói lỗ mãng khê vang lên, có phần hơi rụt rè :
“... Đi thật rồi sao?”

Hai người gật đầu thật mạnh.

Thi thể bị vùi lấp trong đồng tuyết bỗng nhiên khê động dậy, sau đó chỉ nghe một tiếng “rắc”, sau đó tảng đá lớn bị đánh tan nát thành mảnh vụn, bên dưới tảng đá là cái hang do tên đại sư dòm đào, y đang ngồi trong hang thở ngắn than dài: “Suýt chút nữa thì chết thật rồi ... May mắn là hồ ly biết đào hang...”

Thực vui mừng vì y là hồ ly, không phải thỏ trắng hay sói xám, nếu không thì hôm nay cái mạng nhỏ của y chắc chắn tiêu tùng ở đây.

“Lệ Triều Ương còn bị ngài phong ấn, ngài còn sợ gì tên tướng quân kia chứ? Hẳn vẫn chưa thành Chiến quý hoàn mỹ nữa kia mà?”

Trong lòng tên đại sư dòm vẫn đầy sợ hãi lắc đầu: “Lệ Triều Ương là do bị ta đánh lén nên không đề phòng, đòn sát thủ chỉ có thể dùng một lần. Nếu dùng lần thứ hai mà người đó có chuẩn bị, thì sẽ không linh nghiệm.”

Tên tướng quân này nhìn có vẻ đầu gỗ gốc nghếch, không ngờ hẳn lại nhạy bén đến thế, đoán được cách y đối phó với Lệ Triều Ương, lần này tấn công y không hề thò mặt ra, trốn tránh trong rừng, chỉ phóng cây roi dài ra, y có thể dùng thuật pháp trên cao dưới thấp, chỗ nào trên người cũng được nhưng không nhìn thấy người thì y cũng bó tay chịu thua.

“Tiếp theo nên xử lý thế nào? Nghe các trưởng lão trong tộc nói là quyết định tiếp tục dùng phương pháp ám sát này đối phó bộ tộc Chiến quý. Ngài sẽ trở về lĩnh mệnh sao?”

Tên đại sư dóm giễu cợt: “Ám sát chỉ có thể dùng một lần, dùng lại lần thứ hai thì đúng là đần độn. Ta không đi.”

“Vậy ngài sẽ làm sao? Sau này cũng không thể xuất hiện trước mặt bộ tộc Chiến quý, nếu không sẽ bị truy giết đến cùng? Tự nhiên ngài trở thành bà tám nhiều chuyện đưa người đến hoang lãng làm gì?”

Y ngẫm nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời u ám, tối tăm, bỗng nhiên khẽ cười: “Không đưa tới đây, thì sao có thể đơn độc gặp mặt chiến quý tướng quân được chứ ... Chúng ta nên đi về phía nam — Các trưởng lão trong tộc sớm muộn gì cũng sẽ bị ép dời bộ tộc tới đó. Ta đi trước kiểm chỗ an cư lập nghiệp cho chắc.”

“... Ngài quyết định bỏ chạy trốn chết, thoát thân trước?”

“Bỏ chạy trốn chết cái gì, khó nghe quá đi, ta là người mang trái tim nóng bỏng, yêu thích hòa bình, căm ghét chiến tranh. Lần này khiêu khích bộ tộc Chiến quý, đương nhiên không có kết quả tốt, ta đi trước để chờ các trưởng lão bị đánh cho tè ra quần, trở về khóc lóc, kể lể mọi âm ức với ta, nhân đó cũng bội phục tài năng tiên đoán của ta nữa chứ.”

Mặc cho y khuyên giải rất nhiều lần, các trưởng lão cũng đều bỏ ngoài tai, buộc y phải đối phó với Lệ Triều Ương. Y cũng đành nghe lời đối phó. Theo lý thuyết, người bình thường trúng phải lời nguyền pháp thuật của y đều phải chết, nhưng Chiến quý hoàn mỹ có thực sự chết hay không, hành vi này có chọc giận bộ tộc Chiến quý rước lấy đại họa sát tộc hay không thì y cũng chẳng buồn bận tâm nữa.

“... Ngài thực sự muốn bỏ chạy trốn chết, thoát thân trước chứ còn gì nữa?”

“Các người xem ta là loại người đó sao?”

Tên đại sư dõm phóng lên từ cái hang kia, hiên ngang lẫm liệt võ võ y phục, không nói thêm lời nào cất bước bỏ chạy ngay —

Đúng là chạy trốn chết chứ còn sao nữa.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cuộc Sum Hạp Sau Bốn Năm (Ii)

Khoảng cách xa xôi nhất trên đời này không phải là sự sống và cái chết, mà là ta luôn ở bên cạnh nàng, nhưng nàng lại không hề biết ta yêu nàng tha thiết...

Mi Sơn quân không thể nhớ nổi mình đã lặp đi lặp lại hết bao nhiêu lần câu thơ vô cùng trí tuệ, uyên thâm trong quyển sách kia, lúc đọc được những câu này y chỉ cảm thấy trái tim mình bị đâm lủng một lỗ, nước mắt trào ra tuôn rào rào ướt nhẹp cả vạt áo.

Lần trước nhờ một câu nói mới khiến cảm xúc y bị kích động mạnh mẽ, y vội phóng tới hoàng lăng, mơ mộng cùng bỏ trốn với người con gái mình yêu thương, nhưng thật không ngờ y lại bỏ lỡ cơ hội một lần nữa, y đã mất dũng khí triệt để, ngay cả các loại chuyện bà tám mới toanh Mi Sơn cũng không thèm quan tâm tới nữa, suốt ngày chỉ nằm bẹp ở Mi Sơn cư vừa khóc lóc vừa uống rượu say sưa, cứ sống mơ mơ màng màng trong hơi men như thế.

Vào đúng hôm ấy, Phó Cửu Vân và Chân Hồng Sinh cùng đến thăm y, tên linh quỷ canh cửa dẫn hai người đi đến bên bờ Liên Hoa Trì (ao sen), y dùng vẻ mặt khinh bỉ chỉ chỉ vào một người đàn ông với dáng vẻ lôi thôi, lếch thếch đang bị một lớp băng mỏng đóng kín khắp người nằm bẹp dí trong ao, nói: “Ngài ấy đã tự mình rúc vào trong ao đông cứng lại bốn năm ngày nay rồi, hai vị tạm thời cứ chiêm ngưỡng ngài ấy đi.”

Chân Hồng Sinh bật mồm cười, Phó Cửu Vân bẻ một nhánh cây, ngồi chồm hổm bên bờ ao, vừa cầm cây chọc chọc vào lỗ mũi kẻ đang nằm trong

hồ, vừa tỏ vẻ ngạc nhiên: “Đúng là cứng ngắt rồi.”

“Rắc”, tầng băng mỏng vỡ ra, Mi Sơn quân đầu bù tóc rối chộp lấy nhánh cây, yếu ớt rũ rượi: “Đừng có quan tâm đến ta.... Ta muốn Tiểu Mi... Tiểu Mi....”

“Tiểu Mi?” Phó Cửu Vân nhớ mang máng mình đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra.

“Chính là cô bé ở Tân Tà Trang đấy.” Chân Hồng Sinh tốt bụng giải thích cho y.

“À, là người đẹp bé nhỏ kia à?” Phó Cửu Vân giật mình tỉnh ngộ, giờ ngón tay cái lên với Mi Sơn, “Người cũng có mắt nhìn chuẩn một chút đấy, chần chẫn cô ấy vô cùng xinh đẹp. Nếu đã thích, sao lại không theo đuổi?”

Câu hỏi này chọc trúng chỗ đau thâm kín trong tim Mi Sơn quân, y nấc lên một tiếng nghẹn ngào đau đớn, lặn thẳng xuống đáy ao, một chuỗi bọt bong bóng nổi lên.

Chân Hồng Sinh tiếp tục làm người tốt mà giải thích: “Con bé đã lấy chồng rồi ... được gả cho một tên chiến quý.”

Phó Cửu Vân cười hiểu ý, thò một tay vào trong tay áo, hướng về bóng dáng suy sụp, yếu đuối lặn mất tăm ở dưới ao, nói: “Mi Sơn, người lên đây, ta đưa cho người cái này hay lắm.”

Mi Sơn quân chỉ thò mỗi khuôn mặt ra khỏi mặt nước, dùng một cặp mắt không có chút thần thái nào giống y như mắt cá chết lanh đạm nhìn y.

Y lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy mềm mại, mở nó ra, đưa đến trước mắt của Mi Sơn quân...

Cặp mắt cá chết trong chốc lát lại phóng ra luồng ánh sáng làm người ta hoảng sợ!

“Tiểu Mi!”

Đột nhiên Mi Sơn chạy bổ nhào tới, kết quả là y bị trượt chân vì lớp bùn dưới đáy ao, ngã chổng vó, nằm sóng soài như con chó to xác.

Trên tờ giấy rõ ràng vẽ một cô gái vô cùng xinh đẹp, hoạt bát, sống động, hai lúm đồng tiền ngây thơ đáng yêu, không chút tà ác, cặp mắt sáng rực tràn đầy vẻ tự tin, dáng người thon thả, dung mạo của nàng rất đoan trang, quả nhiên là phiên bản Tân Mi lúc mười tám, mười chín tuổi!

Phó Cửu Vân dùng ánh mắt thương hại nhìn y, giọng nói dịu dàng đến nỗi da gà: “Mi Sơn, là một người bạn, điều ta có thể giúp người, cũng chỉ có ... nhìn vật nhớ người mà thôi. Bức họa chân dung này ta tặng cho người vậy.”

Mi Sơn quân nhảy vội ra khỏi Liên Hoa Trì, Chân Hồng Sinh phát tay áo lên một cái, trong khoảnh khắc những miếng băng mỏng và nước ao sinh trên khắp người Mi Sơn quân hoàn toàn biến mất, y vừa lăn lông lốc vừa bò tới cướp lấy bức chân dung của nàng, y hận không thể xé rách lồng ngực ra nhét bức tranh này vào trong tim mình.

“Cứ để hẳn nhìn vật mà nhớ người đi, này lão hồ ly, chúng ta đi uống rượu. Lần này ta có đem theo một xe rượu ngon, loại rượu này có tên là “Túy sinh mộng tử” (*).

* Túy sinh mộng tử: Say trong giấc mộng.

Phó Cửu Vân phe phẩy hai ống tay áo, phong thái phóng khoáng, cười hề hề dẫn theo Chân Hồng Sinh bước vào trong phòng ngồi uống rượu. Mi Sơn quân gấp gáp tới mức hét to lên: “Chờ đã! Ta cũng muốn! Phó Cửu Vân! Hồ ly chết tiệt! Các người không được độc chiếm một mình!”

Chân Hồng Sinh chỉ cười cười: “Người không đi nhớ nhưng Tiểu Mi nữa sao?”

Mi Sơn quân xếp bức tranh vẽ Tân Mi lại thật cẩn thận, y cất nó vào trong ngực áo nơi gần tim nhất: “Có cái này cũng coi như được an ủi.”

Dù sao như thế này vẫn tốt hơn so với suốt ngày cứ nhìn không khí xung quanh tưởng tượng mà ngẩn người.

Ba người bọn họ ngày thường hiếm khi nào có thể cùng tụ lại một chỗ ngồi uống rượu, Phó Cửu Vân chở tới một xe đầy rượu Túy sinh mộng tử, chỉ trong một buổi sáng mà bị cả ba uống sạch chỉ còn vài hũ .

Trong lúc ba người đang trò chuyện, ngoài cửa chợt có linh quỷ hoảng loạn, lúng ta lúng túng chạy vào, kêu to: “Chủ nhân ơi! Tướng quân chiến quỷ kia lại...”

Mi Sơn quân đánh rớt chén rượu nghe “xoảng” một tiếng, ngay tức khắc y chui tọt xuống gầm bàn, cố sống cố chết bám chặt lấy chân bàn phía trong, dù chết cũng nhất quyết không bò ra.

Tên linh quỷ chạy đến bên cạnh y, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn y: “... Tướng quân chiến quỷ kia lại phái người đưa một lá thư tới đây.”

Mi Sơn quân quần áo chần chu chui ra khỏi gầm bàn, cười một cách lễ độ, đoan chính: “Ta chỉ đi nhặt lại chén rượu thôi.”

Linh quỷ vứt bức thư lại, “xí” một tiếng, khịt mũi bỏ đi.

Mi Sơn quân mặt đỏ tai hồng mở bức thư ra, lần này thứ Lục Thiên Kiều cần điều tra không phải là người, mà là mấy vị thảo dược rất hiếm có, thật vừa vặn y lại biết rõ chúng mọc ở nơi nào, Mi Sơn quân lập tức xách bút lên viết thư trả lời, rồi bảo linh quỷ chuyển thư đi.

Không biết Chân Hồng Sinh nghĩ đến điều gì, cười nói: “Nói đến tên tướng quân chiến quỷ kia, khoảng hai tháng trước ta có gặp hắn một lần, vẻ mặt hung thần ác sát, ta đoán đã xảy ra chuyện không hay. Ta từng xem qua mệnh số trên bàn tay của cô bé ở Tân Tà Trang kia, duyên phận của hai người đó sẽ đứt đoạn vào thời điểm biến kiếp của hắn đến, lúc đó ta còn tưởng rằng sau biến kiếp tướng quân chắc chắn sẽ giết chết cô bé kia, nhưng không ngờ được ... Quả nhiên, tầm nhìn của Ngọc Thanh Tiên nhân vẫn thật là độc đáo, mệnh số khắc phụ của cô bé này có thể khắc chế được mệnh số của tướng quân chiến quỷ, khiến cho hắn bây giờ một mắt thì đen một mắt thì đỏ, giống y như một con mèo lai.”

Mi Sơn quân chỉ nghe được mỗi một câu lão hồ tiên nói là ‘duyên phận sẽ bị đứt đoạn vào thời điểm biến kiếp’, trong lúc nhất thời y không kiềm chế nổi kích động, gắt gao túm chặt vạt áo lão: “Lời người nói là thật sao?! Hai người bọn họ sau này không còn duyên phận nữa.”

Chân Hồng Sinh đảo đảo con ngươi nhìn y: “Tuy nói là thế nhưng cũng không hẳn là thế ... Thứ được gọi là ý trời này chưa chắc đã có thể tin tưởng....”

“Người nói ngay cho ta, có thật sẽ không còn duyên phận nữa hay không!” Y rống to.

Chân Hồng Sinh khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, lúc đó ta xem chỉ tay số mệnh của con bé đúng là thế ... Mi Sơn, theo ta thấy con bé chưa chắc đã ghét bỏ gì người đâu, cái gì người cũng không nói cho con bé biết, cứ một mực rụt cổ vào ổ trốn tránh, tự mình khóc lóc, than thở, thì làm được gì chứ?”

“Người anh em tốt của ta!” Mi Sơn quân cảm động đến nước mắt lưng tròng, cố hết sức vỗ vỗ vai y, “Cảm ơn đệ đã cố vũ huynh! Huynh đi ngay đây!”

Phó Cửu Vân giương mắt lên, nhìn thấy Mi Sơn như một làn khói phóng thẳng ra cửa, cười lên lưng tiểu tiên hạc, khuôn mặt đỏ bừng bay đi, y không nén được quay đầu lại nhìn nhìn Chân Hồng Sinh, nháy nháy mắt mấy cái.

Chân Hồng Sinh cười hà hà, cầm lên hai vò rượu cuối cùng, mỗi người ôm một vò, nói: “Bớt được một người, rượu còn lại đủ để chia rồi.”

Phó Cửu Vân gật gật đầu, nở nụ cười rạng rỡ: “Con hồ ly nhà người... không phải loại tốt lành gì mà.”

Lúc sáng Lục Thiên Kiều cho người đưa một lá thư để ở ngoài Vân Vụ trận, nói ngày hai tháng ba sẽ quay về, ở lại hoàng lăng hai ngày rồi sẽ đi. Tân Mi tính toán ngày, ngày hai tháng ba chính là ngày mai, Tân Mi vội vàng viết một danh sách thật dài hết cả hai tờ giấy, nàng đưa cho Tư Lan danh sách, bảo hẳn ra ngoài mua về.

Tân Hùng vừa đánh một giấc no nê xong, liền nhìn thấy con gái rượu của mình bê một thùng nước lớn, xách theo một cái khăn lau, lại kẹp nách thêm một cây chổi lớn, chà chà bên này một cái, quét quét bên kia một đường, mặt mày rạng rỡ còn ngâm nga thêm một tiểu khúc nữa.

Cặp mắt ông nhất thời tỏa sáng rạng rỡ: “Con gái ngoan, con về quay về đây sao?”

Ông tới hoàng lăng chơi đã được một tháng, nơi này có phong cảnh đẹp, ngày ngày nhàn nhã, thong dong, mỗi ngày còn được chính tay con gái rượu làm các món cao lương mỹ vị mang tới cho mình, ở đây còn thoải mái hơn ở Tân Tà Trang không biết bao nhiêu lần mà kể, ông thậm chí còn không nghĩ đến việc về nhà. Chỉ có một điều tiếc nuối đó là con về không có ở nhà, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bản thân con về là tướng quân cần phải đánh rất nhiều trận đánh lớn, có câu nam nhi chí tại bốn phương, trong nhà ru rú chỉ

người già thôi. Rốt cuộc hẳn cũng sắp trở về, kẻ làm cha vợ tất nhiên rất vui mừng.

“Cha, cha cứ tìm nơi nào dạo chơi đi, con phải quét sạch, quét dọn sạch sẽ cái nhà này đã.”

Tân Mi tổng cha già ra khỏi cửa, ào một tiếng nàng đã hắt toàn bộ thùng nước ra lênh láng khắp nơi, rồi nàng dùng cây chổi lớn ra sức chà soàn soạt.

Tân Hùng vượt chùm râu mép bước ra ngoài, chưa đi được hai bước ông đã nhìn thấy Đào Quả Quả và em trai y đang vui đùa âm ỉ chạy tới đây, trên lưng em trai y là một cái cánh gà vàng óng ánh, vừa nhìn thấy ông nó lập tức thu cánh lại.

Ông đi ngang qua Liên Hoa trì, nửa người Ánh Liên cô nương biến thành hoa sen, vốn đang đuổi người vờn vai trong ao nước, ông vừa mới bước tới gần, nàng với dáng vẻ thật vô cùng tự nhiên ngõ người dựa vào bờ ao, còn bắt đầu vắt chéo chân lên nhau, giống như nửa cơ thể biến thành hoa sen kia chỉ là ảo giác.

Ông lại tiếp tục đi qua cái động nhỏ của Triệu quan nhân, lão ta đang đứng chờ dẫn trước cửa động ngửa mặt nhìn trời.... nghe đồn là đang chờ đợi để hứng linh cảm do thần linh phóng xuống, một đoạn đuôi chuột nhỏ xíu thò ra từ trong quần áo lão, giống y như một cây gậy chống trên mặt đất, lâu lâu lão lại vò vò đầu, móc móc mũi gì đó.

Lão thấy Tân Hùng bước tới, cái đuôi chuột đã biến mất trong nháy mắt, Triệu quan nhân vượt vượt y phục, hơi khom người hành lễ với ông: “Ông chủ Tân, chào ông!”

Tân Hùng mỉm cười đáp lễ, ông lại đi hết một đường, đi lên trên đài cao, nhàn rỗi thong dong châm một tẩu thuốc, hít một hơi, thật sảng khoái, an nhàn như thần tiên.

Vì con rể, đám người này giả dạng thành con người cũng cực khổ lắm, ông cũng ngại ngần không dám vạch trần. Yêu quái còn có tình hơn cả con người, vào thời này cũng không phải là thứ gì lạ lùng lắm.

Lúc Tư Lan quay trở về, ngoại trừ mang về một đồng bao lớn bao nhỏ chứa đồ, còn vác thêm được một người. Đó là một vị tiên nhân.

Tân Mi nghe thấy tiếng động, thò đầu từ trong nhà bếp ra nhìn xung quanh, nàng liền thấy Mi Sơn quân, thật hiếm khi y không có bộ dạng khóc lóc nước mắt, lắm nhấm than thở, hay nước mắt như mưa, ngược lại bộ dạng y lúc này thật điềm tĩnh tự tin, thậm chí mang theo chút hương vị của một cây mai già cỗi, dường như rất ngạo mạn nhìn khắp bốn phía, vẻ mặt thì đặc ý dạt dào.

“Mi Sơn đại nhân, ngài tới đây chơi à?” Tân Mi hiếu khách tiếp đón.

Mặt Mi Sơn rất vui vẻ, ngay tức khắc chạy đến gần nàng, mở miệng muốn nói chuyện, bỗng nhiên y quay đầu lại, ở đằng sau là một bầy tiểu yêu đang kéo lỗ tai thật dài muốn nghe ngóng bọn họ, lập tức bầy tiểu yêu chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

“Tiểu Mi, nàng đến đây, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Lần đầu tiên Mi Sơn quân to gan nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, y giống như đang bước trên mây, lòng bàn chân không chạm đất tùm tùm nàng đến gần vùng lãng mộ có phong cảnh xinh đẹp.

Hoa anh đào ở lãng mộ đã khê hé ra những nụ hoa phớt hồng, qua một thời gian ngắn nữa sẽ nở bung ra, một mùa xuân ấm áp lại sắp đến rồi.

Mi Sơn quân nhìn gương mặt trắng nõn, xinh đẹp rạng ngời của Tân Mi, lấp ba lấp bấp mở miệng: “Tiểu, tiểu Mi, ta... ta... ta... ta là tiên nhân, ta có thể sống rất lâu, rất lâu ... Do đó, ta cũng không quan tâm đến chuyện gả

cưới trên thế gian này... Cho nên, dù nàng... nàng... nàng đã có chồng rồi, ta... ta... ta cũng không sợ...”

Tân Mi mờ mịt nhìn y: “Mi Sơn đại nhân...”

Giọng nói của y nhỏ như vậy, còn lặp ba lặp bảy, dài dòng vãn tự, có thể nghe rõ được lời y thì chỉ có quý thôi.

“Nàng ... nàng ... nàng và tướng quân chiến quý đã ... đã không còn duyên phận nữa... Cho nên, cho nên...”

“Hử? Duyên phận gì chứ?”

Người không thể tiếp tục do dự và yếu đuối như vậy nữa Mi Sơn à! Đem tất cả tấm lòng của người, tình yêu của người, tất cả mọi thứ, thoải mái mà nói hết ra đi! Đúng, thích nàng không có gì là đáng xấu hổ cả! Không nói ra mà suốt ngày cứ nhung nhung nhớ nhớ, mơ mơ tưởng tưởng mới là đáng xấu hổ!

Nói ra, nói ra đi!

Tâm trạng Mi Sơn quân dâng trào cuồn cuộn, y chăm chú nhìn nàng, lớn tiếng hét lên: “Tiểu Mi! Ta... Ta... Ta... Ta thích nàng!”

... Sao, sao nàng lại không có phản ứng gì?

Y cố sức chỉnh đốn lại bản thân một chút, vì quá mức kích động mà ánh mắt hơi tán loạn, lúc này y mới phát hiện ra nàng đang trợn tròn mắt hết sức chăm chú nhìn thứ gì đó ở đằng sau y. Mi Sơn theo bản năng xoay người lại, y bắt gặp một đôi mắt một đen một đỏ không có chút biểu cảm nào đang nhìn lại y.

Răng rắc, loảng xoảng... hình như là âm thanh trái tim bé bỏng của y rớt thẳng từ trên trời cao vạn trượng xuống đất.

Đột nhiên Tân Mi nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy bổ nhào qua, đưng thẳng đầu vào trong lòng người nào đó, ra sức nói: “Sao hôm nay chàng lại về? Không phải chàng nói ngày mai mới trở về sao? Em vẫn chưa làm xong thức ăn mà! Em ...”

Lục Thiên Kiêu ôm nàng lên, vỗ nhẹ lên lưng nàng, thản nhiên liếc nhìn Mi Sơn quân mặt xám như tro tàn, nói: “... Hình như ta trở về rất đúng lúc.”

Cái nhìn đó, cái nhìn đó ... Y tuyệt đối không có đoán sai nữa đâu! Lần này tướng quân chắc chắn đã xem y như tình địch mà đối xử rồi! Tuyệt đối không sai được!

Tân Mi ôm đầu Lục Thiên Kiêu, ra sức hôn vài cái, lúc này nàng mới nhớ tới ở kế bên còn có một vị tiên nhân bà tám, nàng tùy tiện vẩy vẩy tay: “Mi Sơn đại nhân, hôm nay ở lại dùng cơm đi.”

Lục Thiên Kiêu từ trên cao liếc xuống y một cái, nói: “... Người không cần khách sáo đâu.”

... Y không muốn ăn cơm, cũng chẳng muốn nghĩ ngợi thêm gì nữa ... Y chỉ muốn biến thành tro bụi vĩnh viễn tan biến trong nỗi bi thương giữa trời đất mênh mông này...

... Khoảng cách xa xôi nhất trên đời này không phải là ta ở cạnh nàng, nhưng nàng lại không biết ta yêu nàng. Mà phải là... ta mang hết dũng khí thổ lộ ta yêu nàng, nhưng nàng và tình địch của ta lại bỏ ta, xem ta như không khí.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cuộc Sum Hạp Sau Bốn Năm (Iii)

Kết quả, ngày hôm đó Mi Sơn quân cũng không ở lại ăn cơm, y giống như một vai phụ không chút thu hút lò dò lặng lẽ lên sân khấu, cũng không biết y đã im hơi lặng tiếng đi mất khi nào mà chủ không biết, khách chẳng hay, chỉ khẽ phất phất tay áo, rồi mất tăm mất tích tự lúc nào.

Không có ai rảnh rỗi quan tâm y, Lục Thiên Kiều trở về sớm hơn một ngày, khiến cả hoàng lăng náo nhiệt đến long trời lở đất. Tân Mi tinh thần phấn chấn, làm một đồng đậu hủ tướng quân, đậu hủ Tân Mi, đậu hủ Tân Hùng, đậu hủ Triệu quan nhân vân vân và mây mây... khoảng chừng bảy, tám loại đậu hủ được điêu khắc thành hình người, chỉ trong phút chốc đã bay khắp trời, ai ai cũng nhanh tay lẹ mắt, xuống tay tàn độc, gắp đầu của mình bỏ vào chén của tướng quân.

Tân Hùng quá mức vui vẻ, lại uống rất nhiều rượu, ông bị Đào Quả Quả và em trai y cùng nhau vừa kéo vừa khiêng lê lét trên đất đưa về phòng dành cho khách. Hễ là yêu quái nào có mắt nhìn một chút, cũng lặng lẽ xin cáo lui, chừa lại một khoảng không gian vắng lặng cho vợ chồng son tâm sự, chỉ có duy nhất Triệu quan nhân ăn no xong, ợ ợ vài tiếng bước đến gần hai người, lão lấy ra từ trong ngực áo ra phần cuối của vở Oan duyên trời định không biết đã sửa hết mấy trăm lần, lão nhất quyết phải ngồi đó đọc cho vợ chồng hai người nghe hết.

“Tướng quân, cô nương, phỏng theo lần gặp lại gần đây nhất của hai người, lão đã đem phần sau của Oan duyên trời định sửa chữa tra chuốt lại một lần nữa. Sau khi Tiểu Mi đau khổ, nước mắt rơi như mưa rồi bỏ Thiên

Kiều tướng quân, nàng đã gặp được một vị đại sư có dòng máu thần tộc phong thái thanh nhã, duyên dáng. Đại sư vừa bắt gặp ánh mắt đầu tiên của nàng đã yêu nàng tha thiết, nhất kiến chung tình, từ đó sét đánh động trời lửa thiêu rụi đất, cục diện hoàn toàn không thể thu xếp được...”

“Bịch” một âm thanh giòn giã vang lên, cắt ngang cái giọng đang thao thao bất tuyệt của lão, Triệu quan nhân ngã bổ nhào xuống đất, bất tỉnh chuột sự.

Tân Mi cầm hung khí trong tay – đó là một cái thùng gỗ – nàng thuận tay vứt nó xuống đất, khẽ mỉm môi cười với Lục Thiên Kiêu này giờ vẫn ngồi im lặng: “Đi, chúng ta về phòng thôi.”

Từ rất sớm, bày tiểu yêu có chút tỉ mỉ đã chuẩn bị sẵn sàng nước nóng trong nhà tắm, Lục Thiên Kiêu ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn nàng vắt ráo chiếc khăn nóng hằm hập kia, sau đó nàng bước tới gần lau mặt, chùi tay cho hẵn.

“Lục Thiên Kiêu, có phải chàng lại bận rộn đến mức không có thời gian ăn uống, nghỉ ngơi đúng không?”

Tân Mi ôm đầu lấy đầu của hẵn, nhìn trái nhìn phải một lúc, hẵn vừa đen vừa gầy hơn nhiều, mí mắt dưới của hẵn mơ hồ hiện lên một vòng thâm quầng, rõ ràng là dấu vết của việc không nghỉ ngơi điều độ. Có lẽ hẵn vốn định ngày mai mới trở về, nhưng lại nhớ nhung nàng không chịu nổi, dứt khoát chạy suốt cả đêm để có thể trở về nhà sớm hơn một ngày gặp lại nàng.

Hẵn không thềm để ý, chỉ cười cười: “... Lần sau ta nhất định sẽ chú ý.”

Tân Mi trải giường xong, vỗ vỗ lên tấm mền mềm mại: “Bây giờ chàng cần tập trung vào một việc, là đi ngủ đi. Tới giờ cơm tối em sẽ gọi chàng dậy.”

Sắc trời bên ngoài cửa sổ vẫn còn rất sáng, nàng khép khung cửa sổ lại, rồi kéo màn che kín, sau đó nàng xoay người nhìn lại, vị tướng quân phải chạy ngàn dặm xa xôi về nhà vẫn không chịu đi ngủ, hắn ngồi ở đầu giường, mái tóc dài phủ lên bộ trung y (*), cứ ngồi đó nhìn nàng chăm chăm.

* Lớp đồ mỏng màu trắng mặc trong cùng, thường mặc khi đi ngủ, nội y ngày xưa.

Kiểu nam:

Kiểu nữ:

“Chàng không ngủ ư?” Nàng hỏi.

Lục Thiên Kiêu ho khẽ một tiếng, có chút thẹn thùng quay mặt đi, hắn nhỏ giọng nói: “Em... có muốn cùng ta không?”

Hờ, hóa ra là vì chàng khôngỡ rời xa vợ mới không chịu đi ngủ.

Tân Mi cởi áo ngoài ra, đập một phát đá thẳng giày xuống đất, nàng nhảy lên giường chui vào trong lòng hắn: “Tới đây, tới đây, cùng ngủ nào.”

Trên cơ thể nàng có một mùi hương khiến người ta nhớ nhung, mê hoặc, không phải cái loại mùi hương trên thân thể khiến người ta tình mê ý loạn, cũng không phải mùi khói bếp củi gạo dầu mỡ. Không thể nói chính xác nó là thế nào, chỉ là khi hắn ôm nàng vào lòng sẽ cảm thấy rất an tâm thoải mái, dòng máu điên cuồng, nóng nảy của một chiến quỷ trong người hắn dần dần bình ổn trở lại, những mũi nhọn sắc bén có thể lấy đi tính mạng của kẻ khác vẫn bao phủ khắp cả người hắn đều bị thu lại hết.

Mỗi một lần ôm nàng đều làm hắn cảm thấy vừa thật xa lạ, cũng thật nhớ nhung, lại có chút vui vẻ và ấm áp nữa.

“Lục Thiên Kiêu, trong tộc của chàng rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhất định phải đánh trận mỗi ngày hay sao?”

Mặc dù nàng biết hẳn quay trở về tộc Chiến quý của mình là có chuyện rất quan trọng, nhưng cụ thể đó là chuyện gì, nàng lại hoàn toàn không biết rõ, Lục Thiên Kiêu từ trước tới giờ cũng chưa từng nói những chuyện gió tanh mưa máu với nàng. Nhưng mà mỗi lần gặp lại nàng thấy hẳn ngày càng tiêu tụy hơn, nàng vẫn cảm thấy rất đau lòng.

“Ừm... Mỗi ngày đều phải đánh trận, so với làm tướng quân của hoàng đế Quỳnh quốc thì còn bận rộn hơn rất nhiều.”

Làm Phiêu Kỵ tướng quân, kẻ hẳn cần đối phó chỉ là những con người tầm thường, quay trở về tộc, thì kẻ hẳn cần đối phó là bọn hồ tộc, bộ tộc bọn chúng hiện giờ còn phồn thịnh hơn tộc Chiến quý của hẳn rất nhiều, thêm việc Lệ Triều Ương vẫn chưa tỉnh lại, hẳn phải bận rộn đến tối tăm mặt mũi cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

“Trận chiến này khi nào chàng mới đánh xong?”

Nếu trận chiến này không nhanh chóng đánh xong, nàng sợ rằng Lục Thiên Kiêu sẽ bị ép thành cái xác khô mất.

Hắn ngẫm nghĩ một chút: “... Hẳn sẽ nhanh thôi.”

Ngày đó, hẳn âm thầm giết chết đại sư hồ tộc ở ngoài hoàng lăng, trước khi y chết, y đã ném lại hai tờ: “Giải chú.” Sau đó trong đồng thi thể nát vụn của tên đại sư kia, hẳn đã tìm thấy được một chiếc lọ nhỏ, bên trong chứa một tờ giấy, trên đó viết một danh sách các loại thảo dược cùng với sừng, gân, nội tạng và vài thứ linh tinh nữa của một số động vật mà hẳn mới nghe thấy lần đầu tiên, cuối cùng y còn để lại hai câu: “Người thật không tao nhã chút nào! Chúng ta không hẹn ngày gặp lại!”

Ngay tức khắc hẳn hiểu ra, con hồ ly giao hoạt kia chắc chắn đã tìm cái khe hở nào đó mà trốn mất rồi, những thứ viết trên giấy có lẽ chính là phương pháp mấu chốt giúp phá giải lời nguyện mà Lệ Triều Ương trúng phải.

Hẳn không đoán ra được trong hồ lô của tên đại sư này bán thuốc gì, những kẻ hơi có chút đầu óc, sau khi ám sát được chiến quý hoàn mỹ, đều biết rằng phải tìm một chỗ thật bí ẩn mà trốn tránh, tuyệt đối sẽ không ngênh ngang chạy khắp nơi, thậm chí còn tự mình hộ tống Tân Hùng đã bị người của hồ tộc giám sát ở Tân Tà Trang đến hoàng lăng. Những việc thừa này, quả thật, quả thật giống như là cố ý đến gặp riêng hẳn, nhân tiện cũng đưa cách phá giải chú pháp cho hẳn.

Bất luận y làm vậy là xuất phát từ mục đích gì, cách giải lời nguyện mà y đưa là thật, Lệ Triều Ương thức tỉnh chẳng qua chỉ còn là vấn đề thời gian, còn chuyện của hồ tộc cũng sẽ nhanh chóng giải quyết hết thôi.

Tân Mi đưa mặt tới gần, tròn tròn mắt hỏi hẳn: “Rất nhanh là mất bao lâu? Nửa năm? Hay một năm?”

Hẳn cười cười, vuốt vuốt đầu nàng: “Ta nghĩ... trong vòng năm năm có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện.”

Vẻ mặt nàng suy sụp trong nháy mắt: “Năm năm à... Năm năm nữa em đã là bà già hơn hai mươi tuổi rồi còn gì.”

... Trong lòng nàng, hơn hai mươi tuổi mà có thể gọi là “già” sao? Trong tộc Chiến quý, có một đồng lớn những người năm, sáu mươi tuổi vẫn còn cưới gả hoặc sinh con. Vị tướng quân Chiến quý năm nay hai mươi lăm tuổi, và cũng sắp sang hai mươi sáu cảm thấy rất là buồn bực, cảm giác này giống như người vợ trẻ trung xinh đẹp của mình chỉ thẳng vào mặt mình mà rống lớn “Chàng là một lão già yếu ớt!” Thật là khó chịu.

Lục Thiên Kiêu cảm thấy rất cần phải chứng minh mình vẫn còn ở đỉnh cao của tuổi trẻ cường tráng, hấn duỗi ra móng vuốt mạnh mẽ của tuổi trẻ, vuốt ve, vỗ về, ôm ấp, xoa xoa thân thể mềm mại đang xoay loạn xạ trong lòng hấn, nhiệt huyết sôi trào bùng bùng, hấn cũng không quên cúi cái đầu tuấn tú, tuổi trẻ đẹp trai xuống, muốn tặng cho nàng một nụ hôn nhiệt tình, nóng bỏng tràn đầy sức trẻ.

Đôi môi hấn không tóm được cảm giác mềm mại quen thuộc kia, mà ngược lại là dán lên trên một thứ gì đó vừa thô ráp vừa lạnh lẽo, hấn ngạc nhiên rụt đầu lại, tập trung nhìn kỹ vào, hấn mới phát hiện Tân Mi đang cười quái dị đặt gương Đồng Tâm chen giữa hai người, chẳng lẽ... nàng vẫn hay giấu gương ở trên giường sao?

“Lại đây, lại đây nào, trước tiên hãy giải quyết nghi vấn của em đã.”

Tân Mi giơ gương Đồng Tâm lên trên cao, lần trước ở quan ả Trường Canh nàng không thể soi ra hình ảnh của hai người trong gương, chuyện đó vẫn luôn khiến nàng canh cánh trong lòng, lần này khó khăn lắm mới có thể chờ hấn trở về, nàng nhất định phải soi cho ra mới được.

Mặt kính thô ráp của gương Đồng Tâm thật lâu thật lâu mà vẫn chưa có phản ứng gì, Tân Mi không kiên nhẫn tát nó một phát: “Mày hỏng rồi à?”

... Tính tình của cô có thể bùng nổ quá nóng nảy như vậy có được không? Gương Đồng Tâm nước mắt tuôn đầy mặt, một lát sau, trên mặt kính đột nhiên bắt đầu nổi lên một vòng tròn lay động như gợn sóng, những đốm sáng li ti bay lượn như đom đóm, mặt kính hiện lên từng đợt dao động.

Tân Mi mừng rỡ: “A! Ra rồi!”

Nhưng những đốm sáng này xuất hiện chỉ bay lượn không ngừng, mà không hiện ra cảnh hai người thâm tình ôm nhau như lúc trước. Tân Mi nín thở, chờ rất rất lâu, mặt kính bỗng nhiên đen thui, bên trong kính chỉ soi ra

hình ảnh của một mình nàng, hai mắt nhắm chặt lại, dáng vẻ rất an bình, giống như đang ngủ say.

Trong kính, đôi tay Tân Mi bị một đám mây đen xì bao lấy... Hoặc cũng có thể nói, toàn thân nàng bị một đám mây đen dày đặc phủ lên, ôm chặt lấy nàng. Đám mây đen giống như hình người, còn có hai con mắt đỏ như máu lập lòe. Hình ảnh này thật sự rất đáng sợ, có thể khiến người ta sồn tóc gáy.

Tân Mi vừa sợ vừa nghi ngờ nhìn trong gương một chút, lại ngẩng đầu lên nhìn Lục Thiên Kiều, vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, giọng nói rất khê khàng: “Đừng sợ... Ta đã không còn được tính là con người nữa, gương Đồng Tâm không thể soi ra là chuyện rất bình thường.”

Không còn được tính là con người?

Nàng đưa tay sờ sờ gò má hắn, cảm giác ở bàn tay vẫn rất mềm mại, ấm áp, hơi thở vẫn nhẹ nhàng đều đặn, một lọn tóc còn vương trên trán hắn, nàng nhẹ nhàng vén lên... chàng làm gì có chỗ nào khác biệt chứ? Chàng căn bản chỉ là một người đàn ông bình thường, có chứng mất thán, lại thêm ít nói một chút thôi mà.

“Tới đây nào.” Nàng thẳng tay ném gương Đồng Tâm xuống gầm giường, giang hai tay ra, ôm chặt lấy đầu hắn: “Chúng ta ngủ một giấc, buổi tối em sẽ nấu canh tiết vịt cho chàng.”

Hắn nhắm mắt lại, chìm đắm sâu vào mùi hương dễ chịu trên người nàng, không muốn phải tự kiềm nén bản thân nữa.

Gương Đồng Tâm chợt lóe sáng trên mặt đất, trong kính Tân Mi cười cười, đôi mắt mang sắc đỏ như máu của bóng người trong đám mây đen cũng chậm rãi khép lại, hình ảnh đó chỉ lướt qua trong giây lát.

Hắn và nàng, hai người từ rất lâu đã không cần dùng gương Đồng Tâm để soi ra bất kỳ thứ gì nữa rồi, nàng đã từng cảm thấy bản khoăn lo lắng vì

vấn đề này, giờ lại cảm thấy nó thật vô vị.

“... Ngày mai đem cái gương vô tích sự này bán đi... chắc có thể kiếm được mấy lượng bạc đó.”

Tân Mi mơ màng ngủ, khẽ lú rú.

Gương Đồng Tâm nằm sóng soài trên sàn nhà lạnh lẽo, nước mắt chảy thành sông.

Tháng năm, hoa Đinh Hương (*) nở rộ, Lục Thiên Kiêu vẫn luôn luôn bận rộn thật hiếm khi không vất vả mà chạy ngược chạy xuôi, chỉ ở trong tộc lo liệu mọi chuyện, lên kế hoạch điều khiển các chi nhánh của tộc chiến quý ra ngoài moi cho được ba hang thỏ khôn của đám hồ tộc. (có câu : thỏ khôn có 3 hang, ý chỉ luôn cảnh giác cao độ, chừa cho mình 1 đường thoát thân).

* Hoa đinh hương, hay còn gọi là Tử đinh hương. Có màu trắng và tím, nhưng phổ biến là tím (tử là tím).

Ở ngoài trấn hơn mười dặm, có người đang đứng đối diện với ông chủ của cửa tiệm đồ nữ trang trai ngọc, cứ cân nhắc lại phân vân rồi chọn tới chọn lui vẫn chưa chọn được cái nào vừa mắt.

Chiếc vòng tay bằng vàng có râu tôm kia nhìn rất lung linh, có hợp với cổ tay trắng như tuyết của nàng không nhỉ? Không, không, vàng là thứ rất tầm thường thô tục, vẫn nên đổi một cái khác đi.

Cái loại bạch ngọc trắng như mỡ dê này được chế tác rất tinh xảo, nhưng chất ngọc lại không thuần khiết, thứ ngọc đã có tỳ vết không toàn vẹn làm sao có thể tặng cho nàng chứ?

Vòng tay được khám minh châu ở trên đỉnh rất đẹp đẽ, xinh xắn, nhưng nàng lại hiếu động như vậy, nếu như đánh rơi mất hạt minh châu, chắc hẳn nàng sẽ cảm thấy khổ sở mất mấy ngày.

...

Tướng quân cảm thấy rất bối rối, còn ông chủ cảm thấy thật buồn bực.

Ngày ba tháng năm là sinh nhật mười bảy của Tân Mi, hẳn thường xuyên bên ba bên ngoài, không có cách nào ở cạnh nàng nhiều hơn, nghe theo đề nghị của Lệ Diêm, quyết tâm mua một vật gì đó tặng cho nàng. Tuy Lệ Diêm nói, tự tay hẳn điêu khắc người gỗ chắc hẳn Tân Mi sẽ càng thích hơn, nhưng thứ nhất hẳn thật sự không có thời gian, thứ hai tặng nàng một con rối, hình như nó rẻ mạt quá rồi...

Lục Thiên Kiêu chọn khoảng nửa canh giờ, cuối cùng chỉ lắc lắc đầu: “...Vòng tay không được rồi, đưa trâm cài đến đây cho ta xem nào.”

Ông chủ nước mắt tuôn như mưa nhạt lại cái hộp, vị khách này quá mức khó tính, đã lòng vòng trong quán mấy canh giờ rồi, lúc đòi xem vòng cổ, lúc lại đòi xem hoa tai, nhưng không hề vừa ý cái nào cả. Nếu không phải ông nhìn thấy một con mắt đỏ như máu của hẳn, đáng vẻ cũng không dễ chọc chút nào, thì ông sớm đã bảo tiểu nhị tổng cổ hẳn ra ngoài rồi.

Hai hộp trâm tinh tế hoàn mỹ với kiểu dáng mới nhất do chính tay ông chủ tuyển chọn được mang ra cho hẳn, những chiếc trâm cần ngọc lục bảo, những chuỗi hoa kết lại, hay kết bằng tơ tằm linh tinh, cái gì cần có đều có đủ.

Lục Thiên Kiêu vừa mới xem qua, chợt mắt hẳn sáng ngời, hẳn nhẹ nhàng nâng lên một cây trâm cài màu tím trong suốt lấp la lấp lánh. Kiểu dáng và cách chế tác hết sức tinh xảo trên thân trâm tạm thời không bàn tới, nhưng viên ngọc tím trong suốt tỏa ra ánh sáng lấp lánh, không có xiu xiu tạp chất hay vết nào, là loại ngọc thượng đẳng nhất.

Đúng rồi, tháng trước hẳn trở về, Tân Mi vừa may xong một bộ quần áo mới, chính là loại màu tím nhạt này, nếu nó lại được phối hợp với chiếc trâm này, nhất định nàng sẽ rất thích...

Lục Thiên Kiêu đang muốn lấy tiền ra trả, chợt nghe thấy tiếng hí dài của Liệt Vân Hoa ở ngoài cửa, sau đó Lệ Mẫn vội vàng chạy vào, vẻ mặt y vô cùng hoảng sợ, nhưng khi y nhìn thấy hẳn, cuối cùng vẻ mặt đó cũng biến mất.

“Thiếu gia!” Lệ Mẫn bước tới, đang muốn cất tiếng, bỗng nhiên hẳn lại liếc thấy ông chủ đứng bên cạnh Lục Thiên Kiêu đang mong mỏi chờ lấy tiền, ông chủ bị hai con người đỏ như máu của y dọa cho hoảng loạn, vừa lăn, vừa bò, kèm theo thét chói tai vọt vào hậu viện, cố chết cố sống cũng không dám chạy ra.

“Xảy ra chuyện gì?”

Lục Thiên Kiêu lấy hai tấm ngân phiếu bỏ lại trên bàn, cẩn thận bọc lấy cây trâm ngọc tím, bỏ vào trong ngực áo.

Lệ Mẫn lấy lại bình tĩnh, nói tiếp: “Là phu nhân! Phu nhân, người giống như sắp tỉnh lại rồi!”

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cuộc Sum Họp Sau Bốn Năm (Kết Thúc)

Chính xác mà nói thì Lệ Triều Ương là “Chợt tỉnh lại”, chứ chưa thực sự tỉnh lại.

Dựa theo phương pháp pha chế thuốc giải của tên đại sư dỏm đưa cho, trong đó có vô số tên nguyên liệu Lục Thiên Kiều quả thực mới nghe lần đầu, phải đi hỏi Mi Sơn quân mới kiếm được đầy đủ. Mỗi ngày, sắc thuốc thật kỹ trong một cái vạc lớn rồi dùng nước thuốc đó ngâm người bị trúng lời nguyền — thời gian ngâm bao lâu thì không ai biết rõ, ngay cả chiến quý bèn bí, dẻo dai như Lệ Triều Ương bị ngâm trong nước thuốc này mấy tháng trời làn da đã trở nên vàng như nghệ, bởi vì nước thuốc này sắc ra cũng vàng khè.

Lúc Lục Thiên Kiều tới, Lệ Triều Ương đang cuộn tròn người trong cái vạc thuốc, nhú mào rên rỉ, đôi mắt nhắm chặt, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Đám chiến quý của bộ tộc Lệ thị chen chúc trong phòng, không ai dám chớp mắt, nhìn chăm chăm Lệ Triều Ương.

Bộ dạng này của Lệ Triều Ương, bọn họ chưa từng thấy.

Bà xuất thân từ dòng tộc Chiến quý cao quý, từ nhỏ tính tình đã nghiêm khắc, cẩn thận, tự hạn chế bản thân mình, rất ít khi nói cười. Đến năm hai mươi lăm tuổi sau khi biến thân thành công, lại trở thành Chiến quý hoàn mỹ, thì ngay cả một cái nhú mào cũng hiếm khi nhìn thấy. Bởi vậy, sắc mặt

biến đổi không ngừng của Lệ Triều Ương lúc này là chuyện khó tưởng tượng vô cùng.

Hiện tại, bà đang nhú chặt chân mày, giống như gặp một chuyện rất khó quyết định trong mộng, một lát sau, khóe môi bà bỗng nhiên cong lên, nở một nụ cười tươi tắn.

Nụ cười thật ngọt ngào.

Cả đám người của Lệ Mẫn không ai dám thở mạnh.

Một tấm khăn trải giường trắng như tuyết đột nhiên phủ xuống, che khuất vạc thuốc lớn kia. Lục Thiên Kiều xoay người dựa vào bên cạnh cái vạc, lau những giọt nước thuốc ẩm ướt dính hai bên trán cho bà, nhỏ giọng nói: “Tất cả ra ngoài.”

Cho dù không nguyện lòng tuân theo, nhưng dù sao trước mắt Lục Thiên Kiều cũng là người thân duy nhất của Chiến quý hoàn mỹ trong dòng tộc, đám Chiến quý tôn kính và sùng bái trong tộc tuyệt đối sẽ không phản kháng lại lời hăn nói, lập tức kéo nhau ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Lục Thiên Kiều bưng tới một thùng nước trong, tháo tung mái tóc dài dính bện vào nhau ra, gội đầu cho bà thật cẩn thận, rồi lấy cái lược sừng trâu chải mái tóc rối của mẹ mình.

Lệ Triều Ương lúc cười, lúc nhú mày, có lúc rất đau đớn lại có lúc rất thoải mái.

Bà nằm mơ thấy cuộc đời của mình trong thời kỳ sáng lạn nhất hay là khó khăn nhất vậy?

Đối với chuyện của cha mẹ mình, hăn chẳng biết nhiều, lúc còn nhỏ cũng từng nghe ai đó nhắc qua, các trưởng bối trong tộc không hề tỏ thái độ

lạc quan hay tán đồng chuyện nhân duyên của cha mẹ hẳn. Sau đó, mẹ hẳn tự tay giết chết Lục Cảnh Nhiên, một mình trở về bộ tộc, giải thoát khỏi mọi tình cảm yếu ớt của con người, cũng là lúc mẹ con hẳn kẻ nam người bắc.

Có lẽ ... Có lẽ, bà ấy và Lục Cảnh Nhiên cũng giống như hẳn và Tân Mi, có những khoảng ký ức rất ngọt ngào. Nhưng khác với hẳn, về mặt tình cảm, vào năm mười bảy tuổi Lệ Triều Ương yêu rất cuồng nhiệt và dứt khoát, ngay cả đường lui cũng chưa từng suy nghĩ đến, chỉ một lòng một dạ muốn gả cho người đàn ông mình yêu, lúc vừa mới bắt đầu thực sự rất hạnh phúc.

Đáng tiếc khoảng thời gian hạnh phúc này lại bị cuộc sống sinh hoạt thường ngày đẩy trôi qua một cách phí hoài, có thể lúc bà biến thân thành Chiến quý hoàn mỹ, tự tay giết chết Lục Cảnh Nhiên trong nháy mắt, cũng là muốn trút hết, muốn giải thoát khỏi những vướng mắc trong lòng. Bà đã chịu thua trước sát ý trong bản năng Chiến quý, cho nên chỉ có cách này để tự giải thoát cho mình, cho người, để rồi sau đó chìm trong sự hối hận dường như trống rỗng lại mơ hồ.

Cho nên, bà mới không muốn đưa con trai độc nhất của mình cũng đi lên con đường đó?

Lục Thiên Kiều lấy khăn mềm nhẹ lau sạch gò má ướt sũng của bà, chợt thấy hàng lông mi của bà run lên, hai hàng nước mắt lăn xuống, sau đó đôi mắt vốn vẫn nhắm chặt gần nửa năm nay, rốt cục cũng mở ra.

Hắn dừng động tác của mình lại, trong đôi mắt đó còn mang theo sự mệt mỏi.

Trong lặng yên, hai đôi mắt nhìn nhau chăm chú.

“Thiên Kiều.”

Một lúc lâu sau, Lê Triều Ương khẽ gọi, giọng nói khàn khàn khô khốc. Bà nhìn thấy hăn chợt nở một nụ cười hiểm hoi, dường như có chút đau lòng.

“Ta mơ thấy cha của con.”

Lục Thiên Kiều tách một lọn tóc của bà lên, tiếp tục chài: “... Cha đã nói gì với mẹ sao?”

“Cha con nói có chuyện muốn hỏi ta, ông ấy nhất định sẽ chờ ta.”

Bà mơ hồ nhìn về phương trời xa, hoang mang chớp chớp mắt.

“Gặp lại ông ấy, ta vui lắm.”

Lục Thiên Kiều ngạc nhiên giương mắt lên, hai chữ vui lắm này được thốt ra từ trong miệng mẹ hăn quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Lê Triều Ương khẽ chống tay trong vạc nhưn người lên, nhưng yếu ớt đến độ không đứng lên nổi, hăn đưa tay ra đỡ thì lại bị bà cầm cổ tay, phân phó: “Mở ngăn kéo thứ ba, bên tay phải của cái tủ lớn bằng gỗ lim đặt ở phía đông kia ra, lấy đồ bên trong đó ra đây.”

Hăn nghe lời mẹ mình, bước qua mở ngăn kéo đó ra, bên trong chỉ có một cái hộp gấm màu đỏ tía, trong hộp đặt hai viên thuốc tròn như hai quả trứng gà, dường như nó đang phát ra ánh sáng lộng lẫy và phảng phất mùi hương nhẹ nhẹ, thơm ngát.

Hăn đưa cái hộp đựng thuốc đó qua, Lê Triều Ương khẽ lắc đầu.

“Thứ này là phần thưởng của một vị thần tối cao năm đó ban cho ... Ta được bộ tộc Lê thị giao cho cất giữ, chỉ khi nào lâm vào tình cảnh khó khăn, khốn đốn nhất mới được đem ra dùng. Ngày đó con biến thân chưa thành,

Hồ tộc lại dám đến khiêu khích, ta tính uống một viên để giải thoát khỏi tình cảnh khốn đốn này. Nhưng ... May mắn là ta chưa đụng đến nó.”

Có người đang chờ bà bên bờ Vong Xuyên, năm năm tháng tháng, tuổi tuổi đời đời, bà sẽ không bao giờ muốn dùng tiên mệnh vĩnh hằng để đổi lấy sự chờ đợi của người đó, bất cứ thứ gì cũng không thể khiến bà thay đổi.

“Cơ thể ta cần phải nghỉ ngơi vài năm mới có thể hồi phục lại được, Thiên Kiêu, hai viên thuốc thần này, hôm nay chính thức truyền lại cho con. Ta hy vọng ... cả đời này con cũng không có cơ hội dùng đến nó.”

Lục Thiên Kiêu cúi đầu cười cười, nuốt hai viên thuốc viên vào trong ngực: “Con đỡ mẹ đứng dậy.”

Lệ Triều Ương bị trúng lời nguyền cực kỳ độc ác, tàn nhẫn, lại cộng thêm bị cơ thể bị ngâm trong nước thuốc gần nửa năm nay, cho dù trước đây cơ thể có mạnh mẽ đến mức nào cũng không thể chịu nổi sức ép này, chỉ sợ trong vòng một hai năm tới cũng không khôi phục được phong độ của Chiến quý hoàn mỹ ngày xưa. Tên đại sư dỏm kia đã tính đến điều này rồi phải không? Tuy rằng không thực sự giết mẹ hắn, nhưng cũng có thể cầm chân vài năm, cho Hồ tộc có cơ hội thoát thân, hoặc nói cách khác là chỉ cho đám người trong bộ tộc sáng mắt ra, cho chúng cơ hội tỉnh táo lại.

Người trong bộ tộc Lệ thị biết Lệ Triều Ương tỉnh lại đương nhiên rất vui mừng, các tộc khác trong bộ tộc Chiến quý cũng vui mừng không kém, không khí ảm đạm, u ám gần đây cũng tan bớt một ít.

Vội vàng tắm rửa sạch sẽ hết nước thuốc dính trên người, Lệ Triều Ương vốn đang cực kỳ mỏi mệt nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ánh trăng treo trên bầu trời cao vút, Lục Thiên Kiêu ngồi bên giường, một tay đặt lên cổ tay mẹ mình, theo dõi mạch đập của bà, tay kia chọt luồn vào trong ngực mình, rút cái túi bọc đựng cây trầm màu tím trong suốt ra.

Ngày mai chính là 3 tháng 5, hãn chỉ sợ là không trở về được, cây trâm này... Cây trâm này không thể nào cài trên mái tóc nàng vào ngày sinh nhật của nàng được rồi.

...

Tướng quân cảm thấy hơi buồn bực, lại có chút hổ thẹn.

“Kêu Lệ Diêm đưa đến hoàng lăng.”

Lệ Triều Ương đang nằm trên giường bỗng nhiên mở miệng, làm cho hãn giật mình.

Bà khẽ nhắm mắt lại, trong ánh mắt thật yên tĩnh, nói tiếp: ” Gần đây trong tộc sát khí rất nặng nề, không thể kêu con bé tới đây được. Quà này con kêu Lệ Diêm đưa đến cho con bé đi.”

Lục Thiên Kiều chợt do dự: “Mẹ...”

“Ta sẽ không ngăn cản con làm chuyện gì, nhưng người trên chiến trường mà trong lòng còn băn khoăn, khúc mắc chắc chắn sẽ bị người kẻ khác nắm được kẽ hở. Thiên Kiều, ta muốn con cho bộ tộc 5 năm, chỉ ít cũng sau khi chờ ta hồi phục rồi hãy trở về.”

Hãn trầm mặc.

“Nếu như nhớ thương con bé, vậy thì con hãy dùng hết năng lực của mình, giải quyết mọi chuyện của bộ tộc trong thời gian ngắn nhất, diệt trừ tận gốc mọi nỗi lo về sau, đó mới là người đàn ông đích thực.”

Hãn vẫn trầm mặc như cũ.

“Con bé đó, nhất định sẽ chờ con.”

Đúng, Tân Mi nhất định sẽ chờ hãn, trong lòng hãn hiểu rất rõ. Năm năm cũng thế, mười năm cũng vậy, nếu đó là nàng, thì nhất định sẽ không nói hai lời, kiên định chờ đợi, chờ hãn trở về nhà.

Hãn không phải người chồng tốt nhất, lại khiến nàng phải chờ đợi.

Nhưng Tân Mi, ta nhất định sẽ về nhà.

Trên thế gian này, nơi nào có em, ở đó mới là nhà của ta.

Bốn năm sau, ngày 3 tháng 5 —

Lại một ngày 3 tháng 5 nữa đã tới, Tân Mi vẫn giống như thường ngày, trời còn chưa sáng đã thức dậy, bước qua nhà bếp nhón một cái bánh bao nhân thịt nóng hổi mới hấp tối hôm qua, vừa thổi phù phủ vừa leo lên núi dốc thường tới ngắm nhìn phương xa.

Nếu như Lục Thiên Kiều muốn trở về, tất nhiên sẽ đi qua con đường này, hôm nay là sinh nhật hai mươi một tuổi của nàng, chàng có trở về không? Nếu còn không về thì nàng sẽ thực sự trở thành gái già mất.

Hôm trước, Lệ Mẫn đưa thư và quà tới cho nàng — mỗi tháng Lục Thiên Kiều sẽ gửi cho nàng một bức thư, còn gửi kèm theo những món quà, có lúc là khayên tai bằng trân châu, có lúc là vòng cổ thắt bằng vỏ sò nhạt bên bờ biển. Có một lần không biết hãn giết được con yêu thú gì đó, nghe người ta nói gan của con yêu thú này ăn rất tốt, thế là hãn phái Lệ Diêm ôm lá gan máu me đầm đìa, chạy ngàn dặm xa xôi mang tới cho nàng.

Kết quả là lúc nàng nấu chín lá gan kia, mùi hôi bốc lên tận trời, khiến cho đám yêu quái trong hoàng lăng bịt mũi, không ngừng kêu khổ, ngay cả Lệ Diêm cũng mặt mày trắng bệch bịt cứng mũi, chết cũng không chịu ăn.

Nàng cố gắng hết sức ăn một miếng, coi như giữ thể diện cho Lục Thiên Kiêu, số còn lại đào hố chôn sạch.

Hôm trước, Lệ Mẫn đưa tới một chiếc váy màu hồng nhạt, trên thân áo thêu đầy hoa đào, nghe nói nguyên liệu là tơ tằm ngàn năm khó gặp gì đó, không chỉ nhẹ nhàng, lộng lẫy mà còn tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Y nói: “Thiếu gia dặn dò, nhân lúc mùa xuân đến, thiếu phu nhân hãy mặc bộ y phục mới này, không chừng ngày nào đó thiếu gia sẽ trở về.”

Tân Mi nhíu mày: “Cái gì mà không chừng ngày nào đó thiếu gia sẽ trở về?”

“Chuyện này thuộc hạ cũng không biết rõ, chờ thiếu gia trở về, thiếu phu nhân tự hỏi thiếu gia đi ạ.”

Gã đàn ông khốn kiếp kia, bốn năm trước vào sinh nhật mười bảy tuổi của nàng, nàng đã chờ hẵn một ngày trên sườn núi, nhưng hẵn không tới, chỉ phái Lệ Diêm mang đến một cây trầm gửi kèm thêm một lá thư, trong thư chỉ viết một dòng cứng nhắc: 【 Hãy chờ ta, 5 năm sau ta nhất định trở về. 】

Hắn dám chắc chắn nàng sẽ đợi chờ hẵn về sao? Bây giờ đã bốn năm trôi qua, hẵn lại dùng chiêu khó bề phân biệt này, không chừng ngày nào đó sẽ trở về?

“À, vậy người trở về nói với chàng dùm ta, nếu chàng không trở về, không chừng ngày nào đó ta sẽ tìm tình nhân thỏ trắng bé bỏng thật đó.”

Lệ Mẫn hoàn toàn chẳng có phản ứng gì: “Trong hoàng lăng chỉ toàn yêu quái, không có thỏ trắng.”

Tân Mi hơi tức giận: “Lệ Diêm cũng coi như thỏ trắng phải không?! Lần sau bảo y tới!”

Lệ Mẫn vẫn tỉnh như ruồi: “Gần đây đệ ấy không tới được, biến kiếp hai mươi lăm tuổi sắp đến.”

Mấy năm nay, những thanh niên trong bộ tộc Chiến quý đều bắt đầu biến kiếp, năm kia là Lệ Mẫn, y đã vượt qua thuận lợi, tuy rằng không biến thành Chiến quý hoàn mỹ như Lệ Triều Ương, nhưng bản thân y là chiến quý mang dòng máu thuần khiết nên vượt qua biến kiếp rất thuận lợi, còn biến đổi thành chiến quý có sức mạnh vô cùng mạnh mẽ. Năm nay đến phiên Lệ Diêm, y cũng là dòng máu thuần khiết, nên vấn đề biến thân cũng không có gì to tát lắm.

Có lẽ vì sắp tới có lực lượng Chiến quý mới với sức trẻ dồi dào không ngừng gia nhập, nên rốt cục Hồ tộc ở phía nam không chịu được nữa, buộc phải rút lui khỏi nơi cư trú mấy đời nay, trốn tránh sự truy lùng của bộ tộc Chiến quý. Nghe nói thời gian trước còn có người viết thư cầu hòa, không biết là thật hay giả. Nhìn thái độ của Lệ Mẫn và Lệ Diêm không còn căng thẳng như trước nữa thì cũng đoán được cuộc chiến giữa hai bộ tộc sẽ nhanh chóng kết thúc.

“Đúng rồi, thiếu gia còn gửi cho thiếu phu nhân một món quà sinh nhật nữa.”

Sắc mặt Lệ Mẫn không chút thay đổi, lấy trong túi hành trang đeo sau người ra một cái hộp gỗ cao cỡ nửa người đặt trên mặt đất, lúc mở ra thì nhìn thấy bên trong là hai con rối sống động như thật. Một con mặc áo giáp, bên hông đeo cây roi dài, uy phong凛冽. Một con tết tóc mặc váy, uyển chuyển như hoa cười, trên tay còn bưng món đậu hủ khắc hình người.

“Chao ôi...” Tân Mi ngạc nhiên vô cùng.

Hai con rối này... Không phải là bản sao thu nhỏ của nàng và Lục Thiên Kiêu sao! Hàng lông mày, đôi mắt, chóp mũi ... Thậm chí ngay cả nụ cười tí mắt chẳng thềm bặt tâm đến mọi thứ xung quanh cũng giống như đúc!

“Thiếu gia nói, đây gọi là... Gọi là...”

Lệ Mẫn cau mày, gượng gạo nói ra những lời hết sức buồn nôn.

“Đây gọi là Cặp đôi trời định.”

Trái tim Lệ Mẫn đang rỉ máu không ngừng, vị thiếu gia anh minh, uy phong, lạnh lùng, vô tình trên chiến trường của y, sao ngài có thể nói ra những lời buồn nôn và ái muội như vậy được chứ, nát tim y mất rồi!

Tân Mi ôm hai con rồi lên, nhìn con này ngó con kia, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mặt hai con rồi vài cái, cười đến độ không khép miệng nổi, ném bay câu nói hờn dỗi đi tìm tình nhân thỏ bạch tuốt lên chín tầng mây.

“Vậy người hãy nhẫn với chàng giúp ta, nhẫn là — Lục Thiên Kiêu, em biết chàng đang rất khổ sở và mệt mỏi, trái tim em ngày nào cũng u ám, ứ đọng như những ngày mưa dầm rả rích, chỉ khi nào chàng trở về, trái tim em mới tràn ngập ánh mặt trời...”

“Ngừng lại!”

Lệ Mẫn không thể chịu nổi nữa, xoa xoa vùng da đang nổi da gà da vịt của mình.

“Trong vòng năm chữ nữa thôi.”

“Hãy nói với chàng, mau trở về nhà nhé.”

...

Không biết Lệ Mẫn nhẫn nhủ câu này với chồng yêu của nàng hay không, nhưng Tân Mi đợi chờ trên sườn núi quen thuộc một canh giờ rồi mà không hề nhìn thấy bóng người nào, chỉ nhìn thấy mấy con ác quỷ trong hầm mộ tuần táng kia.

Hơn giờ Thìn một khắc, Tân Hùng đứng dưới sườn núi vẫy tay gọi nàng: “Tiểu Mi, về ăn cơm!”

Hai năm trước, ông đã giao Tân Tà Trang lại cho mấy người đồ đệ của mình, còn bản thân mình thì mang linh vị của người vợ đã khuất dọn tới hoàng lăng với con gái rượu, an dưỡng tuổi già, vì rảnh rỗi không có việc gì làm, nên ông dạy chữ cho Đào Quả Quả và em trai của y, chỉ Tư Lan nấu các món ăn, nghiên cứu thảo luận với Triệu quan nhân về kịch bản của lão, xem làm thế nào để tạo ra những cảnh ngoạn mục đầy lôi cuốn..

Nhưng Tân Mi cảm thấy điều lợi hại nhất cha mình đã làm là cả ngày lôi kéo, khuyên bảo đạo lý ở đời với Ánh Liên cô nương như thế nào mà ngay cả lưỡi cũng nở hoa sen, biến từ không có lý thành hợp lý vô cùng, khiến cho cô nương ấy nói rằng sẽ suy nghĩ về chuyện gả cho phương Bắc rồi định hẳn ngày đến cầu hôn cho con gấu yêu kia.

Về chuyện này, Tân Hùng rất đặc ý: “Dù sao con rể ta cũng là một người trẻ tuổi, nhiệt huyết bừng bừng, lại có một yêu nữ xinh đẹp ở bên cạnh mền tới mền lui, ai dám đảm bảo sẽ không gây ra chuyện gì chứ. Bảo bối ngoan của cha, con hãy yên tâm, cha đã giúp con giải quyết gọn gàng rồi đó!”

Cha nàng đúng là một vị thần sống sừng sững mà, sống suốt hai mươi mốt năm, Tân Mi lại càng khẳng định điều này.

“Năm nay con rể cũng không kịp trở về vào ngày sinh nhật con sao?”

Lúc ăn cơm, Tân Hùng thuận miệng hỏi một câu.

Tân Mi cau mày: “Con không biết nữa, nhưng cũng không phải lần đầu tiên, con không sao đâu.”

Tân Hùng nghĩ nghĩ: “Ngoan nào, cơm nước xong, cha và con thả cho mẹ con một một nén nhang nhé?”

Từ sau khi Tân Hùng chuyển tới hoàng lăng, gian phòng chứa đồ hỗn tạp ở phía bắc Quy Hoa sảnh được ông dọn dẹp thành một nhà thờ nhỏ đặt lư hương và linh vị của vợ mình, ngày nào cũng thay nước, đổi hoa và thắp một nén nhang, Tân Hùng chưa từng quên dù chỉ một ngày.

Thắp hai cây nhang, hai người đứng trước linh vị mặc niệm trong chốc lát, đột nhiên ông nói: “Mẹ con là đệ tử môn phái tu tiên, hành hiệp trượng nghĩa, bốn biển là nhà, rất lợi hại.”

Tân Mi sững sốt, tuy rằng cha thường xuyên nhắc tới mẹ trước mặt nàng, nói rằng mẹ nàng dịu dàng như thế nào, tốt đẹp ra làm sao, nhưng chưa bao giờ nói mẹ nàng làm gì. Nàng vẫn cho rằng mẹ mình là một cô gái bình thường.

“Sau khi cha mẹ cưới nhau, mẹ con cũng thường xuyên vắng nhà, trong sư môn thường có mệnh lệnh, mẹ con ra đi, ngắn thì mấy tháng, dài thì phải lên đến vài năm. Ta không biết khi nào mẹ con sẽ trở về, đành phải thắp hai ngọn đèn trước cửa lớn mỗi ngày. Trong khắp thành Lục Thủy, ban đêm không có nhà nào lại đốt đèn trước cửa nhà cả, nhưng con cứ nghĩ thử đi, trong bóng đêm tối tăm có hai ngọn đèn trước cửa nhà thì rất dễ nhìn thấy. Mẹ con nhìn thấy đèn, sẽ không bị lạc đường và cũng biết ta đang ở nhà chờ bà ấy.”

Tân Mi chớp mắt mấy cái, xoay người tính bước đi: “Vậy con ra ngoài hoàng lăng đốt đèn đây.”

“Không phải ý này.”

Tân Hùng vội giữ chặt con gái cứng của mình lại, lau mồ hôi, muốn khai sáng đầu óc cho cô con gái này của ông thực là tốn sức kinh khủng.

“Hai người sống chung cần phải nhường nhịn, hy sinh cho nhau một chút. Hai con còn trẻ, con rể lợi hại như vậy, nếu mẹ của con cũng lợi hại như con rể thì đừng nói là bốn năm mà mười bốn năm ta cũng hết lòng

chờ đợi. Đáng tiếc trước khi sinh con thì mẹ con đã bị thương, nên chỉ sau khi sinh con được mấy tháng thì bà ấy đã ra đi. Nhưng sau khi ta và mẹ con cưới nhau, mặc dù thời gian không dài nhưng thật sự rất hạnh phúc, không có gì phải tiếc nuối cả, nên con không nên nghĩ rằng vì con về chưa trở về mà cho rằng mình chẳng có ngày nào tươi đẹp hết. Nhà của nó ở đây, nhất định con về cũng mong muốn được sớm trở về. Con không nên oán trách nó.”

Tân Mi nghĩ ngợi một lát rồi khẽ gật đầu: “Nếu con oán trách chàng thì sẽ không chờ chàng trở về đến tận bây giờ.”

Tân Hùng đắc ý vuốt vuốt chòm râu: “Bảo bối ngoan của cha, đã trở thành người con gái tốt thứ hai trong thiên hạ này rồi.”

“Sao không phải là tốt hàng đầu thiên hạ ạ?”

“Hỏi thừa, hàng đầu là mẹ của con chứ ai.”

Nén hương chưa kịp cháy hết, Triệu quan nhân đã vội vàng kéo Tân Hùng đi, bộ “Oan duyên trời định” phần cuối năm đó bị sửa đi sửa lại mà cũng chưa thể xong nổi. Tân Mi nói muốn có một kết cục thực sự hợp lý, Tân Hùng nói không thích tình huống cầu huyết của lão, Đào Quả Quả nói muốn xem đánh nhau, Ánh Liên muốn xem đạo lý của thế gian khiến người ta tỉnh ngộ, Tư Lan nói ... Y nói muốn làm cho món kịch rồi nhảm chán kia đi chết đi.

Triệu quan nhân rất khó xử, mấy ngày nay đành phải lôi kéo Tân Hùng cùng nghiên cứu thảo luận hậu trường nội dung vở kịch, thật ra, trong hoàng lăng chỉ còn sót lại một mình Tân Hùng bằng lòng nghiên cứu thảo luận nội dung vở kịch với lão mà thôi.

Ngược nhìn bóng dáng hai bô lão đã đi xa, Tân Mi vươn vai kéo thẳng cái lưng mỏi nhừ, tiếp tục leo lên dốc núi.

Hoa tử đinh hương nở rộ, hoa anh đào vẫn chưa tàn, nơi nơi đều bao phủ một màu sắc rực rỡ tươi đẹp, ấm áp bình an.

Đây là một mùa xuân tuyệt đẹp.

Tân Mi nằm trên sườn núi bắt đầu hát dân ca, ‘người yêu bé nhỏ yêu dấu ơi, sao chàng còn chưa về, em chờ chàng chờ đến hoa tàn, chim bay mất dạng’.

Tiếng hát lạc điệu sai nhịp bay thật xa, khiến vô số chim chóc hoảng sợ bay tán loạn.

Hát đến lần thứ tư, trên dốc núi chợt vang lên tiếng bước chân đạp dồn dập trên cỏ, Tân Mi nằm trên thảm cỏ vội ngừng cao cổ, hí mắt nhìn.

Hai chiếc giày dính đầy bùn đất đi đến bên cạnh nàng, một người toàn thân đầy bụi đất ngồi xuống bên cạnh, sờ sờ đầu nàng.

“... Ta trở về rồi, đừng hát nữa.”

Nếu tiếp tục hát nữa thì chim chóc trong rừng này từ nay cũng không dám sinh sống mất.

Tân Mi chồm người lên, tròn tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi, vừa cảnh giác vừa vui mừng như điên nhìn người đàn ông mệt mỏi phong trần bên cạnh. Đôi mắt đỏ đen sâu thẳm của hắn vô cùng chăm chú, lẳng lẳng nhìn nàng không hề chớp mắt.

“Lục Thiên Kiều!” Nàng kêu lên, nhào tới kéo kéo mặt hắn, hết bên trái rồi tới bên phải.

Là chàng đúng không? Không phải năm mơ phải không?

Hắn mỉm cười khe khẽ, duỗi tay ra bắt chước nàng, nhẹ nhàng nhéo một cái, khẽ gọi: “Tân Mi.”

Ngay sau đó, nàng liền nhào vào lồng ngực dính đầy bụi đất của hắn, hẳn giang hai tay, ôm chặt lấy nàng.

Người trong lòng nàng, rốt cục đã về rồi.

Hết chính văn

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Từ Từ Mà Tính

Đó là ba ngày sau đám cưới, lần đầu tiên Tân Mi không thèm dậy sớm rửa tay hàm canh, mãi đến lúc Lục Thiên Kiều đi rèn luyện gân cốt ở trên đài xong xuôi, trở lại phòng ngủ, vẫn thấy nàng giữ nguyên tư thế ban đầu, quần chặt chần mền, mặt mày ngơ ra.

Trong lòng chan chứa mong đợi khi trở về sẽ được thưởng thức cơm nước do chính tay vợ yêu nấu nướng, vừa nhìn thấy cảnh này mong đợi của tướng quân mặt than tan thành mây khói, hấn bước qua sờ sờ mái tóc rối bời của nàng, dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Em khó chịu à?”

Tân Mi đảo ánh mắt sững sờ, mờ mịt một vòng, rốt cục dừng lại trên khuôn mặt hấn, sau đó hàng lông mày nhíu lại.

“Lục Thiên Kiều, ” nàng nhẩn mặt, “Chàng là đồ lừa đảo!”

Hấn ngạc nhiên chẳng hiểu đầu đuôi gì.

“Hôm động phòng hoa chúc, chàng đã hứa với em điều gì?”

Lục Thiên Kiều đưa tay sờ sờ lên hai lỗ tai nóng bừng của mình, hôm đó ... Hôm đó hấn nói rất nhiều, có điều, có điều những lời nói hôm đó rất đặc biệt, lại phát sinh trong hoàn cảnh vô cùng mê loạn như vậy, lúc đó nàng bảo hấn lên trời hái trăng chắc hấn cũng đồng ý không chút nghĩ ngợi. Bây giờ nàng hỏi như vậy ... Bảo hấn phải trả lời như thế nào đây?

“Chàng đã hứa với em, hai ngày sau sẽ nhường cho em ở trên! Nhưng chàng lại nuốt lời!”

Đêm qua nàng cực kỳ hứng thú, không kịp chờ hẵn thực hiện lời hứa, tắm rửa xong liền tấn công ngay tức khắc, đẩy tới đẩy lui, bò lên bò xuống, gặm gặm cắn cắn ... Còn không quên mở Lan Xạ Kiều nhị tập ra, lật đúng trang Quan Âm tọa sen, đặt ở đầu giường, vừa quan sát vừa thực hành ngay tại chỗ.

Ngay lúc nàng mài miết cạo sát, sóng tình mênh mênh, nhiệt huyết sôi trào, chuẩn bị tiến hành động tác mấu chốt nhất thì đột nhiên hẵn không nhin nổi nữa duỗi tay ôm lấy nàng eo, trời đất xoay chuyển, lại một lần nữa, nàng không cam không nguyện cũng biến thành người nằm dưới.

“Chàng, chàng không thể làm như vậy được! Chàng nuốt lời! Đồ lừa đảo! Chàng ... Chàng mà còn tới nữa, em sẽ gào lên cho mọi người tới!”

Tân Mi ra sức giãy dụa, nhất định phải bảo vệ trung trinh tiết liệt, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Lục Thiên Kiều ném bay Lan Xạ Kiều nhị tập cản đường cản lối kia xuống đất, khiến nó khóc nước mắt lưng tròng nghe gã đàn ông đang nằm trên giường, vốn chẳng còn chút lý trí nào thốt ra lời dụ dỗ muôn thưở: “Lần sau ... Lần sau nhất định...”

Nó tồn tại đến bây giờ, trải qua mấy trăm năm, trong mấy trăm năm đó, đã từng gặp không biết bao nhiêu cảnh ân ái gái trai. Dựa vào kinh nghiệm phong phú và ánh mắt cay xè vì khóc ròng của mình, Lan Xạ Kiều nhị tập kết luận, vị tướng quân mặt lạnh tuấn tú này tuy rằng có vẻ rụt rè nhưng lại thâm sâu khó lường, tuyệt đối không phải là kẻ chịu cảnh “Nằm dưới phụ nữ”. Quan Âm tọa sen đáng thương quá đi ... Người chỉ là đồ trang trí mà thôi... “Em gọi người thật đấy!” Cô nương kia vẫn còn sống chết vùng vẫy, giãy dụa.

“Đừng ồn, đừng ồn ... Em có kêu rách cổ họng ... Cũng không có người cứu em đâu.” Vị tướng quân kia đã hoàn toàn mất lý trí.

“Rách cổ họng! Rách cổ họng...”

À, quả nhiên không người nào tới cứu nàng, một đóa hoa đại thuần khiết không tỳ vết lạng lẽ tàn lụi.

Tân Mi tàn lụi trong một đêm, ngày hôm sau tỉnh lại tiếp tục tàn lụi trong phần nộ, rốt cục cũng chờ được Lục Thiên Kiêu trở về, sự tàn lụi lẫn phần nộ của nàng cuối cùng cũng không kìm nén được nữa.

“Chàng không giữ lời hứa!”

Lục Thiên Kiêu lại sờ sờ lên khuôn mặt nóng bừng của mình, khó xử vô cùng, chuyện này... chuyện này cuối cùng hẳn phải giải thích như thế nào đây?

“Tân Mi, mỗi lần em ... Ta chịu không nổi ...”

Nàng nôn nóng sốt ruột như vậy, giống như châm ngòi đốt lửa lên tận trời luôn, kết quả là mỗi lần đến thời điểm mấu chốt thì dừng lại, cọ sát chần chờ chẳng dứt khoát chút nào. Cho dù hẳn là thánh cũng không chịu nổi.

“Em chỉ muốn học thôi!” Nàng nghĩ ngợi rồi lại nói: “Chàng cũng cần phải học thật tốt nữa!”

... 【 Sau khi cưới ba ngày, cô dâu mới về nhà chồng ghét bỏ anh chồng mới cưới vì vấn đề kỹ thuật chốn phòng the. 】 — 《 Chuyện truyền miệng nổi tiếng khắp hoàng lăng Quỳnh quốc 》 ? Triệu quan nhân ghi chép lại khi thấy Tân Mi cười Thu Nguyệt ùng ùng bỏ về Tân Tà Trang. Nàng muốn tìm cha mình tố cáo nổi khổ trong lòng, Lục Thiên Kiêu cái gì cũng rất tốt, nhưng chuyện trên dưới này lại quá độc đoán, hơn nữa ... Hơn nữa, năm

trên giường tre hành sự hình như không có cảm giác mất hồn như sách miêu tả nha ... Phần lớn thời gian nàng vẫn không cảm thấy thoải mái, cuối cùng là hẳn hay nàng có vấn đề?

Nhưng mà ... Chuyện này cũng không nên nói với cha nàng là tốt nhất. Đặc biệt là người cha thân yêu lúc nào cũng nghi ngờ nàng bị chồng bỏ.

Thu Nguyệt vừa mới đáp xuống đất, đã nhìn thấy sắc mặt Tân Hùng từ vui mừng như điên biến thành hoảng sợ cực độ, Tân Mi thở dài một hơi. Câu đầu tiên cha nàng hỏi tất nhiên là — “Con lại bị con rể đuổi về phải không?!”

Nàng cũng chẳng thềm phản bác lại, khẽ gật đầu: “Dạ, con bị đuổi về rồi ạ, cha cho người dọn dẹp phòng con, con sẽ ở đây vài ngày.”

Đợi một lúc sau cũng chẳng thấy cha nàng phản ứng gì, Tân Mi tò mò giương mắt nhìn, thấy vẻ mặt cha mình giống y như bị thiên lôi đánh trúng đầu, ngay sau đó, trợn tròn mắt, lăn đùng ra đất bất tỉnh nhân sự.

Tân Tà Trang lại trở về thời kỳ hỗn loạn.

Nàng cảm thấy mình thực đúng là tội nhân, đã đi lấy chồng rồi mà hở một tí lại khiến cha nàng bị kích động.

Sau khi Tân Hùng tỉnh lại, không thềm gặp ai, chạy thẳng lên từ đường ôm linh vị của người vợ đã mất khóc lóc cả một buổi chiều, mãi đến khi Tân Mi bước lên thừa nhận lỗi lầm: “Cha, con sai rồi, vì con nhớ cha mẹ quá nên mới về thăm nhà thôi, ngày mai con sẽ trở về.”

Tân Hùng dùng tay áo lau nước mắt, vẫn lo lắng nhìn nàng, thì thào: “... Thật sao?”

Nàng ra sức gật đầu: “Thật!”

Tân Hùng run rẩy đưa ngón tay chỉ lên đầu nàng: “Vậy sao ... sao con còn để kiểu tóc của gái chưa chồng thế kia?!”

Phong tục của Quỳnh quốc không giống các nước phương Đông khác, phụ nữ ở các nước đó sau khi lấy chồng vẫn có thể để tóc, thay đổi kiểu tóc theo trào lưu như các cô gái chưa chồng. Nhưng ở đây kết hôn là kết hôn, từ y phục đến cách búi tóc lẫn lời ăn tiếng nói phải khác hẳn so với những cô gái mới lớn. Nhưng Tân Hùng nhìn thấy rõ ràng con gái mình đã lấy chồng một thời gian rồi mà tóc vẫn xõa vai, để nguyên tóc mái, tuyệt đối là không bình thường! Không bình thường chút nào cả!

Tân Mi trợn trắng mắt lên: “Không có ai dạy con cách búi tóc cả!”

Bây giờ nàng có thể buộc tóc gọn gàng mà không biến đầu mình thành tổ quạ làm sụp đổ hình tượng đã khó khăn lắm rồi.

Tân Hùng cảm thấy thoải mái hơn: “Chỉ trách cha không suy nghĩ chu toàn, mẹ của con mất sớm, trước khi cưới cũng không nghĩ tới chuyện mời bà mụ dạy con một khóa”

Ông cúi đầu trầm tư trong khoảng khắc rồi nói: “Bảo bối ngoan của cha, con ở đây vài ngày đi, ngày mai cha sai người mời bác của con tới dạy cho con.”

Bác của nàng, chính là chị gái của Tân Hùng.

Ấn tượng của Tân Mi đối với bà ấy lúc nào cũng là những bộ quần áo màu sắc sặc sỡ, xinh đẹp, mềm mại hết sức, bất kể những nếp nhăn nở bung như hoa sấp tàn trên khuôn mặt, nhìn từ xa xa bác của nàng thướt tha lả lướt như một thiếu nữ hăm tám.

Bà ấy vừa nhìn thấy Tân Mi liền cười toe toét, bước tới cầm tay nàng, cất giọng nũng nịu, dịu dàng, nhỏ nhẹ nói: “Tiểu Mi, đã là phụ nữ có chồng thì không thể để kiểu đầu này được, tới đây, bác dạy cho con cách búi tóc.”

Tân Hùng đứng xa xa nhìn bà ấy nháy mắt, bà bác cũng nháy mắt mấy cái tỏ vẻ đã hiểu mọi chuyện, ông liền yên tâm đi ra chăm sóc đám linh thú bảo bối.

“Tiểu Mi, chồng con đối với con không tốt sao?”

Bác nàng vừa soi gương búi tóc cho nàng vừa nhỏ giọng hỏi.

Tân Mi lắc đầu: “Không có ạ, chàng đối với con rất tốt.”

Nàng muốn thứ gì, chỉ cần chàng có, sẽ đưa tới cho nàng ngay tức khắc không hề chậm trễ. Nàng nói một tiếng muốn xem con rồi Tân Mi, chàng lập tức lật tung khắp núi Văn Lan lên, tìm vật liệu gỗ tốt nhất, vùi đầu làm cho nàng. Nếu nàng nói một tiếng không muốn chàng ngủ nướng, thì chàng lập tức đi ngủ sớm, bảo đảm ngày hôm sau sẽ thức sớm hơn nàng, chỉ cần nàng mở mắt ra liền thấy đôi mắt thâm thúy của chàng.

Thật ra... Lục Thiên Kiều đối nàng vô cùng tốt, nàng hiểu rất rõ điều đó.

“Nhưng nhìn con có vẻ không vui lắm ... Cứ ba ngày hai bữa con lại chạy về nhà, chẳng lẽ chồng con nó ...”

Đại cô cúi đầu, dùng tay áo che miệng lại, thì thầm với nàng mấy câu.

“Có phải vậy hay không.”

Tân Mi lại lắc đầu, ném bay hết những thứ như rượu hổ cốt, nhưng nai ra khỏi đầu. Chỉ biết ... nếu cho hẳn ăn những thứ này, chắc là nàng càng chẳng thoái mái chút nào đúng không?

Đại cô hoảng sợ bịt miệng: “Chẳng lẽ nó quá lành nghề rồi?!”

Cũng không phải ... Tân Mi khó xử liếc nhìn bà, bác à, bác đừng có đỏ mặt như ráng chiều như thế có được không? Lại còn mang vẻ mặt mong

đội, vẻ mặt của bà tám chuyên đi hóng chuyện thiên hạ, đã vậy còn thẹn thùng nữa chứ, nhìn thôi đã khiến người ta sợ khiếp vía!

Chiến thuật của bác nàng truyền thụ có thể có hiệu quả, nàng ở trong phòng chịu tra tấn mãi đến giờ cơm tối mới nghe người ta báo Lục Thiên Kiều tới.

Tân Mi dẫn theo một đám người chạy ra cửa, quả nhiên thấy Lục Thiên Kiều lại bịt mắt bằng một miếng vải đen, cưỡi Liệt Vân Hoa, phong thái vừa ngọc thụ lâm phong vừa uy vũ, hiên ngang đứng nói chuyện với Tân Hùng.

Bà bác của nàng ôm mặt thẹn thùng quan sát hẳn rất lâu, đột nhiên thì thầm bên tai Tân Mi, giọng nói vô cùng kinh ngạc: “Bảo bối, chồng con trước khi cưới con là trai tân đúng không?”

Tân Mi lập tức bị nước miếng làm cho nghẹn suýt ngất đi.

Lục Thiên Kiều chợt nhìn về phía này, cách một miếng vải đen, nên không nhìn thấy ánh mắt của hẳn, hẳn khẽ mỉm cười, hình như muốn nó gì đó, cuối cùng vẫn không nói thành lời, đã bị Tân Hùng rưng rưng vừa đỡ vừa kéo, lôi tuột vào trong trang.

Bác già gật đầu đầy hiểu biết: “Bác hiểu rồi, bảo bối ngoan, chuyện này cứ giao cho bác.”

Cái gì, cái gì mà cứ giao cho bác chứ? Tân Mi không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nhìn sang đã thấy bác nàng xoay người bước đi, làn váy mềm mại rục rở như một đóa hoa.

[Cô dâu mới cưới bỏ về nhà mẹ đẻ, khóc lóc, than thở với một nữ trưởng bối kinh nghiệm đầy mình. Trưởng bối giận dữ, tìm một góc kín đáo lén lôi chú rể đến mắng cho một trận toại bời, khiến chú rể ngượng đơ người.] —

《Chuyện truyền miệng nổi tiếng khắp hoàng lăng Quỳnh quốc》 ? Triệu quan nhân ghi chép lại sau bữa cơm chiều.

Tân Mi chờ Lục Thiên Kiều — suốt cả đêm phải ôm chần nằm một mình, lần này hai người bọn họ đã kết hôn, nên được ở chung một phòng.

Ngọn đèn trên bàn chậm rãi chớp lên, bóng dáng hai người cũng chậm rãi nháy múa trên tường.

Lục Thiên Kiều gỡ miếng vải đen che mắt xuống. Không biết bác của nàng đã nói gì với hắn, mà lúc này mặt hắn thoáng hiện một màu đỏ ửng kỳ dị, tư tưởng không tập trung, trong lòng bất ổn, vẻ mặt thất thần đến mông muội.

Tân Mi rót cho hắn một chén trà, đắn đo một lúc lâu mới nói: “Lục Thiên Kiều, em không có giận chàng. Em chỉ muốn ... à, muốn về nhà thăm cha em thôi. Ngày mai chúng ta trở về hoàng lăng đi.”

Dường như hắn chẳng nghe được chữ nào, chén trà trong tay run lên đồ ào ào xuống cổ, khiến hắn bị bỏng một mảng da

... Cuối cùng là bác nàng đã nói gì với hắn? Nói gì mà dọa chồng yêu của nàng như chim sợ cành cong thế này.

Nàng lấy một cái khăn sạch sẽ lau khô nước dính trên quần áo hắn rồi thuận tay cởi bỏ vạt áo ngoài, nhìn xem da có bị phỏng hay không, sau đó — hắn cầm cổ tay nàng.

“Tân Mi...” Hắn vừa thương xót lại hổ thẹn nhìn nàng, “Xin lỗi, ta ... Là ta sai.”

Hai mắt Tân Mi sáng lên, níu chặt vạt áo hắn: “Chàng biết sai thật sao?”

Ý chàng là, chịu nhường cho em đẩy xuống muốn làm gì thì làm, nhường em ở trên thực hành Quan Âm tọa sen đúng không?

Lục Thiên Kiều đau đón lại áy náy gật đầu, bác nàng nói, tuy rằng Tân Mi đã mười sáu tuổi, nhưng cơ thể nàng có vẻ chậm phát triển hơn so với các cô nương cùng tuổi khác, chuyện này, chỉ có bốn chữ chân quyết: từ từ mà tính.

Từ từ mà tính!

Hắn sờ sờ mái tóc nàng, tràn đầy tình cảm dịu dàng: “Mau ngủ sớm đi, ta ở bên cạnh em ...”

Còn chưa dứt lời, ngay sau đó cả người nàng liền nhào lên, ôm đầu hắn hết gặm rồi cắn, còn vung tay cởi luôn áo ngoài của hắn ném thẳng xuống đất.

“Đợi ...” Hắn chỉ kịp nói một chữ.

“Đợi cái con khỉ á!” Tân Mi đẩy hắn ngã xuống giường, “Nói đi! Hôm nay em đẩy chàng nằm xuống! Chàng hứa không được động đây!”

Nàng thực sự không tin, chỉ vì nàng và hắn làm việc trên giường tre, mà không có cảm giác mất hồn được!

Lộp bộp, hai cái gối rớt xuống đất.

Leng keng, trâm gài tóc cũng nằm dưới đất.

Sắc mặt Lục Thiên Kiều tái nhợt, tay chân giang rộng ra, cả người cứng ngắc nằm trên giường, ép buộc bản thân cắn răng nhẫn nại. Trong đầu chỉ có bốn chữ chân quyết: từ từ mà tính! Từ từ mà tính! Hắn phải nhẫn nại, phải hết sức chậm rãi!

... Nàng lại bắt đầu chân chờ, do dự, nhắm không chuẩn, lại từ từ cọ xát ... Hấn cảm thấy trước mắt mình ánh sáng vàng rực nhảy múa tán loạn, dường như nhìn thấy tầng cuối cùng của thiên cung xa xôi luôn rồi.

“Tân Mi...” Khó khăn lắm hấn mới phun ra được hai chữ, “Em ... Mau chút ...”

Tân Mi chợt dạ ôm lấy hấn, bỗng nhiên nâng tay thả rèm xuống, thì thào: “Sẽ nhanh thôi mà.”

Tấm rèm trước giường lại rung lên kịch liệt, sau đó, nàng lại rên lên mấy tiếng, lúc này vội đẩy hấn ra rồi đứng dậy tính nhảy xuống giường tìm thuốc chữa thương. Thật kỳ lạ, vì sao lần nào bắt đầu cũng đau như vậy?!

Có thứ có thể nhìn được có thứ thì không thể ... Đôi tay Lục Thiên Kiêu bóp chặt eo nàng, ấn nàng trở về, một tay chậm rãi vuốt ve từ trên xuống dưới tấm lưng trơn bóng của nàng, kéo nàng thấp xuống, ôm chặt trước ngực.

“Lựa chọn lúc này để rút lui ... Em cố ý phải không?” Hấn thở gấp, há miệng ngậm chặt vành tai mềm mại của nàng.

Tân Mi ra sức vắn vẹo: “Chàng đã hứa không động đây! Phải để em đẩy chàng xuống mà!”

Bàn tay hấn trượt xuống từng tắc một, đi về phía nàng mãi vẫn chưa chịu cho hấn, nàng lập tức có phản ứng, lại càng vắn vẹo hơn nữa, muốn nhảy xuống giường.

“Ta không động đây... Không động thật mà.” Một tay dẫn đề phía sau lưng nàng, một tay đặt ở trên gối, tỏ vẻ mình không hề cử động chút nào.

Từ từ mà tỉnh, đối với nàng, phải chậm rãi mà lên.

Bàn tay đang vuốt ve phía sau lưng từ từ hướng lên trên, kéo nàng ôm chặt vào ngực, tiếng thở dốc đầy kìm nén, hân hôn nàng thật sâu.

“Ta thực sự không động đậy mà ... Nhìn đi ... Em đang ở trên mà.”

Nhẹ nhàng cắn mút làn môi mềm mại của nàng, hân nói nhỏ.

... Từ từ mà tỉnh, bây giờ đã từ từ đủ chưa? Giờ mà bảo từ từ nữa thì hân sẽ chết.

Vậy là trong nháy mắt, nàng vẫn khẽ hừ lên một tiếng không thoải mái, Lục Thiên Kiêu vuốt ve tóc nàng, hỏi: “... Em đau sao?”

Nàng ba hồi lắc đầu ba hồi lại gật đầu, không rõ là có ý gì.

Thôi ... Tiếp tục từ từ mà tỉnh ... Thế là, mất hồn.

[Từ đó chú rể hăng hái tiến về phía trước, nỗ lực nghiên cứu kỹ thuật chung sống của vợ chồng, trong phòng có hai cuốn sách vô cùng quý nhưng không xuất bản — đều là Lan Xạ Kiêu nhị tập. Cô dâu chú rể, từ nay vợ chồng hòa hợp, chỉ tiện duyên ương bất tiện tiên. (*)] —— 《Chuyện truyền miệng nổi tiếng khắp hoàng lăng Quỳnh quốc》 ? Triệu quan nhân ghi chép (Lan Xạ Kiêu nhị tập lặng yên rơi lệ: chuyện này không liên quan đến ta mà, Quan Âm tọa sen của bọn họ là giả, giả, giả! Chúng ta tuyệt đối không thừa nhận!)

* Chỉ muốn thành đôi duyên ương không muốn thành thần tiên: Đó cũng là tên một bài thơ (trong phim Thiên nữ u hồn năm 1987).

Thiên hi niên kết thiên niên duyên ,

Bách niên thân bạn bách niên miên .

Thiên sanh tài tử giai nhân phối ,

Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên

Thập lý bình hồ sương mãn thiên

Thốn thốn thanh ti sầu hoa niên

Đối nguyệt hình đan vọng tương hồ

Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên

Bản dịch thơ của Tiêu Tương Quán :

Duyên ngàn năm kết tơ hồng

Trăm năm đầu bạc vẫn nồng ái ân

Trời sinh tài tử giai nhân

Ngàn năm duyên kết chẳng cần thành tiên

Bình Hồ sương trắng mênh mang

Sầu giếng lất phất ngõ ngàng hoa niên

Cùng trăng đối bóng triền miên

Uyên ương đẹp mộng thần tiên chẳng màng

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Oan Duyên Trời Định (Phần Cuối)

(Một mối tình cảm động nhất trong lịch sử, khiến hàng ngàn vạn người rơi lệ, Triệu quan nhân đã dốc cạn tâm huyết viết nên một chuyện tình kinh điển truyền kỳ – Oan duyên trời định.)

Thưa các cô nương, các vị soái ca, các vị quan khách có sừng to sắc nhọn, có vảy bóng sặc sỡ, có đôi mắt tỏa ánh sáng màu đỏ rực và các bạn đồng môn yêu quái thân mến! Ta rất lấy làm vinh hạnh được đón tiếp các vị đến đây tham gia ủng hộ.

Trải qua một quãng thời gian thật dài mất ăn mất ngủ, dốc hết bầu tâm huyết của mình, cuối cùng thì vở ‘Oan duyên trời định’ của ta cũng đã hoàn thành thuận lợi. Giờ đây, ta muốn đặc biệt cảm ơn Tân Hùng tiên sinh đã dốc lòng, dốc sức giúp đỡ ta, không có ông hết lần này đến lần khác không ngại phiền phức chăm chỉ chải chuốt ý tưởng cho ta, làm cho ta vốn đã ở trong tuyệt vọng cuối cùng cũng túm được góc áo linh cảm mà thánh thần buông xuống, không có điều đó thì hôm nay mọi người cũng sẽ không được xem một vở ‘Oan duyên trời định’ phần cuối mới toanh này.

Mặt khác, ta còn phải cảm ơn rất nhiều người nữa, ví dụ như kẻ thường xuyên xé nát kịch bản của ta, khiến ta bị ép buộc phải tìm kiếm cảm hứng mới cho kịch bản một lần nữa như anh em Đào Quả Quả, ví như người gần đây nhất mạnh mẽ ép ta đổi vai nam nữ chính thành gấu yêu và yêu tinh hoa sen là Ánh Liên cô nương, còn có thêm một nhân vật hàng ngày dùng những lời nói cay nghiệt độc ác ngược đãi tinh thần yếu đuối của ta – Tư

Lan tiên sinh, và còn có ... nguồn gốc khiến ta có cảm xúc viết nên câu chuyện này - Tân Mi cô nương.

Nếu không nhờ các người đã phá hủy và đày đọa cả tinh thần lẫn thể xác của ta, thì hôm nay sẽ không có vở ‘Oan duyên trời định’ mới tinh nóng hổi này! Cũng không có một người vừa mới sinh ra đã rất vượt trội, siêu nhiên hơn người như Triệu quan nhân ta!

Những lời ta muốn nói còn rất nhiều ...

“... Câm miệng lại đi lão già chết tiệt!”

Một túi vỏ hột dưa ném chính xác vào đầu Triệu quan nhân, theo sau đó là hột Sơn Trà, vỏ dưa hấu, tách trà, giầy rơm, và những vật linh tinh khác ào ạt bay lên sân khấu, Triệu quan nhân mặt mũi bầm dập lặn thẳng xuống hậu trường, từng ngọn đèn trên sân khấu lần lượt bị dập tắt, con rối Tiểu Mi khuôn mặt như tranh vẽ, phong thái yêu kiều thướt tha bỗng bình hiện lên trên sân khấu.

Trước mắt nàng là những con sóng bạc đầu cuồn cuộn xô bờ ... Tiểu Mi với dáng vẻ bị tướng quân tổn thương đến đau thấu tâm can, đang muốn nhảy xuống sông tự vẫn.

Trước khi nhảy xuống sông, nàng phải chuẩn bị tư thế cho đẹp mắt, xoay người, phẩy phẩy tay áo đong đưa lay động lòng người hết hai vòng, rồi lại đầu lòng sâu sắc nhìn con sóng bạc mà ai oán cất lên bản tình ca bất hủ.

“Thiên Kiêu à, em sẽ mãi chờ chàng ngàn năm vạn năm ... Là nước, em sẽ ở trong nước chờ chàng. Là lửa, em cũng sẽ chờ chàng trong đồng tro tàn...”

Nàng vung ống tay áo lên, che đi gương mặt khuynh quốc khuynh thành của mình, thân thể nhanh nhẹn của nàng vẽ lên trong không trung một

đường cong đẹp đẽ thê lương... nhảy xuống! (Tân Mi xoay đầu đi, miệng phun phì phèo vỏ hột dưa: cái loại nữ chính trước khi chết còn lải nhải lắm lắm một đồng chuyện, còn không quên tạo một tư thế nhảy sông thật đẹp đẽ, thì chín phần mười là tự sát không thành.)

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, phía chân trời đột nhiên vang lên tiếng hót thánh thót êm tai của loài chim Thiên Đường, luồng ánh sáng vàng chói đột nhiên lóe lên, một người đàn ông hết sức trẻ trung, khuôn mặt tuấn tú không có bút mực nào tả xiết chọt từ trên không bay tới, y dạo quanh một vòng trên không trung, lại tiếp tục quay xung quanh thêm một vòng nữa, rồi mới vươn tay ra ôm lấy Tiểu Mi đang muốn nhảy sông tự sát vào lòng, lại tiếp tục lượn thêm vài vòng nữa như con quay rồi mới đáp lên bờ sông. (Lục Thiên Kiêu bóp nát bét một hạt óc chó: Là kẻ nào đi mua con rối mới?! Ai cho phép các người để tên đại sư dỏm đó đẹp trai như vậy?!)

“Cô nương à, đời người ngắn ngủi, tận hưởng tất cả niềm vui trước mắt mới là quan trọng nhất. Trên đời này không có chuyện gì là không thể vượt qua được, không có chuyện gì có thể đáng để cho nàng từ bỏ mạng sống của mình cả.”

Đại sư đau lòng đưa tay vén lên những sợi tóc rối tung trên trán nàng, giọng nói dịu dàng khiến người ta như say trong men rượu.

Tân Mi đang nằm trong vòng tay đại sư ngần ngừ nhìn dung nhan như thiên thần hạ phàm của y, trái tim như nai con nhảy loạn, nàng hốt hoảng: “Trên đời này tại sao lại có người đàn ông đẹp trai tuyệt đỉnh thế này...”

Vẻ mặt nghếch ra của nàng khiến đại sư nở một nụ cười tà mị, y cúi đầu xuống, chóp mũi y xém chút nữa là đụng vào chóp mũi nàng.

“Nàng thích ư?” Y hỏi.

(Tân Mi: thật ra khuôn mặt y chắc chắn rất xấu xí? Cho nên, mới mang nhiều lớp mặt nạ như vậy trên mặt, y không đủ can đảm đối diện với gương

mặt thật của mình, tự lừa mình dối người đến nông nỗi này thật đáng thương mà.)

Tiểu Mi bị hành động to gan của y làm cho hoảng sợ, lúc này mới hoàn hồn lại, nằng đỏ mặt thẹn thùng, cố sức giãy dụa: “Buông ra, buông ta ra!”

Đại sư cười ha ha, ôm chặt lấy thân thể đang giãy giụa loạn xạ của nàng: “Ta là một đại sư dốc lòng tu hành, ta rất muốn nghe tâm sự từ sâu thẳm trái tim nàng. Tới đây, lên xe của ta rồi nói tiếp.”

Vừa dứt lời, y cũng không màng đến sự phản kháng của nàng, đã ép nàng bước lên chiếc xe rục rờ hoa lệ của y.

Tiểu Mi bị đại sư nửa ép buộc nửa dụ dỗ tấn công tới tấp, rất nhanh chóng nàng đã thổ lộ tâm sự với đại sư, đại sư biết được không khỏi vừa mừng vừa sợ, cái này được gọi là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công. Thì ra đại sư là người của hồ tộc, trải qua nhiều thế hệ hồ tộc và bộ tộc Chiến quý vẫn luôn tồn tại một mối thù hận sâu sắc, khổ nỗi lại không có cơ hội trở mặt, trước mắt người con gái của tướng quân Chiến quý lọt vào tay y, đây chắc chắn là một cơ hội trời ban.

Đại sư bụng dạ khó lường, tìm mọi cách săn sóc, đối xử với Tiểu Mi hết sức dịu dàng, chu đáo, ví như tự tay vấn tóc cho nàng, thắt lại dây y phục cho nàng, vòng tai, trâm ngọc ... thì càng khỏi phải kể. Thậm chí có một lần Tiểu Mi bị bệnh, thầy thuốc nói không có cách nào chữa trị, ngoại trừ phải có máu của chân truyền thiên thần mới có thể chữa trị được, đại sư không chút do dự cắt đứt cổ tay hiển ra một vại máu, một nửa để cho nàng uống một nửa dùng để tắm, cuối cùng cũng kéo được Tiểu Mi từ suối vàng trở về. (Lục Thiên Kiêu: Triệu quan nhân giỏi thật, một ngày nào đó có tên nào của hồ tộc xem được vở kịch này, y chắc chắn sẽ chết ngất luôn.)

Tiểu Mi dần dần đắm chìm vào tình cảm dịu dàng của đại sư, trái tim từ trước vẫn luôn yêu thương tướng quân bắt đầu dao động. Một ngày kia, hồ

tiên và vị tiên nhân bà tám nghe được tin Tân Mi bị tướng quân ruồng bỏ nên vội vàng tìm tới nàng, bọn họ còn mang theo một tin tức khiến lòng Tiểu Mi vô cùng đau đớn, thì ra Tướng quân nghe theo sự sắp xếp của mẹ, vào đúng ngày hôm nay đã cưới một tiểu thư chiến quý thuộc dòng dõi quý tộc... (góc sân khấu bị cắt ngang, sân khấu được chuyển đến cảnh tướng quân động phòng)

Không khí xung quanh thật vui vẻ hạnh phúc, trong phòng cưới tràn ngập một màu đỏ rực, tướng quân đang uống rượu giao bôi với cô dâu, dẫn lời trong lòng tướng quân: [Rốt cuộc cũng phải đi đến bước này, mẹ đã dùng tính mạng Tiểu Mi ép buộc ta, ta không thể không từ bỏ người con gái ta yêu thương nhất, cưới một chiến quý xa lạ. Hãy hận ta đi! Tiểu Mi! Ta thà rằng nàng hận ta khắc cốt ghi tâm cũng không muốn nàng quên mất ta! Vì để duy trì được dòng máu chiến quý hoàn mỹ, chúng ta không thể ích kỷ như vậy... Thân xác ta tuy thuộc về một chiến quý xa lạ, nhưng linh hồn ta, trái tim ta vẫn vĩnh viễn ở cạnh nàng!]

Vén chiếc khăn voan cô dâu lên, tướng quân trong hơi men say hoa mắt nhìn thấy khuôn mặt cô dâu có vài phần rất giống Tiểu Mi. Hắn vui mừng quá đỗi, xô cô dâu ngã trên giường, xé nát chiếc áo cưới của cô dâu... Trong ánh nến đỏ lay động, giữa một bầu không khí đậm đặc, tướng quân thông gian với cô dâu, làm đi làm lại một trăm lần, một trăm lần đó nha. Ở một nơi khác xa xôi ngàn dặm, một cành hoa đào đặt trên đầu giường Tiểu Mi lặng lẽ tàn úa. (Lục Thiên Kiêu: Nói đi nói lại, trong vở kịch này, vĩnh viễn ta phải giữ vững hình tượng thông gian sao?)

Góc sân khấu lại bị cắt ngang một lần nữa, biết được tin tướng quân đã rước cô dâu mới về nhà, trái tim Tiểu Mi lại vỡ vụn thêm lần nữa. Vào đêm hôm khuya khoắt, nàng chỉ mặc một bộ quần áo bằng tơ rất mỏng manh, nửa như mê hoặc nửa như suy sụp, nàng nhẹ nhàng bước lên lầu cao, lại một lần nữa phát phát ồng tay áo xoay vài vòng, chuẩn bị nhảy lầu tự sát.

Đại sư đuổi sát theo sau nàng, lại cứu được nàng lần nữa, còn vì vậy mà nảy sinh xung đột với hai kẻ nghe được tin tức vội vàng chạy tới là hồ tiên và tiên nhân bà tám, trong lúc nhất thời những luồng ánh sáng trắng chiếu ra loạn xạ khắp xung quanh, ba người đánh nhau chết đi sống lại ở giữa không trung. (Tân Mi: Mi Sơn đại nhân ngoại trừ bản lĩnh chịu được sét đánh, còn có bản lĩnh đặc biệt nào nữa sao?)

Đại sư quả thật rất lợi hại, một mình chống lại số đông, đánh hồ tiên và tiên nhân bà tám thành một đống giẻ rách, nhưng bản thân y cũng bị thương nặng, hấp hối. Tiểu Mi mang tâm trạng phức tạp, chăm sóc y thật chu đáo, trong quá trình chăm sóc và được chăm sóc, gian tình cứ thế nảy nở.

“Gả cho ta đi, ta có thể cho nàng một danh phận đường đường chính chính! Hãy quên tên tướng quân vô tình kia đi, nếu như nàng không thể quên được, ta sẽ đem đầu hắc đến gặp nàng, giúp nàng chôn vùi chút tình yêu mỏng manh còn sót lại với hắc.”

Đại sư nắm thật chặt tay Tiểu Mi, thốt lên lời thề nguyện trọn cả cuộc đời.

“Ta sẽ yêu nàng cả cuộc đời này, không chia chảng lìa, tuyệt đối sẽ không làm nàng đau lòng rơi lệ.”

Tiểu Mi lâm vào tình thế khó xử, đại sư cũng không có kiên nhẫn chờ đợi, thế là ... tắt đèn, một màn cưỡng gian rõ ràng bắt đầu trình diễn trên sân khấu.

“Không được! Ta không muốn! Huynh, nếu huynh tiếp tục như vậy, ta sẽ gọi người tới!” Tiểu Mi vẹo trên vẹo dưới ra sức kháng cự.

“Nàng cứ kêu đi! Ở chỗ này toàn là người của ta, nàng có gọi rách cả cổ họng cũng không có người tới cứu nàng đâu!”

Đại sư xé nát quần áo của nàng.

Tiểu Mi tuôn rơi hai hàng nước mắt , bất đắc dĩ và tuyệt vọng, trở mắt nhìn quần áo mình biến thành vãi vụn, bay lả tả khắp trời.

(Tân Mi: sao nàng ta lại không gọi đến rách cổ họng đi nhỉ?)

Đại sư am hiểu rất sâu sắc ngón nghề này, dùng cơ thể nói rõ cho nàng biết cái gì được gọi là ba nông một sâu, chín lần cạ một lần sâu (*), Quan Âm tọa sen, Hoài trung lăm nguyệt (**)... đủ thứ kỹ xảo vừa đa dạng lại phong phú, Tiểu Mi từ chống cự dần biến thành phục tùng, nước mắt nàng tuôn ra như thủy triều cuộn sóng, một trăm lần, là một trăm lần đó, rốt cuộc từ thân thể rồi đến cả trái tim nàng cũng hoàn toàn bị chinh phục. (Lục Thiên Kiêu: là ta đã nghĩ quá nhiều rồi sao? Triệu quan nhân thực ra là đang chế nhạo ta có đúng không...?)

* Lấy từ sách giáo dục giới tính “Tổ nữ kinh”.

** Tìm không ra. Nhưng đại khái là vừa làm gì đó vừa ngắm trăng, hay là làm việc dưới trăng ...

Tiểu Mi hạ quyết tâm quên đi quá khứ, đồng ý gả cho đại sư. Ở ngoài xa ngàn dặm, không biết từ đâu tướng quân lại nghe được tin tức này, hăn giận đen mặt vì hồng nhan, dẫn lời trong lòng hăn: [Nàng sống là người của ta, chết cũng là quý của ta! Ta thà rằng nàng hận ta cả đời, cũng sẽ không để người đàn ông khác có được nàng!]

Cuộc chiến tranh giữa hồ tộc và tộc Chiến quý vì thế mà nổi lên, vì tranh đoạt một mỹ nhân khuynh quốc thành, chiến trận đang trong giai đoạn đầu sôi lửa bỏng, máu thịt bay tứ tung, kẻ chết người bị thương vô số. (Triệu quan nhân ở hậu trường sân khấu điên cuồng hét lên: không được tạt máu gà nữa! Nhanh lên! Đem chu sa đã chuẩn bị sẵn tạt ra đi! Chu sa, chu sa đó! Tên nào dám dúng máu gà thì đi tạt ngay tức khắc cho ta!)

Tiểu Mi vô cùng đau lòng. Dẫn lời trong lòng nàng: [Aizz, ta là người con gái mang nghiệp chướng quá nặng nề! Đã có quá nhiều người vì ta mà

chết, bảo ta phải chấp nhận gánh nặng này thế nào đây? Ta vốn không nên sinh ra trên đời này, không có ta, các người sẽ không tàn sát lẫn nhau. Đúng, nếu không có ta trên đời thì tốt quá rồi! Lần này ta nhất định phải kết thúc tất cả mọi chuyện! Nhất định phải làm!]

Tiểu Mi cô độc một mình chạy đến đầu tiên tuyến, ở tại đây hai người đàn ông đang đánh đến một sống một chết. Đã từ rất lâu rồi nàng không được gặp tướng quân, vào lúc ánh mắt nàng bắt gặp được hắn, những giọt nước mắt vừa đau lòng đến chết, lại vừa vui mừng phát điên, kèm với cả nỗi nhớ nhung điên cuồng bắt đầu tuôn xuống như mưa.

Tướng quân nói: “Tiểu Mi! Ta đã để lại hậu duệ duy trì huyết thống tộc Chiến quý rồi! Từ nay lại là kẻ tự do, nàng hãy theo ta đi!”

Đại sư nói: “Nàng đã là vợ của ta rồi, phải về nhà với ta!”

Tiểu Mi lặng lẽ nuốt xuống giọt lệ cay đắng, rưng rưng bước đến cạnh đại sư, quay đầu lại nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp nhưng lại thê lương buồn bã với tướng quân: “Thiên Kiêu à, tất cả mọi chuyện của chúng ta giờ đã kết thúc rồi. Chàng chính là người luôn bảo ta chờ đợi chàng, nhưng giờ đây ta đã quá mệt mỏi, rốt cục cũng không thể đợi chàng thêm được nữa. Chàng hãy quên ta đi.”

Dứt lời, nàng khoác tay đại sư xoay người bước đi.

Lòng tướng quân thật sự hoảng loạn, hắn vung chiếc roi dài lên đánh vào đại sư tâm hồn đang xao động không hề có chút phòng bị nào, Tiểu Mi liều mình đưa thân ra đỡ, chiếc roi dài không chút thương tiếc làm đứt gãy cột sống của nàng, nàng giống như một đóa hoa trắng nhỏ bé rơi chầm chậm bị gió cuốn đi xoay tròn trong hỗn loạn, xoay tròn rất nhiều vòng như ma như quỷ, cuối cùng gợn gàng rơi xuống mặt đất khiến lòng người rung động.

“Không...!!”

Âm thanh tê tâm liệt phế của hai người đàn ông đồng loạt vang lên.

Dưới sân khấu vang lên một trận khóc lóc, đoạn cao trào này chính là chỗ đặc ý nhất của Triệu quan nhân, lão lạng lẽ từ phía hậu trường thò đầu ra, muốn quan sát phản ứng của Tân Mi và tướng quân, ai ngờ được chỗ ngồi của vị trí trung tâm trên hàng đầu tiên bỗng nhiên lại trống không!

Triệu quan nhân cực kỳ hoảng sợ, túm lấy một tên yêu quái ngồi ở bên cạnh: “Tướng quân đâu? Đi từ lúc nào?”

Tên yêu quái kia vừa gạt nước mắt vừa nghẹn ngào nói: “Vào thời điểm máu chảy thành sông đã đi mất rồi.”

Chẳng lẽ, vở kịch này lại khiến tướng quân khó chịu sao?! Triệu quan nhân lo sợ, bất an.

Hai kẻ khiến cho lão lo sợ bất an lúc này lại đang ở trong nhà bếp vốn chẳng còn ai, Lục Thiên Kiêu đang nhồi bột trong chậu, còn Tân Mi thì đang nặn sủi cảo từ những cục bột đã được nhồi xong, đôi tay hai người dính đầy bột mì.

“Em không xem đoạn sau cũng không sao ư?”

Lục Thiên Kiêu có chút xấu hổ, lúc sáng hăn ăn hơi ít, kết quả là lúc này bụng hăn vang lên một tiếng ‘ọt’, đúng lúc bị Tân Mi nghe thấy, nàng liền cố chấp túm lấy hăn kéo đến nhà bếp làm vài món ăn. Hăn biết rõ nàng rất thích xem kịch rồi, lúc xem đến đoạn đặc sắc nhất, nàng thường quên ăn quên ngủ luôn.

“Ồn ào, lộn xộn quá, không có gì đáng xem cả.”

Tân Mi cười tí mắt dùng bột mì nặn thành hình một con thỏ trắng nhỏ nhắn, đưa đến trước mặt hăn như dâng lên báu vật: “Chàng xem xem! Nó có đẹp không? Cái này hấp chín rồi để cho chàng ăn.”

Hắn cười cười, do dự một lát, cũng ngắt lấy một cục bột mì cố gắng nhào nhào nắn nắn, nặn ra hình một con cọp đưa đến trước mặt nàng: “Vậ cái này để dành cho em ăn.”

Tân Mi hơi nhú mào, nhìn chăm chăm nó thật lâu, nói: “Cái này là... rùa đen hả? Hay cá chạch? Hơ, rất... rất độc đáo đó.”

“...”

Lục Thiên Kiêu lạng lẽ xoay tới xoay lui con cọp già đáng thương kia.

Tân Mi dùng tay lau mặt, một chút bột mì ngay lập tức dính lên mặt nàng, Lục Thiên Kiêu dùng tay áo giúp nàng lau sạch, nhưng càng lau lại càng trắng, hắn còn đang do dự có nên đi rửa tay hay không, chợt nghe âm thanh khua chiêng gõ trống leng keng, lừng tưng vang lên long trời lở đất ở sân khấu phía xa xa, có lẽ là đang diễn tới đoạn cao trào, làn sóng tiếng khóc uất nghẹn của đám yêu quái cũng truyền đến từng đợt.

Nàng cười hì hì: “Bên ngoài thật ồn ào, may là chúng ta đã trốn được.”

Dứt lời nàng xoa hai tay dính đầy bột mì lại với nhau, hai tay “phạch” một phát ôm lấy khuôn mặt hắn, hai gương mặt tèm lem, nhem nhuốc nhìn nhau trong khoảnh khắc, nàng cười ha hả.

“Nghịch ngợm quá.”

Lục Thiên Kiêu nhếch môi lên, dùng tay khẽ búng vào đầu nàng một cái.

Bên ngoài vẫn rất ồn ào, có người đánh nhau, có người khóc lóc, có người cười, có người cãi lộn, nhưng mà những chuyện đó đã không còn liên quan gì đến hai người nữa. Cứ mặc kệ đám người bên ngoài kia ồn ào, ầm ĩ, yêu hận tình thù cũng tốt, mâu thuẫn giữa hai gia tộc cũng được, nước mắt

nhà tan cũng vậy thôi, so ra còn kém hơn nhiều khoảnh khắc vui vẻ cùng làm sủi cỏ rồi bỏ vào nồi hấp chín của hai người.

Những thứ kia đều là câu chuyện xa xưa của kẻ khác, không liên can gì đến hai người bọn họ, cũng không có quan hệ gì đến hoàng lăng.

“Tân Mi, em đã ăn hết ba mươi cái sủi cỏ rồi.”

“Em vẫn còn chưa no mà.”

“... Vậy chúng ta làm thêm ba mươi cái nữa đi.”

“Hơ...”

“Gói tiếp nữa hả?”

“Được rồi, tiếp tục gói vậy. Lần này để chàng ăn trước.”

...

Triệu quan nhân đang lén lút thập thò bên ngoài cửa sổ thở phào nhẹ nhõm một hơi, lau lau đổng mồ hôi lạnh rịn đầy trên trán, đột nhiên linh cảm đập tới... lão quyết định! Ngay lập tức viết tiếp ‘Oan duyên trời định’ phần cuối cuối cùng!

Một cái bánh sủi cỏ dẫn đến vụ một vụ tình án đẫm máu.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ngày Hạnh Phúc Nhất Của Mi Sơn Quân (Phần Đầu)

Trong mắt những linh quỷ mới vào ở Mi Sơn cư thì Mi Sơn quân cũng được xem là một chủ nhân tính tình vừa ổn trọng lại vừa đáng tin cậy, ngoại trừ thỉnh thoảng y hay lên cơn động kinh một chút, lúc uống say lại khóc lóc lầm bầm gọi mãi hai tiếng cũng không biết là tên của ai, quãng thời gian còn lại y đều rất tốt, ít nhất cũng có thể dùng một câu kiêu hãnh như dáng mai gầy để hình dung y.

Về cơ bản, Mi Sơn là một chủ nhân có thể khiến cho đám linh quỷ mới tới có thể kiêu ngạo và tự hào. Tuy quy mô của Mi Sơn cư không thể so sánh với các đại môn phái khác, nhưng hằng ngày những người đến đây để cầu xin giúp đỡ cũng nối dài không dứt, phần lớn đều đến để nhờ chủ nhân điều tra những chuyện rất cơ mật.

Mi Sơn quân làm việc không lấy vàng bạc hay châu báu, chỉ cần tửu lượng của người tới nhờ vả cao hơn y là được. Ngoại trừ mỗi ngày bọn họ phải phải kéo ra ngoài một đồng người say như chết đến cầu xin Mi Sơn giúp đỡ, thì cuộc sống ở Mi Sơn cư này rất yên ổn và an bình.

Nhưng sự yên ổn và an bình này đã kết thúc vào một buổi hoàng hôn.

Đó là một buổi hoàng hôn đẹp rực rỡ, ánh mặt trời nhuộm đỏ những đám mây tầng tầng lớp lớp thật sáng lạn, một con bồ nông vừa to lớn vừa xấu xí lặng lẽ âm thầm đáp xuống trên cây cầu gỗ hai bên nở đầy những đóa hoa đỏ trắng, cảnh tượng này hù tên linh quỷ canh cửa sợ đến rớt cả cằm xuống.

Một cô gái nhảy từ trên lưng con bò nông xuống, cô gái mặc một bộ quần áo màu tím nhạt, dáng người thon thả, dung mạo đoan trang sáng sủa, là một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp. Những linh quý canh cửa mỗi năm lại thay hết một đồng, không có kẻ nào quen biết nàng, lại thấy nàng mỉm cười bước thẳng về phía cửa trước nên bọn họ đành phải cản lại.

“Trời cũng đã tối rồi, nếu như cô nương có chuyện gì cần giúp đỡ, xin hãy đến vào sáng sớm mai.”

Cô gái xinh đẹp khẽ mỉm cười, đưa cho tên linh quý một hộp đựng thức ăn thật to: “Vậy làm phiền người đem hộp thức ăn này đến cho Mi Sơn đại nhân, đã hai ba năm nay ta không tới đây thăm ngài ấy, trong hộp là bánh trung thu, bánh chưng, bánh ngọt, bánh bao mà hai năm nay ta thiếu ngài ấy, người bảo ngài ấy từ từ mà ăn, nếu rảnh rồi ta sẽ tới thăm ngài ấy nữa.”

Nàng nói đã hai ba năm, chẳng lẽ nàng quen biết với Mi Sơn quân từ rất lâu rồi?

Đám linh quý không dám đối xử lạnh nhạt với nàng, trong bọn chúng sớm đã có kẻ chạy vào trong thông báo. Lúc đó Mi Sơn quân đang cùng với kẻ tới nhờ vả cuối cùng trong ngày liêu mạng uống sạch sẽ đồng rượu, tinh thần y thật sáng khoái, vừa dùng trà súc miệng vừa dặn dò đám linh quý lôi đám sâu rượu này vứt thẳng ra ngoài, cũng chẳng thèm ngoảnh đầu lại nói: “Đám người tới nhờ vả lần này đúng là vô tích sự, có hai vò rượu cũng không uống nổi, còn dám tới đây cầu xin ta. Lôi hết bọn chúng vứt ra ngoài, cho bọn chúng một bài học đích đáng.”

Vì thấy một linh quý canh cửa ôm một hộp thức ăn thật to, đứng nghếch mặt ra ở ngưỡng cửa, Mi Sơn lại nhíu mày.

“Người không đứng ở cửa mà canh chừng cho tốt đi, ôm cái hộp rách nát chạy tới đây làm gì?”

Vừa dứt lời, Mi Sơn bước tới tiện tay mở nắp hộp ra, trong hộp là mấy cái bánh bao và bánh ngọt nhìn cũng không tệ lắm, được sắp xếp rất chỉnh tề ngăn nắp, y vợ lấy một cái bánh bao nhét thẳng vào miệng, mặt mày vui vẻ khen: “Mùi vị cũng không tệ! Là ai tặng?”

“À, là một cô nương rất xinh đẹp. Cô nương ấy nói là đã hai ba năm rồi chưa gặp ngài, cho nên cô ấy đem bánh bao, bánh chưng, bánh trung thu và các loại bánh khác hai ba năm nay chưa đưa, giờ đưa đến tặng bù cho ngài...”

Mi Sơn cắn được nửa cái bánh bao “Phịch” một tiếng, nó rơi thẳng xuống đất, Mi Sơn quân luống cuống tay chân, hồn bay phách lạc, đầu tiên là y cướp lại hộp thức ăn thiệt bực, sau đó lại nhặt lên cái bánh bao rớt xuống đất kia, thật sự y không tìm ra được chỗ nào xứng để đặt xuống, dưới tình thế cấp bách y đành phải đội hộp thức ăn lên đỉnh đầu, chân không chạm đất chạy như điên ra thẳng cửa chính.

Trong bóng hoàng hôn đỏ rực, người con gái y yêu thương đã lâu không được gặp vẫn chưa rời đi, giống hệt như lần đầu tiên nàng bước đến Mi Sơn cư này, lúc đó nàng cũng vịn vào lan can của chiếc cầu gỗ chăm chú nhìn những con cá chép đang thối bong bóng dưới đáy hồ.

Mi Sơn quân nước mắt tuôn như sóng cuộn, chỉ trong chốc lát đã ướt nhẹp vạt áo trước của y.

“Mi Sơn đại nhân!”

Tân Mi thân thiết vẫy vẫy tay với y, nàng cười tí mắt bước đến cạnh y, so với lúc mười mấy tuổi nàng có vẻ chững chạc hơn rất nhiều, cũng không còn liến thoắng chạy ngược chạy xuôi nữa, nhưng nụ cười ngọt ngào không chút ưu sầu phiền não trên gương mặt nàng là vẫn không hề thay đổi. Mặc kệ thế sự bên ngoài có thể thay đổi rối loạn đến thế nào, Tân Mi trước sau

gì vẫn là Tân Mi, nàng như một khúc nhạc trong sáng thong dong trong thời buổi loạn lạc.

“Ngài gầy quá, hình như chỉ còn da bọc xương. Ta nghe nói bây giờ chiến tranh diễn ra ở khắp nơi, lương thực quả thật rất quý giá, tiên nhân nhiều chuyện như ngài mà cũng không đủ ăn sao?”

Nàng quan sát y từ trên xuống dưới, ánh mắt nàng lướt đến chỗ nào, hình như Mi Sơn quân liền khẽ run rẩy đến chỗ đó.

“Trong hộp đựng thức ăn này chỉ có vài món bánh thôi.” Tân Mi nhìn thấy y để hộp đồ ăn lên đầu mà quỳ lạy, nàng không khỏi dùng ánh mắt thương hại chăm chú nhìn y, cuộc sống thời buổi loạn lạc quả là không dễ dàng, chỉ có mấy cái bánh bao, bánh trung thu đã khiến y mừng rỡ đến hận không thể quỳ xuống lạy tạ trời đất, “Chi bằng để ta làm thêm chút đồ ăn gì đó cho ngài?”

“Được ... được ...”

Giọng nói Mi Sơn quân giống như con gà bị bóp cổ, vừa nhỏ vừa the thé. Cả thân người y cứng ngắc lại, đội hộp thức ăn bước mỗi bước đều run rẩy cả lên, y dẫn Tân Mi vào nhà, nước mắt tuôn ra như thác đổ.

Tân Mi an ủi y: “Đừng vội mà, cũng đừng có khóc, ta sẽ đi nấu cơm ngay.”

...

Đám linh quỷ canh giữ cửa chính vừa e dè vừa cẩn thận kéo chiếc cảm đang rơi xuống của mình lên, nghe nói trong Mi Sơn cư có một linh quý già có thân phận hơn hẳn đám linh quỷ bọn họ, lão chuyên quét dọn và chăm sóc rừng trúc, bọn họ quyết định tối nay phải tìm một chỗ kín đáo từ từ mà hỏi lão một chút về chuyện này.

Nhà bếp vẫn là cái nhà bếp đó, đậu hủ vẫn là những miếng đậu hủ kia, Tân Mi xắn tay áo lên, nàng rửa tay thật sạch, xách dao lên, quay đầu lại hỏi: “Mi Sơn đại nhân, ngài vẫn muốn ăn đậu hủ Mi Sơn chứ?”

Cả người Mi Sơn quân phát run lên: “Có... có... có... có thể ăn đậu hủ Tân Mi được không?”

Ôi, sự tôi luyện gian khổ trong những năm gần đây quả nhiên rất có ích, rốt cuộc y cũng đã có thể nói ra những lời to gan như vậy rồi! Mi Sơn quân then thùng che mặt lại.

Tân Mi không chút do dự nói: “Được.”

... Ông trời ơi! Cái này tuyệt đối không phải là nằm mơ chứ? Không phải chứ, không phải chứ? Nếu như là mơ thì hãy để y cả đời này cũng đừng tỉnh lại nữa!

Kết quả là hôm đó Tân Mi đã làm bốn miếng đậu hủ, lần lượt là đậu hủ Mi Sơn, đậu hủ Tân Mi, đậu hủ Phó Cửu Vân, đậu hủ Chân Hồng Sinh. Mi Sơn quân ngơ ngẩn nhìn nàng vung đũa lên, nàng vừa nhanh tay lẹ mắt xuống tay tàn độc gắp một lượt ba cái đầu bỏ vào trong chén của y, vừa nói: “Mi Sơn đại nhân, đây là đầu của những người bạn tốt của ngài, cho người ăn nè.”

... Quá mất hồn đi.

Mi Sơn nghiêng răng nghiêng lợi gặm nát hai cái đầu của hai kẻ khác, khóe mắt y không ngừng liếc nhìn vào miếng đậu hủ Tân Mi, y muốn thò đũa ra, nhưng còn có chút ngại ngùng, mặc kệ là ăn cái gì, đều khiến hấn cảm thật luyện tiếc, dường như không nỡ ăn miếng đậu hủ Tân Mi này vậy.

Do dự rồi lại chần chừ, miếng đậu hủ kia liền bị Tân Mi ăn sạch, Mi Sơn quân đành phải lau đi những giọt nước mắt hối hận không thôi.

“Đã rất lâu rồi ta không ra ngoài dạo chơi, hóa ra bên ngoài thay đổi nhiều đến vậy. Hôm nay đến Sùng Linh cốc, Đại Hồ ca bỗng nhiên đã trở thành quản gia, lại còn cưới vợ nữa chứ.”

Dù sao đó cũng là người đàn ông đầu tiên mà nàng chấm trúng, biết được y đã cưới vợ, Tân Mi cũng có chút tiếc nuối, y cũng là mỹ nam một thời nha...

“Đại Hồ ca nói hồ tiên đại nhân đã bế quan tu luyện, cả cuộc đời này sẽ không ra ngoài nữa là thật sao?”

Mi Sơn quân sững sốt một lát: “Tiên nhân chỉ bế quan chậm thì một trăm năm, lâu thì mấy trăm năm, sao lại nói cả đời này không ra nữa chứ?”

Tân Mi suy sụp, cúi mặt xuống: “Một trăm năm nữa ta đã chết từ lâu rồi.”

Hóa ra cả cuộc đời này cũng sẽ không ra ngoài nữa là để chỉ cả cuộc đời nàng.

Đã nhiều năm như vậy, Mi Sơn quân giống như đột nhiên thức tỉnh, người con gái y yêu thương đang ngồi trước mặt y chỉ là một người phàm tầm thường, mà y lại là một vị tiên nhân. Mấy trăm năm với y mà nói cũng chỉ là bóng mây bay qua cửa sổ, nhưng quãng thời gian trong nháy mắt đó với nàng mà nói, cũng không biết đã trải qua hết mấy kiếp luân hồi.

Mi Sơn khốn khổ nuốt miếng đậ hủ xuống, hấp tấp bày tỏ nỗi lòng: “Tiểu... tiểu Mi, cho dù nàng trở nên già nua tóc bạc da mồi, ta cũng vẫn thích nàng.”

Tân Mi rất cảm động: “Mi Sơn đại nhân... Ngài thật sự là người tốt mà, kiếp sau ta cũng muốn trở thành bạn của ngài!”

“Được, bạn tốt...?”

“Cả kiếp sau sau nữa cũng là bạn tốt!”

“O, được... được...”

Mi Sơn quân bị hai từ bạn tốt và người tốt đả kích đến nước mắt tuôn tràn đầy mặt, chỉ còn cách vùi đầu ăn lấy ăn để, một bữa cơm này thật vừa mắt hồn lại vừa đau đớn, y mãi ăn mãi ăn, lại một lần nữa biến bụng mình thành quả bóng tròn to căng, y đau khổ ngồi bẹp trên ghế rên hừ hừ.

Tân Mi theo thói quen đi đến suối nước nóng tắm rửa và thay quần áo, lúc nàng quay về, Mi Sơn đã mặc thêm một chiếc áo khoác che mất đi cái bụng thiệt bự của mình, y phơi ra dáng vẻ tuấn tú phong độ nhất trong đời mình, nghiêng người dựa vào dưới tàng cây Hải Đường, trong tay còn đang cầm một cây tiêu ngọc, mái tóc dài tung bay trong gió, tay áo nhẹ nhàng phấp phới, y đang ngửa đầu ngắm trăng.

“Tiểu Mi, đã đến đây rồi thì hãy ở chơi vài ngày đi, nàng muốn ở lại Mi Sơn cư bao lâu cũng được.”

Y thoải mái xoay tròn cây ngọc tiêu đang cầm trong tay, nở một nụ cười phong độ phóng khoáng nhất với nàng: “Nàng nhất định đừng khách sáo nhé.”

Tân Mi khẽ mỉm cười với y: “Được, vậy ta sẽ ở lại một thời gian ngắn.”

... Hở? Thuận lợi như vậy sao? Thuận lợi đến mức bản thân Mi Sơn quân cũng cảm thấy có chút bất thường. Lại nói tới, lúc trước Tiểu Mi cũng đã từng đến Mi Sơn cư vài lần, nhưng mỗi lần nàng đến, không phải đưa xong vài món quà tặng rồi đi ngay thì cũng là đi cùng với tướng quân Chiến quỷ đáng sợ kia. Lần này, đã xảy ra chuyện gì chứ?

Mi Sơn đảo tròn con người, dò hỏi nàng: “À, tướng quân... kia gần đây vẫn ổn chứ?”

Trong chốc lát mặt Tân Mi liền cứng ngắc lại, nói một giọng rất thản nhiên: “Ừm, hẳn sao lại không ổn chứ.”

Theo thái độ của nàng, hình như hai người đã nảy sinh tranh cãi. Mi Sơn quân trong chốc lát vui mừng như điên, y xoay cây ngọc tiêu trong tay như chong chóng, vội vã chuyển hướng câu chuyện: “Tối nay trăng đẹp như vậy, đêm thì dài đằng đẵng mà ta lại không có tâm trạng đi ngủ. Tiểu Mi, chi bằng chúng ta ngồi trao đổi một chút về về lý tưởng của đời người nhé?”

“Để ngày mai nói đi, ta mệt rồi. Mi Sơn đại nhân cũng nên đi ngủ sớm một chút, sáng sớm mai ta sẽ lại làm điểm tâm cho ngài.”

Tân Mi phất phất tay áo với y, nàng xoay người bước vào trong phòng.

Mi Sơn quân thật khó kiềm chế được xúc động đang trào dâng trong lòng, kéo vạt áo trước lên vừa chạy như điên vừa nhảy loạn xạ, y bắt gặp một tên linh quỷ liền hét to lên: “Có nghe thấy không? Nàng muốn làm điểm tâm sáng cho ta! Làm điểm tâm sáng đó nha!”

“Mới sáng sớm thức dậy đã được ăn điểm tâm thơm ngon, đó là đặc quyền của các đấng ông chồng mới được hưởng thụ đó!”

“Tiểu Mi muốn làm điểm tâm sáng cho ta đó...!”

Mấy tên linh quỷ bà tám thập thò lén lút trốn trong rừng trúc thò đầu ra nhìn nhìn: “Hình như chủ nhân bị điên rồi.”

Tên linh quỷ có tuổi tác lớn nhất trong đám móm móm mũi, tỏ vẻ rất bình tĩnh: “Đừng để ý đến ngài ấy nữa, qua mấy ngày nữa ngài ấy sẽ nước mắt tuôn dài, khóc lóc rên rỉ thôi. Chúng ta lại tiếp tục bàn về tình sử yêu đơn phương chỉ biết âm thầm khóc trong đau khổ của ngài ấy...”

Đêm hôm đó, Mi Sơn quân đã mơ một giấc mơ hạnh phúc nhất kể từ lúc sinh ra tới giờ, y mơ thấy mình thu nhận Tân Mi làm đệ tử, truyền dạy cho nàng phương pháp tu tiên, từ nay về sau không còn e ngại khoảng cách xa xôi giữa người phàm và tiên nhân nữa. Hai thầy trò sớm chiều kề cận, tình cảm yêu đương dần dần nảy sinh, rốt cuộc hai người vượt qua luân thường đạo lý, trình diễn một vở tình yêu thầy trò bị cấm đoán đến long trời lở đất.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngày Hạnh Phúc Nhất Của Mi Sơn Quân

Bây giờ, thời gian cứ thế trôi đi, sáng sớm tinh mơ ở hoàng lãng.

Sáng sớm ngày mới, khắp hoàng lãng tạm thời còn chìm trong yên lặng và an bình. Tân Hùng vẫn là người thức dậy sớm nhất, đứng trước phòng tập võ luyện khí; vợ chồng Ánh Liên và Gấu thúc thúc tiếp tục ân ái; Triệu quan nhân thức trắng nguyên đêm đứng trước cái hang chuột của mình, chờ đợi thần linh cảm đại giá quang lâm; Tư Lan bận rộn chuẩn bị điểm tâm trong bếp; Đào Quả Quả ... Đào Quả Quả đứng trước phòng Lục Thiên Kiêu và Tân Mi, bồi hồi, gập gáp đến độ tay chân luống cuống hết cả lên.

Gõ cửa hay không gõ cửa. Vấn đề này thật là khó khăn.

Không còn là con nít nên Đào Quả Quả tự hiểu được, mới sáng sớm mà đập cửa phòng vợ chồng nhà người ta loạn xạ như vậy thật không tốt chút nào, rất có thể sẽ có vài việc gì đó bị cắt ngang, mà cắt ngang những việc đó sẽ không tránh khỏi hậu quả nghiêm trọng, có thể sẽ phải dùng thân thể mà bồi tội, ví dụ như bị vật vài cọng lông trên đôi cánh.

Có điều y không thể kiên nhẫn chờ đợi thêm được nữa, nếu còn tiếp tục như vậy, có lẽ y sẽ phạm phải sai lầm lớn.

“Kéo kẹt”, tiếng mở cửa vang lên, Lục Thiên Kiêu khoác áo ngoài, mặt mày tối sầm đứng trước cửa trừng mắt nhìn y.

“... Có chuyện gì?” Giọng điệu hết sức ... khó chịu

Đào Quả Quả vui vẻ nói: “Thiên Kiều đại ca! Đệ, đệ... Có chuyện này...”

Chuyện này muốn đơn giản thì cần phải kể lại từ đầu, ngày hôm qua Đào Quả Quả và em trai của y vẫn nghịch ngợm chơi đùa ở vùng giáp ranh Vân Vụ trận như từ trước đến giờ, yêu quái bên trong hoàng lăng, trừ Tư Lan ra, không ai có thể ra khỏi Vân Vụ trận. Trận pháp này vừa để bảo vệ đám yêu quái trong hoàng lăng không bị người ngoài phát hiện, cũng là để quản lý không để chúng tự ý bỏ ra ngoài quấy rối con người. Cho nên đối đám yêu quái đã trưởng thành hoặc có kinh nghiệm lâu năm, nếu không có việc gì sẽ không bao giờ tới gần Vân Vụ trận, chỉ có đám trẻ con chưa lớn như anh em nhà Đào Quả Quả mới biến chỗ này thành thánh địa chơi bịt mắt bắt dê.

Ngày hôm qua, anh em bọn họ chơi bịt mắt bắt dê vô cùng vui vẻ, sau đó thì gặp một người phàm không biết vì sao lại bị lạc vào Vân Vụ trận – chuyện này cũng không hiếm, bên dưới chân núi Văn Lan là Văn Lan trấn, những người từng trông coi hoàng lăng đều ở trong trấn, nếu có người lên núi đốn củi săn thú vô tình lạc vào Vân Vụ trận, đều bị Tư Lan đánh ngất xỉu rồi đưa về. Lúc đó Tư Lan không có đó, Đào Quả Quả và em trai y rất căng thẳng, vội vàng xếp cánh lại trốn ở phía sau gốc cây, lén lút nhìn ra ngoài

Một thiếu niên trẻ măng đang từ từ bước tới gần, nhìn sắc mặt của thiếu niên đó, cũng cảm thấy vô cùng mờ mịt, ngơ ngác với cảnh mây mù tràn ngập chung quanh.

Đào Quả Quả quay sang nói với em trai của mình “Đệ quay về kêu Tư Lan tới, huynh ở đây trông chừng y, không được để y vào bên trong.”

Em trai của y lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời, vỗ đôi cánh màu vàng nhạt bay đi, ai ngờ thiếu niên kia nghe thấy tiếng động, cảnh giác ném cái búa đốn củi xuống phía dưới, gào lên: “Ai đó?!”

Cái búa sáng bóng lướt sát qua khuôn mặt nhỏ nhắn của em trai Đào Quả Quả, thẳng bé lặn lông lốc ngã xuống từ giữa không trung, kêu khóc âm ỉ. Vị thiếu niên kia vội vàng bước lên ôm lấy nó, vừa dùng tay áo lau nước mắt cho thẳng bé vừa cúi đầu nhìn xem rốt cuộc nó thuộc loài nào, nói nó là người thì sao lại có cánh như gà, nói nó là chim thì sao lại có tay có chân, lại còn khóc oa oa như thế này.

“Đây... Chẳng lẽ là... Người chim trong truyền thuyết?!” Vị thiếu niên kia vừa phán đoán vừa vô cùng kinh ngạc .

Đào Quả Quả giận tím mặt mày, y cầm thù hai chữ “Người chim” này đến tận xương tuỷ, lập tức cúi xuống nhặt một tảng đá ném vèo qua, trúng ngay giữa trán đối phương – vừa đả thương người khác tiện thể đánh ngất xỉu luôn.

Thế là khi Tư Lan tới đã chửi ầm lêm, ra lệnh cho y băng bó vị thiếu niên kia đàng hoàng rồi đưa ra ngoài.

Và thế là, một đoạn nghiệt duyên đã nảy nở...

“Thiên Kiêu đại ca! Y thề thốt rằng, không phải vì muốn báo ơn mà là thực lòng muốn cưới đệ! Đệ nói với y rằng đệ là nam yêu quái nhưng y sống chết cũng không chịu tin! Y còn nói, còn nói là nếu như trước buổi trưa hôm nay đệ không đến Văn Lan trấn tìm y thì y sẽ nhảy vực tự sát!”

Đào Quả Quả âm ức vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

“Đó là một mạng người, Thiên Kiêu đại ca! Y lại dám mặt dày mày dạn gấn mạng của mình lên thân đệ! Nếu như y chết thật thì nhất định ông trời sẽ tính sổ món nợ này với đệ phải không? Nhất định là như vậy đúng không?! Vậy thì sau này đệ không có cách nào tu hành thành đại yêu quái tiếng tăm lừng lẫy được nữa! Cả đời đệ sẽ bị phá hủy!”

Lục Thiên Kiêu xoa trán, đau đầu, nghĩ nghĩ rồi an ủi: “Món nợ này sẽ không tính sổ trên đầu đệ đâu.”

“Nhưng nếu y nhảy núi thật thì phải làm sao?! Cũng coi như đệ gián tiếp hại chết y rồi còn gì?! Thiên Kiêu đại ca, huynh giúp đệ một việc được không, huynh hãy làm phép trên người đệ giống như Tư Lan đại ca, để đệ ra ngoài Vân Vụ trận ngó y một cái nhé? Đệ cam đoan sẽ thu phục chỉ một lần mà thôi!”

Lục Thiên Kiêu kiên quyết lắc đầu: “Không được, hơi người trong trấn rất nặng, đệ không giữ được hình người sẽ phiền toái.”

“Đệ cam đoan nhất định có thể chống đỡ được!”

“Không được.”

“Cầu xin huynh, Thiên Kiêu đại ca!”

“... Không được, quy củ của hoàng lăng chính là như vậy. Chỉ vì một mình đệ mà có trường hợp ngoại lệ thì sau này làm sao mọi người phục được?”

“Thiên Kiêu đại ca...”

Đào Quả Quả khóc nức nức khóc nở.

“Sáng sớm mà âm ỉ cái gì á?” Rốt cục Tân Mi cũng bị đánh thức dụi dụi mắt bước ra, thấy Đào Quả Quả nước mắt đầy mặt, nàng sững sốt, “Sao thế?”

Lục Thiên Kiêu vội bước qua kéo lại quần áo vào cho nàng, rồi lại chải tóc, nhẹ giọng nói: “Ồn rồi, chúng ta đi ăn sáng thôi.”

Tân Mi bị hấn lôi đi mấy bước, quay đầu lại nhìn thấy Đào Quả Quả vẫn còn đứng đó nước mắt rưng rưng, dùng ánh mắt như một chú cún con bị vút

bỏ nhìn hai vợ chồng. Nàng tốt bụng đến gần, hỏi: “Cuối cùng là có chuyện gì?”

Đào Quả Quả khóc lóc sụt sướt kể lại chuyện của mình một lần nữa, Tân Mi cười xòa : “Ăn xong bữa sáng, ta đưa ngươi ra ngoài.”

“Tân Mi.” Lục Thiên Kiêu nhú mày, “Không được.”

Nàng ngạc nhiên: “Em đưa cậu ta đi rồi lại đón về mà cũng không được sao?”

“Không được.” Sự cự tuyệt vô cùng rõ ràng.

Tân Mi nhìn hẩn từ trên xuống dưới: “Lục Thiên Kiêu, em có nói với chàng chưa nhỉ, gần đây chàng thật là mất uy phong quá.”

“...”

“Lần trước mấy vị sư huynh sư tỷ của em tới thăm cha em, chàng cũng mặt lạnh nói không được. Lần trước nữa, em muốn ra ngoài đi dạo, chàng cũng không cho. Em muốn ăn cua chàng bảo không được, muốn uống chút rượu chàng lại tiếp tục ngăn cản, tối hôm qua em muốn ở trên nhưng chàng vẫn bắt em nằm dưới như trước, chàng...”

“Khụ, Tân Mi.” Vị tướng quân tuổi trẻ tuấn tú hơn ba mươi nhưng vẫn mặt đỏ tía tai ngắt lời nàng.

Tân Mi nhìn hẩn khẽ cười: “Hôm nay em muốn ra ngoài đi dạo, chàng lại nói không được đúng không?”

“Đi đâu? Ta đi với em...”

“Không cần chàng đi theo, người chim kia, mau tới đây, chúng ta đi ăn cơm.”

Thế là duỗi thẳng tay ra tóm luôn Đào Quả Quả đang cố nén lửa giận bên cạnh, xoay người bước đi.

“Tân Mi.”

Lục Thiên Kiều bất đắc dĩ đứng chặn ở phía trước: “Đừng giận dỗi thế.”

“Chỉ cần nói một câu thôi, cho hay là không cho em ra ngoài? Tân Mi trợn tròn mắt nhìn hấn.

Mặt hấn tối sầm lại, không nói được tiếng nào, hình dáng có vẻ điêu tàn.

Tục ngữ nói, xa thơm gần thối, câu nói này thực sự là chân lý. Ở cùng với Lục Thiên Kiều trong hoàng lăng như hình với bóng hai ba năm qua, mâu thuẫn lớn thì không thấy nhưng mâu thuẫn nhỏ lại gặp như cơm bữa. Nhớ lại trước khi cưới có rất nhiều chuyện hấn đều nhường nhịn, chiều chuộng nàng, ví dụ như chuyện uống rượu. Sau khi cưới xong lại bá đạo như vậy, lần trước phát hiện trong hầm ngầm còn vài hũ rượu thần kính thiên, nàng khai một vò uống một hơi hết sạch, mặt hấn lập tức đen hơn đất nồi, rút roi phạt tên yêu quái trông coi hầm ngầm 2 roi, còn lén lén lút lút uống rượu một mình lại dám lừa nàng là không uống.

Nàng biết rõ bản thân mình mỗi khi uống rượu sẽ bị sốt, cho nên mỗi lần chỉ dám uống một ít mà thôi, nhưng trong mắt Lục Thiên Kiều, nàng vĩnh viễn là một đứa trẻ không hiểu chuyện, không biết tự khống chế thì phải? Chồng của mình lại đối xử với mình giống như con thì đúng là vô cùng nguy ngập rồi, trong mắt chồng yêu, mình không có chút hương vị phụ nữ gì cả.

Cảm thấy nguy cơ ngày càng gia tăng, Tân Mi quyết tâm phải phơi bày ra một chút hương vị phụ nữ của mình, thế là đêm qua nàng phản công, một lần vồ lên không thành công, còn chưa kịp đẩy ngã hấn đã bị đẩy ngược lại. Trong quá trình lao động, nàng nhiều lần cố gắng xoay người để làm chủ tình thế thì vừa bị cưỡng ép vừa bị ngăn cản, hành vi bá đạo không chút

tình cảm và thể diện như thế, còn có khuynh hướng tăng dần lên ngày càng nhiều.

Chuyện phòng the, giường chiếu tạm thời không nói tới, nhưng con người này nằng ăn gì uống gì mặc gì, thậm chí nói chuyện với ai cũng muốn quản luôn.

Đây không phải là điềm tốt, thừa dịp nó đang trên đà phát triển thì phải dập tắt ngay lập tức.

Tân Mi ôm hộp đựng thức ăn cực lớn, dẫn Đào Quả Quả, cưỡi Thu Nguyệt, bay khỏi hoàng lãng, ra ngoài Vân Vụ trận vô cùng gọn gàng, phóng khoáng.

Nàng muốn ra ngoài đi dạo, không người nào dám chặn lại.

Thu Nguyệt bay một vòng xung quanh trấn Vân Lan, đến gần trưa, mới nhìn thấy bên vách núi trên đỉnh núi cao có một thiếu niên thanh tú đang chuẩn bị nhảy núi. Phía sau người thiếu niên đó đám dân trong trấn đứng chen chúc, chật kín, một người buôn bán nhỏ nhiệt tình rao ” Đậ phụ khô ngũ vị hương “, chào bán hàng trong đám người.

Đào Quả Quả sợ hãi, vừa lăn vừa bò nhảy trên lưng xuống Thu Nguyệt xuống: “Y y chuẩn bị nhảy núi thật kìa!”

Tân Mi an ủi Đào Quả Quả: “Không có gì nghiêm trọng đâu, người qua đó, xòe cánh ra cho y xem, thế là giải quyết hết tất cả mọi hiểu lầm.”

... Thật là một chủ ý móc meo mà.

Đào Quả Quả vừa xấu hổ vừa giận dữ, hung hăng thổi gió lốc ào ào vào đám người nhiều chuyện đang bu đen bu đỏ bên vách núi, những cơn gió mang theo yêu lực lẫn lộn cát đá bay loạn xạ, trong gió còn lẫn vào tiếng quỷ gào khóc – giả quỷ dọa người là nghề chính của y. Đám dân trong trấn

đang chen chúc nhau xem chuyện vui giờ nhao nhao che mắt ngồi xồm xuống, y tạo ra một màn chắn giữa không trung, bay qua tóm ngay lấy chàng thiếu niên đang đứng sững sờ bên vách đá, vội vàng chui vào trong rừng.

Tân Mi ở phía sau cổ vũ y: “Không cần phải sợ, cứ giơ cánh ra cho y xem, còn không thì cứ lột hết quần áo ra cho y thấy là đủ rồi!”

Đào Quả Quả chỉ biết gửi lại ánh mắt tuyệt vọng mà bi thương cho nàng.

Cụ thể là hai người bọn họ ở trong rừng nói chuyện gì đó, trước mắt không thể kiểm tra được, Tân Mi đợi lâu thật lâu bên ngoài bìa rừng, ăn hết hai cái bánh Trung thu nhân thịt, một cái bánh bao nhân thập cẩm, rồi lại ngẫm nghĩ chuyện tình yêu trai gái và ân oán tình thù trên đời, sau đó lại nhìn Thu Nguyệt hết sức thanh thoi nằm ngủ thẳng cẳng, mãi đến khi vị thiếu niên thanh tú kia chậm rãi lê bước từ trong rừng ra.

Bước chân của y có vẻ như đang bước trong chốn hư không mịt mờ, trên khuôn mặt đẹp trai, tuấn tú mang theo sự hoang mang và bất lực, quả thực giống như một chú nai con ngơ ngác lỡ chân lạc bước khiến người ta vừa nhìn thấy đã yêu mến.

“... Người không sao chứ?” Tân Mi cẩn thận, dè dặt hỏi.

Thiếu niên kia chậm rãi lắc đầu, trên mặt thoáng ẩn hiện một màu đỏ ửng kỳ dị, khẽ thì thào: “Thì ra ... Thì ra trên đời thực sự có người chim mọc cánh trên lưng! Ông trời thật không công bằng chút nào! Đã cho y đôi cánh lại ban cho một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy! Nhưng đã ban cho vẻ đẹp tuyệt mỹ như thế, vì sao lại không sinh y ra là con gái kia chứ?!”

Đào Quả Quả? Vẻ đẹp tuyệt mỹ? Trong lòng Tân Mi tràn đầy nghi ngờ nhìn vào khu rừng trước mặt, kẻ đầu sỏ nào đó gây nên chuyện này đang

mang bản mặt tối sẫm đứng lệt vò cây, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt cũng tròn vo, nhìn thế nào cũng chẳng liên quan tới hai chữ tuyệt đẹp kia chút nào cả?

“Ta sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy đâu!” Vị thiếu niên kia đột nhiên quay đầu lại, chỉ về hướng Đào Quả Quả đang đứng gần người trong rừng, nói năng vô cùng nghiêm túc, “Người đã là yêu quái, nhất định là có thể sử dụng pháp thuật gì đó mà ta không biết! Thật ra người là con gái đúng không?! Ta tuyệt đối không tin tưởng những lời người nói hôm nay! Buổi trưa mai, người và ta sẽ gặp nhau ở đây nói cho rõ ràng mọi chuyện! Người không tới thì ta sẽ nhảy vực ngay lập tức!”

Nói xong vị thiếu niên kia lại bùm mặt chạy như điên.

Đào Quả Quả tuyệt vọng, hai hàng nước mắt tuôn trào.

Tân Mi vỗ vỗ vai y: “Người cố gắng thu phục y đi, giờ ta phải đi rồi.”

“Cô, cô muốn đi đâu?” Đào Quả Quả ra sức nắm lấy tay áo nàng, mở to đôi mắt bất lực tràn đầy nước mắt nhìn nàng, “Cô định bỏ lại ta ở đây một mình sao?”

“Người không phải là trẻ con.” Tân Mi gỡ tay y ra, dùng lời khuyên bảo, “Hãy chinh phục y bằng khí phách đàn ông của mình đi, khóc lóc sụt mướt cả ngày, thảo nào người ta lại nghĩ người là con gái.”

“Cô thực sự nhẫn tâm bỏ lại ta một mình ở đây sao?” Nước mắt y càng tuôn ra nhiều hơn.

“Nhẫn tâm.”

Tân Mi gật đầu, vỗ vỗ đầu Thu Nguyệt, nó vỗ cánh bay lên không trung.

“Cố gắng lên nhé!”

Nàng tốt bụng vẫy tay chào tạm biệt, để mặc Đào Quả Quả chỉ biết ôm đầu đứng tại chỗ gào khóc, bay về phía Sùng Linh cốc.

Sau đó là gặp ngay dịp Trương Đại Hồ cưới vợ, lão hồ ly Chân Hồng Sinh bế quan, cả cuộc đời này cũng sẽ không ra ngoài. Tiếp đó, nàng đi tới Mi Sơn cư, được Mi Sơn quân tốt bụng lại nhiệt tình giữ lại làm khách.

Một ngày dài dằng dặc trôi qua.

Ngày hôm sau, Mi Sơn quân dậy rất sớm, ba chân bốn cẳng phóng về phía nhà bếp, quả nhiên vừa mới chạy đến cửa đã ngửi thấy mùi cháo rau thịt thơm ngát đến mê người, người con gái trong lòng y, đang cầm một cái vá lớn khuấy khuấy cháo, cả người nàng phát ra ánh sáng trắng trong, thanh khiết bao phủ từ trên xuống dưới, nàng đang quay đầu nhìn y cười hết sức dịu dàng.

“Mi Sơn đại nhân, sắc mặt của ngài rất nhợt nhạt, tốt nhất là nên ăn cháo thịt tẩm bổ. Ta nấu cháo rau thịt, không nhiều dầu mỡ đâu.”

Trong sách có một câu thành ngữ nói thế nào nhỉ? Nở ruột nở gan? Lúc này Mi Sơn quân mới thực sự hiểu được cái gì gọi là nở gan nở ruột, giống như có mấy ngàn vạn đóa hoa bung nở trong lồng ngực y, tất cả bọn chúng đều gào lên: đây, mùa xuân đến rồi! Cảm giác này tuyệt đến mức chỉ sợ là sau đó có người kêu y lên trời làm thần tiên, y cũng nhất quyết không đi.

“Ta thấy ở đây không có thức ăn, đành phải hâm nóng mấy cái bánh bao, ăn chung với cháo rau thịt cũng không tệ chút nào.”

Nàng múc một chén cháo đây, rồi lại đưa mấy cái bánh bao bốc khói nghi ngút.

Ăn một miếng cháo, rồi lại cắn một miếng bánh bao, đây gọi là hạnh phúc phải không? Không, đây phải được gọi là đỉnh cao của hạnh phúc! Mi Sơn quân vui mừng đến độ rớt nước mắt, bắt đầu chính thức suy nghĩ về

giấc mộng tối hôm qua, thật ra thu nàng làm đệ tử là một ý tưởng không tệ chút nào, như vậy thì có thể danh chính ngôn thuận chung sống, kề cận ngày đêm với nàng...

“Mi sơn đại nhân, hương vị như thế nào?”

Y gật đầu liên tục không ngừng: “Món ngon trên đời! Trên trời dưới đất có một không hai!”

“Chỉ cần ngài thích là được rồi.” Nàng cười.

Mấy ngàn vạn đóa hoa trong lồng ngực biến thành bướm bướm phá kén trong nháy mắt, chúng vỗ cánh ào ào, rầm rầm tung bay trong ngực y, khiến trong tim y vừa nhột vừa tê lại mềm mại, yếu đuối, y chịu không nổi khẽ hắng giọng, cố gắng nghiêm túc, chững chạc hỏi nàng: “Tiểu Mi à, ta thấy tướng mạo của nàng rất có duyên với tiên môn. nàng có muốn tu hành với ta hay không?”

Tân Mi đang nhét bánh bao đầy miệng kinh ngạc trợn mắt nhìn y: “Đi theo ngài để học hỏi cách làm bà tám, hóng chuyện thiên hạ phải không?”

“Không... Không phải...” Bình tĩnh một chút nào, “Tu hành đó, là làm tiên nhân á.”

Tân Mi càng ngạc nhiên: “Làm tiên nhân bà tám?”

“Không phải...”

Mi Sơn quân ghen ngào, thì ra trong lòng nàng, mình đúng là một tiên nhân bà tám chuyên đi hóng chuyện thiên hạ...

Đang lúc vắt óc suy nghĩ để giải thích rõ ràng cho nàng hiểu thì chợt nghe bên ngoài cửa lớn vang lên tiếng trống âm ã, đó là một cái trống nhỏ y đặt ngoài cửa lớn, chuyên dùng để báo có người đến chơi. Một ngày nay

tình hình bên ngoài không thuận lợi chút nào cả, nghe nói Thiên Nguyên quốc lúc nào cũng rập rập Quỳnh quốc như hổ rình mồi, lại cấu kết với nông binh bên trong Quỳnh quốc, quyết định dùng chiêu nội ứng ngoại hợp, cho nên những người bí mật tới tìm y để tìm kiếm tin tức của Thiên Nguyên quốc và Quỳnh quốc nhiều vô số kể.

Mi Sơn quân mất hết kiên nhẫn phát tay, gọi linh quý đến, quyết định truyền lệnh rằng hôm nay nhất định không tiếp khách, không ngờ Tân Mi lại đứng dậy trước một bước.

“Mi sơn đại nhân, ngài cứ làm việc của ngài, ta đi dạo Mi Sơn cư một vòng, phong cảnh ở đây rất tuyệt.”

Nàng vặn eo bẻ cổ bước đi ra ngoài, Mi Sơn quân khó xử vô cùng, đành phải lui thủi theo sau, cân nhắc hỏi: “Nàng, à... Không cần ta đi dạo cùng và nói chuyện với nàng sao?”

Thật ra ta không muốn gặp đám người trần tục kia chút nào, ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng mà thôi a a a!

Nhưng những lời này quá đường đột, không tiện nói cho nàng nghe.

Mi Sơn quân dùng ánh mắt tràn đầy khát vọng lẫn ám hiệu nhìn àng, chờ đợi nàng có thể hiểu được lòng y không.

Nàng lại chẳng thèm hiểu gì cả, tránh người bước đi vô cùng dứt khoát, gọn gàng.

Mi Sơn quân đỡ dẫn xoay người, nhìn đám linh quý găm lên giận dữ: “Chuẩn bị cho ta một xe rượu mạnh! Hôm nay kẻ nào tới đây không uống hết một xe này, thì đừng hòng moi được tin gì của ta!”

Tân Mi đã bước đi xa nhưng nghe thấy y nói uống rượu, vội quay đầu vẫy vẫy tay: “Mi sơn đại nhân, uống rượu sẽ tổn hại đến cơ thể.”

Y vội vàng cười toe toét gật đầu, rướn cổ lên nhìn mãi đến khi nàng biến mất trong rừng trúc, mới lưu luyến chạy đến chính sảnh tiếp khách.

Cả cuộc đời này của Mi Sơn quân chưa bao giờ hạnh phúc như hôm nay, một câu “Uống rượu nhiều sẽ tổn hại cơ thể” của Tân Mi vẫn chảy xuôi bên tai, y mừng đến mức tửu lượng tăng cao đột ngột, uống từ sớm tinh mơ hết sạch mấy chục vò. Lúc đến bữa cơm trưa, y cho đám linh quý lôi sạch đám ma men ngoài chính sảnh đập hết ra bên ngoài, sau đó ôm tâm trạng cực kỳ hứng thú chạy đến nhà bếp, người con gái y yêu thương tha thiết, đã chuẩn bị cao lương mỹ vị, dịu dàng ngồi chờ y.

Chỉ cần ngày nào cũng được như vậy, y thà rằng làm người phàm, cùng nàng trải qua sinh lão bệnh tử... Không, sinh lão bệnh tử thì nên bỏ đi, phải làm một cặp thần tiên liền cánh, rực rỡ tươi đẹp chốn hồng trần, biển rộng hóa nương dâu cũng vĩnh viễn không thay đổi.

Những người tới đây ngày hôm nay, ai cũng may mắn nhìn thấy một khuôn mặt khác của Mi Sơn quân vốn được đồn đại lạnh lùng, cao ngạo, chỉ thích uống rượu – y vừa uống rượu vừa cười ngây ngô, trên mặt tươi rói hệt như cả rừng hoa đào nở rộ, đối xử vô cùng thân thiện, gần gũi với tất cả những người tới tìm hiểu tin tức, trả lời tất cả mọi câu hỏi mọi người dè dặt đặt ra, ném bay những quy củ lúc trước lên chín tầng mây.

Sau đó, lúc chạng vạng, Phó Cửu Vân đã lâu không gặp dẫn theo một cô gái dung nhan tuyệt đẹp đến.

CẶP ĐÔI TRỜI ĐỊNH

Thập Tứ Lang
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngày Hạnh Phúc Nhất Của Mi Sơn Quân (Phần Cuối)

Chuyện của Phó Cửu Vân và cô gái kia Mi Sơn quân cũng có biết được chút ít, đối với mối tình của ông bạn già này, y vẫn không cho là đúng. Tất nhiên thái độ của Phó Cửu Vân với chuyện của Mi Sơn và Tân Mi cũng không cho là phải, thừa lúc cô gái kia đi tắm ở suối nước nóng, hai người lại cố sức chế nhạo nhau một phen.

“Có chuyện gì thì huych toẹt ra đi, tối nay dù người có chuyến một trăm xe Túy sinh mộng tử đến chỗ này, lão gia đây cũng không thèm uống với người.”

Tâm tư Mi Sơn quân không yên ổn chút nào, y rất muốn tổng cổ hai người bọn họ ra khỏi nơi này ngay lập tức.

Phó Cửu Vân nhìn y chỉ cười, cười đến mức khiến người khác sợ hãi, y không nhẫn nhịn được nữa mà nhảy loi choi lên: “Người cười cái gì chứ?!”

Phó Cửu Vân lạnh nhạt nói: “Ta cười người, tiên nhân hèn nhất sắp biến thành cái đầu heo.”

“Người... người... người nói cái gì chứ...”

“Vợ của tướng quân Chiến quý đang ở nhà của người đúng không?”

“Sao... người... người... người lại biết ...”

“Hóa ra cô ta thực sự đang ở đây.” Phó Cửu Vân lại cười, “Người không sợ tướng quân Chiến quý sẽ tới đây đánh người thành cái đầu heo sao?”

Mặt Mi Sơn quân trở nên xanh mét, nhưng vẫn cố cứng miệng: “Hắn dám! Chỗ này là địa bàn của ta!”

Phó Cửu Vân gật gật đầu, cũng lười phản ứng lại y: “VẬY người cứ cố gắng đi, ta ra ngoài đón Đàm Xuyên. Người chuẩn bị mọi thứ cho tốt đi, đến lúc ta trở về người mà thua thì đừng có chơi xấu đó.”

“Người mới thua đó!” Y nôn nóng đến mức chỉ biết giậm chân, bỗng nhiên y sừng sốt, “Đàm Xuyên? Là tên của cô gái kia sao?”

Phó Cửu Vân không trả lời, chỉ nở nụ cười với một bộ mặt âm đạm thoáng qua trong phút chốc, rồi xoay người rời đi.

Trước kia, lúc Phó Cửu Vân nhắc tới cô gái này, nét mặt tươi cười của y lúc nào cũng tắt ngóm ngay lập tức, mãi đến khi Đại Yến mất nước, Phó Cửu Vân cũng hai năm ròng rã không hề nở một nụ cười, một quãng thời gian ngắn trước đây Mi Sơn cùng y uống rượu nói chuyện phím, trong lời nói của y Mi Sơn lơ mơ cảm giác được đã có tin tức của cô gái kia, lúc đó ý cười mới trở lại trong đáy mắt Phó Cửu Vân, nhưng vừa rời về mặt kia của y thực sự khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Vẫn là Tiểu Mi tốt hơn hết... Mi Sơn quân thở dài một hơi, cô gái có tên là Đàm Xuyên đó thật biết dẫn dắt người ta, người bình thường không thể nào chịu đựng nổi cô ta.

Phó Cửu Vân tối hôm đó có lẽ đã hưởng thụ một điềm phúc rất lớn, khi Mi Sơn quân uống một tách trà giải rượu, nghe thấy đám linh quỷ xì xào bàn tán ở bên ngoài: “... Cái này được gọi là **, yêu tinh chuối tây đứng bên ngoài cửa sổ đã xấu hổ đến mức vắt giò lên cổ mà chạy mất. Không hổ danh là Cửu Vân đại nhân, chủ nhân của chúng ta quả thật kém xa cả ngàn dặm, người đã ở nơi này cả hai ngày rồi, nhưng ngay cả tay của người ta cũng chưa dám sờ lấy một cái nữa.”

Mi Sơn đỏ mặt chạy tới trách mắng: “Câm miệng hết cho ta! Ta đường đường là chính nhân quân tử, đừng có đem ta so sánh với cái loại thích thả dê thối nát kia!”

Đám linh quỷ mới đến Mi Sơn cứ bị dọa chạy mất, chỉ có lão linh quỷ già thường hay móm móm mũi trợn trắng mắt lên nhìn y: “Rõ ràng là ngài không dám!”

“Theo lời của người nói thì ta cảm thấy, rốt cuộc ta là chủ nhân của người hay kẻ nào đó mới là chủ nhân của người...”

“Ngài đừng có lảng sang chuyện khác.”

“Mối quan hệ của ta và Tiểu Mi rất trong sáng, thuần khiết.”

“Thật ra là ngài yêu đơn phương người ta, còn người ta chỉ xem ngài như không khí thôi.”

Mi Sơn quân thở hỗn hển lao ra ngoài: “Là quan hệ trong sáng mà...”

“Ngài tự lừa mình dối người.”

Mi Sơn quân hai mắt rưng rưng bỏ chạy: “Người chờ đó! Đêm nay ta sẽ cho người thấy thủ đoạn của ta!”

Đám linh quỷ thò đầu từ trong lùm cây ra, mang theo tâm trạng vừa kính nể hòa lẫn với cảm giác ngẫm nghĩ lại mà thấy sợ, ngẩng đầu nhìn về phía vị tiền bối to gan kia: “Tiền bối người cũng trắng trợn quá rồi, xấu tốt gì cũng nên giữ lại cho chủ nhân một chút xíu thể diện chứ.”

Linh quỷ tiền bối búng búng ráy mũi, thở dài một hơi như than thở là ta đã khổ sở vất vả mà suy nghĩ cho chủ nhân: “Ngọc không mài, không đủ sáng, ta kích động ngài ấy, cũng là vì muốn tốt cho ngài ấy thôi. Các người xem đi, chả phải ngài ấy đã muốn hành động rồi đó sao?”

Hành động bốc đồng của Mi Sơn quân chỉ duy trì được đến ngoài cửa phòng khách của Tân Mi, nàng vẫn chưa ngủ, đang ngồi cạnh khung cửa sổ mở toang, tay nàng đang vuốt ve một con rối cũ kỹ, áo giáp bên ngoài của con rối rất đẹp, mới cứng, trong tay nó còn cầm một thanh trường đao oai phong lẫm liệt, nhìn rất tinh xảo.

Thấy y đứng gần ngưỡng bên ngoài, Tân Mi cười tít mắt vẫy vẫy tay với y: “Mi Sơn đại nhân, ngài đến đây chơi với ta sao?”

Trong nháy mắt Mi Sơn quân liền mềm nhũn ra như cọng bún thiêu, cả người y giống như đang được ngâm trong mật ngọt tình yêu, y bước tới chỗ Tân Mi mà chân không chạm đất, giọng nói run run: “Đêm nay... Đêm nay trăng tròn hoa thắm ... Tiểu Mi, chúng ta cùng tâm sự ... Ờ, nàng có muốn tâm sự gì về lý tưởng sống của cuộc đời này không?”

Trăng tròn hoa thắm? Tân Mi ngẩng đầu nhìn lên đám mây đen đang kéo dày đặc trên bầu trời, mưa phùn còn rơi rả rích ở ngoài kia, quần áo của y cũng bị ướt mất gần một nửa, nửa cái bóng hoa, bóng trăng cũng chẳng thấy đâu.

“Ở ngoài đó trời đang mưa, Mi Sơn đại nhân, ngài mau vào đây đi.”

Nàng hào phóng thoải mái mở cửa ra, nghênh đón vị tiên nhân hồn xiêu phách lạc quần vào ướt nhẹp vào phòng, nàng kéo một chiếc ghế ra, nhân tiện làm người tốt đến cùng rót cho y một chén trà nóng.

Mi Sơn quân hớp một ngụm trà, thật cẩn thận giương mắt lên nhìn nàng.

Ánh nến vừa vắn lóe sáng lên, nàng hơi cúi mặt xuống, hàng lông mi thanh tú đẹp đẽ run lên nhẹ nhẹ, nàng nhìn không chớp mắt vào con rối ở trong tay, vuốt ve mặt rất dịu dàng. Hai gò má vẫn trắng trẻo bầu bĩnh như trước, vẻ mặt mỉm cười vẫn lạnh lợi như trước, so với Tân Mi mười sáu tuổi trong ký ức của y cũng không có khác biệt gì lớn lắm.

Nhưng y lại cảm thấy thật ra nàng đã thay đổi rất nhiều rồi.

Tân Mi mười sáu tuổi là một cô bé tự do tự tại, cũng rất cầu thả và lỗ mãng, còn mang theo chút tính nết trẻ con, vẻ mặt dịu dàng ẩn chứa dáng vẻ của một người phụ nữ thực thụ này sẽ không bao giờ xuất hiện trên gương mặt nàng. Con rối trong tay nàng tuy quần áo phục trang rất mới, rất gọn, nhưng rõ ràng bản thân con rối thì đã rất cũ kỹ rồi, ngũ quan bị vuốt ve đến nỗi không thể nhìn rõ khuôn mặt, màu sơn trên đó đã bị phai hết phân nửa. Nhưng nàng lại thích nó đến như vậy, thậm chí nhìn nó đến mê mẩn ngỡ ngác, cũng không biết nàng đang nghĩ đến điều gì, cười đến mức hàng lông mi cũng run run.

Mi Sơn quân lại nhớ đến bức tranh vẽ Tân Mi y vẫn mang theo trong người, y thật sự rất báii phục sự tinh tế và tỉ mỉ như thấu hiểu rất sâu sắc phụ nữ của Phó Cửu Vân, Tân Mi trong bức tranh rõ ràng là lớn hơn nàng lúc đó hai ba tuổi, khuôn mặt tuy giống nhau như đúc, nhưng vẻ mặt lại khác hẳn, trong tranh nàng tràn ngập vẻ tự tin và thùy mị của một người phụ nữ trưởng thành, giống hệt như bộ dạng lúc này đây của nàng... Không, dáng vẻ của nàng bây giờ còn rực rỡ chói lọi hơn cả trong tranh.

Y cũng hiểu rõ rằng, loại hào quang rực rỡ đang bao quanh nàng là do người nào đã mang lại cho nàng.

Dù có thể nào thì kẻ đó cũng không phải là Mi Sơn y.

Mi Sơn quân cảm thấy thật mất mát, hai bờ vai suy sụp hạ xuống.

“Sao Mi Sơn đại nhân lại không nói gì vậy? Không phải ngài muốn tới đây ngồi chơi với ta sao?”

Tân Mi cuối cùng cũng hoàn hồn lại, ngẩng đầu nhìn y với ánh mắt ngập tràn chờ mong.

... Rốt cuộc Mi Sơn cũng cảm thấy nếu mình lại tiếp tục yếu đuối, hèn nhát như thế nữa, thì những thứ y hằng mơ tưởng sẽ càng ngày càng xa, càng xa. Mi Sơn hãy lấy lại dũng khí của người đi! Cũng giống như dáng vẻ can đảm độ lôi kiếp thành tiên của người năm đó! Ưỡn tấm thẳng lưng, cái gì rồi cũng sẽ vượt qua được hết mà.

Mi Sơn quân hăng hăng cổ họng, hiếm khi ở trước mặt nàng biểu lộ dáng vẻ trầm ngâm tĩnh lặng, hiển hiện thái độ cực kỳ cực kỳ nghiêm túc: “Tiểu Mi... nàng cảm thấy, ta là một người đàn ông như thế nào?”

Đầu tiên phải hiểu rõ mình chiếm một vị trí như thế nào trong lòng nàng, mới có thể chẩn đúng bệnh hốt đúng thuốc.

Tân Mi nghĩ nghĩ: “Ngài là một vị tiên nhân còn già hơn ông cố nội của ta nữa.”

“...”

Hai hàng nước mắt đau đớn lăn dài trên khuôn mặt y.

Thì ra là vậy, bây giờ thì y đã hiểu rồi. Là ông cố nội....

Không cần hỏi gì thêm nữa, cũng không cần nói thêm bất cứ câu nào nữa. Mi Sơn buồn bã đứng dậy, quyết định quay về phòng chấp vá lại từng mảnh vụn vỡ tan tành của trái tim mình.

“Mi Sơn đại nhân, có phải ngài đang thích một người nào đó hay không?”

Tân Mi bất ngờ hỏi y một câu, nó giống như tia nắng mặt trời chột lóe lên giữa một trời mây mờ mịt, mang lại cho y một tia hy vọng hết sức mỏng manh. Mi Sơn quân run rẩy quay đầu lại, nghẹn ngào hỏi: “Nàng, cuối cùng nàng cũng nhìn ra rồi sao?”

Tân Mi gật đầu: “Luôn để ý tới hình tượng của mình trong con mắt người khác, theo Triệu quan nhân nói thì đây chính là mùa xuân nở rộ.”

Được rồi, so với mùa xuân nở rộ thì y lại càng thích bốn chữ ‘mùa xuân đến rồi’ hơn, nhưng mà mùa xuân của y đến cũng quá mức chậm chạp, mà mùa đông thì lại trôi qua một thời gian rất lâu rồi.”

“Nàng biết rõ người ta thích là ai chứ?” Mi Sơn quân nhỏ giọng hỏi.

Tân Mi cười vô cùng thần bí: “Là hồ tiên đại nhân chứ ai?”

“...”

Có... có ai tới cứu y không? Trái tim tan nát của u... trái tim y giống như lại bị giẫm nát thêm lần nữa.

“Hai người đều là tiên nhân, không cần để ý đến ánh mắt hạn hẹp của người đời làm gì. Thật ra lần đầu tiên nhìn thấy hai người, ta đã cảm thấy các ngài rất xứng đôi. Ngài yên tâm đi, ta ủng hộ ngài, tuy rằng cả cuộc đời này ta cũng không thể gặp được hồ tiên đại nhân nữa, nhưng các ngài là tiên nhân, sau này khi ngài ấy xuất quan, ngài nhớ kỹ rằng nhất định phải mạnh dạn biểu lộ tâm ý của ngài ra... Ủa? Mi Sơn đại nhân? Mi Sơn đại nhân?”

Sao nàng còn đang nói mà người đã biến mất tăm không còn thấy bóng dáng đâu nữa thế này? Tân Mi nghi hoặc nhìn khắp bốn phía, chẳng lẽ y đang thẹn thùng sao?

Mi Sơn quân lúc này đang chạy như điên trong mưa gió, nước mưa lạnh buốt đập thẳng vào mặt, hòa lẫn với dòng nước mắt nóng bỏng, chảy dài xuống theo gò má y.

“Thiên Lô ơi.....!” Mi Sơn quân quỳ rạp trong hồ nước, giang tay ra hướng lên trời, khóc lóc vô cùng tuyệt vọng: “Giáng xuống một đạo sấm sét bổ chết ta đi...!”

Thiên Lô cũng không vác búa chạy ra, mưa dần dần tạnh hẳn, mây đen tản đi, ngược lại trên bầu trời còn hiện ra vầng trăng tròn tỏa ánh sáng trắng bạc.

Đêm hôm đó, trong hồ nước ở Mi Sơn cứ phát ra từng cơn tiếng sói tru dài, quả thật khiến ai ai nghe thấy đều phải mủi lòng, người người nghe được cũng phải rơi lệ.

“... Ở ngoài kia có sói yêu xông vào Mi Sơn cứ sao?”

Trong phòng ngủ dành cho khách, Đàm Xuyên không ngủ được, không thể nén lòng nổi mà hỏi Phó Cửu Vân.

Phó Cửu Vân bịt hai tai nàng lại: “Nàng đừng quan tâm làm gì, là có ai đó đang tự chào mừng lần thất tình thứ một trăm lẻ một của mình đó mà.”

Tân Mi bị tiếng sói tru quấy rầy cả đêm nên ngủ cũng không ngon, cứ ở trên giường trần trọc trần trở mãi, cũng có thể là vì đã không còn quen ngủ một mình nữa. Cúi đầu nhìn vào con rối tướng quân dưới ánh trăng bạc, tuy rằng sau này Lục Thiên Kiêu đã làm rất nhiều con rối gỗ tặng nàng, nhưng nàng yêu thích nhất vẫn là con rối tướng quân đầu tiên này, cho dù ngũ quan của nó đã mơ mịt, nhưng nàng vẫn thích đến mức không thể rời tay.

Không có vòng tay quen thuộc ôm nàng đi vào giấc ngủ, nàng đành phải ôm con rối vậy.

Tân Mi cúi đầu hôn trên chóp mũi của tướng quân đại nhân một cái, thì thào: “Lục Thiên Kiêu, sao chàng còn chưa đến tìm em?”

Lúc ngủ nàng đã quen cuộn tròn người nằm trong lòng hắn, đã quen với mùi tóc hòa lẫn với mùi hương y phục của hắn, cũng đã quen nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn, giọng nói trầm ấm của hắn, không có những thứ này nàng ngủ không ngon. Bây giờ không biết người đó đang ở đâu, đang cười Liệt Vân Hoa không ngủ không nghĩ tìm nàng hay là đang ngủ ngon lành ở

đâu đó? Có thể hẳn cũng không ngủ được đâu nhỉ? Có phải cũng đang nhớ nhung mùi hương của nàng hay không?

Đám yêu quái trong hoàng lăng cứ lén lút cười nhạo hai vợ chồng bọn họ dính nhau như sam, ngay cả Triệu quan nhân cũng nói, giữa hai vợ chồng cũng nên có một chút khoảng cách, có khoảng cách mới sinh ra được sự lãng mạn. Hiện tại giữa hai người bọn họ đã có khoảng cách, nhưng cái lãng mạn ở chỗ nào chứ? Sao nàng lại không phát hiện ra?

“Chàng phải biết sửa sai chứ.” Tân Mi chỉ vào cái mũi bé nhỏ của con rối tướng quân đại nhân nghiêm khắc dạy dỗ: “Sau này, chàng không thể ngang ngược không phân rõ phải trái như thế được, em là vợ của chàng không phải là con gái chàng.”

Tướng quân đại nhân tất nhiên không biết nói, Tân Mi thở dài một hơi, vào lúc hùng đông nàng mới mở mắt chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ được bao lâu, nàng bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, nàng dụi dụi mắt còn chưa kịp đứng dậy, “rầm” một tiếng cửa phòng bị người ta đập bay ra, vị tướng quân nào đó trong giấc mộng đêm qua ôm nàng vào giấc ngủ đang đứng ở ngưỡng cửa thật rõ ràng rành rành, trong tay hẳn còn đang nắm một cây trường tiên, bức bách một đám linh quỷ hoảng sợ chạy ra xa.

“A, Lục Thiên Kiêu.” Tân Mi mơ màng buồn ngủ gọi hẳn một tiếng.

Rốt cuộc cũng tìm được vợ yêu, Lục Thiên Kiêu mặt tối sầm lại bước về phía nàng, chặn ngang eo ôm lấy nàng, ước lượng một chút, xác định nàng không nhẹ cũng không nặng thêm chút nào, không buồn xuân cũng chẳng tiếc thu, lúc này hẳn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, Lục Thiên Kiêu kiêu ngạo xoay người bước ra khỏi cửa, xem đám linh quỷ đang đứng bên ngoài kia như không khí.

“Chàng đến rồi à?” Tân Mi chui đầu vào trong cổ áo ấm áp của hắn, chao ôi, quả nhiên mùi hương trên người chồng yêu của nàng vẫn dễ chịu nhất, vẫn mang đến một cảm giác thật an toàn.

Hắn lại giận dữ không thèm nói câu nào, hai ngày nay hắn ngựa không dừng vó, từ Tân Tà Trang lòng đến Sùng Linh Cốc, hận không thể lật từng tấc đất lên mà tìm kiếm nàng, sau này hắn đột nhiên nhớ ra trên đời còn có một nơi được gọi là Mi Sơn cư, hình như có một tiên nhân hèn nhát lại rất bà tám đã từng thổ lộ thích Tân Mi... quả nhiên hắn tìm được người ở nơi này.

Một loại cảm giác bất an bất chợt dâng lên, bản năng của một Chiến quỷ bị châm ngòi, có người yêu thích nàng là một chuyện, hắn có thể không thèm quan tâm đến, nhưng người đó lại dụ dỗ quyến rũ nàng thì lại là một chuyện khác.

Lục Thiên Kiêu nhanh nhẹn đi đến tiền sảnh, hắn quay đầu lại lạnh lùng trừng mắt một cái nhìn... Mi Sơn quân đâu nhỉ, hình như y đang chui ở dưới gầm bàn ôm chặt lấy chân bàn không chịu lộ mặt ra. Ngay cả can đảm dùng bản lĩnh của mình đánh một trận cũng không có, đáng hổ thẹn.

“... Lần sau em không được phép đến chỗ này nữa.”

Hắn cười lên Liệt Vân Hoa, ném lại một câu cho Tân Mi.

Tân Mi đang ngủ mê man, bị một câu nói ngang ngược không phân biệt phải trái y hệt như trước đây đánh thức, rõ ràng là hắn căn bản không tự kiểm điểm bản thân mình mà.

“Lục Thiên Kiêu” nàng giương mắt nhìn hắn: “Chàng phải hiểu cho rõ, em không phải là con gái của chàng. Hai chúng ta bình đẳng, chàng không được phép nói không với em, em muốn tự do!”

Hắn không nói gì.

Tân Mi đẩy hẳn ra muốn nhảy xuống khỏi ngựa, lại bị hẳn túm lấy cổ tay.

“... Xin lỗi.”

Hắn ôm chặt lấy nàng, vùi mặt vào mái tóc mà hẳn nhớ nhung đã mấy ngày qua, hẳn hít vào một hơi thật sâu mùi hương trên cơ thể nàng.

Hắn không biết cách chung sống với phụ nữ, ngoại trừ nguyên nhân là vì Lệ Triều Ương, cũng chính là vì huyết thống của hẳn bị pha tạp, địa vị trong tộc rất thấp, căn bản không có cô gái nào trong tộc muốn gần gũi hẳn. Mười lăm tuổi hẳn bắt đầu lãnh binh đánh trận, luật lệ trong quân đội rất nghiêm khắc, nhiệt huyết của nam nhi, vì nước vì nhà, càng không có hứng thú dây dưa với những thứ tình cảm nhu mì, ủy mị. Sau này khi gặp được nàng, vừa thành hôn xong hẳn lại phải đi đối phó với bọn hồ tộc, hẳn đã quen với sự máu lạnh và cuộc sống giết chóc, quen với việc ra lệnh cũng quen với việc ít nói, bất tri bất giác hẳn cũng dùng thái độ này đối xử với nàng.

Thật ra, tiếng ‘không’ của hẳn đối với nàng căn bản cũng không có chút hiệu lực nào, hai người cũng hiểu rõ điều này.

Hắn chỉ là ... chỉ là không biết nên nói thế nào với nàng mà thôi.

Muốn đối xử tốt với nàng, muốn nàng sống hạnh phúc không ưu sầu, đem những thứ mình nghĩ là tốt nhất cho nàng nhưng có lẽ nàng lại quá chán ghét sự ép buộc này rồi?

Thấy nàng không nói gì, hẳn dần dần buông lỏng hai tay.

“Đừng nhúc nhích.” Nàng lóng ngóng dặn dò hẳn, lại tiếp tục chui đầu vào trong lòng hẳn: “Ôm chặt một chút, em muốn ngủ một giấc.”

Vòng tay đang ôm nàng lại trở nên chặt chẽ mà ấm áp hơn, đến giờ phút này Tân Mi giống như mới đủ an tâm mà đi vào giấc ngủ, nàng nhin không được thở dài một tiếng: “Nhớ chàng muốn chết... Chàng có nhớ em không?”

Rất lâu sau, người đàn ông vừa bối rối lại vừa thích e thẹn mới “ừ” một tiếng. Ôi, đều đã là vợ chồng từ lâu rồi mà tật xấu này sợ rằng cả đời hẳn cũng không thể sửa được.

Tân Mi ngủ thảnh một giấc rất hạnh phúc, ngủ cho đến khi về tới hoàng lãng cũng chưa tỉnh lại, nên nàng đã không biết Mi Sơn quân đuổi theo tới đây đánh với Lục Thiên Kiều một trận.

Chuyện này cũng là do Triệu quan nhân kể cho nàng biết, nhưng lão kể lại chuyện này cũng rất mập mờ, giống như Mi Sơn quân có chuyện gì tranh chấp với Lục Thiên Kiều, cuối cùng y bị đánh bầm dập mặt mũi, khóc sướt mướt bò về.”

“Đáng thương quá, đánh nhau với tướng quân, quả thực là y tự đi rước lấy nhục nhã mà...”

Triệu quan nhân tỏ vẻ thông cảm với y, còn giơ tay lau lau vài giọt nước mắt, lão quyết định đem dạng nhân vật như Mi Sơn vào vở kịch mới nhất của mình.

Buổi tối hôm đó nàng hỏi Lục Thiên Kiều: “Chàng thực sự đánh Mi Sơn đại nhân thành giẻ rách sao? Sao ngài ấy lại muốn đánh một trận với chàng?”

Đầu tiên Lục Thiên Kiều nghĩ nghĩ, mới nói: “Gần đây y cảm thấy ngứa da, muốn ta đập y một trận, chắc là đã hạ quyết tâm rồi.”

Tân Mi chột giật mình hiểu ra: “Ngài ấy quả nhiên đã hạ quyết tâm đi thổ lộ chân tình của mình với hồ tiên đại nhân rồi!”

Lục Thiên Kiêu thông minh ngấm thừa nhận sự hiểu lầm của nàng, không cùng nàng tiếp tục quần lầy vấn đề này nữa.

Những ngày trong hoàng lăng thật thông dong và thú vị, hoàn toàn khác biệt với diễn biến nghiêng trời lệch đất ở bên ngoài.

Nghe nói thần khí Hồn Đăng của thời thượng cổ được thắp lên, hàng vạn hồn phách của yêu quái trên thế gian bị tiêu diệt, may là có Lục Thiên Kiêu trấn giữ trong hoàng lăng, bảo vệ được hàng trăm tính mạng của đám tiểu yêu, yêu quái mất đi yêu lực thì có ra ngoài cũng như đêm đen, tối tăm không có ánh sáng, đám tiểu yêu do đó cũng không còn hứng thú gì với thế giới bên ngoài.

Mi Sơn quân lại đến một lần nữa, lần này là nhờ Lục Thiên Kiêu cứu người, nghe nói là vì Hồn Đăng được thắp sáng, người đàn ông tên là Phó Cửu Vân đã hồn phi phách tán, cô gái Đàm Xuyên mà y yêu thương cũng trúng phải một loại lời nguyền rất độc địa, đang hấp hối. Nghe nói các thế hệ trong tộc chiến quý có truyền lại tiên đan cho con cháu, y lâm vào bước đường cùng đành phải mặt dày mày dạn tìm tới nhờ vả Lục Thiên Kiêu.

Tân Mi nhớ đến người thanh niên nói nói cười cười, vẻ mặt không mang theo một chút nét ưu buồn năm đó trên tửu lầu, nàng không khỏi cũng cảm thấy rất buồn ngủ, cũng không biết hai người đó đến cuối cùng có thể ở bên nhau hay không? Lục Thiên Kiêu giao ra tiên đan để cứu người, hẳn hình như còn âm thầm ước hẹn với Mi Sơn điều gì đó, từ đó về sau các loại bánh bao, bánh ngọt, bánh trung thu và vài thứ linh tinh nữa nàng cho người đưa đến Mi Sơn cư, thì Mi Sơn hầu như đều đi vắng ... cũng không biết là y thực sự đi vắng hay chỉ giả bộ thế thôi.

Hai năm qua Đào Quả Quả vẫn cố học thuật biến thân, nàng hỏi y rốt cuộc là muốn biến thành cái gì, y chỉ đỏ mặt mà không đáp. Sau đó, có lần Tân Mi đi ngang qua phòng Tư Lan nghe được y thỉnh giáo Tư Lan làm cách nào để biến thành một người con gái thật sự, cái nguyên nhân này chắc

cũng thật khó mà tưởng tượng được, xét lại thì thấy đây là việc nhà người ta, hai vợ chồng nàng không tiện hỏi đến, cứ mặc kệ y đi.

Lại chưa đầy hai năm, nghe nói khởi nghĩa nông dân đã lật đổ được chính sách cai trị tàn bạo của Vinh Chính đế, bên trong chuyện này hình như còn có cả thế lực của Thiên Nguyên quốc. Vì để trút nỗi căm hận của mình, nông binh còn lấy đầu của hoàng đế và hoàng hậu treo ba ngày ở ngoài tường thành cho dân chúng nhìn tận mắt, Tân Hùng còn vì chuyện này mà bùi ngùi một phen.

Nhưng mà, khiến người ta ngậm ngùi nhất phải là bảo vật của Quỳnh quốc – Hồ công chúa có “mắt thần”. Nghe nói sau khi nông binh đánh chiếm được hoàng cung, vị công chúa này liền mất tích, có rất nhiều nước phái người âm thầm điều tra khắp xung quanh, nhưng chưa bao giờ tìm được tung tích của nàng. Cho đến khi Hồn Đăng bị dập tắt một lần nữa, yêu lực lại quay trở về thế gian, mới có phong thanh truyền ra là chính nàng đã dập tắt Hồn Đăng, hình như nàng còn trở thành vợ của nhị hoàng tử Thiên Nguyên quốc thì phải?

Thị thị phi phi, tin tức to nhỏ, nhiều lời đồn lẫn lộn vào nhau, không có một ai biết rõ chân tướng sự thật là gì. Nhưng mà, đối với người và yêu quái trong hoàng lăng những thứ này không hề quan trọng.

Bên ngoài nước mất nhà tan, có người oán hận vì nỗi buồn chia ly, có người đã trù tính âm mưu trùng trùng điệp điệp, có kẻ cường thủ hào đoạt. Thời đại đổi dời khi nhanh khi chậm, triều đại cũng đã đổi mới, những thứ hủ bại mục nát biến mất, những thứ mới sinh ra rồi đến cuối cùng cũng mục nát hủ bại.... Duy chỉ có hoàng lăng là vĩnh viễn trong lành tự do tự tại, có chuyện để buồn đưa, có chuyện để vui đùa, có chuyện làm người xúc động, và cũng không thiếu những tình huống cầu huyết.

Bọn họ chẳng qua chỉ là một đám quần chúng đứng ngoài thế sự, rảnh rỗi không có chuyện gì làm, cầm một chén trà xanh ngồi dưới gốc anh đào

trong trời hè nóng bức, sung sướng thoải mái nhìn từng năm, từng triều đại trôi qua như thế.

HẾT